

அரங்கநாயகி

வே. ஏரம்பமுதல்

(Irrigation Superintendent Mutur)

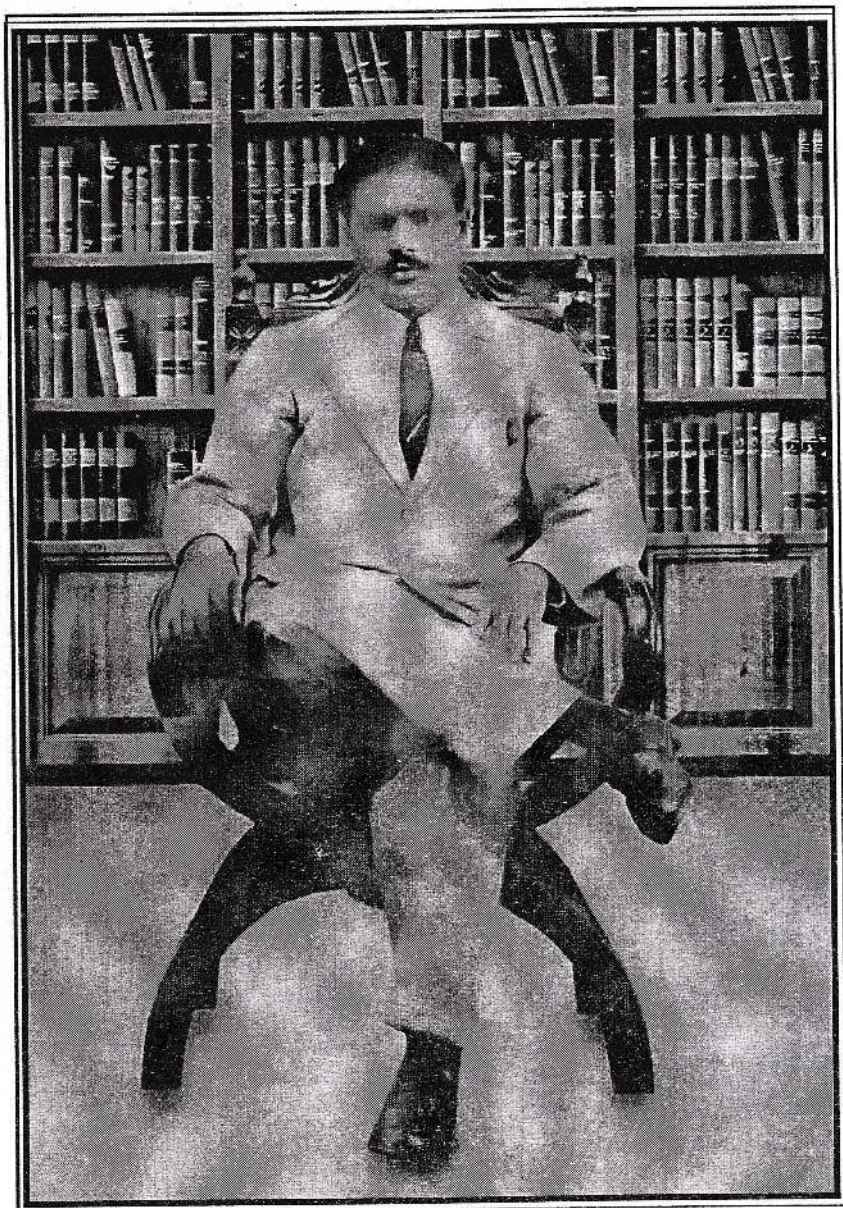
(அவர்களால் 1934ம் ஆண்டு எழுதப்பட்டது)

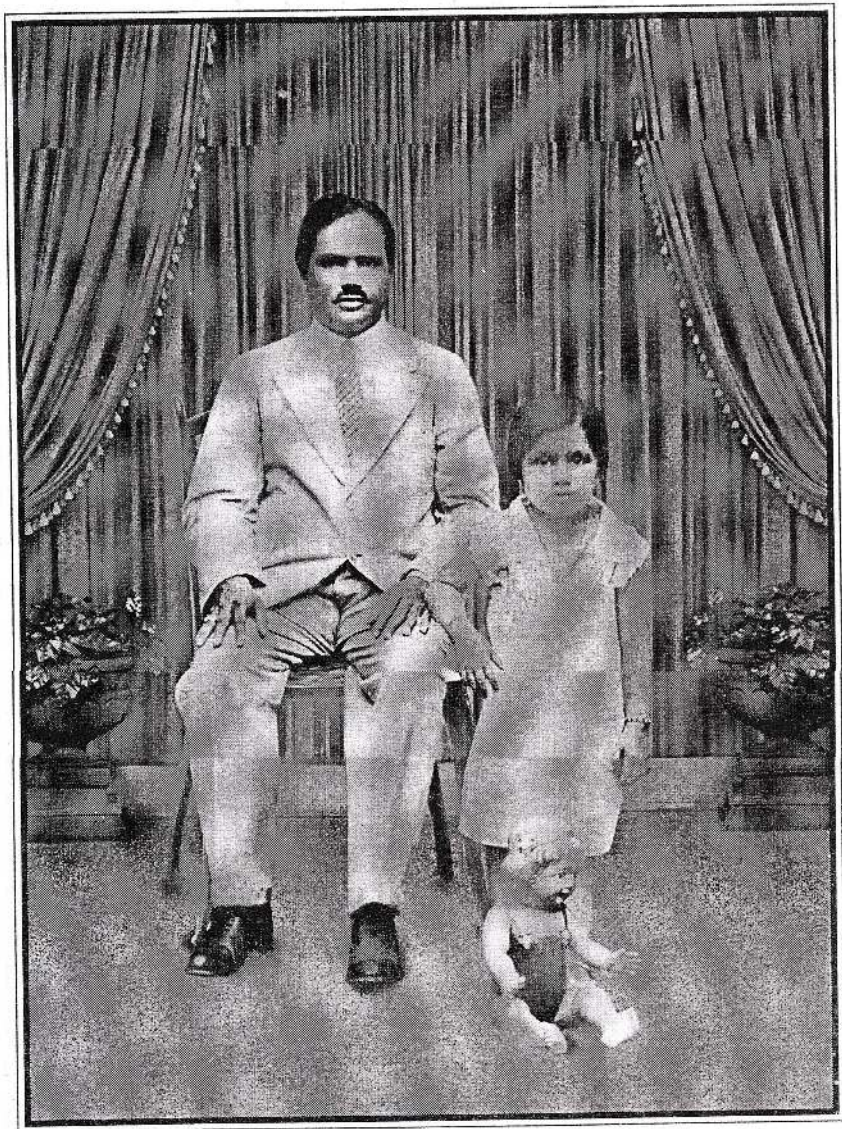

வே. ஏரம்பமுதலி
(Irrigation Superintendent Mutur)
01-02-1933

வே. ஏரம்பமுதலியுடன்
அவரது மகள் செல்வி.ஏ.காந்திமதி
20-04-1937

அரங்கநாயக

மட்டக்களப்பு
தாமரைக்கேணி.

வே. ஏரம்பமுதலி அவர்களால்
(Irrigation Superintendent, Muthur)
எழுதப்பட்டது.

1934

1904ம் ஆண்டு ஆடி 27ந் திகதி பிறந்து

1919ம் ஆண்டு மாசி 10ந் திகதி மணமுடித்து

1927ம் ஆண்டு வைகாசி 18ந் திகதி காலகதியடைந்த

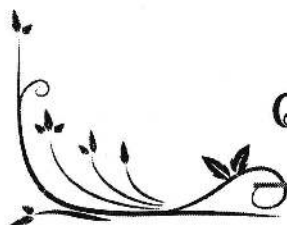
எனது மனைவி

முருகேசுபிள்ளை சின்னம்மாளின்

ஞாயகார்த்தமாய் வெளியிடப்பட்டது.

- ஆத்தோன்

பொருளடக்கம்

நூலின் பெயர்	:	“அரங்கநாயகி”
பக்கம்	:	240 (XX)
அளவு	:	1/8
பிரதிகள்	:	500
இரண்டாம் பதிப்பு	:	ஏரம்பமுதலியின் மகள் திருமதி. ந. காந்திமதி இல. 32/1, தாமரைக்கேணி வீதி, மட்டக்களப்பு.
அட்டைப்பட வடிவமைப்பு :		திரு.ந.சுந்தரேசன் J.P (W.I)
அச்சிட்டோர்	:	நியூ கீன் அச்சகம் 81, முனை வீதி, மட்டக்களப்பு. தொ.பே : 065 - 2222204
விலை	:	ரூபா 500/-

முன்னுரை

‘அரங்கநாயகி’ என்னும் பெயரிய இந்நூலுக்கு ஒரு முன்னுரை காணுமாறு இதன் ஆசிரியர் அவர்கள் என்னைப் பணித்தார். அவ்வன்புப்பணியை ஆர்வமுடன் ஏற்றுப்பரியுமாறு இம்முன்னுரையை எழுதுகிறேன்.

இதன் ஆசிரியர் அவர்களைக் கடந்த இருபத்திரண்டு ஆண்டுகட்குக் கூடுதலாகயான் அறிவேன். இவர் மட்டக்களப்பிலே உள்ள ஓர் உயர்குடும்பத்திலே திருவாளர். பெருமாள்ப்பிள்ளை வேலுப்பிள்ளை என்பவருக்குப் புத்திரனாகத் தோன்றி வளர்ந்து அரசடிச்சாதனா பாடசாலையிலே ஆரம்பக்கல்வி பயின்று பின் உவெஸ்லியன் மிஷன் மத்திய ஆங்கில கலாசாலையிலே கேம்பிரிச் சீனியர் வகுப்பில் சித்தியெய்து கொழும்பு மாநகர் சென்று உயர்தரக் கல்வியின்று வரும் நாளிலே அன்னம்மாள் என்னும் அணங்கை காதல் மணம் புரிந்தார்.

அவ்வுத்தமியாம், பதிவிரதாசிரோன்மணி எவ்விதத்திலும் தன் நாயகனைத் திருப்பிப்படுத்துவதே தன் வாழ்க்கையின் இலட்சியமாகக் கருதி இல்லறம் நடத்திவரும் நாளிலே நான்கு செல்வக் குழந்தைக்குத் தாயாக அமைந்தனர். பின் ஐந்தாம் குழந்தையைப் பெற்றெடுக்கும் போது பிரகுதிகாகிருகத்தில் உண்டாகிய பிணியால் 1927ம் ஆண்டு வைகாசி மாதம் 18ந் திகதி தன் ஆருயிர்க்காதலனும் செல்வச் சிறுவர்களும் உற்றார், பெற்றார் பலரும் வருந்தி மனச்சோர்வு அடைய மறுமையை நோக்கி நடக்கலாயினர். அவ்வுத்தமியிலே காணப்பட்ட அரும்குணங்கள் உள்ள பெண்களை விரல் வைத்து எண்ணலாம். சிலபெண்கள் தங்கள் அந்தஸ்திற்கு மேற்பட்ட நாயகனையடைந்த பின் தங்கள் பழைய நிலமையை யோசிக்காது இறுமாப்புக் கொண்டு நடந்து உலகப்பழிக்கும் இலக்காகின்றனர். இதுபோன்ற செயல்களை அப்பெண்மணியில் காணமுடியாது.

ஈகை, அருள், அன்பு, உபசாரம் முதலிய நறுங்குணங்கள் அம்மையாரில் இயல்பாக அமைந்து இரத்தத்தில் ஊறியிருந்தன போலும், இந்நூலாசிரியர்க்கு இவ்வம்மையார் ஓர் வரப்பிரசாதத்தினால் வையகத்தில் ஈயப்பட்ட கருந்தனம் போன்றவர் என்று கூறுவதுமிகையாகாது.

இது உண்மையானபடியினாலேதான் அம்மையார் மறைந்து ஆண்டு பல கழிந்தும் அன்னாரின் மெய்க்காதலும், அன்பும் மனதிடை இன்னும்

கொழுந்துவிட்டு எரிகின்றதற்குச் சாட்சியாக அன்னார் கூறிய 'இந்நூலைத் தமிழ் எழுத்தினால் ஆங்கிலம் அறியாதாரும் வாசித்து இன்புறலாமே' என்னும்' மொழிகளை நிறைவேற்றமுற்பட்டு இந்நூலை வெளியிடுகின்றார்.

இது இவ்வளவில் நிற்க, இந்நூலாசிரியர் அவர்கள் இந்நூலை வெளியிடப்புகுந்த காரணத்தைத் தனது முகவுரையிலே எடுத்துக் கூறியிருக்கின்றார்கள். நம்நாட்டிலே அதுவும் நம் மட்டக்களப்பிலே இவ்விதமாக நூல்கள் எழுதி வெளியிட்டவர் (நாவல் எழுதியவர்) மிகவும் குறைவு. ஒரு சிலரால் அவ்வப்போது சில உரைச் செய்யுள், பாச்செய்யுள் சம்பந்தமான சிலசிறிய பிரதிகள் வெளிவந்துள்ளதெனினும் கிவ்வளவு சீரமப்பட்டு கிப்படி ஒரு கதைப்படுத்தகத்தை எழுதி அச்சவாகனமேற்றிவித்து வெளியிட்டவர் கிதுவரை யான் அறிந்தளவில் ஒருவரும் கில்லையென்று துணிந்து கூறுகின்றேன். ஆகவே மட்டக்களப்பிலிருந்து கின்மேல் வெளிவரும் கதைநூல்களுக்கெல்லாம் முதல் கிடத்தை கிந்நூல்பெற்றதும் கிதன் ஆசிரியர் முதல் ஆசிரியன் எனப்பட்டதும் தனிச் சீறப்புக்களாகும்.

பாடசாலைப் படிப்புக்காகக் குறிக்கப்பட்ட ஒரு புத்தகத்தை வாசித்து அதை இவ்விதமாக வெளியிட்ட பெரும் தகமையை நினைக்குந் தோறும் ஆசிரியர்மட்டு எனக்கு ஓர் ஆராமையும் அன்புமே உண்டாகின்றன. இதிலிருந்தவரின் இருபாஷாவன்மையும், தளரா ஊக்கமும் நன்கு புலனாகின்றன.

இனி ஆசிரியர் யாத்த இந்நூலில் சிறிது கவனஞ்செலுத்திச் சில மொழிகள் கூறி இம்முன்னுரையை முடிப்பேன்.

கிந்நூலுக்கு மதிப்புரை கூறிய அறிவாளர்கள் பலர் நூலின் உள்ளுரையை அகழ்ந்து கூறியிருக்கின்றார்கள் கிது ஓர் தனிக்கற்பனா சீர்தம் என்று கூறுவதற்கில்லை. கிதன் ஆசிரியர் அவர்களே அவ்விதம் கூறவுமில்லை. ஆகவே மேல்நாட்டில் நடந்த உண்மை நிகழ்ச்சிகளைத் தொகுத்தும், விரித்தும், நீக்கியும் நம்நாட்டாருக்குப் பயன்படுத்தும் முறையில் பண்படுத்தி வெளியிட்ட ஓர் நூல் என்று கூறுவதே சாலும்.

அச்சப் பொறியின் ஆதிக்கம் அதிகப்பட்ட இந்நாளிலே மக்கள் வாழ்க்கைக்குப் பயன்படும் நூல்கள் பலவும் பயன்படாத வியாபாரமுறை கொண்ட நூல்கள் பலவும் மலிந்து பொலிந்து விளங்குவதை நாம் கண்டும், கேட்டும், பார்த்தும் இருக்கின்றோம். இவைகளினூடே இந்நூலாசிரியர் இதை வெளியிட்டிருக்கிறார். ஆகவே இந்நூலை வாசிக்கும் ஒவ்வொருவரும்

இந்நூல் ஆசிரியரின் முதல் உழைப்பு என்பதை மனதில் நிறுத்தி வைத்துக் கொண்டு ஓர்முறைக்குப் பலமுறை வாசித்து உரிய பயனைப் பெறுவார்களாக.

சில ஆசிரியர்கள் தாங்கள் யாத்த நூல்களில் தங்கள் அறிவாற்றல் ஒன்றையே குறிக்கோளாகக் கொண்டு கடினமொழிகளைப் பயன்படுத்தி சாதாரண அறிவுடையோர்க்கு விளங்காத மொழிகளால் அலங்கரித்து வெளியிட்டிருக்கின்றனர்.

இந்நூலிலோ இவ்வித குணதோஷத்தைக் காண இயலாது. அற்ப கல்வியுடையாரும் வாசித்து விளங்கக் கூடிய இனிய தமிழ்நடையில் இது ஆக்கப்பட்டிருப்பது போற்றத்தகுரியதாகும்.

இந்நூல் ஆசிரியரின் முதற்பணியாக இருப்பதாலும் பல அச்ச ஆலைகளில் மாற்றப்பட்டு தொழில் நடந்தேறி இருப்பதினாலும் இதில்பல எழுத்துப் பிழைகள் இருப்பது நாதனமல்ல அடுத்தபதிப்பில் இவை களையப்படுமென்று நம்புகின்றோம்.

இந்நூலில் சம்பந்தப்பட்ட கதாநாயகியினதும், மற்றையோரினதும் நடைமுறைகளையிட்டு எழுதி இம்முன்னுரையை நீட்டிக்கொண்டு போக நான் விரும்புகிறேனில்லை. மதிப்புரை தந்து அறிவாளர்கள் போதிய அளவாகக் கூறியிருக்கின்றார்கள். வாசகர் வாசித்தறியுமாறு விட்டுவிடுவதே பொருத்தமாகும்.

இதன் ஆசிரியர் தமது முன்னுரையிலே இந்நூலுக்கு முதலிருந்து கடைசிவரை நான் ஏதோ தொண்டு செய்ததாகவும் எனக்கு நன்றி கூறக் கூடமைப்பாடு உண்டென்றும் சொல்லியிருக்கின்றார். நான் சில சிறு தொண்டு மாத்திரம் செய்திருக்கின்றேனெயன்றி ஆசிரியர் கூறுகின்ற அவ்வளவாக ஒன்றும் செய்துவிடவில்லை என்பதை இவ்விடம் கூறவேண்டியவனாக இருக்கின்றேன்.

இந்நூலைத் தமிழ்நாட்டுக்கு உதவிய ஆசிரியர் அவர்கட்குத் தமிழ்நாடு யாண்டும் கடப்பாடுடையதாகும். இதுபோன்ற இன்னும் பல நூல்களையாத்து நாட்டுக்குத் தொண்டு செய்ய இந்நூலாசிரியர்க்கு நீண்ட ஆயுளும் அரோகதிடகாத்திரமும் நல்லபுத்திக் கூர்மையும் உண்டாவதாக.

இங்ஙனம்

D.N.நல்லதம்பி (தமிழ் ஆசிரியன்)

மட்டக்களப்பு.

12-12-1933

முகவுரை

இச்சிறுகதையானது “சேர் உவால்ரர்ஸ்கொற்” என்னும் பெரியாரால் ஆங்கிலத்தில் ஆக்கப்பட்ட “கெனில்வோர்த்” என்னும் கதையைத் தழுவி எழுதப்பட்டதாகும்.

ஆங்கிலத்தில் உள்ளதில் நமக்குத் தேவையில்லாத சிலவற்றைத் தள்ளியும் இல்லாத சிலவற்றைச் சேர்த்தும் இன்னும் சிலவற்றை மாற்றியுமே இக்கதை எழுதப்பட்டிருக்கின்றது.

இக்கதையை நான் ஏன் எழுதினேன் என்பதை இங்கு சொல்ல வேண்டியிருக்கின்றது. ஆங்கிலத்திலுள்ள “கெனில்வோர்த்” என்னும் புத்தகமானது 1914ம் ஆண்டு கேம்பிரிச் சீனியர் பரீட்சைக்கு ஓர் இலக்கிய பாடமாக என்னால் வாசிக்கப்பட்டது. அப்போ அக்கதையின் சுவையும் ஆசிரியர் அவர்களின் பாஷாவன்மையும் கதையிலே காணப்பட்ட அரிய படிப்பினைகளும் என்மனதைக் கவர்ந்தன. ஆகவே பாடசாலையை விட்டு விலகிய பின்பும் சில சமயங்களில் அக்கதையை வாசிக்கலானேன்.

பின்னர் 1919ம் ஆண்டு சிறிது காலம் உபாத்திமைத் தொழிலில் அமர்ந்திருந்தபோதும் நேரப்போக்கிற்காக அக்கதையைச் சிலவேளை வாசித்த கதையைக் கண்ட எனது மனைவி “அதைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்தால் ஆங்கிலம் அறியாதாரும் வாசித்தறியலாமே” என வேடிக்கையாகச் சொல்லவே வேலையற்றிருக்கும்போது விளையாட்டாய் இக்கதையை எழுதலானேன். சிலநாட்களில் எழுதி முடிந்ததும் அச்சிடுவிக்க எண்ணமில்லாமல் சிலகாலம் பாராமுகமாய் இருந்துவிட்டேன். பின்னர் நமது நண்பர் ஒருவர் ஓர் அச்சாலை ஏற்படுத்தவே அவரிடம் அவ்வேலையை ஒப்படைத்தேன்.

“அடுத்து முயன்றாலும் ஆகுநாளன்றி
எடுத்தகருமங்கள் ஆகா”

என்றபடியார்க்கும் அச்சவேலை வருடக்கணக்காய் தாமதித்து புத்தகத்தின் ஒரு பகுதி கொழும்பு செட்டித்தெரு, ஆனந்தா அச்சக சாலையிலும், மற்றப்பகுதி கொழும்பு ஆதிருப்பள்ளித்தெரு, மெய்கண்டான் அச்சியந்திரசாலையிலும் அச்சிடப்பட்டது. கடைசியாய் இம்முகவுரையும், முன்னுரையும், மதிப்புரைகளும் மட்டக்களப்பு லங்கா வர்த்தமானி அச்சியந்திரசாலையில் அச்சிடப்பட்டன.

இவ்வளவு காலஞ்சென்றாலும் அச்சவேலை ஒருகந்தோரில் இருந்து மற்றோர் கந்தோருக்கு நான்கு தடவை மாற்றப்பட்டதாலும் சிலசமயம் எனக்கு இது விஷயத்தில் மனம் அலுத்துப்போனதுமுண்டு. ஆனால் இதை எழுதுவதற்கு காரணமாயிருந்த எனது மனையாள் 1927ம் ஆண்டு காலகதியடையவே அவரின் ஏவுதலால் எழுதப்பட்ட இப்புத்தகத்தை அவரின் ஞாபகார்த்தமாய் அச்சிடுவித்து வெளியிட வேண்டுமென்று உறுதி கொண்டு செய்து முடித்தேனேயல்லது எனது திறமையைக்காட்ட வெளியிட்டே னல்லேன். ஏனெனில் திறமையென்பது என்னிடமில்லை.

இக்கதையை வாசிப்போர் இதிலே சம்பந்தப்பட்டவர்களின் சன்மார்க்கவழி நின்றோர் கடைத்தேறியதையும், துன்மார்க்கர் அழிந்து பட்டதையும் கவனியாமல்விடார். ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்ட “கெனில்வோர்த்” என்னும் கதை முற்றிலும் கற்பனை சரிதமல்ல அது இங்கிலாந்திலே எலிசபெத் இராணியின் காலத்தில் நடந்த உண்மைச் சம்பவங்களைத் தழுவி எழுதப்பட்டதாகும். அது அக்கதைக்கு ஓர் தனிமதிப்பைக் கொடுக்கின்றது. அக்கதையின் முதலாம் பதிப்பு 1821ம் ஆண்டில் வெளி வந்தது.

இக்கதை எழுதுங்காலந்தொட்டு அச்சவாகனம் ஏறிமுடிவுபெறும் வரை இதுவிஷயத்தில் சிரமம் பாராது எவ்வாறானும் உழைத்து வந்த எனது ஆத்மநண்பர் திரு.D.N.நல்லதம்பி ஆசிரியர் அவர்கட்கும், அச்சிடுவிக்கும் வேலையில் மிகவும் உதவிய எனது நண்பரும் “மெய்கண்டான்” அச்சாலைச் சொந்தக்காரரும், அதிபருமான திரு.ஆ. கந்தையாபிள்ளை அவர்கட்கும் நான் மிகவும் கடமைப்பாடுடையேன்.

காலதாமதத்தினாலும், ஒன்றுக்குமேற்பட்ட அச்சாலைகளில் வேலை நடைபெற்றதாலும், “புறாவ்” திருத்தம் முதலியவைகளைக் கவனிக்கச் சர்க்கார் உத்தியோகம் எனக்கு அவகாசத் தராமையாலும், எவ்வளவோ அச்சப்பிழைகள் புத்தகத்திடையே காணப்படுகின்றன. அவைகளையும், இன்னும் இப்புத்தகத்திலே சொற்குற்றம், பொருட்குற்றம் காணப்படின் அவைகளையும் மன்னித்தருளுமாறு வாசகர்களை மிகவும் வணக்கத்துடன் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

இப்புத்தகத்தை ஆராய்ந்து முன்னுரை மதிப்புரை தந்துதவிய அன்பர்கட்கும் எனது வணக்கம் உரித்தாகும்.

12.04.1933

வே. ஏரம்பழதலி
மட்டக்களப்பு.

மதிப்புரைகள்

***

இலங்கையின் மத்தியபெரும்பகுதி வித்தியாதரிசியும், தமிழ் அறிஞருமான
திரு. K.S. அருள்நந்தி M.Sc.(Lond) அவர்கள்
இயற்றியது.

தனியுயர்த் தமிழ்மொழித் தாய்மனங் குளிர
இனிய நன் நடையில் ஏனைய வனப்பமைத்
தாக்கியவட் களித்தான் அரங்கநாயகி யென்
தேக்குறு மின்பம் தெவிட்டுங் கற்பனா
காதையொன் றங்கிலக் கவிவலோன் (Scott) ஸ்கோற்றின்
கோதை யெலீசபெத் (Elizabeth) கோமகள் கூத்தை
யோதூங் கெனில்வேத் (Kenilworth) ஓவிய நூலைத்
தாதெனக் கொண்டு மூதூர் நெற்பயிர்
பலிக்கநீர்ப் பாய்ச்சும் பகுதி முதல்வன்
மலிவள மட்டு வளர்நகர் வாசன்
மொய்புகழ் ஏரம்பமுதலிப் பெயரோன்
எய்தும் பலனோ எண்ணுந் திறத்தன்று
செந்தமிழ் நாட்டின் செல்வர்காள் கேளீர்
இந்த நன்நூலை எந்தாய்க் கோரணி
எனமதித் தன்புட னேற்று
மனமகிழ் வவளுற வைத்தலெங் கடனே.

குறிப்பு : இப்புத்தகத்தின் 194ம் பக்கத்திலுள்ள கவிக்குப் பதிலாக
திரு. K.S. அருள்நந்தி அவர்களால் உதவப்பட்ட கீழ்க்காணும்
கவியைக் கொள்க.

- 1 { தன்னிகரீங்கிலாத் தண்மலர் கண்டளி தன்னுளத்தே
மன்னியகாதல் மலரறியாது மயங்கியதால்.
- 2 { நன்குணர்மலர் பன்னிறங் காட்டி நகை சொரிந்து
நன்மண மீந்ததால் நானுற்று நின்னுநலிந்ததுவே.

மட்டக்களப்பு அர்ச். சிலியா உயர்தரக்கலாசாலைத்
தலைமைத்தமிழாசிரியரும் “கிழக்குத்தபால்” பத்திராசிரியருமாகிய
திரு. ஏ. பெரியதம்பிப்பிள்ளை அவர்கள் எழுதியது

“அரங்கநாயகி” எனப்பெயரிய இந்நூல் மட்டுநகர் வாசரும், ‘நீர்ப்பாசனப்பகுதி’ உத்தியோகஸ்தருமாகிய ஸ்ரீமான் ஏரம்பமுதலி அவர்களால் எழுதப்பட்ட ஒரு புனைந்துரைக்கதை. பிரபல ஆங்கில நூலாசிரியராகிய சேர் உவால்ற்றர் ஸ்கோட் (Sir Walter Scott) என்பார் ஆங்கிலத்தில் இயற்றிய கெனில் உவேத் (Kenil Worth) என்னும் புனைந்துரைக் கதையைப் பெரும்பாலுந் தழுவி எழுதப்பட்ட இந்நூல்கத்தே ஆசிரியர் நுண்மதி கொண்டு படைத்த புதிய கற்பனைகளும் இடையிடையே பொருந்திப் புதுமணங் கமழ்ந்து மிளிரும் அழகு கழிபெரு மகிழ்ச்சிக்குரியதாகும்.

பிரபுக்கள் எனப்படுவோர் சிலர் மிகுதியும் ஒழுக்கச் சீர்கேடுடையவர்கள் என்பதும், காமத்தின் வயப்பட்ட மகளிர் தமது இருமுது குரவின் இன்பநிலை கண்டும் மனமிரங்கார் என்பதும், உண்மைக் காதலைத் துறந்து, காமற்கடலிற் படிந்து ஆடம்பரக்களவு காணும் மகளிர் எவ்வாறு மதிமோசம் போகிறார்கள் என்பதும், செல்வம், அதிகாரம் முதலியன உடையவர் சிலரைப் பின்சென்று தங்கள் மானம் முதலியவைகளை விற்று வயிறு வளர்க்கும் மாக்களும் இவ்வுலகில் உளர் என்பதும் மூடப்பழக்க வழக்கங்களுக்கு மக்கள் பலர் அடிமைகளாகி வாழ்கின்றார்கள் என்பதும், பிறவும் இப்புனைந்துரைக் கதையிற் கண்ட விஷயங்களாகும்.

ஆங்கிலம் பயில்வோருட் பலர் உத்தியோகம் ஒன்றே கருதி உழைப்பதல்லது, மேல்நாட்டு விழுப்பொருள்களை நமது தமிழ்மொழியில் வெளியிடுதல் வேண்டுமென்றும் மன எழுச்சியும் உணர்ச்சியும் கொள்வதில்லை. இந்நூலாசிரியரோ தமது தொழிற்றுறையில் தாம்பெற்ற ஓய்வு நேரங்களைத் தமிழ் மொழியின் வளர்ச்சிக்காகவும், தமிழ் நாட்டின் உயர்ச்சிக்காகவும் பயன்படுத்தியிருப்பது மிகவும் புகழ்ச்சிக்குரியது. இந்நூலானது ஆசிரியரின் மதிநுட்பத்தையும் நூலறிவையும் இனிது புலப்படுத்துங் கருவியாவதுமன்றி அவரது மொழிபெயர்ப்பு வன்மையையும் வெளிப்படுத்துகின்றது. இந்நூலைத் தமிழுலகம் நன்கு மதிக்குமென நான் எண்ணுகின்றேன்.

மெத்தை வீட்டுத்தெரு,

15-11-1933

மட்டக்களப்பு.

மட்டக்களப்பு கிரான் உவெஸ்லியன் மிஷன் பாடசாலைத்
தலைமையாசிரியரும் தமிழ்ப் பண்டிதருமாகிய

திரு.க.தீ. இளைபதம்பி அவர்கள்

எழுதியது.

“அரங்கநாயகி” எனப் பெயரிய கற்பனை சரித்திரத்தின் அச்சப் பிரதியொன்று எமது பார்வைக்கு வந்தது. சமயம் நேர்ந்ததினால் அதனை முதலிலிருந்து கடைசிவரை மிக உற்சாகத்துடனும் சந்தோஷத்துடனும் வாசித்துப்பார்த்தோம் மட்டக்களப்பு வாசரும் தற்போது திருகோணமலைப் பகுதியைச் சேர்ந்த கொட்டியாபுரப்பற்றிலுள்ள மூதூர் எனும் கிராமத்தில் நீர்ப்பாய்ச்சற் தலைவருமாயிருக்கும் திருவாளர்.வே.ஏரம்பமுதலியவர்கள் இதனை ஆக்கியோனாவார். ஆங்கிலேய பாஷையில் திரு.உவால்ஹர் ஸ்கொட் என்பவரியற்றிய “கெனில்உவேத்” என்னும் நூலைத் தழுவி அதன் போக்குக்கிசையத் தமிழ்ப் பாஷையில் எழுதப்பட்டதாதலின் இவரது இருபாஷைவன்மை மிகவும் பாராட்டுதற்குரியது. உத்தியோகத்துக்குரிய பலவேலைகளினிடையே பெரும் பிரயாசப்பட்டு இதனை எழுதி வெளியிட்டதினால் எப்பகுதியில் இத்தகைய நூலை முதன் முதல் இயற்றினார். இவரே எனும் பெரும் பெயருக்கு அருகராயினது அன்றி இவரை அடியொற்றி அநேகர் பல நூலாக்குவதற்குக் காரணருமாயினார். எனல் சாலவும் பொருத்தமானதே. யாவரும் எளிதில் உணரும்பொருட்டுத் தெளிவான சுத்தத்தமிழில் எழுதப்பட்டுள்ளது. நூலின் நடை மிகச்செம்மையும் நயமும் வாய்ந்ததாய்ச் சொல்லழகும் பொருளழகும் பொருந்தித் திகழ்கின்றது. வாசிப்போர்க்கு மிக்க இன்பத்தையும் மனக்கிளர்ச்சியையும் உண்டாக்கி மகிழ்விக்க வல்லது. இதனிடையே காணப்படும் உவமான உவமேயங்கள் மிகவும் பொருத்தமானவை.

தமிழகத்திலுள்ள யாவரும் ஒவ்வொரு பிரதி வாங்கி வாசிப்பதினால் ஆக்கியோனுக்கு உற்சாகமுட்டுங்கால் அவர் கின்னும் இதுபோன்ற நூல்கள் கியற்ற ஏவப்படுவாரென்பது திண்ணம். அச்சப்பிழைகள் பல காணப்படினும் அவை அடுத்தபதப்பிற் திருத்தம் பெறுமென்பது எமது நம்பிக்கை.

10-10-1933

கிரான்,

மட்டக்களப்பு.

மட்டக்களப்பு, செங்கலடி உவெஸ்லியன் மிஷன் சங்கத்துக் குரவரும்,
தமிழ் அறிஞரும் சத்தியசீலருமாகிய

ஹவரென்ட். M.S. சின்னையா அவர்கள்

எழுதியது.

“அரங்கநாயகி” என்னும் ஓர் இனிய கற்பனை சரிதநூல் நமது பார்வைக்கு வந்தது. தமிழ் நாட்டார்க்கு நன்மைபயக்கக் கூடியகருவிகளில் இதுவுமொன்றாயிருக்க வேண்டுமென்பதே ஆக்கியோனின் விசேஷ இலக்கு. இலங்கையில் கற்பனை சரித்திரங்களை ஆக்கினோர் மிகச் சிலரே அதுவும் சாதாரண தமிழ் நடையில் கிடைப்பதரிது. இவ்வரிய கற்பனை நூல் சாதாரண தமிழ்ப் பாஷையில் கிடைத்தது. ஆங்கிலமறியாத தமிழ்மக்கள் செய்த தவப்பேறு என்றே சொல்வேன். ஆக்கியோன் உள்ளத்தில் மக்களின் நடுவுநிலை தவறா நல்வாழ்வும், கடவுளை நம்பினோர் கைவிடப்பட மாட்டார்களென்பதும், உண்மை உயர்த்தும் பொய் தாழ்த்தும் என்பனவுமே விசேஷமானவை.

இதில் ஆங்காங்கு கூறப்பட்டிருக்கும் நன்மதிகள் கதைத் தொடர்பின் அருமை, பெருமைகள், பலநீதிகள், ஆச்சரிய சம்பவங்கள், நீதி, இரக்கம், சமரசம் முதலிய சில முக்கிய போதனைகள் துன்மார்க்க சீவியத்தின் பிரதிபலன்கள் கற்பனை அலங்காரங்கள் முதலியனவை தற்கால நவீன நாகரிகத்தில் ஈடுபட்டிருக்கும் ஆண் பெண் இருபாலார்க்கும் நன்மை பயக்காது விடாதென்பது என்துணிவு.

கதாநாயகியின் குருட்டுக்காதலும், சந்திரசேகரனின் சாமர்த்தியமும், கமலநாதனின் கபட சூழ்ச்சியும், இராசநாயகத்தின் புத்திக் கூர்மையும், இருபிரபுக்களின் பகைமையும் வீரசிங்களின் வியப்புக்குரிய செயல்களும் இங்கு விபரிப்பது அசாத்தியமானதால் ஒவ்வொருவரும் இதை வாங்கி வாசித்து உண்மையை அறிந்துகொள்வார்களாக.

தமிழ்மக்கள் இந்நூலை வாங்கி வாசித்து பயனடைவதுமன்றி ஆக்கியோன் உள்ளத்தை உற்சாகப்படுத்தி இன்னும் இதுபோன்ற அநேக நூல்களை ஆக்கத் துணை புரிவார்களாக.

செங்கலடி.

31-10-1933

இஃது

மட்டக்களப்பு, அரசடி ஆசிரியகலாசாலை தலைமைத் தமிழ் ஆசிரியர்

திரு.ஈ.எம்.தம்பு அவர்கள்

எழுதியது.

“அரங்கநாயகி” என்னும் இக்கதைப் புத்தகத்தை முன்னின்று கடைசிவரையும் வாசித்துள்ளோம். இது கதை நூலுக்குரிய பல அழகுகளும் நனிபொருந்தி சொற்சுவை பொருட்சுவை ஆதியாம் பல்வேறு சுவைகளும் ததும்பப் பெற்றுள்ளது.

இதன் ஆக்கியோன் ஆங்கிலத்திலும், தமிழிலும் அமைந்துள்ள அறிவு அனுபவங்களைக்கொண்டு நன்கு கற்றோரன்றி சாதாரண அறிவுள்ளோரும் படித்து இன்புறுமாறு எழுதியிருப்பதை காணலாம். இதைப் படிப்பதால் அறிவு, அனுபவம் என்பன விருத்தியாவதுமன்றி குணசீலத்தையும் கட்டியெழுப்பி பலப்படுத்தக்கூடும் என்பது எமது துணிவு.

ஆக்கியோனது முயற்சியைத் தைரியப்படுத்தி இன்னும் இவ்வாறான வெளியீடுகளில் ஈடுபடுமாறு ஊக்கப்படுத்துவது தமிழ் நாட்டுக்குப் பெரிதும் பயன்படுவதாகும்.

அரசடி.

25-11-1993

இஃது

மட்டக்களப்பு, தாமரைக்கேணி தமிழாசிரியன்
ஸ்ரீமான் ஜே.கே. சொக்கலிங்கம் அவர்கள்
எழுதியது.

“அரங்கநாயகி” என்னும் கதாவாசக புத்தகத்தை வாசித்தேன்
இப்புத்தகம் ஆண், பெண் இருபாலாராலும் அவாவுடன் வாசிக்கப்படக்கூடிய
தஞ்சைச் செந்தமிழ் மொழியில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது.

பெண்களுக்குரிய கற்பின் திறத்தை விளக்க இந்நூலாசிரியர்
எடுத்துக்கொண்ட விஷயம் பாராட்டுதற்குரியதாதலின் தமிழ்ப் பாஷையிலும்
பெண்மணிகள் விரும்பி வாசிக்கத்தக்கது.

சேர் உவான்றர் ஸ்கொற் என்பவர் ஆங்கில பாஷையில் எழுதிய
கெனில்உவேத் என்னும் நூலை ஆதாரமாகக்கொண்டு தமிழ்மொழியில்
எழுதப்பட்டிருப்பதால் இந்நூலாசிரியர் ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் நன்கு
தேர்ச்சிபெற்றிருக்கிறார் என்பது புலனாகிறது. கிதுநம்நாட்டு வாலிபர்க்கோர்
முன்மாதிரியாகும். இவ்வாறு ஆங்கிலமும் தமிழும் கற்ற நம்வாலிபர் தாம்பெற்ற
அறிவை மற்றவர்க்குப் பயன்படுமாறு செய்வரேல் நம்தாய்மொழியாம் தமிழ்மொழி
வளர்வதற்கோரேகுவாகும்.

தாமரைக்கேணி

21-12-1933

“அரங்கநாயகி”

இரண்டாம் பதிப்புரை

Sir Walter Scott அவர்கள் 1821 இல் ஆங்கிலத்தில் இயற்றிய Kenil Worth என்னும் கதையைத் தமிழில் 1934 இல் “அரங்கநாயகி” என்னும் பெயரில் தமிழ் நாவலாக வெளியிட்டவர் எனது தந்தை மதிப்பிற்குரிய வே. ஏரம்பமுதலி ஆவார். இவர் திரு.திருமதி. வேலுப்பிள்ளை சேதுப்பிள்ளை தம்பதியினரின் மகனாக மட்டக்களப்பு கோட்டை கல்லாற்றில் 05-11-1897இல் பிறந்தார். அரசடி சாதனா பாடசாலையிலே ஆரம்பக் கல்வி பயின்று பின் உவெஸ்லியன் மிஷன் மத்திய ஆங்கில கலாசாலையிலே கேம்பிறிச் சீனியர் வகுப்பில் சித்தியெய்தி கொழும்பு மாநகர் சென்று உயர்தரக் கல்வி பயின்றார்.

1919ம் ஆண்டு சிறிதுகாலம் ஆசிரியராகப் பணி புரிந்தார். பின் நீர்ப்பாசனத் திணைக்களத்தில் இணைந்து தனது இறுதி நாட்களில் மூதூர் பெரும்பாகத்திற்கு நீர்ப்பாசன அத்தியட்சகராகவும் கடமைபுரிந்தார். இக்காலகட்டத்தில் மாவிடை ஆற்று அணைக்கட்டு (விடுதலைப் புலிகளுக்கும் இலங்கை அரசுக்கும் ஏற்பட்ட யுத்தத்தின் திருப்பு முனையாக அமைந்த இடம்) தூர்ந்த நிலையில் இருந்த சமயம் இதனைத் திருத்தினால் நூற்றுக்கணக்கான ஏக்கருக்கு நீர்ப்பாசனம் செய்யலாம் என எண்ணி அன்றைய பிரித்தானிய அரசுக்கு திட்ட அறிக்கையைச் சமர்ப்பித்து இரவுபகலாக அதனை நிறைவேற்ற வேண்டும் என தனது உடல் நலத்தையும் பாராது உழைத்தார்.

இதனால் நோய்வாய்ப்பட்டு ஆறு மாதங்கள் கடமை செய்ய முடியாது ஓய்வெடுத்த நிலையில் தனது 49 ஆவது

வயதில் 24-01-1946 அன்று எம் அனைவரையும் ஆறாத்துயரில் ஆழ்த்தி எனது 12 வது வயதில் காலமானார்.

ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்ட மேற்குறித்த கதை கற்பனையான தல்ல முதலாவது எலிசபெத் மகாராணி காலத்தில் நடந்த உண்மைச் சம்பவம் ஒன்றை ஆதாரமாகக் கொண்டே இக்கதை எழுதப்பட்டது. இவ்வாறு இக்கதையதார்த்தப் பண்பினைக் கொண்டிருப்பது அதற்கு ஒரு தனி மதிப்பினைக் கொடுக்கின்றது. இங்கிலாந்தில் வாசகர்களால் கவரப்பட்ட நூலாகவும் அது இருந்தது.

எனது தந்தை வே. ஏரம்பமுதலி அவர்கள் 1914இல் கேம்பிரிஜ் சீனியர் பரீட்சைக்குக் கற்றபோது இந்நூல் பாடநூலாக இருந்துள்ளது. இக்கதையின் சுவையினாலும், கதாசிரியரின் ஆக்கிலப் புலமையினாலும், கதை வெளிப்படுத்தும் நீதிக் கருத்துக்களாலும் கவரப்பட்டு இக்கதையை தமிழ்மொழியில் நவீன புனைகதை வடிவமாக எழுதவேண்டும் என்ற அவா தனக்கு ஏற்பட்டதாக அவர் என்னிடம் கூறியுள்ளார்.

மூதூரில் நீர்ப்பாசனத் திணைக்களத்தில் அத்தியட்சகராகப் பணி புரிந்தபோது தனது கடின வேலைப்பளுவிற்கு மத்தியிலும் மின்சார வசதியில்லாத சூழலில் மேசை லாம்பு, வெளிச்சத்தில் இவ்வாறானதொரு நாவலை எழுதி அச்ச வடிவில் வெளியிட்ட எனது தந்தையின் முயற்சியையும் அதன் மூலம் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் தடம் பதிக்கத் தக்க சாதனையை அவர் ஏற்படுத்தியமையையும் எண்ணுந்தோறும் நான் பெரு மகிழ்ச்சியடைகின்றேன்.

வே.ஏம்பமுதலியின் மகள் திருமதி. ந.காந்திமதி

மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் வெளிவந்த முதல் தமிழ் நாவலாக “அரங்கநாயகி” தமிழ் இலக்கிய வரலாற்று ஆய்வாளர்களால் குறிப்பிடப்படுவது இந்நாவலுக்கு மகுடமாகின்றது. பின் வந்த காலங்களில் தமிழில் எழுதப்பட்ட நாவல்களுக்கு குறிப்பாக தழுவல் நாவல்களுக்கு முன்னோடியாக இது அமைவதும் இந்நாவலுக்குப் பெருமை சேர்க்கின்றது.

இத்தகைய பெருமையும் வரலாற்றுச் சிறப்பும் மிக்க இந்நாவல் இன்று கிடைத்தற்கு அரிதாகிவிட்டது. எனவே இதனை மீள் பதிப்புச் செய்ய வேண்டியது காலத்தின் கட்டாயமாகியுள்ளது. குறிப்பிட்ட சிலரே அறிந்திருக்கும் இந்நூலின் முக்கியத்துவத்தை நாவல் இலக்கிய ஆர்வலர்களும், ஆய்வாளர்களும் மாத்திரமின்றி தமிழ் கூறு நல்லுலகமும் அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற உந்துதல் காரணமாகவும், எனது தந்தையின் அயராது இலக்கியப் பணியை வெளிப்படுத்தும் நோக்கம் காரணமாகவும் நான் 83வது அகவையை அடைந்துள்ள இந்நிலையில் இந்நூலை மீள் பதிப்புச் செய்கின்றேன்.

இதனால் நான் இரட்டிப்பு மகிழ்ச்சியும் திருப்தியும் அடைகின்றேன். சிறு வயதினளாக நான் இருந்தபோது எனது தந்தையுடன் கடற்கரையில் உலாவிய ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் அவர் கூறிய வார்த்தைகள் என் மனதில் இன்றும் பசுமையாக நினைவில் இருக்கின்றன.

“கடற்கரை ஓரத்தில் மண்ணில் பதிந்த
பாதத் தடங்களை கடல்
அலைகள் அழித்து விடலாம். அதனை
அகற்றிய கடல் நீரும் அகன்று விடலாம்.
ஆனால் படைப்பாளியின் படைப்புக்களை
யாராலும் அகற்றி விட முடியாது”

எனவே தமிழ் இலக்கிய உலகில் சிறப்பாக நாவல்
இலக்கிய வரலாற்றில் புதியதொரு தடத்தினை 1934லேயே
பதித்து விட்ட எனது தந்தையின் ‘அரங்கநாயகி’ என்னும்
இந்நாவலை மீள் பதிப்புச் செய்து இலக்கிய உலகத்திற்கு
பணிவன்புடன் சமர்ப்பிக்கின்றேன்.

வே.ஏரம்பமுதலியின் மகள்
திருமதி. நடேசன் காந்திமதி

32/1, தாமரைக்கேணி வீதி,
மட்டக்களப்பு, இலங்கை.
+ 94 65 2222081
23-10-2016

1ம் அத்தியாயம்

கேயனூர் சுகபோசன சாலை.

இராஜகோபாலன், மாசீலாமணி, சந்திரசேகரன்

யலர்கள் நிறைந்த பூஞ்சோலைகளினின்று நறுமணம் கமழ்ந்து கொண்டிருக்கும் ஓர் நாள் மாலை சுமார் 7 மணியளவில் ஒருவன் குதிரையேறிச் சென்று கொண்டிருந்தான். இவன் மங்களபுரியிலிருந்து கேயனூருக்குப் போகும் ஓர் பிரயாணி. இவ்விரண்டு உண்களுக்குமிடையே 3 அல்லது 4 மைல் தூரமிருக்கலாம்.

கேயனூரிலே இராஜகோபால் என்பவன் பிரசித்திபெற்ற “சுகபோசனசாலை” என்னும் ஓர் சத்திரம் நடத்தி வந்தான். அவனுக்கு வயது ஏறக்குறைய 50 இருக்கும். ஆட்களோடு சாந்தமாய்ப் பேசங் குணமுடையவன். இதனால் அவனுடைய சத்திரத்துக்கு அநேகர் போவதுண்டு. அக்காலத்தில் சுகபோசனசாலையை ஒருவன் தரிசிக்க வில்லை என்றால் அவன் கேயனூருக்குப் போனதாய் ஒருவரும் நம்ப மாட்டார்கள்.

மேற்கூறப்பட்ட பிரயாணி கேயனூரின் புகுந்து சத்திரத்தை அணுகிக் குதிரையினின்று இறங்கி உள்ளே பிரவேசித்தான். இவன் உள்ளே பிரவேசித்ததே இராஜகோபால் வந்து கைலாகு கொடுத்தான். பிரயாணி தனக்குக் குடிவகை கொண்டு வரும்படி சொல்லி அதை இருவருமாய்ப் பானம் பண்ணிக் கொண்டு பல விஷயங்களையும் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

கிரா : நீர் கீழ்த்தேசத்தவரா? உம்முடைய நடை, உடை, பேச்சு முதலியன அப்படிக் குறிக்கின்றன.

பிரயாணி : நான் உலகத்தின் நாற்றிசையும் பிரயாணம் பண்ணி யிருக்கிறேன். ஆனால் நான் கீழ்த்தேசத்தவனல்ல. நீர் இத்தேசத்தவர் தானா? உமக்கு வேறு இடங்களில் உறவினருண்டா?

கிராஜ : நான் இத்தேசத்தவன் தான் என் உறவினர் ஒருவரும் பிரதேசங்களிலில்லை.

பிரயாணி : மிகவும் நூதனமே உங்கள் சாதியார் அனேக இடங்களில் இருக்கிறார்கள் அப்படியிருந்தும் உறவினர் ஒருவராவது பிரதேசத்திலில்லையா?

கிராஜ : ஆ! மாசிலாமணியென்னும் எனது மருமகன் ஒருவன் ஏறக்குறைய 18 வருஷங்களுக்கு முன் இவ்வூரைவிட்டுப் போனவன் இன்னும் வரவில்லை. அவன் எங்காவது உயிருடனிருப்பானாயின் அவனை மாத்திரம் சொல்லக்கூடும். ஆயினும் பிரயோசனமற்றவன்.

பிரயாணி : அவன் பிறகு ஒருவேளை திருந்தியிருக்கக்கூடும். மாசிலாமணியென்னும் ஓர் பிரக்யாதி பெற்ற போர் வீரனை நானறிவேன் அவனாயிருக்குமோ தெரியவில்லை.

கிராஜ : அப்படியிராது என் மருமகனாவது போர் புரிவதாவது ஓர் பெட்டைக் கோழிக்கிருக்கும் தைரியந்தானும் அவனுக்கில்லையே. அவன் என்னிடம் இச்சத்திரத்தில் வேலையாயிருந்தவன், பிரயோசனமற்றவனெனக் கண்டு அகற்றி விட்டேன்.

பிரயாணி : அவன் யுத்தத்திற் குண்டுபட்டு இறந்து விட்டான் என்றறிந்தாற் துக்கப்பட மாட்டாரா?

கிராஜ : அப்படியானால் அவன் தூக்கு மரத்தினின்றுத் தப்பிவிட்டான் எனச் சந்தோஷப்படுவேன்.

பிரயாணி : அவன் யுத்தங்களிற் பயின்று தைரியசாலியாய் வந்திருக்கக்கூடும்.

கிராஜ : அப்படியிராது, அவன் யுத்தம் என்னுஞ் சத்தங்கேட்ட மாத்திரத்தில் தன்னிடமுள்ள அற்ப சொற்ப தைரியத்தையும் இழக்கக்கூடியவன்.

பிரயாணி : நானறிந்த அந்த மாசிலாமணியே உமது மருமகனாயிருந்தால் நீர் பாக்கியசாலியே. அவனை மதிக்கக் கூடிய அடையாளமேதும் உண்டா?

கிராஜ : ஆம், அநேக வருஷங்களுக்கு முன் ஒரு வெள்ளிக் கரண்டியைக் களவாடியதற்காக அரசாட்சியரால் முதுகிற் சுடப்பட்ட ஓர் குறியுண்டு.

இவ்வசனத்தின் கடைசி வார்த்தைகள் இராஜகோபாலின் வாயினின்றும் புறப்படாமுன் பிரயாணி தன் சட்டையைக் கழற்றி விட்டு, “அம்மான் என்னுடைய முதுகைப்பார் நீயிப்படிப் பொய் சொல்வது எனக்கே வெட்கமாயிருக்கிறது” என்றான். இராஜகோபால் பிரமிப்படைந்தவனாய் “மாசிலாமணி! நீயா? உனது முதுகிற் காயமில்லாமற் போனதெப்படி? உனக்குச் சூடு போடவந்த சேவகனுக்கு லஞ்சங் கொடுத்துத் தப்பி விட்டாயென நினைக்கிறேன்” என்றான்.

மாசீலா : போனது போகட்டும், உலகம் முழுவதும் சுற்றி வந்த எனக்கு இப்போ என்ன தரப்போகிறாய் நான் சூரியன் கலிக்குமிடத்தையும், அஸ்தமிக்கும் இடத்தையுங் கண்டிருக்கிறேன். மேற்குக் கிழக்காய் வரும்மட்டும் பிரயாணம் பண்ணியிருக்கிறேன்.

கிராஜ : அனாவசியமாய்ப் புழுகாதே

மாசீலா : சத்திரத்திற்கு வந்திருந்த மற்றவர்களைப் பார்த்து, “அம்மான்! நான் வெறுங்கையனாய் வரவில்லை என்று சொல்லிக்கொண்டே யாவருங்காணும்படி தன் ஜேபியிலிருந்து ஓர்பையை எடுத்தான். அதிலே தங்க நாணயங்கள் இருந்தன. உடனே அக்கூட்டத்திலிருந்தவர்களில் அநேகர் அவனுக்குச் சிநேகிதரானார்கள் அவன் தனது கையில் பணம் வைத்திராவிட்டால் ஒருவரும் அவனோடு பேசியிருக்கவும் மாட்டார்களெனச் சொல்லவும் வேண்டுமா?

“கல்லானே யானாலும் கைப்பொருளொன்றுண்டாயினெல்லாநுந் சென்றங் கெதிற்கொள்வர்” என்ற ஆன்றோர் வாக்கு எப்போதாவது பொய்க்குமா?

கிராஜ : “நீ இங்கே சாப்பிடுவதற்காவது தங்குவதற்காவது காசு தரத் தேவையில்லை. நீயும் இவ்விடம் அதிகமாய் நிற்கமாட்டாய்?” என்றான். ஏனெனில் மாசிலாமணி அவ்விடந் தங்குவது இவனுக்கு விருப்பமில்லா திருந்தது.

மாசீலா : அதெல்லாம் நான் எனது வசதிப்படி செய்வேன். நான் இப்போ இங்கேயிருக்கும் என் சிநேகிதருக்கு ஓர் விருந்து கொடுக்க வேண்டும். நீ அதற்கிடந்தராவிட்டால் இவர்களையும் கூட்டிக்கொண்டு அடுத்த சத்திரத்திற்கு இதே நிமிஷம் புறப்படுவேன்.

கிராஜ : நீ 18 வருஷங்களுக்குப்பின் எனது சத்திரத்திற்கு வந்ததும் இந்நேரத்தில் அயலிடம் போவதென்றால் நான் விரும்பேன் நீயுஞ்சற்றுத் திருந்தியிருக்கிறாய். ஆயினும் நீ இத்தங்க நாணயங்களைத் திருடினாயென்று நான் நம்புகிறேன் என்றாலும் உனது வேண்டுகோளை மறுக்க மாட்டேன்.

மாசிலாமணி சிரித்துக்கொண்டு “நான் பொன் விளையுமிடத்திற்குப் போயிருக்கிறேன். அங்கே அதை எடுத்துச் சேகரிப்பதொழிய வேறு செலவில்லை. அங்கே சிறுவர்கள் இரத்தினக் கற்களைக் கொண்டு விளையாடுவார்கள். பெண்கள் புஷ்பராகத்தைக் கோர்த்து மாலையாய்ப் போட்டுக்கொள்வார்கள். வீடுவேயும் ஓடுகள் பொன்னினாலும் வீட்டின் தளம் வெள்ளியினாலும் செய்யப்பட்டிருக்கும்” என்றான் அப்போ அக்கூட்டத்திலிருந்த முத்துலிங்கமென்னும் ஜவுளி வியாபாரி மாசிலாமணியை நோக்கி, “சிநேகிதா! அப்படியானால் நானும் அவ்விடம் வியாபாரஞ்செய்யப் போனாலென்ன? என்றான்.

மாசீலா : ஆ! என் பழைய நண்பனே! அப்படியானால் மிதிமஞ்சரி நயமடையலாம். உன்போன்று அழகிய வாலிபனொருவன் ஜவுளிவகைகளைக் கொண்டுபோனால் எந்தப்பெண்தான் வாங்காமல் விடுவாள். நீ உன் பொருள் யாவற்றையும் விற்று ஒரு கப்பலும் வியாபாரச் சரக்கும் வாங்கியெடு. ஐம்பது வேலைக்காரரையும் தயார்செய் நான் அவர்களை நடத்தும் ஆசானாய் வருவேன்.

கிராஜ : “நல்ல புத்தி சொன்னாய் முத்துலிங்கம்! ரூபாவைச் சதமாக்கும் புத்தியிதுவே. நீ இவனை நம்பாதே, கடல் அடங்காப் பசியுடையது.

சரி போசனத் தயாராய் விட்டது சாப்பிடுவோம் என்னுடைய மருமகன் ஷேமமாய் வந்து சேர்ந்ததற்காக நான் உங்கள் யாவருக்கும் இன்று விருந்து செய்யப் போகிறேன்” என்றான். சிறிது நேரத்தில் யாவரும் போசனத்துக்கு அமர ஆயத்தமானார்கள்.

அப்போ அங்கு நடந்தவைகள் யாவையும் பார்த்துக் கொண்டு மௌனமாயிருந்த ஒரு வாலிபனிடம் இராஜகோபாலன் போய் அவனையும் போசனத்திற்கு வரும்படி அழைத்தான். அவன் ஓர் யௌவன சொருபி. அவன் ஏதோ ஆழ்ந்த யோசனையிலிருப்பதாய் அவனுடைய வதனம் காட்டியது. அவன் அங்கு வந்து இரண்டு நாட்களாயின. அவன் அவ்விரண்டு நாட்களும் ஒருவரோடும் பேசியவனல்ல சத்திரக்காரனிடம் மாத்திரந்தான் கொடுக்க வேண்டிய தொகையைக் கேட்டறிந்து கொடுத்துக் கொண்டிருந்தான். அவனை அவ்வூரில் கண்ட யாவரும் அவனுடைய ஊர் பேர் முதலியவற்றையறியவும் அவன் ஏன் அவ்விடம் வந்திருக்கிறானென அறியவும் பிரயாசப்பட்டும் பயன்படவில்லை, ஒருவராவது அவனிடம் அதைப்பற்றிக் கேட்கவுமில்லை. சாப்பாட்டிற்கு அழைக்கப்பட்ட போது முதலில் மறுத்தான் திரும்பவும் இராஜகோபால் தெண்டியபடியால் எழுந்து சென்றான்.

சாப்பிடும்போது பலரும் பலவித சங்கதிகளைப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். மாசிலாமணி தன் பழைய சிநேகிதர்களைப்பற்றி விசாரித்துக்கொண்டிருந்தான்.

அப்போது இராஜகோபால் அந்த வாலிபனை நோக்கி “ஐயா, நான் உம்மை இவர்கட்கு அறிமுகப்படுத்த வேண்டும் உம்முடைய பெயரென்ன?” என்று கேட்டான். வாலிபன் தன்னுடைய பெயர் ‘சந்திர சேகரன்’ என்றான். உடனே இராஜகோபால் அவனை மற்றவர்கட்கு அறிமுகப்படுத்தி விட்டான். மாசிலாமணி தன் சம்பாஷணையை விடாமல் தன் பழைய நண்பர்களைப் பற்றியே விசாரித்துக் கொண்டிருந்தான் கடைசியாய்த் தன் நண்பர்களிலொருவனான அண்ணாமலை என்பவனைப் பற்றி விசாரித்தான்.

இராஜ : அண்ணாமலை சேமமாய் வாழ்கின்றான். அவன் இப்போ பழைய ஆசாமியல்ல மரகத மாளிகையின் காவலனாயிருக்கிறான். மிகுந்த திரவியம் சம்பாதித்துக் கொண்டான். யாரோ ஓர் பிரபுவின் சேவகத்தில் அமர்ந்திருக்கின்றான் தானும் ஒரு பிரபுவைப் போலவே நடத்துக் கொள்கின்றான்.

முத்து : அவன் அம்மாளிகையில் ஓர் அழகிய மாதை மறைத்து வைத்திருக்கிறான். அவளில் சூரிய கிரகணந்தானும் படவிடான். யாரோ ஓர் பிரபு அவளை அங்கே அவனுடைய காவலில் விட்டு வைத்திருப்பதாய்

வதந்தி அப்போ சந்திரசேகரன் முதன் முதற் சம்பாஷிக்கத் தொடங்கி
“அண்ணாமலை விவாகம் பண்ணவில்லையா?” என்று கேட்டான்.

முத்து : விவாகம் பண்ணியிருந்தவன், பெண்சாதி இறந்துவிட்டான்.
மகளொருத்தியுண்டு” மறைத்து வைத்திருக்கும் பெண்ணை அவன் விவாகம்
பண்ணப் போவதாய்ப் பேசுகிறார்கள்.

சந்திரா : நீர் அந்தப் பெண்ணைக் கண்டிருக்கிறீரா?

முத்து : ஆம் ஓர் நாள் நான் ஆதவ புரியிலிருந்து மங்களபுரிக்குப்
போகும்போது மரகத மாளிகைத் தோட்டத்திற்கூடாய்ச் சென்றேன். அப்போ
மாளிகையின் ஐன்னை திறக்கப்பட்ட சத்தங் கேட்டுத் திரும்பிப்பார்த்தேன்.
அங்கே நான் அதற்கு முன் ஒருபோதும் கண்டிராத அவ்வளவு அழகு
வாய்ந்த ஓர் மாதைக் கண்டேன். அவளே அந்த ஸ்திரியென யுகித்தேன்.

சந்திரா : அவளுடைய தோற்றம் எப்படி?

முத்து : மிக நேர்த்தியாய் வெள்ளிச் சரிகை பொன் சரிகையிழைத்த
உடையை அணிந்திருந்தாள்.

சந்திரா : ஐயா, உடையைப்பற்றிக் கேட்கவில்லை. நிறம், தோற்றம்
முதலியவற்றைக் கேட்டேன்.

முத்து : எனக்கு அவைகளைக் கவனிக்க அவகாசம் இல்லாமற்
போய்விட்டது. ஏனெனில் என்னைக் கண்டவுடன் அண்ணாமலை ஒரு
பெரிய தடியை எடுத்துக்கொண்டு ஏன் நான் பிரசித்த பாதையாற்
போகவில்லையென்றும் தான் காவலாயிருக்கும் தோட்டத்தை ஊடறுத்துச்
செல்வதெனென்றுங் கேட்டு என்னை அடிக்க வந்தான்.

நான் அவனை அந்நேரம் பிரேதமாக்கியிருப்பேன், ஆனால் அம்மாது
அக்கோரக்காட்சியைக் கண்டால் முர்ச்சையாய் விடுவாளென எண்ணி
அப்படிச் செய்யாது விட்டேன்.

மாசீலா : ஏன் உழறுகின்றாய்? இப்புழுகை யார் நம்பக்கூடும்.

முத்து : நீ நாளைக்கு அவ்வழியாய்ப் போய்ப் பார் என்ன நடக்கிறதென அறியலாம்.

மாசீலா : ஆம்! நான் போவேன் அண்ணாமலை எதிர்த்தானானால் அவனை இருகூறாய் வெட்டிவிடுவேன். நானப்படிச் செய்யாவிட்டால் உனக்கு நூறு ரூபா அபராத மிறுப்பேன்.

கிராஜ : நீயங்கு போனால் மறியற்சாலை அல்லது தூக்கு மரம் நிச்சயம்.

மாசீலா : நானங்கே போகிறது மாத்திரமல்ல அந்தப்பொண்ணோடும் அறிமுகமாகிக் கொண்டு வருவேன்.

சந்திர : நானும் உம்மோடு கூட வருகிறேன், நீர் தோற்றால் நான் அத்தொகையில் அரைவாசியிறுப்பேன்.

மாசீலா : அதனால் உமக்கு என்ன பயனுண்டு?

சந்திரசேகரன் : “யாதுமில்லை, நான் வருவது உமது வீரச் செய்கைகளைப் பார்க்கவே” என்றான்.

சற்று நேரங்கழித்துக் கூட்டங் கலைந்தது. மாசிலாமணி ஒரு அறைக்குட் சயனிக்கச் சென்றான், மற்றவர்கள் தங்கள் தங்கள் வீடுகட்குச் சென்றார்கள், இராஜகோபாலையும் சந்திரசேகரனையும் தவிர மற்றவர்கள் குடித்து வெறியாயிருந்தார்கள். இவர்களிருவரும் பிறகு சிறிது நேரம் அந்த ஸ்திரியைப்பற்றிச் சம்பாஷித்து விட்டு தங்கள் சயன அறைக்குள் சென்றார்கள்.

2ம் அத்தியாயம்

மாசீலாமணியும் சந்திரசேகரனும் மரகத
மாளிகைக்குள் செல்லல்
அண்ணாமலையைச் சந்தித்தல்

அடுத்த நாட்காலை மாசீலாமணி தான் கூறியபடி செய்து முடிப்பானோவென்றும் சந்திரசேகரன் ஏன் அவனோடு கூட்டப்போகின்றான் என்றும் அறிய ஆவனவுள்ளவன் போல் சூரியன் கீழ்த்திசையிற் புறப்பட்டான்.

சந்திரசேகரன் படுக்கையை விட்டெழுந்து காலைக்கூடன்களை முடித்துக்கொண்டு இராஜகோபாலனைக் கண்டு மாசீலாமணி எங்கே! அவன் இரவு கூறியபடி செய்ய ஆயத்தமாயிருக்கிறானா? என்று கேட்டான்.

கிராஜ : அவன் விடியுமுன் புறப்பட்டுவிட்டான். எங்கு சென்றானோ தெரியவில்லை. ஆனால் அவனுடைய பந்தயத்தில் நீர் பங்குபற்றாமல் விடுவதே புத்தியாகும்.

சந்திர : நீரேன் உமது மருமகனைப்பற்றிக் குறைவாய்ப் பேசுகிறீர்?

கிராஜ : மனச்சாட்சிக்கு விரோதமில்லாமற் பேசுமொருவன் அவனைப் பற்றிப் புகழ்முடியாது.

சந்திர : ஐயா, நான் உமது சொல்லைத் தட்ட நினைக்கவில்லை. ஆனால் ஒருமுறை பந்தயத்திற் பாதி கொடுப்பதாய் சொல்லிவிட்டு பின்பு மறுத்தல் நியாயமல்ல. நிற்க அண்ணாமலை என்பவன் யார்? அவன் அந்த ஸ்திரியை ஏன் மறைத்து வைத்திருக்கிறான்.

கிராஜ : ஐயா! இரவு இங்கே பேசப்பட்டதிற்கு மிச்சமாய் நான் என்ன சொல்லக்கூடும். அவன் முதல் மிகவறியவனாயிருந்தான். இப்போ பெருஞ் செல்வந்தனாயிருக்கிறான். அத்தோட்டத்திலே அவனோர் பண்புதையலைக் கண்டெடுத்ததாகச் சிலர் சொல்கிறார்கள். சிலர் அவனோரு குருவிடம் களவாடியதாய்ச் சொல்லுகிறார்கள். இன்னுஞ் சிலர் அவன் பசாசினிடமிருந்து திரவியம் பெற்றுக்கொண்டதாய்ச் சொல்லுகிறார்கள்.

தெய்வத்துக்கும் அவனுக்கும் ஒருவேளை பசாசுக்குமே அதன் உண்மை விளங்கும். அவன் இப்போ மற்றவர்களுடன் பேசுவதில்லை. மற்றவர்கள் எல்லாரும் தன்னிலுங் குறைந்தவர்களென்பதே அவன் எண்ணம், “அற்பனுக்குப் பணம் வந்தால் அர்த்தராத்திரியிலும் குடைபிடிப்பான்”. என்னும் பழமொழி அவன்மட்டில் நன்றாய்ப் பலித்திருக்கிறது. மாசிலாமணியவனிடம் போனால் இருவரும் சண்டை பிடிப்பார்களென்பதிற் தடையில்லை. நீரும் அவனோடு போகப்போகிறீர் என்பதே எனக்குத் துக்கமாக இருக்கிறது.

சந்திர : நான் மிகவும் அவதானமாய் நடந்து கொள்வேன். என் விஷயத்தில் பயப்பட வேண்டாம்.

இவர்கள் இவ்வாறு பேசிவிட்டுக் காலைப்போசனமருந்தச் சென்றார்கள். சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கும் போது வெளியே சென்றிருந்த மாசிலாமணி உள்ளே வந்தான். அவன் அன்று விலையேறப் பெற்ற ஓர் உடையை அணிந்திருந்தான். அவன் உள்ளே வந்ததே அங்கு நின்ற வள்ளிநாயகி என்பவளைப் பார்த்து “அடி உன்னை நான் தொட்டிலில் விட்டுப்போனேன், நீ இப்போ ஓர் முழு மனுஷியாய் விட்டாய்” என்றான்.

கிராஜ : போதும் அவள் உனது மாமிமகளென்பது மெய்யே, ஆயினும் அவளோடு அதிகமாய்ச் சம்பாஷிக்க வேண்டாம்.

மாசீலா : ஏன்? சம்பாஷித்தால் நட்டமென்ன?

கிராஜ : சம்பாஷியாவிட்டாற்றான் நட்டமென்ன? நான் தற்பாதுகாப்பை ஒருபோதும் அசட்டை செய்வதில்லை” என்று சொல்லி விட்டுச் சந்திரசேகரனை நோக்கி ‘ஐயா! உடையளவில் நீர் வேலையாள் போலவும் மாசிலாமணி எஜமான் போலவும் தெரிகிறது” என்றான்.

மாசீலா : உன்னைப் போல் பழக்க வழக்கம் அறியாதவனுக்குத்தான் அப்படித்தெரியும். அண்ணாமலையை விரட்டக்கூடியளவு வாய்ச்சாலம் என்னிடமுண்டு. அதுவே எனக்கு வேண்டியது.

சந்திர : அப்படியானால் நீர் அண்ணாமலையைக் காணப்போவது நிஜம்தான்.

மாசீலா : ஆம் ஐயா! தடையில்லை, பந்தயங்கட்டினால் ஆட்டமாட வேண்டியதே, நீரும் என்னுடன் வருவதாய்க் கூறினீரல்லவா?

சந்திர : ஆம் பந்தயத்தின் அரைவாசிப் பணமும் உம்முடைய மாமனிடங் கட்டியிருக்கிறேன். நீர் தோற்றால் அதைப்பெற்றுக்கொள்ளும்.

கிராஜ : ஆம் பணம் கட்டப்பட்டிருக்கிறது.

மாசிலாமணி அண்ணாமலை உங்களை பேசமாட்டான் அவனோடு சச்சரவுப்பட நேர்ந்தால் ஆயுதங்களைப் பாவியாமல் எனக்கு ஒரு ஆள் மூலம் செய்தியனுப்பும். நான் வந்து அவைகளைப் பார்த்துக் கொள்வேன். நான் இவ்விடத்திற்கு ஓர் சமாதான நீதிபதியல்லவா! என்றான். உடனே சந்திரசேகரனும் மாசிலாமணியும் புறப்பட்டு மரகத மாளிகையை நோக்கிக் குதிரையேறிச் சென்றார்கள்.

கேயனூர் என்னுங்கிராமம் ஓர் மலைக்கருகாமையில் உள்ளது அங்கேயதிகமான பூஞ் சோலைகளுண்டு, அண்ணாமலை காவலாயிருக்கும் மரகத மாளிகையும் ஓர் அழகிய பூங்காவின் மத்தியிலேயுள்ளது. அதைச் சுற்றிலும் ஆகாயமளாவிய தேக்கு மரங்களிருந்தன.

இவர்களிருவரும் மாளிகையையணுகியதே தோட்டத்தின் மதிற்கதவு சாத்தப்பட்டிருந்ததைக் கண்ட மாசிலாமணி “கதவு பூட்டப்பட்டிருக்கிறதா? யாராவது கதவைத் திறந்து நம்மை உள்ளே விட்டுவிட்டால் முத்துலிங்கம் தான் உள்ளே போனதாய்ச் சொன்னது பொய்யாகும்” என்று சொல்லிக் கொண்டு கதவைத் தள்ள அது திறந்து கொண்டது. உடனே அவன் சந்தோஷப்பட்டவனாய் “தடுக்கப்பட்ட எல்லைக்குட் கஷ்டமின்றி வந்துவிட்டோம்” என்றான்.

இவர்கள் தோட்டத்துட் பிரவேசித்து நாற்றிசையும் பார்த்தார்கள். அங்கே பாதைகள் கரடுமுரடாயிருந்தன. பாதையோரங்களிற் புதர்களடர்ந்திருந்தன. எப்பக்கம் பார்த்தபோதும் அத்தோட்டம் ஒருவராலும் கவனிக்கப்படுவதில்லை என்பது விளங்கியது. மாளிகையின் முற்பக்கத்துக் கதவு ஏறக்குறைய 50 யாருக்கப்பாற் காணப்பட்டது.

மாசீலா : இத்தோட்டம் ஒரு ஓனாயுடையது என்றாலும் பார்க்க இருட்டாயிருக்கிறதே! அண்ணாமலை மிகவும் மாறுதலடைந்து விட்டான். அவன் பழைய ஆசாமியாயிருப்பானேயாகில் இந்த மரங்களெல்லாம் சில வருடங்களுக்கு முன்பதாகவே விலைப்பட்டிருக்கும் அவனும் ஓர் சூதாடுங் கூட்டத்தில் முயற்சியாயிருப்பான்.

சந்திர : அப்படியானால் அவன் இப்போ மிகவும் செட்டாய்ச் சீவனம் செய்கிறான். அது நிற்க நீர் அவனைப் பார்க்கப் போகும் காரணம் என்ன?

மாசீலா : நானும் அதே கேள்வியை உம்மிடம் கேட்கிறேன். உமது நோக்கமென்ன?

சந்திர : நான் வருவது நீரென்ன செய்கிறீரெனப் பார்க்கவேயன்றி வேறு விஷேச நோக்கத்தோடல்ல.

மாசீலா : நான் போவது அண்ணாமலை மறைத்து வைத்திருக்கும் பெண்ணைப் பார்ப்பதற்காக.

சந்திர : அது ஜெயமாய் முடியுமோ? முடியாதோ? விளங்கவில்லை.

மாசீலா : இன்றைக்கு தவறினாலும் நாளைக்கு ஜெயமென்பதில் தடையில்லை.

அங்கே வழியருகிலே பூச்செடிகள் வதங்கிக் கிடந்தன. சில கற்சிலைகள் விழுந்து உடைந்து கிடந்தன. தோட்டத்தின் மத்தியிற் கட்டப்பட்ட ஓர் இளைப்பாறும் மண்டபம் பாழாய்க் கிடந்தது. இவைகளைக் கடந்து வந்து மாளிகையின் வாசற்படியிலேறியதே மாசீலாமணி பலத்த சத்தமாய் கதவிலடித்தான். அச்சத்தத்தைக் கேட்டு ஓர் வேலைக்காரன் ஜன்னலின் வழியாய் எட்டிப்பார்த்து என்ன வேண்டும்? எவரைத் தேடுகிறீர்கள்? என்று கேட்டான். மாசீலாமணி அண்ணாமலையை ஒரு இராஜாங்க விஷயத்தின் பேரில் மிகவும் அவசரமாய்க் காண வேண்டி இருவர் வந்திருப்பதாகக் கூறு என்றான். வேலைக்காரன் உள்ளே போய் சிறிது நேரத்தாற் திரும்பி வந்து கதவைத்திறந்து இவர்களை அழைத்துச் சென்றான்.

மாளிகையின் முகப்பில் ஓர் சிறிய மண்டபமிருந்தது. அதைக் கடந்து செல்ல அதிலும் பெரிய மண்டபமொன்று காணப்பட்டது. அதிலே சில மேசைகளும் கதிரைகளும் போடப்பட்டிருந்தன. ஜன்னல்கள் மண்டபத்தின் முகடுவரையும் எட்டின சுவரிலே சில சித்திரங்கள் வரையப்பட்டிருந்தன யாவும் மிகப் பழையனவாய்க் காணப்பட்டன. இவர்கள் இருவரும் அதற்கடுத்த 3ம் மண்டபத்துக்குட் சென்று அங்கு போடப்பட்டிருந்த ஒரு சிறு கட்டிலின் மேல் உட்கார்ந்து அண்ணாமலையின் வரவை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஏறக்குறைய ஐந்து நிமிஷங்கள் கழித்து அண்ணாமலை அவ்விடத்திற்கு வந்தான். அவன் சந்திரசேகரன் எண்ணியிருந்ததிலும் பார்க்க அவலட்சணமானவனாய்க் காணப்பட்டான். அவன் ஓர் பெருந்த உடம்புடைய குட்டை மனிதன். அவனுடைய தலைமயிர் நெற்றியிற் தொங்கியது. அவனுடைய கண்கள் மிகத்தாழ்ந்திருந்தன. அவனுடைய பார்வை கீழே நோக்கியபடியிருந்தது. ஒன்றை உற்று நோக்கும்போது மாத்திரம் நிரீந்து பார்த்துவிட்டுப் பிறகு குனிந்து கொள்வது அவனுடைய வழக்கம். அவனை யாராவது ஒருமுறை கண்டால் பிறகு மறக்க முடியாமலிருக்கும். அவனுடைய உடை நாணயமானதாயிருந்தது. இடுப்பிலே ஒரு சிறிய வாள் தொங்கவிட்டிருந்தான். அவன் இவர்களிருக்கும் கிடத்திற்கு வந்து இவர்களை ஏறிட்டுப்பார்த்துவிட்டு தலையைக் குனிந்து கொண்டு நீங்கள் என்னிடம் வந்த நியாயத்தை தயவுசெய்து சொல்லுங்கள் என்றான்.

அவன் சந்திரசேகரனே மறுமொழி சொல்லுவான் என எண்ணினான். ஏனெனில் உடை வித்தியாசமாயிருந்த போதிலும் அவன் மாசிலாமணியிலும் பார்க்க மேலான அந்தஸ்துள்ளவனென அவனுடைய முகத்திலிருந்தே அண்ணாமலை அறிந்துகொண்டான். ஆனால் மாசிலாமணி பிரதி உத்தரமாய் ஆ! என் பழைய நண்பனாகிய அண்ணாமலையே! உன்னுடைய சேமம் எப்படி! நானுன் சீநேகிதன் மாசிலாமணி என்று சொல்லிக்கொண்டு அவனுடைய கையைப்பிடித்துக் கைலாகு கொடுத்தார்கள்.

அண்ணா : மாசிலாமணி! ஆ நீ மாசிலாமணியா! என்று சொல்லி அவன் பிடித்திருந்த கையை விடுவித்துக் கொண்டான்.

மாசிலா : நீ அண்ணாமலையென்பது மெய்யானால் நான் மாசிலாமணி என்பது மெய்தான்.

அண்ணா : நல்லது நீ இவ்விடம் வந்த நியாயமென்ன?

மாசிலா : அண்ணாமலை! இதிலும் பார்க்க நல்ல உபசரணையை நான் உன்னிடம் காத்திருந்தேன்.

அண்ணா : ஆகா, தூக்குமரத்தின் குருவியும் மறியற்சாலையின் எலியுமான நீ என்னிடம் அப்படிக்காத்திருந்தது நூதனம்.

மாசிலா : பேஷ்! பரமசண்டாளனும் ஏழையுமாயிருந்த உன்னிலும் பார்க்க நான் எவ்வளவு மேலானவன், நீ இப்போ செல்வனும் இம்மாளிகையின் பராமரிப்புக்காரனுமாயிருப்பதை நான் பெரிதாய் மதிக்க மாட்டேன்.

அண்ணா : “அடே மிதமிஞ்சிப் பேசாதே”, பேசினாயானால் ஜன்னலின் வழியாய் உன்னை வெளியேயிருக்கும் பள்ளத்தாக்கிலெறிந்து விடுவேன்.” என்று சொல்லிப் பற்களைக் கடித்துக் கொண்டு மாசிலாமணியினருகிற் சென்றான். மாசிலாமணி தைரியமாய் எனக்கிட்ட வராதே! நானுன்னைப்போற் கிழவனல்ல, எனக்கு உன்னிலும் கூடிய பெலனுண்டு, என்னுடைய சரீரத்திற் கைவைத்தாயோ உனக்கு அது நாசமாய் முடியும்” என்றான். அண்ணாமலை பயந்து போனான். அறைக்குக் குறுக்கே இரண்டு முறை உலாத்திவிட்டு வந்து மாசிலாமணியோடு கை குலுக்கிக் கொண்டு, “சிறேகிதா! நான் உன்னுடன் சண்டைக்கு வரவில்லை. உன்னைச் சோதிக்கவே அப்படிச் சொன்னேன் நீ யோக்கியனே” என்றான்.

மாசிலா : பாசாங்கு செய்து என்னை வஞ்சிக்க நினைக்காதே.

அண்ணா : அப்படியொன்றுமில்லை உன்னோடு கூட வந்திருப்பவர் யார்?

மாசீலா : அவருடைய பெயர் சந்திரசேகரன், உயர்குடியிற் பிறந்தவர். உன்னிலும் பார்க்க மேலான குணமும் நன் நடத்தையும் உடையவர். அவரோடு அறிமுகமாகி அவரைக் கணம்பண்ணு என்று சொல்லி இருவரையும் அறிமுகப்படுத்தி விட்டான்.

அண்ணா : அப்படியானால் இவரை நம்முடைய அந்தரங்க சம்பாஷனைக்கு அழைக்கப்படாது, அவரும் அதில் பங்குபெறச் சம்மதியார், ஆகையால் நாமிருவரும் அடுத்த அறைக்குட் சென்று சம்பாஷித்துவிட்டு வருவோம் என்று சொல்லிவிட்டுச் சந்திரசேகரனைப் பார்த்து ஐயா! நாங்கள் கெதியிற் திரும்பி வந்துவிடுவோம். அது வரையும் தயவுசெய்து இவ்விடத்திலேயே இருந்து கொள்ளுங்கள். இவ்வறைகளுக்குட் போவதும் புத்தியாயிராது. ஏனெனில் அன்னியரைக் கண்டாற் பயப்படக்கூடியவர்கள் இங்கே இருக்கிறார்கள் என்று சொல்லிவிட்டுச் சந்திரசேகரனிடம் அனுமதி பெற்றுக் கொண்டு மாசிலாமணியோடு அம்மண்டபத்தை விட்டுச் சென்றான். சந்திரசேகரன் அவர்களுடைய வரவை எதிர்பார்த்துக் கொண்டு அவ்விடத்திற் தனியே இருந்தான்.

3ம் அத்தியாயம்

மணங்கொண்டது மாளிகை - சந்திரசேகரன்
அரங்கநாயகியையும் கமலநாதனையும் சந்தித்தல்

அண்ணாமலை மாசிலாமணியை அழைத்துக்கொண்டு சென்ற அறை அவர்கள் முதற்கண்டு சம்பாஷித்த மண்டபத்திலும் பார்க்கப் பெரிதாயிருந்தது. அங்கே சிலபெரிய அழகிய அலுமாரிகளிருந்தன. அவைகள் ஒவ்வொன்றிலும் அநேகம் புத்தகங்கள் வைக்கப்பட்டிருந்தன. அவைகள் கிறிந்து செல்லரிக்கப்பட்டுத் தூசு படிந்து அவ்வலுமாரிகளைப் போலவும் அறையைப் போலவும் மிகப்பழமையான நிலைபரந்திருந்தன. இதைக்கண்ட மாசிலாமணி “இப்புத்தகங்களை இயற்றியவர்கள் இவைகள் யாரிடத்திற் போய்ச் சேரும் என்பதை யோசிக்கவில்லை போலும்”, என்றான்.

அண்ணா : இங்குள்ள வேலைக்காரர் பாத்திரங்களைத் துப்பரவு செய்வதற்கும் பாதரெட்சைகளைத் துடைப்பதற்கும் இப்புத்தகங்களின் ஒற்றைகளையே பாவிக்கிறார்கள்.

மாசிலா : சண்டாளனான உனக்குப் புத்தகங்களின் அருமை தெரியாதுதான்.

அண்ணா : சற்றுக் கோபமாய், ‘நீ’ என்னைப்பற்றி அப்படிப் பேசுவதானால் அது நம்முடைய புதிப்பிக்கப்பட்ட சிநேகத்திற்குப் பங்கமாய் முடியும்’ என்றான்.

மாசிலா : ஏன்? உள்ளதைச் சொன்னால் உடம்பெல்லாம் புண்ணா?

அண்ணா : அப்படியல்ல, நான் கெட்டவனாயிருந்தது மெய்தான். ஆனால் நானிப்போ திருந்தி மிக நல்லவனாக வந்துவிட்டேன்.

மாசிலா : ஆகா! உன்னுடைய மனச்சாட்சி எவ்வளவு கடினப் பட்டிருந்தது அதுவும் திருந்தி விட்டதென்றால் உலகில் திருந்தக் கூடாதது ஒன்றுமில்லை.

அண்ணா : உனக்கே மனச்சாட்சி என்பது சற்றுமில்லை. அப்படியிருக்க நீ எனது மனச்சாட்சியைப் பற்றிப் பேசுவதெப்படி? அவைகளை விட்டுப்போட்டு நீ இவ்விடம் வந்த நோக்கத்தைக் கூறு பார்ப்போம்.

மாசீனா : நோக்கமென்ன? ஓர் முயற்சி தேடும் நோக்கமே, நீ இவ்விடத்தில் மிக நல்ல நிலையில் இருக்கிறாய், யாரோ ஒருவனுடைய விஷேச ஊழியத்திலிருப்பதாய் கேள்வி. நானுனக்கு உனது வேலையில் உதவி செய்யக்கூடுமென நினைக்கிறேன்.

அண்ணா : சற்று கலவரமடைந்தவனாய் “உன்னுடைய உதவி எனக்குத் தேவைப்படாதிருந்தால் என்ன செய்வாய்” என்றான்.

மாசீனா : சிரித்துக்கொண்டு நானுனது அந்தரங்கத்தை அறிந்து விட்டதாய் யோசியாதே? ஊர்வாயை மூட உலைமுடியில்லை. நீ ஏன் எனது உதவியைத் தள்ளிவிடுகிறாய்? முழு வேலையும் நீயே செய்து முழுக்கூலியையும் நீயே பெற விரும்புகிறாய் அது நல்லதல்ல நீயோ கருமங்களுக்கு வழிகாட்டக் கூடியவனல்லாமல் செய்யக்கூடியவனல்ல. ஆனால் நானோ காட்டியவழியே கருமங்களைத் தீவிரமாய்ச் செய்து முடிக்கக் கூடியவன். ஆகையினால் நாமிருவரும் ஒன்று சேர்ந்தால் நம்மை வெல்லக்கூடியவர்கள் ஒருவருமிரார்.

அண்ணா : அது கூடாத காரியம் உன்னுடைய குணம் தான் எனக்குத் தெரியும்.

மாசீனா : நான் யாரிடத்திலாவது வேலைக்கமர்ந்து கொள்வேனென்பது நிச்சயம். உனக்கு உதவியாய் நீ என்னைச் சேர்த்துக் கொள்ளாவிட்டால் உனக்கு விரோதமான யாரிடத்திலாவது சேர்ந்து கொள்வேன்.

அண்ணா : அப்படியானால் நானுன்னை என் ஊமானுடைய சேவகத்தில் மர்த்தி விடுவேன். அவர் நம்மைப்போல் நூறு வேலைக்காரரைத் தானும் வைத்திருக்கக்கூடியவர். தைரியமும் சுறுசுறுப்புமுள்ள ஒரு ஊழியன் இப்போ அவருக்குத் தேவைதான். மாசிலாமணி! நீயொரு பிரபுவின் ஊழியத்தில் எப்போவாவது அமருவாயென்று யார்தான் நினைத்திருக்கக் கூடும். நீ உனது நடத்தையைத் திருத்திக்கொள்ள வேண்டியது.

மாசீலா : எவ்விதந்திருந்த வேண்டியது நீயெப்படிச் செய்யச் சொல்கிறாயோ அப்படிச் செய்வேன்.

அண்ணா : உனது பேச்சு முரட்டுத்தனமானது. உனது நடை, உடை நாகரிகமானதல்ல இவைகளை உனது புது உத்தியோகத்திற்கேற்ப திருத்திக் கொள்ளவேண்டியது. அத்தோடு பேசும் போது அடிக்கடி வாளை வெளியே இழுக்கும் பழக்கத்தை விட்டுவிடு.

மாசீலா : என்ன? நீ என்னை ஓர் சத்திரக்காவற்காரனாய் வைக்கப்போகிறாய் போலும் ஓர் பிரபுவைப் பின்பற்றும் ஊழியர்களுக்கு நானே சரியான முன் மாதிரியாய் இருக்கிறேன் என்றாலும் நானுனது சொல்லைத் தட்டவில்லை நீ சொல்லுகிறபடி திருத்தப்பார்க்கிறேன். நிற்க, உனது எஜமானாகிய பிரபுவின் பெயரென்ன?

அண்ணா : “மாசிலாமணி! நீ ஏன் அத்தனை அக்கரையாய் அவரின் பெயரை விசாரிக்கிறாய்” என்று சொன்னது சொல்ல முன் அடுத்த மண்டபத்திலிருந்து இருவரும் திடுக்கிடும் படியான ஒரு சத்தம் உண்டானது. அதைக்கேட்டதும் அண்ணாமலை பீதியடைந்தவனாய் “ஐயோ! கடவுளே! என்குடி முழுகி விட்டதே” என்று கதறிக் கொண்டோடினான். மாசிலாமணியும் அவனைப் பின்பற்றிச் சென்றான்.

நேயர்களே! இங்ஙனமாக இவ்விருவரும் திடுக்கிடும் படியான சத்தம் எவ்விதம் உண்டுபட்டதென்பதை அறிய ஆவலாயிருப்பீர்கள். மாசிலாமணியும் அண்ணாமலையும் தனியே அறைக்குட் சம்பாஷிக்கச் சென்றதையும் சந்திரசேகரன் மாத்திரம் கூடத்தில் உட்கார்ந்திருந்ததையும் நேயர்கள் மறந்திருக்க மாட்டீர்கள். அவன் தனிமையாயிருந்து கொண்டு பின்வருமாறு சிந்திக்கலானான்.

அடி அரங்க நாயகி வீதி வலி தென்பதிதுதானோ!

“ஊழிற் பெருவலியாவுள மற்றொன்று

சூழினிந்தான் முந்தூறும்”

என்னும் ஆன்றோர் வாக்கின் உண்மைதானோ! இப்படிப்பட்ட துஷ்டர்கள் தானா உனக்குச் சநேகிதரும் உழியருமாய் வாய்க்க வேண்டும். உன்னுடைய நடத்தையினாலல்லவா நான் மற்றவர்களுடைய நிந்தனைக்கு ஆளாயிருக்கிறேன். எப்படியிருந்த போதிலும் நீ எவ்விடத்தில் மறைக்கப்பட்டிருக்கிறாய் என்பதைக் கண்டறியாமல் விடமாட்டேன். உன்னை அனுப்பியவனிடமிருந்து உன்னை மீட்டுக்கொண்டுபோய் உன் தந்தையிடத்தில் ஒப்புவிப்பேன்” என்று சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கும் போது காலடிச் சத்தங்கேட்டுத் திரும்பிப்பார்த்தான் பார்த்தவுடன் செந்தாமரை மலர் போன்ற திருவதனமும் அனிச்சமலர் போன்ற அழகிய கரங்களும் மேகம் போன்ற கரிய கூந்தலையும் உடைய சித்திரப்பாவையானவள் திடீரென அவனை நெருங்கி அவனுடைய அங்கியைப் பிடித்திழுத்தாள். இவள் யாரென்பது நேயர்கள் சிலருக்குச் சொல்லாமலே விளங்கும். இவள் யாரெனில் இச்சந்திரசேகரனின் காதலுக்குரித்தாயிருந்தவளும் அவனால் முந்தி அருந்தனம் போல் மதிக்கப்பட்டவளும் செம்பொன் நிறத்தை உடையவளுமாகிய அரங்கநாயகியே!

அரங்கநாயகி : ஆ! என் பிரியதோழனே! நானெவ்வளவு காலமாய் உன்னைக் காத்திருந்தேன். நீயின்று என்னைக் கண்ட பின்பும் மௌனம் சாதிக்கின்றாயே, என்னுடைய பிரியகாதலனாயிருந்த நீ என்னைக் கண்ட மாத்திரத்தே என்னுடன் சம்பாஷிக்கவில்லை”, எனப் புன்சிரிப்புடன் கேட்டாள்.

சந்திரசேகரன் துக்க சாகரத்தில் மூழ்கியவனாய் “ஐயோ! அரங்கநாயகி!” என்றான். அவன் பேசிய விதத்தையும் அவனுடைய முகம் அந்நேரம் கொண்டிருந்த தோற்றத்தையும் கண்ட அரங்கநாயகி திப்பிரமை அடைந்து விட்டாள். அவள் பயந்ததை அறிந்த சந்திரசேகரன் அரங்கநாயகி பயப்படாதே என்றான்.

அரங்க : வாடிய முகத்தினளாய் உம்மைக் கண்டு நானேன் பயப்படவேண்டும். நீர் எனது வீட்டிற்கு நியாயமின்றி வந்த காரணமென்ன? என்று கேட்டாள்.

சந்திர : உன்னுடைய வீடா? ஒரு மறியற்சாலையா உன்னுடைய வீடு? ஓர் துஷ்டனாற் காவல் காக்கப்படும் இம்மறியற்சாலையா உனது வீடு?

அரங்க : இது எனது மாளிகை? நானிங்கே எவ்வளவு காலத்திற்கு இருக்கிறேனோ அவ்வளவு காலத்திற்கும் இம்மாளிகை என்னுடையதே. நான் தனிமையாய்ச் சீவிக்கவிரும்பினால் அதைத்தடுப்பவர் யார்?

சந்திர : ஏன்! இப்போ மனமுடைந்திருக்கும் உனது பிதா உன்னைத் தடை பண்ணக்கூடும். அவரே என்னை இவ்விடம் அனுப்பியிருக்கிறார். அவர் கொடுத்த உத்தரவு இதோ இருக்கிறது என்று சொல்லிக் கொண்டு ஓர் கடிதத்தை அவளிடம் கொடுத்தான்.

அரங்க : அக்கடிதத்தைப் பிரித்து வாசித்துவிட்டு 'ஆ! எனது தந்தை இப்போது நோயாயிருக்கிறார்' என்று கேட்டனள்.

சந்திர : ஆம்! அதிக வருத்தமாகவே இருக்கிறார். நீ அவரை இந்த நிமிஷமே போய்ப் பார்க்க வேண்டியது நீ மாத்திரம் சம்மதிப்பாயானால் நான் உனது பிரயாணத்திற்கு வேண்டிய யாவும் திட்டம் செய்வேன்.

அரங்க : நானிந்த இடத்தைவிட்டு இப்போ வரமுடியாது. இன்னும் பன்னிரண்டு மணித்தியாலத்திற்கிடையில் நானுத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு வருவேனென்பதாய் எனது தகப்பனாருக்குப் போய்க்கூறிவிடும். அத்தோடு நானிவ்விடம் ஷேமமாகவும், சந்தோஷமாகவும் இருக்கிறதாகவும் எனது நாவால் எடுத்துரைக்கக்கூடாத அவ்வளவு பெரிய அந்தஸ்திலிருப்பதாகவும் கூறிவிடும். நானவருக்கு விரோதமாகக் குற்றம் செய்தேன். அதற்காக அவரிடம் மன்றாடி மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொள்வேன். ஆனால் உமக்கு விரோதமாய்ச் செய்த குற்றத்திற்கு நானும்மை நீரிப்போவிருக்கும் நிலைபரத்தினின்றும் மேன்மைப்படுத்தி விடுவேன் என்றாள். நேயர்களே! தன்னுடைய சொந்த நிலைமை இன்னதெனவறியாத இவள் சந்திரசேகரனை உயர்ந்த நிலையில் வைப்பதாய்க்கூறினளே, என்ன பேதமை! என்ன மமதை!! சந்திரசேகரன் பிரமித்து "அடி எனது மன ஆறுதலை அடியோடு அழித்துவிட்டு இப்போ அதற்குப்பதிலாய் ஏதோ நன்மை செய்வதாய்ப் பேசுகிறாயே! இந்தச் செருக்கு உனக்கு எப்போ வந்துற்றது? நானுன்னிடம் உபகாரம் பெறவரவில்லை. உன்னை மீட்டுக்கொண்டு போக வந்தேன்" நீயிங்கே மறியலில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறாய். அதை மறைக்க உன்னால் முடியாது. அல்லாவிடில் உனது இரக்கமான நெஞ்சம் உனது தகப்பனார் ஏறக்குறையத் தனது மரணப்படுக்கையிலிருக்கிறார் என்பதை அறிந்த மாத்திரத்தில் என்ன அவஸ்தைப்படும் ஏமாற்றப்பட்ட நிரப்பாக்கிய கைதியே!

என்னுடன் வருவாயாக. உன்னுடைய குற்றங்கள் யாவும் மன்னிக்கப்பட்டு மறக்கப்படும் நானுன்னை என் மனைவியாக்கத் தென்டிப்பதாய் நினைக்காதே. ஏனெனில் நான் அச்சங்கதிகளைக் கனவென நினைத்து மறந்து விட்டேன். நான் வேண்டுவது யாதெனில் “நீயுன் தந்தையைப் போய் அவருடைய மன்னிப்பைப் பெறவேண்டுவதே தவிர வேறொன்றுமல்ல” என்றான்.

அரங்க : நான் முன் சொல்லவில்லையா? உத்தரவு கிடைத்த மாத்திரத்தில் அலட்சியம் செய்யாது வருவதாய் கூறிவிடும்.

சந்திர : உத்தரவா? நீ உனது தந்தையை அவருடைய வருத்தப்படுக் கையிற் பார்க்கப்போவதற்கு யாரிடத்தில் உத்தரவு பெறவேண்டும் உனது தந்தையின் விருந்தாளனாய் நின்று பின்னர் உண்ட வீட்டிற்கிரண்டகம் செய்து உன்னைக் களவாடி வந்த துஷ்டனிடத்திலா உத்தரவு பெறப்போகிறாய்.

அரங்க : என்ன! அவர் எப்படிப்பட்டவர் என்பதை அறியாமலல்லவோ பேசுகிறாய், அவருன்னிலும் எவ்வளவோ மேலானவரென்பதை மறந்துவிடாதே.

சந்திர : அதெப்படி இருந்தாலுமிருக்கட்டும் நானுன்னை இன்று இச்சிறையி னின்றும் மீட்டுக்கொண்டு போகிறேன் எனச்சொல்லிக் கொண்டு அவனை யெட்டிப் பிடிக்கப் போகும்போது அவளிட்ட சத்தமே அடுத்த அறையிலிருந்த அண்ணாமலையையும் மாசிலாமணியையும் திடுக்கிடப்பண்ணியது.

அண்ணாமலையும் மாசிலாமணியும் அறைக்குள் வந்தபோது சந்திரசேகரனும் அரங்கநாயகியும் அறையிலே நின்று கொண்டிருந்தார்கள். அண்ணாமலை அரங்கநாயகியைப் பார்த்து அம்மா நீர் ஏன் இவ்விடம் வந்தீர் உமது அறைக்குப்போய் விடுமெனச் சொல்லிவிட்டு மாசிலாமணியைப் பார்த்து உனது வாளை எடுத்து இத்துஷ்டனைத் துரத்து என்றான். ஆனால் மாசிலாமணியோ சந்திரசேகரனைக் கிட்டி அவ்விடத்தை விட்டுப் போய்விடும்படி கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொண்டான். அப்போ சந்திரசேகரன் அடியே! உனது தந்தையின் சீவன் இதுவரை போகாதிருந்தால் உனது சங்கதிகளை நானவருக்கு அறிவித்தவுடனே போய்விடுமெனச் சொல்லிக் கொண்டு, அவ்விடத்தை விட்டுப் புறப்பட்டுச் சென்றான். ஆனால் அரங்கநாயகியோ அறைக்குட்போகாமல் அவ்விடத்திலேயே நின்றாள். சந்திரசேகரன் தோட்டத்தைக் கடந்து செல்கையில் போகவேண்டிய

பாதையைத் தவறவிட்டு வேறுவழியே சென்றதால் தோட்டத்தின் பின்பக்கமாயிருந்த ஓர் பெரிய வாசலைக் கடந்து செல்லவேண்டியிருந்தது. ஆனால் அந்நேரம் அவ்வாசலின் கதவு பூட்டப்பட்டிருந்தபடியினால் அவனதை எப்படித்திறக்கலாமென யோசித்துக் கொண்டு நிற்கையில் அக்கதவு வெளிப்பக்கமிருந்து திறக்கப்பட்டது கதவைத் திறந்தவன் குதிரையின் மீதிருந்தபடியே உள்ளே பிரவேசித்ததும் சந்திரசேகரன் ஆச்சரியப்பட்டவனாய் ஆ! கமலநாதனா என்றான். கமலநாதன் திடுக்கிட்டவண்ணமாய், சந்திரசேகரனா என்றான்.

கமலநாதன் : நீயிங்கேன் வந்தீர் உமது வருகை இங்கே அவசியமல்லவே.

சந்திர : நீயிங்கேன் போகிறாய் உன்னால் ஏமாற்றப்பட்டவனை முற்றாயழிக்கப்போகிறாயா? அல்லது என்னைச் சந்தித்து வாள் யுத்தம் செய்ய வருகிறாயா? எனச் சொல்லிக் கொண்டு தனது வாளையுருவினான்.

கமல : “நான் வாட்போற்றிந்தவனென்பது உமக்குத் தெரியுந்தானே” எனச் சொல்லி தனது வாளை உருவிக்கொண்டு சந்திரசேகரனை எதிர்த்தான்.

இருவரும் வாள் யுத்தம் செய்யக்கூடியவர்களாயிருந்தாலும் சந்திரசேகரனை வெல்வது கமலநாதனால் முடியக்கூடியதல்ல. ஆகவே அவனிழைத்துக் கீழே விழுந்து விட்டான். அப்போது சந்திரசேகரன் அவனை ஒரே குத்தாய் குத்திவிட வாளோங்குகையில் அவனுடைய கரம் பின்னே நின்ற ஒருவனால் பிடிக்கப்பட்டது. பிடித்தவன் யாரெனில் தோட்டத்தில் கேட்கும் அரவம் யாதெனப் பார்க்க வந்த மாசிலாமணியே. அப்போது சந்திரசேகரவனைப் பார்த்து “சீ நாயே நானும் எனது சத்துராதியும் சண்டையிடுவதைத் தடுக்க நீயாரென்றான்” விழுந்து கிடந்த கமலநாதனும் எழுந்து தனது வாளை எடுத்துக்கொண்டான். நாயெனச் சொல்லியது மாசிலாமணிக்குக் கோபத்தை உண்டு பண்ணிவிட்டது. அவன் சந்திரசேகரனைப் பார்த்து நாயென்றா சொன்னீர் நீர் இவ்விடம் விட்டுப்போய்விடுவது நல்லது. நாங்களிருவர் நீர் ஒருவர் என்றான். அப்போ சந்திரசேகரன் அன்று காலை மாசிலாமணி தன்னோடு வந்ததற்குக் கூலியாய் இரண்டு ரூபாயைத் தரையிலெறிந்துவிட்டு கமலநாதனைப் பார்த்து “நல்லது!

நம்மைப் பிரிப்பாரில்லாத இடத்தில் நாம் இன்னுமோர் முறை சந்திப்போ
மெனச் சொல்லி விட்டுக் குதிரையேறிப் புறப்பட்டான். கமலநாதனுக்கோ
அவனைப் பின்தொடர்ந்து செல்ல விருப்பமாவது தைரியமாவது இல்லை.
அவன் மாசிலாமணியைப் பார்த்து நீ அண்ணாமலையின் சிநேகிதனா
என்றான்.

மாசீலா : சிநேகிதமா? கத்திக்குப்பிடி எப்படியோ நானும்
அண்ணாமலையும் அப்படியே.

கமல : “ அப்படியானால் உனக்கு நல்லதோர் வேலையுண்டு. நீ
இவனை பின்தொடர்ந்துபோய் இவனெங்கே போகிறானென்பதை அறிந்து
வந்து எனக்குச் சொல்லவேண்டும் எனச்சொல்லி விட்டுக் குதிரை மீதேறி
மாளிகையை நோக்கிச் சென்றான்.

மாசிலாமணி சந்திரசேகரனால் எறியப்பட்ட ரூபா இரண்டையும்
எடுத்துக்கொண்டு தோட்டத்தைக் கடந்து சென்றான்.

4ம் அத்தியாயம்

அரங்கநாயகியின் குருட்டுக்காதல்
கமலநாதனும் அண்ணாமலையும் சம்பாஷனை

அண்ணாமலை அரங்கநாயகியை அவளுடைய அறைக்குப் போகும்படி வற்புறுத்திப் பலதரம் சொல்லியும் அவள் போகவில்லை. அவன் சொல்லும் ஒவ்வொரு வார்த்தைக்கும் அவள் மறுத்துச் சொல்லிக் கொண்டு நின்றாள். அந்தச் சமயத்தில் அறைக்கு வெளியே கீழ்க்கை வலிக்கும் சத்தம் கேட்டதும், அண்ணாமலை வில விலத்து ஐயோ! பிரபு இதோ வந்து விட்டார். இங்கே நடந்த இக்குழப்படிக்கு யாது பதில் சொல்வேன். இந்த நீர்ப்பாக்கியனான மாசிலாமணி தூக்கு மரத்திற் தொங்கிச்சாகாமல் இவ்விடம் வந்ததினாலல்லவா எனக்கு இக்கேடு வந்தது என்று நடுநடுங்கிக் கொண்டு சொன்னான்.

அரங்கநாயகி : “சீ, வாயை மூடு உன்னுடைய எசமானும் என்னுடைய பர்த்தாவுமாகிய பிரபு உள்ளே வரும்படி வெளிக்கதவைத் திறந்துவிடு” என்று சொல்லிக் கொண்டு சாளரத்தின் வளியாய் வெளியே எட்டிப் பார்த்ததும் மனச்சோர்வடைந்தவளாய் முகவாட்டத்துடன்” சே, இது யார்? பிரபுவின் ஊழியனாகிய கமலநாதனே” என்றாள்.

கமலநாதன் அறைக்குட் பிரவேசித்து அரங்கநாயகிக்கு முன்னே தரைமட்டும் குனிந்து நமஸ்காரம் பண்ணி “ஆமம்மா, நான் கமலநாதன் தான் ஆயினும் நான் பிரபுவுக்கு முன்னோடியாய் வந்திருக்கிறேன் அம்மட்டும் உங்களுக்குச் சந்தோஷம் தானே” என்றான். அரங்கநாயகி அகமும் முகமும் ஒருங்கே மலரப்பட்டவளாய் என் பிராணநாதர் இங்கு இன்று வருகின்றாரா? என்று கேட்டாள்.

கமலநாதன் : “ஆமம்மா இன்று இவ்விடம் வருகின்றனர்” என்று சொன்னதே அரங்கநாயகி தனது தோழியும் அண்ணாமலையின் மகளுமாகிய ருக்மினியை அழைத்து உடுப்பறைக்குப் போகும்படி சொல்லிவிட்டுக் கமலநாதனைப் பார்த்து “என்னிடங் கொடுக்கும்படி பிரபு ஏதாவது தந்திருக்கிறாரா” என்று கேட்டாள்.

கமலநாதன் : “ஆம்மா, இதோ ஒரு கடிதமும் ஒரு சிறுபெட்டியுமிருக்கின்றன. என்றுசொல்லி அவைகளை அவளிடங் கொடுத்தான். அரங்கநாயகி அவைகளை வாங்கியதும் அக்கடிதத்தையும் பெட்டியையுஞ் சேர்த்துக்கட்டப்பட்டிருந்த பட்டுக் கயிற்றை அவிழ்க்கத் தன்னாற் கூடியமட்டும் பிரயத்தனப்படும் பயன்படாமற் போய்விட்டது. அவள் உடனே பெலத்த சத்தமாய் “ருக்மினி! இந்தப் பாடும் முடிச்சை அறுக்கிறதற்கு ஒரு கத்திரியாவது கத்தியாவது கொண்டு வா” என்று சொன்னாள். அப்போ கமலநாதன் தன்னிடையிற் தொங்கிய வாளை உருவி “அம்மா தாங்கள் கோருகிற விஷயத்தில் இது உதவி செய்யக் கூடுமென நினைக்கிறேன்” என்று சொல்லிக் கொண்டு அதையவளிடம் நீட்டினான் அரங்கநாயகி தன்னெதிரிற் றோன்றிய வாளை ஒருபக்கம் தட்டிவிட்டு “என்னாருயிர்க் காதலன் தன்னழகிய கரங்களாற் போட்ட முடிச்சைத் துரும்புக்குச் சமானமாகிய உன்னுடைய கட்கமா துண்டிப்பது” என்று சொன்னாள். அப்போ கமலநாதன் அங்கு பேசாமல் நின்றுகொண்டிருந்த அண்ணாமலையைக் கடைக்கண்ணாற் பார்த்துக்கொண்டு “ஆயினும் இக்கட்கம் இப்படிப்பட்ட அனேகம் முடிச்சுகளைத் துண்டித்திருக்கிறது” என்றான். இதற்கிடையில் அரங்கநாயகியின் கட்டளையைச் சிரமேற்கொண்டு ஓடோடியும் வந்த ருக்மினியின் கரங்களால் அம்முடிச்சு யாதோர் தொந்தரவுமின்றி அவிழ்க்கப்பட்டது. கடிதத்தையும் பெட்டியையும் அரங்கநாயகி எடுத்துப் பார்த்துத் தோழியிடம் கொடுத்து விட்டுக் கடிதத்தைத் தன்னிருவிழிகளிலும் ஒற்றிப்பிரித்து வாசிக்கலானாள். அதிற் பின்வருமாறு வரையப்பட்டிருந்தது.

பத்மவிலாஸ்

மங்களபுரி

27-08-1808

எனதாருயிர்க் காதலி அரங்கநாயகி!

இன்று மாலை ஏழு மணியளவில் உன்னைச் சந்திப்பேன். இத்துடன் உனக்கோர் விலையுயர்ந்த முத்துமாலையும் அனுப்பியிருக்கிறேன். பெற்றுக் கொள்ளவேண்டியது.

உனதன்பான காதலன்,

இரங்கநாதன்

இதை வாசித்ததும் அரங்கநாயகிக்குண்டான ஆனந்தத்தை என்னவென்று சொல்லலாம். தன் காதலனாகிய பிரபுவை நேரில் கண்டால் எப்படியிருக்குமோ அப்படிப்பட்ட நிலையை அடைந்துவிட்டாள் இவ்விதமாயவள் ஆனந்தசாகரத்தில் மூழ்கியிருக்கும்போது ருக்மிணி அவளை நோக்கி “அம்மா இம்முத்துமாலையைப் பாருங்கள் எவ்வளவு அழகாயும் ஜோதியாயும் இருக்கிறது. இதிலுள்ள ஒவ்வோர் முத்தும் ஒவ்வொரு இராச்சியத்தை விலைக்கு வாங்கக் கூடியதென்றே சொல்லலாம்” என்றனள். அப்போ அரங்கநாயகி சிரித்துக்கொண்டு “ஆனால் இக்கடிதத்திலிருக்கும் ஒவ்வோர் வார்த்தையும் இப்படிப்பட்ட ஒவ்வோர் மாலையை விலைக்கு வாங்கக்கூடியதாயிருக்கும் வா என்னுடைய உடுப்பறைக்குப் போவோம்” என்று சொல்லிவிட்டு அண்ணாமலையையும் கமலநாதனையும் நோக்கி “நீங்களிருவரும் இரவைக்கு என்னிடம் விருந்தருந்த ஆயத்தமாயிருக்க வேண்டும்” என்று சொல்லி, பிறகு அண்ணாமலையை விளித்து “பிரபுவின் வருகைக்கு யாவையும் சித்தப்படுத்திவை” என்று கூறிவிட்டுச் சென்றனள்.

நேயர்களே தனதருமைத் தந்தையானவர் நோய்வாய்ப்பட்டு மரணத் தறுவாயிலிருக்கிறார் என்பதைக் கேள்வியுற்றும் அவரை அக்கணமே சென்று பார்க்க மனங்கொள்ளாமல் தன்னைக் களவாடிக் கொண்டு வந்து வைத்திருக்கும் வஞ்சகப் பிரபுவின் வருகையை நோக்கி விட்டிறு பூச்சியானது விளக்கொளியை அலாவுவதுபோல் ஆனந்தப்பட்டிருக்கும் இவளின் குணத்தை என்னென்று சொல்வது. இவளுக்கு உடன் பிறந்தாராவது தாயாவது இல்லாதிருந்தும் தனது கிழத்தந்தையை அவரினந்திய காலத்தில் போய்ப்பார்த்து உபசரிக்கப் பின்னிற்பவள் புத்திரியாவாளா? அவளை அருமையாய்ப் பெற்று வளர்த்ததில் யாது பயன். மேலும் தனது தந்தைக்கு நோயுண்டானதற்கு இவளுடைய இழி செயலல்லவா காரணமாயிருந்தது. இவைகளை அவளறிந்திருந்தும் அவரைப் போய்ப்பார்க்க மனங்கொள்ளாது கேவலம், தன்னைக் களவாடி வந்த பிரபுவின் காதலைச் சாஸ்வதமென நினைத்து மகிழ்ந்தனளல்லவா? இவளின் மனம் என்ன கல்லா? கல்லினும் வல்ல இரும்பா? இருப்பினும் வல்ல இருடியமா? இவளின் தாயார் இவள் சிறு குழந்தையாயிருக்கும்போது மரித்தும் இவளின் தந்தை இவளுக்கு வேண்டிய புத்திமதிகள் கற்பிக்க இயலாத வயோதிபராயிருந்ததின் நிமித்தம் இவள் தன் மனம்போன போக்கெல்லாம் நடந்து தற்கால மேனாட்டுச் சீர்திருத்தத்தை அனுசரித்துத் தனது இம்மை மறுமைச் சீவியத்தை பாவ வழியிற் செலுத்தக் கற்றுக் கொண்டனளே என்ன பரிதாபம்.

இவள் அவ்வறையை விட்டுச் சென்றபின் கமலநாதன் அண்ணாமலையை நோக்கி “என்ன தாயாய்ப் பிள்ளையாய்க் காணவில்லையாம் இராமநாதனாம் பேர்” என்பது போல பிரபு பத்தினியாகு முன்னே இவ்வளவு தடல்புடல்களாய் நடக்கத்தொடங்கி விட்டாள் பின்பு நடக்க வேண்டிய மாதிரியை இப்போ நடந்து பழகிறாளாக்கும்” என்றான்.

அண்ணா : உண்மையாகவே அவள் என்னையும் இப்போ மிகவும் அசட்டை பண்ணுகிறாள்.

கமல : உனக்கு அவளை நடத்த வேண்டிய விதந்தெரியாது. அவளுக்கு இனிமையான கதைகளைச் சொல்லியும் விளையாட்டுச் சாமான்களைக் கொடுத்தும் சந்தோஷப்படுத்த வேண்டும். அது நிற்க சந்திரசேகரன் இங்கு எப்படி வந்தான்.

அண்ணா : சந்திரசேகரனா? எனக்கு அவனைப்பற்றித் தெரியாது. நான் அந்தப் பெயரைத்தானும் கேள்விப்படவில்லை.

கமல : என்ன? அவன் இப்போ தானே இங்கு நின்றுப் போகிறான். அவன் தான் இவளுடைய காதலனாயிருந்தவன். அவன் இப்போ இவ்விடம் அவளைப்பற்றிய சங்கதியறிய வந்திருக்கிறான். அவன் தனக்குத் தீங்கு நடந்திருப்பதாயுணர்ந்து கொண்டான். இனிமேலவன் சும்மாவிரான். அவனுக்கு நமது பிரபுவைப்பற்றிய சங்கதி ஒன்றும் தெரியாது. நானேயவளை ஏமாற்றிக் கொண்டு வந்து வைத்திருப்பதாய் நம்பியிருக்கிறான். அதுவும் நமது நற்காலமே அவனிவ்விடம் எப்படி வந்தானென்று நானறிய வேண்டும்.

அண்ணா : அவன் மாசிலாமணியுடன் வந்தான்.

கமல : இம்மாளிகையை ஓர் சத்திரமாக்கிப் போட்டாய். காற்று வெயில் முதலியவைதானும் படாமல் மறைத்து வைத்திருக்கும் அவளைத் தெருவாற் போவார் வருவார் யாவருக்கும் காட்டு என்று வெறுப்போடு கூறினான்.

அண்ணா : ஏன் ஐயா? நீர் உமக்கோர் துணிகரமுந்தைரியமுமுள்ள ஊழியன் சம்பாதித்துத் தரும்படி எத்தனையோ முறையென்னிடம்

சொல்லியிருக்கிறீர். மாசிலாமணி இன்று இவ்விடம் வந்தான், அவனே உமக்குத் தகுந்த ஊழியனென மதித்து அவனை இங்கு நிற்பாட்டி வைத்தேன். அந்தக் கீழ்மகனோடு சம்பாஷித்தால் எனது மரியாதை கெட்டதும் போதாமல் உம்மிடம் ஏச்சங் கேட்க வேண்டியிருக்கிறது.

கமல : நீயவனிலும் மேலானவனல்ல உன்னுடைய மாய்மாலம் என்னிடம் பலிக்காது, மாசிலாமணி சந்திரசேகரனைத் தன்னுடன் கூட்டி வந்தானா.

அண்ணா : ஆம்: அவர்களிருவரும் கூடிவந்தார்கள். நான் மாசிலாமணியுடன் தனிமையாய்ப் பேசிக்கொண்டிருக்கும் போது சந்திரசேகரன் எப்படியோ அவளைக் கண்டு பேசிவிட்டான்.

கமல : அஜாக் கிரதையான முட்டாளே? நம்மிருவருடைய கழுத்திலும் கயிற்றை மாட்டி விட்டாய். அவள் இப்போ சிறிது காலமாய்ப் பிரபு இவ்விடமில்லாத சமயம் பார்த்துத்தன் தகப்பனைப்பற்றியே பேசிக் கொண்டிருக்கிறாள். அவனிவளை இவ்விடத்திலிருந்து கொண்டுபோய் விட்டானேயானால் நம்மிருவரையும் யமன் கொண்டுபோய் விடுவான்.

அண்ணா : நீர்ப்படியேன் பயப்படவேண்டும். அவள் அவனுடைய பேச்சுக்கு எடுபட மாட்டாள். ஏனெனில் அவள் அவனைக் கண்டவுடனே திடுக்கிட்டுக் கதறியிருக்கிறாள்.

கமல : அவர்களென்ன பேசினார்களென்பதை உனது மகளிடமிருந்து அறியமுடியாதோ?

அண்ணா : அவளை நான் நம்முடைய காரியங்களிற் சேர்க்க மாட்டேன். ஒருவேளை நான் அவைகளாற் கஷ்டப்பட நேரிட்டால் அவளும் எனது கஷ்டங்களிற் பங்கு பற்றாமல் இருக்க வேண்டுமென்பதே எனது விருப்பம்.

கமல : நானவளை நமது காரியங்களிற் பங்கு பற்றும்படி கேட்கவில்லை. ஆனால் அவளிடமிருந்து சில விபரம் அறியும்படியே உனக்குச் சொன்னேன்.

அண்ணா : நானவளைக் கேட்டேன் அவர்களிருவரும் பிரதாப சிங்கம் பிரபுவின் செளக்கிய வீனத்தைப்பற்றிப் பேசியதாய்ச் சொன்னாள்.

கமல : அப்படியா? அது கவனிக்கப்படத்தக்கவோர் விஷயம். அதுவே எனக்குப் போதுமானது. நான் அதன் உண்மையைக் கண்டறியாமல் விட்டேன். இச்சந்திரசேகரனைத் தொலைக்க வேண்டும். இன்று எனது கால் சற்றுச் சறுக்கியிராவிட்டால் அவனைத் தொலைத்தே இருப்பேன். உண்மையைச் சொல்லப்போனால் மாசிலாமணி அத்தருணத்தில் அவ்விடம் வந்திராவிட்டால் நானின்று மடிந்திருப்பேன்.

அண்ணா : நீயோர் போர் வீரனாயிருந்தும் இவ்விதம் பேசுவது வெட்கமான காரியம்.

கமல : ஆம், நானவனைத் தொலைக்கக் கங்கணங் கட்டிக் கொண்டேன். மாசிலாமணியை அவன் பின்னே வேவு பார்க்கும்படி அனுப்பி இருக்கிறேன். நம்முடைய உயர்ச்சி அவனுடைய அழிவில் தங்கியிருக்கிறது.

அண்ணா : யார்தான் வேவு பார்த்த போதிலும் எனக்கே கஷ்டங்கள் வருகின்றன.

கமல : “கஷ்டமென்ன? அவன் இன்னும் இவ்விடம் வருவான். நீயவனை வீட்டைக் கொள்ளையடிக்க வந்தவனாய் பாவித்து ஒரே குத்தாய்க் குத்திவிடு, நீ அப்படிச் செய்துவிட்டால் இப்போ நீ காவலாயிருக்கும் இம்மாளிகை உனக்கொரு வேளை சொந்தமாய் விடவும் கூடும். நானிப்போ சாப்பிட வேண்டும். நீ எனக்குச் சாப்பாடும் குடிவகையுங் கொண்டு வா? நான் சாப்பிட்டு விட்டு உடுத்திக் கொண்டு சீமாட்டியைத் தரிசிக்க வேண்டும்.” என்று சொன்னதே இருவரும் பிரிந்தார்கள்.

ஏறக்குறைய அரைமணி நேரங்கழித்து இருவரும் சாப்பாட்டறையிற் சந்தித்தார்கள், அண்ணாமலையும் கமலநாதனைப் போலவே உயர்தர உடையை அணிந்திருந்தான். சாப்பிடும்போது இருவரும் பிரபுவின் சங்கதிகளை பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அண்ணா : நமது பிரபுவின் ஊழியர் யாவரும் நல்லவர்களே! மாசிலாமணியையாவது அல்லது அவனைப் போன்றவர்களையாவது அவருடைய சேவகத்திலமர்த்துவது நமக்கே மரியாதை குறைவாயிருக்கும்.

கமல : அப்படியல்ல, பலவிதமானவர்களும் அவருக்குத் தேவைதான், உதாரணமாக என்னைப்பார் நான் பிரபுவைப் பற்றியாராவது இழிவாகப் பேசினால் அந்தக் கணமே வாளை உருவிவிடுவேன். மற்றவர்களும் இப்படியே ஒவ்வோர் விஷயத்துக்கு வேண்டியவர்கள்.

அண்ணா : ஆமாம், நீ வாள் உருவமாத்திரமல்லாமல் பெண்களிடத்திலும் தூதுபோக உதவுவாய்.

கமல : அண்ணாமலை பேசியதைக் கவனியாதவன் போல “அவருக்கு நியாயத்தரந்தரமும், வைத்தியமும், மந்திரவாதிகளும் அவசியமில்லையா? பசாசோடு தானும் போர் புரியக்கூடிய மெய்க்காப்பாளர் தேவையில்லையா? அத்தோடு புத்திசாலிகள் போல் நடித்துக்கொண்டு பசாசோடு கைகலந்த உன்போன்றவர்களும் தேவை தான்” என்றான்.

அண்ணா : ஆச்சரியமடைந்தவன் போல “இப்படிப்பட்டவர்களுடைய துணையைக் கொண்டுதான் பிரபு மேன்மையடைந்ததாய்க் கூறுகிறாயோ? நானப்படி ஒருபோதும் நினைக்க மாட்டேன் என்றான்.

கமல : நீயேன் மிரள மிரள விழிக்கின்றாய் நான் பிரபுக்கள் மேலோங்கும் வழிவகைகளைக் கூறினேன். நமது பிரபுவை நீ யோக்கியன் என்கின்றாய் இருக்கட்டும்.

அண்ணா : ஆமாம் இப்படிப்பட்டவர்கள் கடலிற் போகும் படகுக்குச் சமானம் அலைகளால் உயர்த்தப்பட்டாலொழிய மேலெழும்ப முடியாது.

கமல : உன்னுடைய உடை எவ்வளவு அலங்காரமாயிருக்கிறது. உன்னையோர் சர்வகலாசாலைக்கு உயர்தரப் பரீட்சைக்கு அனுப்பலாம். அது நிற்க இம்மாளிகையின் சிலபாகங்களை அலங்கரிக்கும்படி பிரபு உனக்குக் கட்டளை அனுப்பியிருந்தாரே அதை நிறைவேற்றி விட்டாயா?

அண்ணா : ஆம் அது ஓர் கல்யாணத்திற்குச் சோடிக்கப்பட்டது போலிருக்கிறது. அவள் அவ்வறையில் ஓர் இராணி போல் உட்கார்ந்திருக்கிறாள்.

கமல : நாம் அவளைப் பகைக்காமலிருப்பது நமக்கு நலமே.

அண்ணா : மெய்தான் ஆனால் பிரபு அவளை விவாகம் பண்ணி விட்டாரேயானால் என்னை அவள் திரும்பியும் பாராள்.

கமல : பயப்படாதே நாம் செய்ததும் செய்வதும் அவளுடைய நன்மைக்கே என்று அவருக்குச் சொல்லுவேன். பிரபு அவளை விவாகம் பண்ண நேரிட்டால் அதுவும் நமது பிரியாசையாலென்று அவள் நினைக்கும்படி செய்வேன்.

அண்ணா : நீ அவளை நன்றாக அறியவில்லை. அவளின்று காலை உன்னோடு நன்றாய்ப் பேசவில்லை. அவள் நம்மிருவரையும் பகைக்கிறாள்.

கமல : நீ பேசுவது முழுத்தவறு. அவளென்னை எப்படிப் பகைப்பாள். ஒருவராலும் கவனிக்கப்படாதவளாய் ஓர் கிழப்பிரபுவின் வீட்டிலே அந்த அரைப் பைத்தியகாரனாகிய சந்திரசேகரனால் காதலிக்கப்பட்டிருந்த இவளை இம்மகத்தான பதவியிற் சேர்த்தவன் யார்? நானே இவளையும் பிரபுவையும் இரகசியத்திற் சந்திக்கப் பண்ணியவன் நானே! என்னையே அவளுடைய குடும்பத்தார் இன்னும் பகைக்கிறார்கள். நானவர்களுடைய ஊரில் வசிப்பதானால் இரும்புச் சட்டையே பாவிக்க வேண்டியிருக்கும்.

பிரதாபசிங்கம் பிரபுவோடும் சந்திரசேகரனோடும் சினேகிதமாய்ச் சம்பாஷித்து அவனுடைய இரகசியக் கடிதங்களைப் பிரபுவினிடம் சேர்த்தவனும் அவள் அவ்விடம் விட்டு வெளிப்பட வழி காட்டியவனும் நானே. சுருக்கிச் சொன்னால் அவளை இருட்டிலிருந்து வெளிச்சத்துக்குக் கொண்டு வந்தவன் நானே.

அண்ணா : பிரபு அவளை முறைப்படி விவாகம் முடிப்பாரேயாகில் அவளப்படி நினைக்கக்கூடும். உண்மையாய் அவளிங்கே அடைப்பட்டிருந்தல் நியாயமல்ல. அவள் ஓர் இராணியின் சமூகத்திலிருக்க வேண்டியவள்.

கமல : அவளை விவாகம் முடிப்பது பிரபுவின் வேலை.

அண்ணா : அது மெய்தான். ஆயினும் நீ விரும்பினாய் பிரபுவை அப்படிச் செய்விக் கக் கூடுமென அவள் நினைக்கிறாள். தான் இந்த நிலைபரத்திலிருப்பது உனது தூர ஆலோசனையினாலும் என்னுடைய கடுங்காவலினாலும் என்று அவளறிந்து கொண்டாள். தூக்குக்கு நியமிக்கப்பட்ட ஒரு கைதி நீதிபதியை எப்படி நேசிப்பானோ அப்படியே அவள் நம்மிருவரையும் நேசிக்கிறாள்.

கமலநாதன் : “நீ சொல்வது உண்மையானால் இவளென்னை இன்னுமதிகம் நேசிக்க வேண்டியதே. ஏனெனில் நாளைக்காயினும் பிரபுவிற்கும் அவளுக்கும் விவாகம் முடித்து வைக்க என்னாலியலும் தருணம் வாய்க்கும் போது நீயிதை அவளுக்குச் சொல்லு. நீ எனக்கு உதவி செய்தால் நானுனக்கு உதவி செய்ய மறக்க மாட்டேன். உன்னுடைய தோற்றம் குருமானதாயிருப்பதும் நலமே. ஏனெனில் அவளுடைய விருப்பத்திற்கு மாறாய் என்ன செய்யப்படுகிறதோ அது பிரபுவின் கட்டளையின்றி உன் விருப்பத்தின்படியே செய்யப்படுகிறதாக அவள் எண்ணிக்கொள்ளுகிறாள்” என்று சொல்லும்போது யாரோ வெளிக்கதவிற தட்டும் சத்தம் கேட்டது.

அப்போ கமலநாதன் : “இதோ யாரோ வெளிக்கதவிற தட்டுகிறார்கள் ஜன்னலின் வழியாய் எட்டிப்பார் ஒருவரையும் உள்ளே வர விடாதே” என்றான்.

அண்ணா : வெளியே எட்டிப் பார்த்து விட்டு “வந்திருப்பது மாசிலாமணியே” என்றான்.

கமல : அப்படியானால் அவனை உள்ளே வரவிடு. அவன் சந்திரசேகரனைப் பற்றிய சங்கதி கொண்டு வந்திருக்கிறான் அதை நானறிய வேண்டியது மிகவும் அவசியம். அவனை இவ்வறைக்கு அழைத்து வராமல் அடுத்த அறைக்குப் போகச்சொல்லு நானவனை அங்கே சந்திப்பேன்.

அண்ணாமலை அவ்வறையை விட்டுச் சென்றதே கமலநாதன் தன்னிருப்பிடத்தை விட்டெழுந்து தன் கைகளை மார்பின் குறுக்கே கட்டிக் கொண்டு பின்வருமாறு சிந்திக்கலானான். “அண்ணாமலை உண்மையாகவே

நான் பயப்படுவதை அறிந்து கொண்டான். அதையவன் அறிந்து கொள்ளா வண்ணம் என்னால் மறைக்க முடியாமற் போயிற்று. நானவளை எவ்வண்ணம் வெறுக்கிறேனோ அவ்வண்ணம் அவளும் என்னை வெறுக்கிறாள். நானே நேரிற்போய் அவளை ஏமாற்றி இவ்விடங்கொண்டு வந்தது எனது மடைத்தனமே அப்படிச் செய்துவிட்டு அவளின் முகத்தைப் பார்க்கும் போது பயமும் எரிச்சலும் இரக்கமும் ஒருங்கே உதிக்கின்றன. நானவளை எனக்குப் பயப்படும்படி செய்யட்டுமா? எப்படியானாலும் அவளை இவ்விடம் விட்டுப் போகமாட்டேன். இவளுடைய உண்மை வெளிப்பட்டதோ பிரபு பாம்பின் வாய்த் தேரைதான். என்னுடையபாடும் திண்டாட்டமே. பிரபு அவளைத் தனது சுதந்தர மனைவியாக்கவும் நான் விடேன்.

ஏனெனில் அவளந்த உயர்ந்த பதவியிற் கால்வைக்கும் போது என்னுடைய தலையிலே மிதிப்பாள். பட்சத்தினாலோ பயத்தினாலோ நானவள்மேல் கரிசனை எடுக்கவேண்டியதே. நானிப்போ அவளுடன் சம்பாஷிப்பேன் அவள் தனது இரகசியத்தில் ஏதாவதொன்றை என்னிடம் சொல்வாளேயானால் அவள் கண்ணியிற் சிக்கிய பட்சிதான். இவ்வாறு சிந்தித்துக் கொண்டு அங்கிருந்த சாராயத்தில் கொஞ்சம் குடித்துவிட்டு அவ்வறையை விட்டுச் சென்றான்.

5ம் அத்தியாயம்

மாளிகையலங்காரம் - கமலநாதனின் சூழ்ச்சி

நமது கதை தொடங்குவதற்குச் சில நாட்களுக்கு முன்பதாகவே மகததேசத்தின் தலைநகரமாகிய மங்களபுரியில் இருந்து கிரங்கநாதன் பிரபுவால் அனுப்பப்பட்ட சில சிற்பிகளால் இம்மரகத மாளிகையின் மேற்பாகத்தேயுள்ள நான்கு பெரிய அறைகள் இந்திரன் கொலுவுக்குச் சமானமென்று சொல்லத் தக்கதாய் அலங்கரிக்கப்பட்டன. இவ்வழியர்கள் மங்களபுரியிலிருந்து கேயனாருக்கு வந்ததும் திரும்பிப் போனதும் கிராக் காலத்திலே நடந்தது. அவர்கள் அம்மாளிகையில் வேலை செய்யும் போது அங்கு என்ன நடக்கிறதென்று ஒருவரும் அறியாதிருக்கும் படி தகுந்த ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன. ஆகவே இச்சம்பவம் முழுவதும் மறைபொருளாகவே வைக்கப்பட்டிருந்தன. கமலநாதன் அங்குவந்த அந்த கிரவுதான் முதன்முறையாய் அவ்வறைகளிற் தீபங்கள் ஏற்றப்பட்டன. அறைகளின் சாளரங்களுக்குக் கதவுகளும் திரைச் சீலையும் இடப்படாதிருந்தால் தீபவெளிச் சத்தின் ஒளி ஏறக்குறைய ஆறு மைல் தூரமளவில் எட்டியிருக்கக் கூடும்.

இவ்வறைகள் ஒவ்வொன்றும் இடையிடையே வைக்கப்பட்ட வாயில்களாற் சம்பந்தப்பட்டிருந்தன. அறைகளின் சுவர்களில் அநேகம் அழகிய படங்கள் தொங்கவிடப்பட்டிருந்தன. வெள்ளியினால் செய்யப்பட்ட விளக்குகள் அநேகம் அங்கு வைக்கப்பட்டிருந்தன. மேசைகளும் நாற்காலிகளும் ஆங்காங்கு போடப்பட்டிருந்தன. இவ்வறைகளின் அந்தத்தில் சாப்பாட்டறையில் இருந்து அதற்குட் செல்பவர்கள் அங்கிருந்த தளபாடங்களைக் கண்டு பிரமியாதிரார். சரிகை வேலை செய்த நீல் நிறப்பட்டு சுவரோரங்களிற் தொங்கவிடப்பட்டிருந்தது. வெள்ளியினால் செய்யப்பட்ட ஐம்பது கந்துகளுள்ள ஓர்தீபம் அறையின் மத்தியிற் தூக்கப்பட்டிருந்தது. அவ்வறைக்குச் செல்வோர் அங்கே விரிக்கப்பட்டிருந்த கம்பளத்தை மிதித்தால் அதிற் பரவப்பட்டுள்ள பழங்களும் புஷ்பங்களும் நசுங்கி விடுமென்ற எண்ணத்தினால் திரும்பி விடுவாரென்றால் அக்கம்பளத்தின் மேன்மை எடுத்துச் சொல்லுந் தரத்தோ? அறையின் மத்தியிலிருந்த

மேசையின்மேல் நூறு கரங்களையுடையதும் ஒவ்வொரு கரத்திலும் ஒவ்வொரு கிண்ணத்தை ஏந்தியதுமான ஓர் பாவை நிறுத்தப்பட்டிருந்தது. ஒவ்வொரு கிண்ணத்திலும் ஒவ்வொரு விதமான தீன்பண்டம் வைக்கப்பட்டிருந்தது. அதற்கருகே வீசாலமான கூடமொன்றிருந்தது இங்கே கருவாலிமரத்தினாலும் கொம்புகளினாலும் செய்யப்பட்டுப் போடப்பட்ட அநேக ஆசனங்களும், ஒருபக்கத்தில் சலவைக் கல்லினால் கட்டப்பட்ட வீசித்திரமான மேடையொன்றும் அம்மேடையின் மேல் இருவர் உட்காரக்கூடியதும் பலவர்ணப்பட்டினால் வேலை செய்யப் பட்டதுமான மிக அழகிய ஓர் ஆசனமும் காணப்பட்டன. அவ்வாசனத்திற்கு மேலே சிறிது உயரத்திற் தங்கத்தினால் செய்யப் பட்டதும், பிறபுக்களும் பிறபு பத்தினிகளும் அணிந்து கொள்ளக் கூடியதுமான இரண்டு முடிகள் தொங்கவிடப்பட்டிருந்தன. இந்த அறையின் நாலுமுலைகளிலும் வலக்கரங்களில் விளக்குகளைப் பிடித்தனவாய் நான்கு உருவங்கள் நிறுத்தப்பட்டிருந்தன.

சயன அறை இவைகளிலும் குறைவாக இருந்திராது என்பது சொல்லாமலே விளங்கும். அங்கிருந்த விளக்குகளில் விடப்பட்டிருந்த பரிமளத்தைலம் சுகத்தை வீசிக்கொண்டிருந்தது. அவ்வறையில் எவ்வளவு பெலமாக நடக்கினும் சத்தமுண்டாகா திருக்கும் படியாய்க் கம்பளங்கள் விரிக்கப்பட்டிருந்தன. அங்கிருந்த கட்டிலின் மேல் இறகு மெத்தை விரிக்கப்பட்டிருந்தது சுவரிலே அழகிய படங்கள் மாட்டப்பட்டிருந்தன. கட்டிலின் தலைப்பக்கத்தில் சுவரிலே இரண்டு துப்பாக்கிகளும் ஒரு ஈட்டியும் வைக்கப் பட்டிருந்தன. அறையின் ஒருமுலையில் நிலைக்கண்ணாடி ஒன்று வைக்கப்பட்டிருந்தது. அவ்வறையில் காற்றின் சத்தத்தைவிட வேறொரு சத்தத்தையுங் கேட்கக் கூடாததாயிருந்தது.

இவ்வறைகளின் மற்ற அந்தத்தில் வேலைக்காரர் தங்குவதற்கேற்ற சிறு அறைகளிருந்தன.

மாளிகையிற் செய்யப்பட்ட அலங்காரங்களெல்லாம் தனக்காகவே செய்யப்பட்டன என்ற சிந்தனையினான் அரங்கநாயகி மேற்கூறப்பட்ட கூடத்திலே உட்கார்ந்திருந்தாள்.

பின்பு அவள் தனது தோழியாகிய ருக்மிணியுடன் அவ்வறைக்குட் சென்று அங்கு செய்யப்பட்ட அலங்காரங்களைப் பார்த்து மிகவும் சந்தோஷம் கொண்டவளாய் ருக்மிணி! இவைகள் எவ்வளவு நேரத்தியாயிருக்கின்றன. பார்த்தாயா? பிரபு என்மேற்கொண்டிருக்கும் மெய்க்காதல் இவைகளால் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் எவ்வளவு தெளிவாய் விளங்குகின்றது பார் என்றனள்.

ருக்மிணி : தங்களுக்கு இப்படிப்பட்ட ஓர் நாயகன் வாய்த்ததற்காக கடவுளுக்கு ஸ்தோத்திரம். அம்மா! அங்கிங்கு ஓடித் திரியாதிருங்கள் தங்கள் உடை கலங்கிப் போகும் என்றனள்.

அரங்க : நின்று அவ்விடமிருந்த நிலைக்கண்ணாடியில் தன் உருவத்தைப் பார்த்து விட்டு “ஆம் நீ சொல்வது உண்மையே. ஆனால் நீ எனக்கு நன்றாய் உடுத்திவிடவில்லை. வா? உடுப்பறைக்குட் செல்வோம்” என்று சொல்லிக்கொண்டு தோழியோடு அவ்வறையை விட்டுச்சென்றாள்.

உடுப்பறைக்குட் சென்றதும் அரங்கநாயகி அங்கிருந்த ஓர் சோபாவின் மேல் சாய்ந்து விட்டாள். அந்நேரத்தில் அவள் எவ்வளவு அழகாயிருந்தாள் என்பதை யாராற் சொல்ல முடியும். அக்காலத்திலழகில் அவளுக்கொப்பாரும் மிக்காரும் இருந்திராரென்றே சொல்லலாம். பிரபுவாலனுப்பப்பட்ட முத்துமாலையை அவளன்று அணிந்திருந்தாள். அவர்களிருவரும் சம்பாஷித்துக் கொண்டிருக்கும் போது ருக்மிணி அவளை நோக்கி “அம்மா! பிரபு உங்களுக்கு ஒரு முத்துமாலை தானே அனுப்பினார். தனி முத்துக்களனுப்பவில்லையே. நீங்கள் வாய்க்குள் வைத்திருக்கும் முத்துக்கள் எங்கிருந்து வந்தனவென்று வேடிக்கையாய்க் கேட்டனள் என்றால் அவளுடைய பற்களினழகை என்னென்று சொல்லலாம்.

அரங்க : ருக்மிணி! உன்னுடைய வேலைகளெல்லாம் முடிந்தனவா? பிரபு இவ்விடம் வருவதற்கு முன் நானுனது தகப்பனாரையும் கமலநாதனையும் காணவேண்டும். அவர் கமலநாதனைப் பற்றி மிகவும் எண்ணியிருக்கிறார். நானின்று அவனைப்பற்றி அவரிடம் பேசவேண்டும். அவனிப்போ சற்று மமதை அடைந்திருக்கிறான்.

ருக்மினி : அம்மா! தயவு செய்து அப்படிச்செய்ய வேண்டாம். குற்றம் செய்தவனைக் கடவுள் தண்டிக்க வேண்டியவிடத்திற் தண்டிப்பார். பிரவோ கமலநாதனின் சொல்லை எப்போதும் பூரணமாய் நம்புவார். அவனுக்கிடையூறு புரிவோர் தப்புவதருமை.

அரங்க : ஆகா! நீயிதை யாரிடமிருந்து கற்றுக்கொண்டாய் பிரபுவின் மனைவியாகிய நான் அவரின் ஊழியனாகிய இவனுக்கேன் பயப்பட வேண்டும்.

ருக்மினி : அம்மா! நானுங்களுக்குப் புத்தி சொல்வது தகாது எனிலும் ஒரு சிங்கத்தினுடைய கோபத்திற்குத் தப்பிக்கொண்ட போதிலும் கமலநாதனுடைய கோபத்திற்குத் தப்புவது அரிதென்று எனது தகப்பனார் பலமுறையும் சொல்லியிருக்கிறார்.

அரங்க : உனது தகப்பன் ஒருவேளை அவனுக்குப் பயந்திருக்கலாம் ஆனால் நானப்படிப் பயப்பட வேண்டியதில்லை.

ருக்மினி : “அம்மா! நீங்கள் கமலநாதனிடமிருந்து பிரபுவின் கடிதத்தை வாங்கும்போது உங்களுடைய முகம் வெளுத்துப் பயத்தோற்றத்தைக் காட்டியதற்கு நியாயமென்ன? என்று கேட்டாள்.

உடனே அரங்கநாயகி ஆசனத்தினின்று எழுந்து “துணிவுள்ள கன்னிகையே! முகம் வெளுக்கிறதற்கும் பயத்திற்கும் ஒருவித சம்பந்தமுமில்லை” என்று சொல்லும் போதே அவளுடைய முகம் ஒருவித மாறுதலையடைந்தது. அவள் சிறிது நேரம் பேசாமல் நின்று பிறகு நிமிர்ந்து ஐயோ! எனது நிலைபரம் எனது பிதாவுக்குத் தெரியாதே என்னைப் பற்றிய ஏக்கத்தினால் அவர் வருத்தமாய்ச் செய்தி வந்திருக்கிறதே, ஆனால் நான் பிரபு பத்தினியென்னும் உண்மையை அவர் அறிய வரும்போது சந்தோஷப்பட்டு சுகமடைவார் என்று சொல்லிக்கொண்டு தனது கண்களிலிருந்து வந்த நீர்த்துளியைத் துடைத்தாள். பிறகு தோழியை நோக்கி “ருக்மினி” நாமினி மிகச் சந்தோஷமாயிருக்க வேண்டும். பிரபு வரும்வேளை நெருங்கி வருகிறது. உன்னுடைய தகப்பனையும் கமலநாதனையும் இவ்விடமழைத்து வா. நான் அவர்களைப்பற்றி பிரபுவிடம் ஒன்றும் சொல்லமாட்டேன். அப்படி ஏதேனும் சொல்ல நேர்ந்தால் அது

அவர்களுடைய தம்பிதமேயாகும் என்றனர். உடனே ருக்மினி வெளியே சென்று அவ்விருவரையும் அழைத்து வந்தாள். கமலநாதன் உள்ளுக்குள் வெறுப்பாயிருந்தாலும் வெளிக்குச் சந்தோஷமானவன் போல் தோன்றினான். அண்ணாமலை தன்னால் ஏறக்குறைய ஒரு கைதிபோல் பாவிக்கப்படும் அந்தப்பெண் இப்போ ஓர் பிரபு பத்தினியாகப் போகிறாளென்று சற்றுப் பயந்தவனாய் அவளுக்கு முன்னே வந்து மரியாதை செய்தான். அது எப்படியிருந்ததென்றால் ஒரு குற்றவாளி தன்னை மன்னிக்கும்படி நியாயாதிபதியிடம் மன்றாடுவது போலிருந்தது.

இவர்களிருவரும் அறைக்குள் வந்ததே அரங்கநாயகி கமலநாதனை நோக்கி “நீ இன்று காலை கொண்டு வந்த சுபசெய்தியின் சந்தோஷத்தால் உனக்கு மரியாதை செய்ய மறந்து விட்டேன். குறை நினையாமல் ஆசனத்தமர் என்றனர். கமலநாதன் ஒன்றும் பேசாதவனாய்க் குறிக்கப்பட்ட ஆசனத்தில் உட்கார்ந்தான். அண்ணாமலை தலையைக் குனிந்து கொண்டு அம்மா நானுங்களை இங்கே அடைத்து வைத்திருப்பதாய் எண்ண வேண்டாம். உங்களுக்கும் எனக்கும் எசமானாயிருக்கும் பிரபுவின் கட்டளையை நான் நிறைவேற்றுவது ஆதலின் என்மேல் கோபிக்கமாட்டீர்கள் என்று எண்ணுகிறேன் என்றான்.

அரங்க : அதற்குமாறாய் சந்தோஷப்படுகிறேன் ஏனெனில் இவ்வறைகளைப் பழுதான நிலைபரத்தில் எனக்குக் காட்டாமல் அலங்கரிக்கப்பட்ட பின்பல்லவா காட்டியிருக்கிறாய் என்றனர். ஏனெனில் அவ்வறைகள் அதற்கு முன் ஒருபோதும் திறக்கப்படவில்லை.

அண்ணா : பிரபு இவைகள் யாவும் உங்களுக்காகவே செய்வித்திருக்கிறார். கமலநாதன் உங்களுக்குப் பிரபுவின் செய்தி ஏதாவது சொல்ல வேண்டியிருக்கும் நான் வெளியே போகிறேன். என்று சொல்லிவிட்டு அப்புறம் நின்று தனது மகளைப் பார்த்து “ருக்மினி” என்னோடு கூட வா என்றான்.

அரங்க : அவளைக் கூட்டிப் போக வேண்டாம் அவளிங்கே நிற்கட்டும் என்று சொன்னதே அண்ணாமலை அறையை விட்டுப் போய்விட்டான்.

அரங்கநாயகி அங்கிருந்த சோபாவின் மேல் சாய்ந்து கொண்டாள். கமலநாதன் அங்கிருந்தவைகளில் மிகவும் பதிவான ஆசனமொன்றை அச்சோபாவின் பக்கத்திற் போட்டு அதிலுட்கார்ந்து கொண்டான். “ருக்மினி” அரங்கநாயகியின் கட்டளைப்படி அறைக்கு வெளியே சுவரோரத்தில் உட்கார்ந்து தையல்வேலை செய்து கொண்டிருந்தாள். அறையிலிருந்த இருவரும் யார் முதற் சம்பாஷணையைத் தொடங்குவதென்று யோசித்துக் கொண்டு சிறிது நேரம் மௌனமாயிருந்தார்கள். கடைசியாய் அரங்கநாயகி தனது அவாவை அடக்கமுடியாதவளாய் “கமலநாதரே! நீர் பிரபுவிடமிருந்து எனக்குச் செய்தி கொண்டு வந்திருப்பதாய் எண்ணியல்லவா நான் ருக்மினியை வெளியே அனுப்பினேன். அப்படியில்லாவிட்டால் சொல்லும் நான் போய் அவளுடைய தையலைப் பார்க்கவேண்டும்.

கமல : அம்மா நான் பிரபுவிடமிருந்து ஒரு செய்தியும் கொண்டு வரவில்லை. ஆனால் பிரபுவைப்பற்றி உங்களுக்குக் கொஞ்சம் சொல்லப் போகிறேன்.

அரங்க : அவருடைய சங்கதியாயிருந்தால் எதுவாயினும் எனக்குச் சந்தோஷந்தானே சொல்லப்போவதைச் சுருக்கி நேரத்தை ஆலசியுஞ் செய்யாமற் சொல்லு. பிரபு வருகிறவேளை நெருங்கிவிட்டது.

கமல : நீங்களின்றைக்குச் சந்திரசேகரனைச் சந்தித்தீர்களா?

அரங்க : சற்றுக் கோபமாய் ஆம் சந்தித்தேன் அதைப்பற்றி என்ன? என்று கேட்டாள்.

கமல : மிகவும் தாழ்மையாய் அம்மா அதைப்பற்றி எனக்கொன்றுமில்லை. பிரபுவுக்குத்தான் எப்படி இருக்குமோ தெரியவில்லை என்றான்.

அரங்க : பிரபுவுக்குத்தானென்ன சந்திரசேகரருடைய வருகை என்மட்டிற்றான் துக்கமாயிருக்கிறது. ஏனெனில் அவர் என் தகப்பனார் நோயாயிருப்பதாய்க் கூறினார்.

கமல : யாரம்மா தங்களுடைய தகப்பனார் அப்படியானால் அவருக்கு இரண்டொரு நாட்களுக்கு முன்புதான் வருத்தம் வந்திருக்கக்கூடும்.

ஏனெனில் ஏறக்குறைய எட்டு நாட்களுக்கு முன் அவரைப் பார்த்துவரும்படி அனுப்பப்பட்ட ஒருவன் அவர் நல்ல சுகமாயிருப்பதாய்ச் செய்தி கொண்டு வந்தான். சந்திரசேகரன் சொன்னது பொய்யே. அவனப்படிச் சொல்லித் தங்களுக்குத் துக்கமுண்டாக்க நியாயமில்லாமலில்லை.

அரங்கநாயகி சற்றுக்கோபம் மூட்டப்பட்டவளாய் அவரைப்பற்றி அப்படிச் குறைவாய் நினைக்காதே. அவரைப் போல் நேர்மையுள்ள ஒருவரைக் காண்பது அரிதிலுமரிது. பொய் பேசுவதை அவர் வெறுக்கிறது போல் வேறெவரும் வெறார் என்றாள்.

கமல : அம்மா என்னை மன்னிக்க வேண்டும். எனக்கு அவரைப்பற்றி அதிகமாய்த் தெரியாது. சிலவேளைகளில் நன்னோக்கத்தைக் கொண்டு உண்மையை மறைத்துப்பேச வேண்டி வருவதுமுண்டு. உண்மை மாத்திரமே ஒருவன் பேசுவதென்றால் அவன் இவ்வுலகில் சீவிக்கமுடியாது.

அரங்க : நீ மிகவும் தந்திரமாய் சம்பாஷிக்கின்றாய் நான் சந்திரசேகரருக்கு ஒருவிதமான தீமையுஞ் செய்யமாட்டேன். ஏனெனில் நானவருக்கு விரோதமாய்க் குற்றஞ் செய்திருக்கிறேன். அவர் பொய் பேசுவதிலும் இறந்து விடுவது உசிதமென நினைப்பவர். அதற்காகவே எனது தந்தையும் அவரை நேசிக்கிறார். அவர் இவ்விடம் வந்தது எனது தந்தையின் சுகவீனத்தைப்பற்றி அறிவித்து என்னையும் கூட்டிக்கொண்டுபோகவே நான் பிரபுவை மணந்திருப்பது அவருக்குத் தெரியாது.

கமல : அம்மா நான் எப்போதும் பொய் பேசுபவனல்லதான். ஆயினும் பிரபுவுக்காவது உங்களுக்காவது விரோதமாக ஒருக்காலும் பொய் சொல்ல மாட்டேன்.

அரங்க : பிரபு உன்னை நன்குமதிக்கிறார் என நானறிவேன். சந்திரசேகரர் உண்மை பேசுபவரென நான் சொல்லியதனால் நீ பொய் பேசியதாக நான் கருதவில்லை. மற்றும் சீர்திருந்தின பெண்களைப்போல் நானும் தந்திரமாய்ச் சம்பாஷிக்கப் பழகவேண்டும்.

கமல : ஆமாம்மா அவசியம் பழகத்தான் வேண்டும்.

அரங்க : நான் சந்திரசேகரரைப் பற்றி மேன்மையாய் உன்னிடத்திலாவது பிரபுவிடத்திலாவது வேறு யாரிடத்திலாவது கூறினால் வரக்கூடிய நட்டமென்ன.

கமல : அப்படியானால் இரவைக்குப் பிரபுவிடம் சந்திரசேகரனைப் பற்றிய சங்கதிகள் யாவையும் கூறிவிடுவீர்கள் போலும்.

அரங்க : ஆகா தடையின்றி பிரபுவுக்கு இதையே முதலாவதாகச் சொல்லுவேன். சந்திரசேகரர் என்னிடம் பேசிய ஒவ்வொரு வார்த்தையையும் நான் சொன்ன மறுமொழிகளையும் ஒன்றும் விடாமல் அவரிடம் சொல்வேன்.

கமல : நீங்கள் அதைப்பற்றிக் கூறவேண்டிய அவசியமென்ன. அதைப்பற்றி ஒன்றும் பேசாது விடுவதே நலம் என்று நம்புகிறேன். பிரபு அதை அறிந்தால், சந்திரசேகரனுக்கு ஒருவேளை தீங்கு செய்ய நினைக்கக்கூடும்.

அரங்க : அப்படியானால் நீ பிரபுவைப்பற்றி மாறுபாடாய் விளங்கி இருக்கிறாய்.

கமல : இல்லையம்மா தயவுசெய்து நான் சொல்வதைக் கேளுங்கள். உங்களை வெளியே போகவிடாமலும் மற்றவர்கள் வந்து பார்க்கவிடாமலும் இவ்வளவு இரகசியமாய் மறைத்து வைத்திருப்பதின் கருத்தென்ன?

அரங்க : அது பிரபுவின் இஷ்டம் அதற்கு நியாயம் எனக்கு வேண்டியதில்லை.

கமல : ஆம். பிரபுவின் இஷ்டந்தான் திரவியத்தைப் பாதுகாப்பது உலக இயற்கையே.

அரங்க : என்ன? அனாவசியமான வார்த்தை எல்லாம் பேசுகின்றாய் பிரபு என்னை வஞ்சிப்பதாய் நம்பும்படியா சொல்லுகின்றாய்? அவரப்படிச் செய்தபோதிலும் அதை மாற்ற என்னால் முடியும். அது எப்படியெனில், நான் அவருக்கு எப்போதும் உண்மை பேசி எனது இருதயத்தை மாசற்ற ஸ்படிகம்போல் வைத்திருந்தால் அவர் என்னைப் பார்த்த மாத்திரத்தில் அவருடைய உருவத்தை என்னிற் காணக்கூடியதாயிருக்கும்.

கமல : அம்மா! சந்திரசேகரன் இவ்விடம் வந்தது எனக்கே இவ்வளவு வெறுப்பாயிருக்கும்போது பிரபுவுக்கு எப்படி இருக்குமென்பதை நீங்களே யோசியுங்கள். இவைகளைப் பற்றி அவரிடம் கூறவேண்டாமென்று நான் சொல்லவில்லை.

அரங்க : சந்திரசேகரருக்கு அதனால் ஏதும் தீங்கு சம்பவிக்கக் கூடுமானால் நான் மௌனமாயிருப்பதே புத்தியில்லை. அண்ணாமலைக்குச் சங்கதியாவும் தெரியும். பிரபு அதை அறிவதால் யாதோர் நட்டமும் வராது.

கமல : சந்திரசேகரனென்ற பெயரைக்கேட்டதே பிரபு எவ்விதம் கோபிப்பாரென்பதை நீங்களே நேரில் பார்ப்பீர்கள். வேண்டுமானால் இங்கு வந்தது வேறொருவரெனச் சொல்லி அண்ணாமலையை ஏமாற்றி விடலாம். சந்திரசேகரனை அவன் இதற்கு முன்னறியான்.

அரங்கநாயகி சிறிது நேரம் மௌனமாயிருந்து விட்டு அப்படியானால் நான் அண்ணாமலைக்குப் பயப்பட வேண்டியிருக்கும் என்றாள்.

கமல : நீங்களேன் அவனுக்குப் பயப்பட வேண்டும். இம்மாளிகையைக் காக்கும் நாயினும் அவன் மேலானவனல்ல. உங்களுக்கு அவன் மேல் திருப்தியில்லை எனச் சொன்னால் அவனை இந்த நிமிஷமே வேலையினின்று விலக்கி விட எனக்கு அதிகாரமுண்டு.

அரங்க : இதை இத்துடன் நிறுத்துவோம். பிரபுவின் ஊழியர் மேல் திருப்தியில்லை என்றால் அது பிரபுவின் மேல் திருப்தியில்லை என்பதற்கு அடையாளமாம் என்று சொல்லும்போது குதிரையின் காலடிச்சத்தம் அவள் செவிகளிற்கேட்டது. உடனே ஆசனத்தை விட்டுத் துள்ளியெழுந்து அவர் வருகிறார், அவர் வருகிறார் என்று ஆரவாரித்தாள்.

கமல : அப்படியிராது ஜன்னல் அடைபட்டிருக்கும் போது குதிரை வருகிற சத்தம் தங்களுக்குக் கேட்டதெப்படி?

அரங்க : பேசாதே அது அவரன்றி வேறொருவருமல்ல.

கமல : அம்மா! நானிவ்வளவு நேரமும் பேசியவைகளைப் பற்றி குறை நினைக்கவேண்டாம். தயவுசெய்து பிரபுவிடம் என்னைப்பற்றிக் குறைவாகப் பேசிவிடாதிருங்கள்.

அரங்க : அப்பாலே போ நானுன்னைப் பற்றி நினைக்கவில்லை என்று சொல்லும்போது சாத்தியிருந்த கதவு திறக்கப்பட்டதும் நெடிய அங்கியால் தேகம் முழுவதும் மறைக்கப்பட்ட கம்பீர தோற்றமுள்ள ஓர் உருவம் அவ்வறைக்குட் பிரவேசித்தது.

6ம் அத்தியாயம்

இரங்கநாதன் பிரபு அரங்கநாயகியை

மரகதமாளிகையிற் சந்தித்தல்

அறைக்குட் பிரவேசித்த கம்பீரமான தோற்றமுள்ள உருவம்
இராயபரம் ஜமீன்தாராகிய இரங்கநாதன் பிரபு என்பது நேயர்களுக்கு
விளங்கும்.

கமலநாதனோடு பேசிக்கொண்டிருந்த அரங்கநாயகி
தன்னையும் மறந்தவளாய் பிரபுவிடம் ஓடியவரை ஆலிங்கனம்
பண்ணிக்கொண்டு “கடைசியாய், கடைசியாய் வந்து விட்டீர்கள்”
என்று சொல்லியவரைப் பலமுறை முத்தஞ்செய்தாள்.

பிரபு அவ்வறைக்குட் பிரவேசித்ததே கமலநாதன்
சாமர்த்தியமாய் அறையினின்றும் வெளிப்பட்டு விட்டான். ருக்மிணி
அறையை விட்டுப்போக எத்தனித்ததை அறிந்த அரங்கநாயகி
அவளைப் போக வேண்டாம் எனச் சைகை செய்தாள். அவளோ
கற்பிக்கப்படுவதைச் செய்ய ஆயத்தமாயுள்ளவள் போல அறையின் ஓர்
முலையில் நின்று கொண்டிருந்தாள்.

பிரபு அரங்கநாயகியை அணைத்து முத்தமிடும் போது அவள்
அவருடைய மேலங்கியைக் கழற்ற ஆயத்தப்பட்டதைக் கண்டு அவளை
அப்படிச் செய்யவிடாமற் தடுத்ததையும் கேளாதவளாய், “நான்
உங்களுடைய மேலங்கியைக் கழற்றவே வேண்டும் இவ்வளவு நாளும்
போலல்லாமல் நீங்கள் எனக்கு வாக்குப்பண்ணி இருந்தபடி இன்று
விசேஷ உடை அணிந்திருக்கிறீர்களோ என நான் பார்க்க வேண்டும்”
என்று சொல்லிக் கொண்டு அவ்வங்கியைக் கழற்றிக் கொண்டிருந்தாள்.
அவர் அவளை அப்படிச் செய்யவிட்டு விட்டு அடிநாயகி நீயும்
ஏனையவர்களைப் போலவே இருக்கிறாய். அநேகருடைய
பார்வையில் ஒரு மனுஷனைப் பார்க்கிலும் அவனுடைய உடையும்
ஆபரணமுமே விசேஷமாய் மதிக்கப்படும். நன்றாய் உடுத்திக்
கொள்ளும் அநேகம் போக்கிரிகளும் உண்டு என்றார்.

அரங்க : உங்களைப் பற்றி எவராவது அப்படிச் சொல்லமாட்டார்கள் என்று சொல்லும்போது அவருடைய மேலங்கி கீழே விழுந்ததும் அதனுள்ளே மறைக்கப்பட்டிருந்த அதியழகியதும் விலையுயர்ந்ததுமான உடையைக் கண்டு சந்தோஷப்பட்டாள். அந்த உடை அரசர் குதிரையேறிச் செல்லும்போது அணிந்து கொள்ளும் உடையைப் போலிருந்தது.

பிரபு : உன்னுடைய உடை அதிநேர்த்தியானது. ஆயினுமது உனது இயற்கையழகைக் கொஞ்சமேனும் அதிகப்படுத்தவில்லை. பூரணமானதை அதிகப்படுத்த எப்படி முடியும். என்று சொல்லிக்கொண்டு அவளுடைய கரத்தைப் பிடித்தவராய் அங்கு மேடையின் மேல் போடப்பட்டிருந்த ஆசனத்தை நோக்கி நடந்தார். போகும்போது அரங்கநாயகி தங்களுடைய உருவங்களை அங்கிருந்த ஓர் நிலைக்கண்ணாடியில் பார்த்துவிட்டு ஆசனத்தைவிட்டு ஆசனத்தை அணுகியதே பிரபுவை நோக்கி “யாவரும் வந்து கண்ணுற்று வணங்கத்தக்கவராய் இங்கே உட்காருங்கள்” என்றாள். பிரபு சிரித்துக்கொண்டு “நீயும் என்பக்கத்தில் உட்கார்ந்தால் நான் அவ்விதமிருப்பேன் என்பதற்குத் தடையில்லை” என்றார்.

அரங்கநாயகி அப்படியல்ல நானுங்கள் பாதபீடத்திலிருந்து உங்கள் அழகை எனது விழிகளாற் பருகிக் கொண்டிருப்பேன்” என்று பரிகாசமாய்ச் சொல்லிக்கொண்டு சுவரிலே சாய்ந்தவண்ணமாய் அவரணிந்திருந்த பதக்கங்களையும் சங்கிலிகளையும் ஒவ்வொன்றாக தொட்டுப்பார்த்து அவைகளுக்குரிய விபரம் யாவையும் விசாரித்துக்கொண்டிருந்தாள். பிரபு அதிக சந்தோஷப்பட்டவராய்ச் சிரித்துக் கொண்டு அவளுடைய கேள்விகளுக்குப் பதிலுரைத்துக் கொண்டிருந்தார்.

அரங்க : உங்கள் முழந்தாளின் கீழிடப்பட்டிருக்கும் தங்கப்பட்டிகள் எதைக் குறிக்கின்றன?

பிரபு : இவைகள் என்னைப் பிரபுக்களில் முதன்மையானவர்களில் ஒருவனைக் குறிக்கும். என்னுடன் இன்னும் முன்று பிரபுக்கள் இப்பதவிக்கு உயர்த்தப்பட்டனர். அந்நாட்களில் அதாவது ஏறக்குறைய பத்து வருடங்களின் முன் நாளை அந்நால்வரிலும் குறைந்தவனாயிருந்தேன் ஆயினும் என்ன? உச்சிக்குப்போக வேண்டியவன் அடிவாரத்திலிருந்து ஏறுவது சகஜமே” என்றார்.

அரங்க : அவருடைய கழுத்திலிருந்த ஓர் அழகிய பட்டியைக்காட்டி “இது என்ன அடையாளம்” என்றான்.

பிரபு : இது இத்தேசத்தில் மாத்திரமல்ல மற்றத்தேசங்களிலும் பெரிதாய் மதிக்கப்படும் ஓர் உன்னத குறியாமே. அரசர்களுட் பிரக்யாதி பெற்றவனாயிருக்கும் அழகாபுரி அரசன் தானும் இப்பதவியிலுள்ள ஒருவனைச் சபையினுதவியின்றி நியாயம் தீர்க்க இயலாது. இத்தேசப் பிரபுக்களில் “நான் மாத்திரம் இப்பதவியிலுள்ளவன்” என்றார்.

அரங்க : சிரித்துக்கொண்டு அவர் மாற்பில் அணிந்திருந்த பதக்கத்தைக் காட்டி ‘இது என்ன’ என்றான்.

பிரபு : “இப்போ சிறையிலிருக்கும் கமலாவதிச் சீமாட்டியை விவாகம் பண்ணும்படி இராணி என்னைக் கேட்ட காலத்தில் இது இராணியால் எனக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. ஓர் இராணியையே மணக்கவேண்டிய எனக்கு ஏழைச்சீமாட்டி ஒருத்தி எம்மாத்திரம்” என்றார்.

பிரபு பேசிய கடைசி வசனம் அரங்கநாயகியின் செவிகளில் விழுந்த மாத்திரத்தே அவளுடைய முகம் மாறுபட்டது. அவள் அவரை ஏறிட்டுப் பார்த்துக்கொண்டு ஆழ்ந்து சிந்திக்கலானாள். அவரோ அதைக் கவனியாதவராய் “கண்ணே உனது வேண்டுகோள் நிறைவேறி விட்டது. நீ என்னை எனது அழகிய உடையோடு கண்டு கொண்டாய்” என்றார்.

அரங்க : நானுங்களிடம் இன்னுமொன்று வேண்டிக்கொள்ளப் போகின்றேன்.

பிரபு : அதுவென்ன? நீ கேட்பதை நான் தடுப்பதில்லையே.

அரங்க : நானுங்களை இந்த நாட்டுப்புறத்து மாளிகைக்குத் தங்கள் விலையுயர்ந்த உடையோடு வரும்படி கேட்டதைச் செய்து விட்டீர்கள். நீங்கள் என்னை எனது பிதாவினுடைய நந்தவனத்தில் இரகசியமாய்ச் சந்தித்தபோது அணிந்திருந்த அந்தச் சிவத்த உடையோடு உங்களை நான் இன்னுமொரு முறை தங்கள் நகரமாளிகையிற் காணும்படி செய்ய வேண்டுகிறேன்.

பிரபு : வேண்டுமானால் நாளைக்கே நான் அவ்வுடையோடு இங்கே வரக்கூடும்.

அரங்க : நான் உங்களோடு வந்து உங்கள் நகரமானிகையின் சிறப்பைப் பார்க்கக்கூடாதா?

பிரபு : ஏன் இந்த மானிகையின் அலங்காரம் போதாதா? கூடிய அளவு அழகாய் வேலை முடிக்கும்படியே சிற்பிகளுக்குக் கட்டளையிட்டேன் இன்னும் செய்யவேண்டிய வேலை இருந்தால் நாளைக்கே முடிப்பித்து விடுவேன்.

அரங்க : இந்த மானிகையின் அலங்காரமே எனது தரத்திற்கு மேற்பட்டுவிட்டது. ஆயினும் நான் தங்களுடைய மனைவியாய் மற்றும் சீமாட்டிகளின் முன்னிலையில் ஒரு நாளைக்காவது உங்கள் நகர மானிகையில் வீற்றிருக்கப்படாதா?

பிரபு : அப்படிப்பட்ட அந்த நாளை நீ எதிர் பார்ப்பதிலும் பார்க்க நானே கூடிய ஆவலோடு எதிர்ப்பார்க்கிறேன். அதற்காகவே நானும் இராணியினுடைய சபையினின்றும் விலகிவிட எத்தனஞ்செய்கிறேன். விலகி விட்டேன் ஆனால் அதுவும் நடந்தேறிய மாதிரியே. ஆனால் உனது விருப்பத்தை நானிப்போ நிறைவேற்ற முடியாது.

அரங்க : ஏன் முடியாது? நீங்கள் சற்றுக் கவனமெடுத்தால் அது முடியாத காரியமல்ல. உங்களுடைய விஷயத்தில் உங்களைத் தடை பண்ண ஒருவருமில்லையோ எனச்சொன்ன போது பிரபுவினுடைய அழகிய முகம் விகாரமடைந்துவிட்டது.

பிரபு : தனது மனக்குழப்பத்தை ஒருவாறு அடக்கிக்கொண்டு அறியாமற் பேசுகிறாய். அரசர் தயையைப் பெறுபவர்கள் மண் மலையில் ஏறுபவர்களுக்குச் சமமானவர்கள். ஒரு பெலவுறுதியான கல்லிற் கால் வைக்காமல் மலையில் வேறெந்த விடத்திலாவது நின்றால் யாவருடைய நிந்தனைக்கு ஆளாகிக் கீழே விழவேண்டிவருமல்லவா? அதுபோலவே நானும் ஓர் குறித்த அளவு செல்வாக்கைப் பெறுமுன் விலகுவதனால் அது எனக்கிப்போ இருக்கும் கௌரவத்தையும் அடியோடழித்துவிடும். நானுன்னை

இப்போ பிரசித்தமாய் விவாகம் முடிக்கிறதனால் அது நம்மிருவருக்கும் நடத்ததை உண்டுபண்ணும். ஆனால் எனது செல்வாக்கும் குறையாதபடி உன்னையும் எனது மனைவியாய் ஏற்றுக்கொள்ளும் காலம் கெதியில் வருகிறது. நிற்க, இங்கே யாவும் உனது சித்தப்படி நடக்கின்றதா? அண்ணாமலை உன்னோடு எப்படி நடந்து கொள்ளுகிறான். திருப்தியா இல்லாவிட்டால் சொல்லு இப்பொழுதே அவனை விலக்கி விடுகிறேன் என்றார்.

அரங்க : அவனைப்பற்றிக் குறை கூறுவதற்கு அவ்வளவுக்கிடம் இல்லை.

பிரபு : அவன் சற்று முரட்டுத்தனமான மனிதன் ஆனால் உண்மை உள்ளவன் என கமலநாதனிடம் இருந்து அறிந்திருக்கிறேன். எப்படி இருந்தபோதிலும் அவன் உனது விருப்பத்திற்கு மாறாய் நடப்பானேயாகில் அந்த நிமிஷமே இவ்விடத்தை விட்டுவிட வேண்டியது தான்.

அரங்க : அவனைப்பற்றி நான் குறை கூறவில்லை. அவனுடைய மகள் ருக்மினியே எனது பொழுதுபோக்கிற்கு உதவியாயிருக்கிறாள்.

பிரபு : சிரித்துக்கொண்டு “ஆ” !

அப்படியா உன்னைச் சந்தோஷப் படுத்தியவளை நாம் சன்மானியாமல் விடக்கூடாது” என்று சொல்லிவிட்டு அங்கு நின்று கொண்டிருந்த ருக்மினியைப் பார்த்து பெண்ணே! இவ்விடம் வருவாய் என்றார். அரங்கநாயகியும் அவளைப் பார்த்து வரும்படி தலையை அசைத்தாள்.

இவர்களுடைய சம்பாஷணைக் கிடையூறுண்டாகா வண்ணம் ஒரு பக்கத்தே ஒதுங்கி நின்ற ருக்மினி பிரபுவின் கட்டளைப்படி அவரின் முன்னிலையில் வந்து வணங்கி நின்றாள். அவர் அவளுடைய முறுவலுற்ற வதனத்தைப் பார்த்தவராய் “ அழகிய கன்னிகையே! நீ எனது நாயகிக்கு இதுவரையும் புரிந்து வந்த திருப்திகரமான ஊழியத்திற்காக இதை நீ அணிந்து கொள்” என்று சொல்லி தனது விரலிலிருந்த ஓர் அழகிய மோதிரத்தைக் கழற்றிக் கொடுத்தார்.

ருக்மினி : தலையைக் குனிந்தவளாய் அக்கணையாழியை வாங்காமல் “அடியாளின் அற்ப ஊழியம் சீமாட்டிகளின் பார்வையில் திருப்திகரமாய் இருந்ததாக மிகவும் சந்தோஷப்படுகிறேன். ஆனால் விலையேறப்பெற்ற ஆபரணங்களை அணிந்து கொள்வது எனக் கிஷ்டமில்லை மன்னிக்கவேண்டும்” என்றாள்.

பிரபு : அது அவ்வளவு கூடாத கொள்கையல்ல, சரி அப்படியானால் இதையாவது ஏற்றுக்கொள் என்று சொல்லி ஐந்து தங்க நாணயங்களை எடுத்து அவளுக்கெதிரே நீட்டினார்.

ருக்மினி : அவைகளைத் தானும் வாங்காதவளாய் பிரபுவே! மன்னிக்க வேண்டும். இந்த நாணயங்களால் எனக்கு யாதோர் பிரயோசனமும் இல்லை என்று தலைகுனிந்த வண்ணம் மிகத்தாழ்மையாய்ச் சொன்னாள்.

பிரபு : ருக்மினியின் செயலையிட்டு ஆச்சரியப்பட்டவராய் இருக்கட்டும். சாப்பாட்டை ஆயத்தப்படுத்தும்படி சொல் என்றார். அவளும் அவரின் கட்டளையை நிறைவேற்றுவதற்காக வெளியே சென்றாள்.

அரங்க : நான் கமலநாதனையும் அண்ணாமலையையும் இன்று நம்மோடு சாப்பிடும்படி கேட்டிருக்கிறேன். அது உங்களுக்குச் சம்மதமோ என, அறிய விரும்புகிறேன்.

பிரபு : நீ செய்யும் எந்தக்காரியந்தான், எனக்குச் சம்மதம் இல்லாமல் இருக்கும். அவர்களிருவரையும் நீ சாப்பாட்டிற்கு அழைத்தது எனக்கு மிகவும் விருப்பமெனச் சிரித்துக் கொண்டு சொன்னார்.

அரங்க : பிரபுவின் முகத்தையே நோக்கிய வண்ணம் பிரபுவே நான் தங்களிடத்தில் ஒரு விஷயத்தில் மன்னிப்பு பெற வேண்டியும் தங்களுக்கோர் இரகசியம் சொல்ல வேண்டியுமிருக்கிறது என்று நாத்தடுமாற கூறினாள்.

பிரபு : அவைகளை நாளை கவனிப்போம். இதோ சாப்பாட்டறையின் கதவு திறக்கப்படும். சத்தம் கேட்கிறது நான் எவ்வளவு தூரம் குதிரையின் மீது சவாரி செய்திருக்கிறேன் என்பது உனக்குத்தெரியும். எனது களை

தீரும்படி ஏதாவது சாப்பிட வேண்டும். வா எனச் சொல்லி அவளையும் அழைத்துக் கொண்டு சாப்பாட்டறையை நோக்கி நடந்தார். இவர்கள் அவ்வறைக்குட் பிரவேசித்ததே இவர்களுக்கு முன்பதாகவே அவ்விடம் வந்திருந்த கமலநாதன் இவர்களிருவருக்கும் மரியாதை செய்தான். பிரபு தானதைச் சந்தோஷமாயேற்றுக் கொண்டதாகக் காட்டினார். அரங்கநாயகியோ வழக்கம் போலல்லாமல் அதைச்சற்று அசட்டை பண்ணியதாய் தோன்றியது.

சாப்பாட்டு மேசையில் பலவிதமான ஆகாரங்களும் நேர்த்தியாய் வைக்கப்பட்டிருந்தன. போசனம் பரிமாறுவதற்காய் ருக்மினியை விட வேறு ஒருவரும் அவ்விடம் நிற்கவில்லை. உண்மையில் சாப்பாடு வைக்கப் பட்டிருந்த மாதிரியில் வேலைகாரருடைய உதவி அங்கு அவசியமாயிருக்க வில்லை. பிரபுவும் அரங்கநாயகியும், மேசையின் ஒரு அந்தத்திலும் கமலநாதனும் அண்ணாமலையும் மற்ற அந்தத்திலும் உட்கார்ந்திருந்தார்கள்.

அக்காலத்தில் மகததேசத்தில் எசமானும் வேலைக்காரனும் ஒரே மேசையிலிருந்து சாப்பிடும் வழக்கமிருந்தது. மேசையின் மேலே இருவருக்கும் மத்தியில் உப்பு, ஜலம் விடப்பட்ட ஓர் பாத்திரமிருக்கும் அப்பாத்திரத்தின் கீழ்ப்பக்கமிருப்பவன் வேலைக்காரனென்றும் மேற்பக்கத்தில் இருப்பவன் எசமான் என்றும் யாவரும் அறிந்து கொள்வார்கள். ஆகவே அக்காலத்தில் “உப்பின் கீழிருப்பவன்” என்னும் மொழித்தொடர் வேலைக்கார னென்பதைக் குறித்து நின்றது.

சாப்பாட்டு நேரம் முழுமையும் அண்ணாமலை ஒன்றும் பேசவில்லை. கமலநாதனோடு தருணம் பார்த்து வேண்டியவற்றை பேசிக்கொண்டிருந்தான். இவனோ மிகவும் வாய்ச்சாலமுடையவன். ஆனது பற்றி இவனை வெறுப்பவர்கள் தானும் சிலவேளைகளில் இவனுடைய பேச்சால் ஏமாந்து விடுவார்கள்.

சாப்பாடு முடிந்ததே பிரபுவும் அரங்கநாயகியும் தோட்டத்திற் சிறிது நேரம் உலாத்திவிட்டுச் சயனிக்கச் சென்றார்கள். மற்றவர்களும் தங்கள் தங்கள் அறைகளில் படுத்துக் கொண்டார்கள் அவ்விரவின் எஞ்சிய பாகம் முழுமையும் மாளிகையில் நிர்ச்சந்தடியாயிருந்தது. அடுத்த நாட்காலை

கமலநாதன் யாவருக்கும் முன்னதாகவே நித்திரை விட்டெழுந்து பிரபுவுக்கும் அவருடைய குதிரைக்கும் ஆகவேண்டிய வேலைகளைச் செய்து கொண்டிருந்தான். ஓர் பிரபுவின் ஊழியர் புரியவேண்டிய வேலைகள் யாவும்வனுக்கு விளங்கும். அவன் அவருடைய தாழ்விலும், வாழ்விலும் கூட இருந்து பங்கு பற்றியவன்.

பிரபு படுக்கையை விட்டெழுந்து வந்து கமலநாதனைப் பார்த்து எனக்கு ஓர் சவாரி உடைகொண்டு வா இந்தச் சங்கிலிகளையும் விலங்குகளையும் பத்திரமாய் வை. இரவு எனது கழுத்து இவைகளின் பாரத்தால் முறிந்துவிடும் போலிருந்தது. இவைகள் யாவையும் விட்டு விட்டு நானும் சமஸ்தானத்திலிருந்து விலகவே யோசிக்கிறேன். இவைகள் மடையர் அணிந்து கொள்வதற்காக முயற்சியுற்றவர்களால் உண்டாக்கப் பட்டன. நீயிதைப்பற்றி என்ன நினைக்கிறாய் என்றான்.

கமல : தங்கத்தினால் செய்யப்பட்ட விலங்குகள் மற்றவைகளைப் போலல்லவே. அவைகள் எவ்வளவு பாரமாயிருக்கின்றனவோ அவ்வளவு சந்தோஷத்தை உண்டு பண்ணுமல்லவா?

பிரபு : உண்மைதான் ஆயினும் நான் இராணியின் சமஸ்தானத்தை விட்டு விலகிவிடவே வேண்டும். இன்னும் அவ்விடம் இருப்பதினால் இப்போ சம்பாதித்திருக்கும் புகழிலும் செல்வத்திலும் கூடியதாய் எதையாவது சம்பாதிக்க முடியுமா? அணைகடந்த ஆசையினால் அல்லவா எனது தந்தை நமது இராணியின் கூரிய வாளுக்கிரையாகினார். ஆகையால் நானுமொரு வேளை அந்தக்கதியை அடையும் முன்னதாகவே விலகிவிடவேண்டும்.

கமல : நீங்கள் இவ்வளவு நாளும் பார்த்து வந்த உத்தியோகம் முதலிய யாவற்றையும் ஓர் பெண்ணுடன் சுகமனுபவிப்பதற்காக விட்டு விட்டால் தங்கள் ஊழியரில் அநேகர்பாடு திண்டாட்டமாய் முடியும். ஆனால் நான் தங்களுடைய தயவால் என்னுடைய காலத்தைக் கழிக்கத்தக்க வழிவகைகளைத் தேடிக்கொண்டேன்.

பிரபு : அப்படியிருந்த போதிலும் நான் உத்தியோகத்தில் நின்று நீங்குவது உனக்கே விருப்பமில்லாமலிருக்கிறது. என்னுடைய இந்த உத்தியோகம் நம்மிருவரையும் வாளுக்கிரையாக்கி விட்டாலும் விடும்.

கமல : நீங்கள் வேலையினின்றும் இளைப்பாறுவதினால் எனக்கொரு நட்டமுமில்லை. ஆயினும் நீங்கள் அதன் பிறகு என்ன செய்யப்போகிறீர்கள் என்பதை நன்றாய் யோசித்துக் கொண்டு வேலையை விடுங்கள்.

பிரபு : நானின்னும் ஒன்றும் யோசிக்கவில்லை. நீயே அதற்கு அனுகூலமாகவும் பிரதிகூலமாகவும் நியாயங்களைச் சொல்லு பார்ப்போம் அப்பொழுது நாமொரு தீர்மானம் செய்யக்கூடும்.

கமல : நீங்கள் இராணியின் மந்திராலோசனைச் சபையினின்றும் விலகி உங்களுடைய நாட்டுமாளிகைக்குப் போகிறீர்களென்றும் உங்கள் சிநேகிதர் யாவரையும் மறந்து விட்டீர்கள் என்றும் வைத்துக்கொள்வோம். அப்படியானால் தங்கள் பராக்கிரமம் பொருந்திய எதிரிக்கு நல்ல தருணம் வாய்த்தமாதிரியே இவ்வளவு காலமும் அரசசபையின் கிரணங்கள் தானும் தன்மீது படவொட்டாமற்றடுத்து நின்ற விருட்சத்தை அடியோடு களைந்துவிட்டதாய்ச் சந்தோஷப்படுவான். இராணியின் ஆஞ்ஞா சக்கரத்தை உங்களிஷ்டப் பிரகாரம் நடத்தி வந்த நீங்களும் ஓர் நாட்டுப் பிரபுவாய் காலங்கழிக்க வேண்டியதே.

பிரபு : போதும் நிறுத்து.

கமல : “பிரபுவே நான் பேசிவந்ததை முடிக்கும் மட்டும் சற்றுப் பொறுங்கள் நீங்கள் சமஸ்தானத்தை விட்டுப் போய் விட்டால் தங்கள் சத்துராதியும், சாமிபுரம் ஜமீன்தாருமாகிய சம்புநாதன் பிரபுவே இராணியின் பிரதம காரியஸ்தனும், மந்திரியுமாவார். இராணியோ விவாகம் முடித்தவளல்ல அவளும் தனக்குப்பின் சந்ததியில்லாமல் இறக்க நேரிட்டால் யார் அரசனாகத் தெரிவு செய்யப்படக்கூடுமென்பதை நீங்கள் சிந்தித்துப் பாருங்கள்.”

பிரபு : “இதைப்பற்றி இனி பேசவேண்டாம். நான் காரியங்களை யோசியாமற் செய்வதாய்ப் பேசவில்லை, எனக்காக வல்ல நமதேசத்தின் நன்மைக்காக நான் வேலையின் நின்று இளைப்பாறும் எண்ணத்தை அடியோடு மறந்து விடுகிறேன்”

“நமது குதிரைகளைத் தயார் செய். ஆட்கள் யாராவது நித்திரை விட்டெழும் முன்னரே நான் இவ்விடத்தை விட்டுப் போய் விடவேண்டும்.

நான் இவ்விடம் வந்ததை யாராவது அறிந்து விடாவண்ணம் ஜாக்கிரதையாய் இரு நான் அரங்கநாயகியிடம் உத்தரவு பெற்றுக் கொண்டு வருகிறேன். அவளுக்கு நான் மென்மேலும் தீங்கு செய்கிறவனாயிருக்கிறேன் என்று துக்கத்தோடு கூறிவிட்டு உடுப்பறையை விட்டுச் சென்றார்.”

பிரபு அறையை விட்டுச் சென்றதே கமலநாதன் பின்வருமாறு சிந்திக்கலானான். நீர் இவ்வறையை விட்டுப்போய் விட்டது எனக்கு மிகவும் சந்தோஷம் நீரேனது எசமானாயிருந்த போதிலும் நானும்மை ஓர் பம்பரம் போலாட்டி வைப்பேன். நீர் உமது காதல் விஷயத்தில் களைத்துப் போவீர். ஆனால் நானும்மை இராசாங்க விஷயத்தில் களைக்கவிடேன். அரச சன்மானத்தில் நீர் எவ்வளவு அதிகம் உயருகிறீரோ அவ்வளவு அதிகம் நானும் நயப்படுவேன்.

அழகிய கன்னிகையே எனக்குத் தீங்கு செய்ய நினைவா திருப்பாயாக நீ பிரபு பத்தினியாய் வரும்போதாவது எனக்குத் தீங்கு செய்ய நினைப்பாயாகில் நானுன்னைச் சுமமா விடேன். அநேகம் பிரக்கயாதி பெற்ற பிரபுக்களைச் சாதூரியத்திலும் புஜ வலிமையிலும் வெல்லக்கூடிய இரங்கநாதன் பிரபு இப்போ எனது கையிலிருக்கும் கயிற்றிட்டு எடுக்கப்பட்ட சூத்திரப்பாவையாய் இருக்கிறாரே உன்னாலேயல்லவா பிரபு இந்நிலைமைக்கு வந்திருக்கிறார். இராசதந்திரிகளில் முதலானவராய்க் கவனிக்கப்படும் பிரபுவின் புத்தி சாதூரியம் பலவும் ஓர் பெண்ணின் ருபலாவண்யத்தால் எவ்வளவு தூரம் பழுதுபட்டு விட்டது.

பிரபு என்னை நயப்படுத்த வேண்டும். அல்லது நானே உன்னைச் சந்தோஷப்படுத்திக் கொள்வேன். அரங்கநாயகி தான் சந்திரசேகரனிடம் கண்டு பேசியதைப் பிரபுவிடம் சொல்லாமல் விட்டாளேயானால் அவளுடைய இரகசியத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காக என்னையவள் சிநேகிக்க வேண்டியதே.

நானிப்போ பிரபுவின் குதிரையைத் தயார் செய்யவேண்டும் என்னுடைய குதிரையை எனது வேலையாள் தயார் செய்யவேண்டிய காலம் வராதா? காலஞ்சென்றுபோன இராசசிங்கம் பிரபுவும் பாக்கியநாதன் பிரபுவும் என்னிலும் பார்க்க கேவலதசையிலிருந்தும், இராசாங்கத்தில் முதன்மையானவர்களாய் வந்தார்களல்லவா. அப்படியானால் கமலநாதன் ஏன் அவர்களைப் போல் வரக்கூடாது எனச் சிந்தித்துக்கொண்டு அறையை விட்டுப் புறப்பட்டான்.

நேயர்களே! தன்னுடைய காலத்தில் செல்வத்திலாவது, குடிப்பிறப்பிலாவது, உத்தியோகத்திலாவது, செளந்தரியத்திலாவது, புஜபலபராக்கிரமத்திலாவது, இராச சன்மானத்திலாவது, போர்ச் செல்வாக்கிலாவது ஒப்புயர்வற்ற இரங்கநாதன் பிரபு அவருடைய ஏவலாளனாற்றானும் இவ்வளவு குறைவாய் நினைக்கப்படவேண்டியதற்கு நியாயமென்ன ஓர் அந்நிய பெண்ணின் மேலிள்ள ஆசையல்லவா. இவையாவற்றிற்கும் காரணம் பிரபு கமலநாதனை விட்டுப்பிரிந்து அரங்கநாயகியைக் கண்டு விடைபெறும் நோக்கமாய்ப் படுக்கையறைக்கு வந்தார்.

அரங்கநாயகி அந்த அறையிலே ஓர் ஆசனத்தில் உட்கார்ந்திருந்தாள். பிரபு வருவதைக் கண்டதே அவர் தன்னை விட்டுப் பிரியப்போகிறார் என்பதையறிந்து துக்கப்பட்டாள்.

பிரபு அறைக்கு வந்ததே அவளை அணைத்து முத்தமிட்டுக் கொண்டு “என்தேடற்கரிய திரவியமே” நான் போய் வருகிறேன். சுகசீவியாயிரு என்று சொல்லிவிட்டுப் போவதும் திரும்பி வந்து அவளை முத்தமிடுவதுமாய்ப் பன்முறை செய்துவிட்டுக் கடைசியாய் சூரியன் காலித்து விட்டது நான் இதுவரையிற் பத்து மைலாவது போயிருக்க வேண்டும் என்று சொல்லிவிட்டு வெளியே வரும்போது அரங்கநாயகி அவர் பின்னாலே வந்து “அப்படியானால் நான் இராத்திரி கேட்டவைகளுக்கு ஒரு பதிலுமுரைக்காமற்றான் போகிறீர்கள்” என்றாள்.

பிரபு : அவளுக்கு மாறுத்தரமாய் அடி சகி நம்மிருவருக்கும் நட்டமுண்டாகக் கூடாத காரியமெதை நீ கேட்டபோதிலும் நான் மறுக்க மாட்டேன் என்றார்.

அரங்க : பிரபுவே நீங்கள் என்னைத் தங்கள் சுதந்தா மனைவியாய்ப் பகிரங்கத்தில் ஏற்றுக்கொள்ளாவிட்டாற் போகிறது. ஆனால் எனது தந்தை சுகவீனமாயிருப்பதாய்ப் பேசுகிறார்களே “நான் . . . என்று சொல்லும் போது பிரபு சற்றுக் கோபங்கொண்டவராய் “சொல்லுகிறார்களா? யார் சொல்லுகிறார்கள்? உனது பிதா ஷேமமாய் இருப்பதாய்க் கமலநாதன் உனக்குக் கூறவில்லையா? அதற்கு மாறான சமாச்சாரங் கொண்டு வந்தது யார்? என்று கேட்டார்.

அரங்கநாயகி பிரபுவின் கோபக்குறியைக் கண்டு பயந்தவளாய் ஒருவருமில்லை, ஒருவருமில்லை, ஆயினும் பிரபுவே நான்போய் என் தந்தையைக் கண்ணாற் கண்டு விட்டாற் சந்தோஷமாய் இருப்பேன் என்றாள்.

பிரபு : சற்றுப் பொறுத்துக்கொள். நீ உனது தந்தையோடாவது அவருடைய வீட்டாரோடாவது இப்போ சம்பந்தம் வைத்துக்கொள்வது நட்டமாய் முடியும். அந்தச் சந்திரசேகரன் என்பவன் அவ்விடங்களில் வட்டமிட்டுத் திரிகிறானாம். நீ அந்த வீட்டிற்குப் போனால் அல்லது அந்த வீட்டிற்குச் செய்தி அனுப்பினால் அவனதை அறிந்து கொள்வான்.

அரங்க : பிரபுவே அப்படி நடவாது. எனது தகப்பன் ஒரு யோக்கியமான மனுஷன் சந்திரசேகரனுக்கு நாம் செய்த தீமைக்கு எங்களை நாங்களே மன்னித்துக் கொண்டால் அவன் தீமைக்குத் தீமை ஓர் போதுஞ் செய்யமாட்டான் என்று நான் உறுதியாய் கூறுவேன் என்றாள்.

பிரபு : நான் அவனை நம்பமாட்டேன் பிசாசை நம்பினாலும் அவனை நம்பமாட்டேன்.

அரங்க : பிரபுவே! நீங்கள் அவர்மேல் நம்பிக்கை வைக்க மறுப்பதின் நியாயத்தை நானும் அறியலாமா?

பிரபு : கன்னிகையே எனது விருப்பமே உனக்குப் போதிய நியாயமாயிருக்க வேண்டும். ஆயினும் நான் சொல்வதைக் கவனி. சந்திரசேகரன் சாமிநாதன் பிரபுவின் தயவைச் சம்பாதித்தவன். சாமிநாதன் எனது சத்திராதி. இராணியின் தயவைப் பெறுவதில் அவன் என்னோடு போட்டிபோட்டுக் கொண்டிருக்கிறான். நான் விவாகம் பண்ணி இருப்பதை அவன் சந்திரசேகரன் மூலமாய் அறிந்து இராணிக்கு அறிவித்து விட்டானோ அவள் என்னை உத்தியோகத்திலிருந்து நீக்குவது மாத்திரமல்ல ஒருவேளை என்னைச் சிரச்சேதமும் செய்துவிடுவாள்.

நேயர்களே! இங்கே இராணியைப் பற்றியும் அவளுடைய ஓர் பிரமாணத்தைப் பற்றியும் சற்று விபரிக்க வேண்டியது அவசியமாகத் தோற்றுகிறது.

மகததேசத்தை அரசாண்டு வந்த ஜெயலெட்சுமி இராணிக்கு அப்போ வயது ஏறக்குறைய 30 இருக்கும். கெம்பீர்தோற்றமும் பூரண வனப்புமுடையவள். அவளுடைய விழிகள் அதிகாரத்துவம் பொருந்தியன, என்பதை அவளைக் கண்டவர்கள் யாராவது மறுத்துக் கூறார். அவளுக்கு வயது 30 ஆயும் விவாகம் பண்ணவில்லை. தான் விவாகம் பண்ணுவதில்லை என்பதாய் தனது சமஸ்தானத்திலுள்ளோர் யாவருக்குஞ் சொல்லியிருந்தாள். ஆயினும் யாராயினும் ஓர் செளந்தரியமுள்ள பிரபு தனது சமஸ்தானத்தில் சேர்ந்து விட்டால் அவர்மேல் விசேஷ கிருபை பாலியாமல் விடாள் ஆனதுபற்றி இராணி ஒருவேளை மணம் புரிய நேரிட்டால் இரங்கநாதன் பிரபுவையே மணப்பாள் என்று நம்பியிருந்தார்கள். பிரபுவும் அதைப் பூரணமாய் நம்பியிருந்தார் இராணிக்கு இரங்கநாதன் பிரபுவை மணப்பது பூரணவிருப்பமாய் இருந்தபோதிலும் அவளதை ஒருவரிடமாவது வெளியிட்டவளல்ல. பிரபுவுக்கு இது நன்றாய் விளங்கி இருந்தது. மேலும் தனது சமஸ்தானத்தைச் சேர்ந்த பிரபுக்கள் தன்னுடைய அனுமதியின்றி விவாகம் பண்ணக்கூடாதென்பது அவளுடைய ஓர் பிரமாணம். அரங்கநாயகியின் விவாக விஷயத்தை இவ்வளவு இரகசியமாய் வைத்திருந்ததற்கு இவைகளே நியாயமாகும்.

அரங்கநாயகி பிரபு பேசியதைக் கேட்டுவிட்டுச் சிறிது நேரம் பேசாமல் நின்றாள். திரும்பவும் பிரபுவே நீங்கள் சந்திரசேகரனைப்பற்றி அறிந்தது. மிகச்சொற்பே. நானவரைப்பற்றிச் சொல்லியவைகள் மாத்திரமே உங்களுக்குத் தெரியும். அவர் நமக்குத் தீங்கு செய்யமாட்டாரென நான் உறுதியாய்க் கூறுவேன். உங்களுக்காக நானவருக்கு விரோதமாய்க் குற்றஞ் செய்தேன். ஆனபடியால் எனக்காக வேண்டியாவது அவர்மேற் குறை கூறாதிருக்குமாறு கேட்டுக்கொள்கிறேன். நானவரைப் பற்றிப்பேசும் போதே நீங்களிப்படிக்கோபித்தால் நானவரை நேரில் கண்டு பேசிவிட்டேனானால் நீங்கள் என்ன சொல்வீர்கள் என்றாள்.

பிரபு : நீயப்படி அவனைக் கண்டு சம்பாஷித்து விட்டால் அதைப்பற்றி எனக்குச் சொல்லாமல் இரகசியமாய் வைத்துக்கொள். நான் ஒருவரையும் கெடுக்க நினைக்கிறதில்லை ஆனால் எவராவது எனது இரகசியங்களை அறியப்பிரயாசப்பட்டால் அவர்களைச் சும்மா விடமாட்டேன்.

இதைக்கேட்டதே அரங்கநாயகி முகம் வெளுத்தவளாய் “உண்மையாகவே நீங்கள் மிகவும் கடுமையாயிருக்கிறீர்கள்” என்றாள்.

பிரபு : அவளைத் தன் கையினால் தடவிக் கொண்டு “அடி சகி நீ படுக்கையை விட்டு இந்நேரத்தில் எழுந்து விட்டதால் உனக்கு உடம்பு சௌகரியமில்லைபோற் காண்கிறது. நீ போய்க்கட்டிலிற் படுத்துக்கொள்” என்று சொல்லிவிட்டு வேறேதாவது நீ என்னிடம் கேட்க வேண்டியிருக்கிறதா? என்று கேட்டார்.

அரங்க : “பிரபுவே அப்படி ஒன்றுமில்லையே ஏதோ பேசவேண்டும் என்று நினைத்திருந்தேன். தங்களுடைய கோபத்தைக் கண்டதேயடியோடு மறந்து விட்டேன்” என்றாள்.

பிரபு : கடைசியாய் அவளை முத்தமிட்டு விட்டு அதை மறுமுறை சந்திக்கும்போது பேசலாம் எனச்சொல்லி விடைபெற்றுக்கொண்டு அறையை விட்டு வெளிப்பட்டார்.

கூடத்திலே கமலநாதன் ஓர்பெரிய அங்கியை வைத்துக்கொண்டு பிரபுவைக் காத்துக்கொண்டு நின்றான். பிரபு அவ்விடம் வந்தவுடனே தன்னைக் கண்ணுறும் யாவரும் மதித்துக் கொள்ளாவண்ணம் அங்கியின் உதவியாற்றனது உருவத்தை மறைத்துக்கொண்டார். இலாயத்திலே பிரபுவும் கமலநாதனும் பிரயாணம் பண்ணுவதற்காக இரண்டு குதிரைகள் தயாராயிருந்தன. பிரபுவின் குதிரை கமலநாதனுடையதைப் பார்க்கிலும் பலமானது. கமலநாதனுடைய குதிரையோ பிரபுவுடையதைப் பார்க்கிலும் அழகானது அண்ணாமலை பிரபுவுடைய குதிரையின் கடிவாளத்தைப் பிடித்தவண்ணம் லயத்திலே நின்றான். பிரபு அவ்விடத்தை அணுகியதே கமலநாதன் ஓடிப்போய் அவருடைய குதிரையின் கடிவாளத்தை அண்ணாமலையுடைய கையினின்றும் வாங்கிக் கொண்டான். பிரபுவும் உடனே புரவியின் மீதாரோகணித்துத் தோட்டத்துக் கூடாகச் சென்றார். அரங்கநாயகி சாளரத்தின் வழியாய் எட்டிப் பார்த்துத் தன் கைக்குட்டையை அடிக்கடி காட்டிக்கொண்டிருந்தாள். பிரபுவும் அதற்குப் பதிலாகத் தனது குட்டையைப் பலமுறை காட்டிக்கொண்டு அவளுடைய பார்வையினின்றும் மறைந்துபோனார்.

பிரபு முன்னும் கமலநாதன் பின்னுமாகச் சென்று கொண்டிருந்தார்கள். அண்ணாமலையவர்களை வழிவிட்டு வரச் சிறிது தூரஞ்சென்றான். பிரபு பாதையின் ஓர் திருப்பத்திற் திரும்பியதே கமலநாதன் சற்றுத்தரித்து அண்ணாமலையை நோக்கி பிரபுவினுடைய குதிரையின்

கடிவாளத்தை உன்னிடம் இருந்து வாங்கியதற்காகக் கோபித்துக் கொண்டாய் போலும் இதோ இதைப்பார்த்துச் சந்தோஷப்படுவாய் என்று சொல்லிக் கொண்டு பிரபுவாற் கொடுக்கப்பட்ட ஓர் சிறு பையை அவனிடம் அளித்து விட்டு “இராத்திரி இப்பொற்காசுகளைப் பிரபு ருக்மினிக்குக் கொடுத்தார். அவளதை வேண்டாமென்று மறுத்து விட்டாள். ஆனபடியால் இவைகளை உன்னிடம் கொடுக்கும்படி சொன்னார் என்றான். அண்ணாமலை பையைப் பெற்றுக்கொண்டு சற்று அவசரப்பட்டவனாய் பிரபு ருக்மினிக்கு எதற்காக் காசு கொடுத்தாரென்றான்.”

கமல : “எதற்காகவா? அவள் இதுகாலும் அரங்கநாயகிக்கு புரிந்த ஊழியத்திற்காக”

அண்ணா : அவளுக்கு அது வேண்டுவதில்லை பிரபு தனது விருப்பையும் வெறுப்பையும் ஒரு நிமிஷத்தில் மாற்றுகிறவரல்லவா?

கமல : உனக்குப் பைத்தியம் பிடித்துவிட்டதா? பிரபு உனது மகளை கடைக்கண்ணாற் பார்த்ததே எவ்வளவு பெரும்காரியம் ஆனால் அன்னத்தை வைத்துக் கொண்டு காகத்தை எவன் விரும்புவான்?

அண்ணா : “பட்சி பிடிப்பவனுக்கு அன்னம் காகம் என்னும் வித்தியாச மில்லையே. பிரபு பட்சி பிடிப்பதற்கு நீயே வலைபின்ன வேண்டும். ஆனால் எனது மகளை வலையிலகப்பட விடேன்”

கமல : அதிருக்கட்டும் பிரபு மனச்சந்தோஷமில்லாதவராய்ப் போகிறாரே அது உனக்குத் தெரியுமா?

அண்ணா : என்ன? பிரபு ஒருவேளை தனது காதலியின் விஷயத்தில் அலுத்து விட்டாரோ?

கமல : அது விஷயத்தில் அவர் ஓர்கடுகளவும் அலுத்து விடார். அவளுக்காக அவர் உத்தியோகத்தையும் விடப்போகிறார். உத்தியோகத்தை விட்டாரேயானால் உனதுபாடு திண்டாட்டமே.

அண்ணாமலை முகங்கறுத்தவனாய் “ஆமாம் இதெல்லாம் ஒரு பெண்ணாலல்லவா” என்று மிகவும் துக்கப்பட்டுக் கொண்டு கூறினான்.

கமல : அண்ணாமலையை ஏறிட்டுப்பார்த்து இந்த மாளிகையை நீ சொந்தமாக்கிக் கொள்ளக்கூடிய வழியொன்று சொல்லுகிறேன். அதன்படி நட அதென்னவெனில் சந்திரசேகரன் இவ்விடம் வந்ததை மாத்திரம் பிரபுவிடம் கூறிவிடு நானதற்கு ஏற்ற தருணத்தை அறிவிப்பேன். எனது அனுமதியின்றிச் சொல்லிவிடாதே.

அண்ணா : அப்படிச் சொல்வதிலுண்டாகும் நம்மை என்ன?

கமல : “அடே மூட ஜென்மமே எனது புத்திப்படி நடந்தால் நயப்படுவாய், நல்லவர்களுக்கொருவார்த்தை” அதோ பிரபு வெகுதூரம் போய்விட்டார் நான் அவரைப் பின்பற்ற வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொண்டு குதிரையைத் தட்டி விட்டான்.

அண்ணாமலை அவன் சொல்வது சரிதான் என்று தனக்குள்ளே சொல்லிக்கொண்டு மாளிகையை நோக்கி நடந்தான்.

பிரபு தோட்டத்தின் வாயிலிலே கமலநாதனுக்காகக் காத்துக் கொண்டிருந்தார். அவன் அவ்விடம் வந்ததே அவர் அவனைப்பார்த்து “நீ நேரத்தை வீணில் செலவழிக்கிறாய் நான் எனது மாறுவேடத்தைக் கழற்றமுன் களப்பூருக்குப் போய்விட வேண்டும். அவ்விடம்போய்ச் சேர்ந்தால் தான் நான் ஆபத்தினின்று தப்பியவன் ஆவேன்”

கமல : “இரண்டு மணிநேரத்திற்கு களப்பூருக்குப்போய் விடலாம். தங்களுடைய கட்டளைகளை அண்ணாமலைக்கு இரண்டாம் முறை சொல்வதற்காகவும் தங்களுக்கென்று நான் அமர்த்திய வேலையாள் இருக்குமிடத்தை விசாரிக்க வேண்டியதற்காகவுமே சற்றுச் சுணங்கிவிட்டேன்”

பிரபு : “நீ அமர்த்தியிருக்கும் ஆள் நல்லவனா?”

கமல : நல்லவனாகவே தோன்றுகிறான். நீங்கள் தனியே களப்பூருக்குப் போவீர்களானால் நான் கேயனுருக்குப் போய்வனை அழைத்துக் கொண்டு உங்களிடம் வந்துவிடுவேன்” என்றான்.

பிரபு : “அப்படியே ஆகட்டும் அலட்சியம் செய்யாதே” என்று சொல்லிவிட்டுக் களப்பூரை நோக்கி விரைவாய்ப் போனார். கமலநாதனோடு மாசிலாமணியைக் காண்பதற்காகக் கேயனூர் சுகபோஜனசாலைக்குச் சென்றான். கமலநாதன் சுகபோஜனசாலையில் இறங்கி ஏறக்குறையப் பத்து நிமிஷத்திற்கிடையில் மாசிலாமணி தனது அறையினின்றும் வெளிப்பட்டு மிகவும் துக்கமான பார்வையுடையவனாய் இவன் முன்னே வந்தான். அவனுடைய பார்வையைக் கண்டதே கமலநாதன் ‘நீ சந்திரசேகரனைப் பற்றி ஒன்றும் அறியவில்லை யென உனது முகத்திலிருந்து மதிக்கிறேன்” என்றான்.

மாசிலா : “ஐயோ! அவன் நேற்றிரவு இங்கேயிருந்தான். நான் அவன் தனது படுக்கையறைக்குப் போகுந்தனையும் பார்த்துக் கொண்டு நின்றேன். மற்ற நாட்காலை மற்றவர்கள் நித்திரை விட்டெழும்பும் முன்பதாகவே எங்கேயோ போய்விட்டான். அவன் எவ்விடம் போனானென இன்னுமொரு வருக்கும் தெரியாது”.

கமல : “உன்னுடைய கதையைப் பார்க்குமளவில் நீ என்னை ஏமாற்றுகிறாய் போல தெரிகிறது. அப்படியானால் நீயதற்காக துக்கப்படுவாய்”

மாசிலா : “ஐயோ! நான் ஏமாற்ற முயலவில்லை. நான் எவ்வளவு கவனமாய் காவலிருந்தேன். என்பதை அறிய வேண்டுமானால் இச்சத்திரத்தில் உள்ள யாவரையும் விசாரித்துப்பாருங்கள்” என்றான்.

கமலநாதனும் அவன் சொன்னபடி சிலரிடம் விசாரித்தளவில் அவன் சொன்னது உண்மையாகவே தோன்றியது. சந்திரசேகரன் விடியுமுன்பே அவ்விடம் விட்டுப் போய்விட்டான் என்பதை யாவரும் ஒத்துக்கொண்டார்கள். அவன் தன்னால் சத்திரத்துக்குப் போகவேண்டிய பணத்தை அங்கிருந்த ஓர் மேசையிலே வைத்துவிட்டுப் போயிருந்தான்.

கமலநாதன் திருப்தியடைந்தவனாய் மாசிலாமணியோடு அவன் செய்யவேண்டிய வேலைகள் பற்றியும் மற்றும் சங்கதிகளைப் பற்றியும் பேசிக்கொண்டிருந்தான்.

கமல : நீ பிரபுக்களிடத்தில் இதற்கு முன் எப்போதாவது வேலை பார்த்திருக்கிறாயா?

மாசீலா : இல்லை, ஆயினும் எனக்கு ஏறக்குறைய பத்து வயதான பிற்பாடு பிரபுக்களிடம் வேலைக்கமர்ந்து பொருள் சம்பாதிப்பதாய் ஒவ்வொரு வாரமும் கனாக் கண்டிருக்கிறேன்.”

கமல : “நீ கனவிற கண்டது உண்மையில் நடந்தேறா விட்டது உன்னுடைய குற்றமேயாகும். ஓர் பிரபுவின் சேவகத்தில் சேருமொருவன் எப்படிப்பட்டவனாய் இருக்க வேண்டும் என்பதை அறிவாயா?

மாசீலா : “ஆம், கூரியபார்வையும் மிகவுஞ் சொற்பமாய்ப் பேசங்குணமும் தைரியமும் சமயோசித புத்தியும் உணர்ச்சியற்ற மனச்சாட்சியும் உடையவனாயிருக்க வேண்டும்.

கமல : “உன்னுடைய மனச்சாட்சி உணர்ச்சியுள்ளதென நான் நினைக்க வில்லை”

மாசீலா : “அது எப்போதாவது உணர்ச்சியுள்ளதாயிருந்ததென நானும் நினைக்கவில்லை. நான் பள்ளிக்கூடப் பையனாயிருந்த காலத்தில் அது சற்றுநல்ல நிலைபரத்திலிருந்தது. காலஞ்செல்லச் செல்ல அந்த நற் குணங்களை யுத்தங்களிலும், சமுத்திரங்களிலும் இழந்து விட்டேன்” கமலநாதன் அவனுடைய பேச்சைக்கேட்டுச் சற்றுநேரம் மௌனமாயிருந்து விட்டு நீ எனக்கும் பிரபுவுக்கும் நல்ல ஊழியஞ் செய்யக்கூடும் நீ எங்களுக்கு நன்றி அறிதலுள்ளவனாய் நடந்துகொள்வாயா?

மாசீலா : “இந்தக் கேள்விக்கு எவனாவது மாட்டேன் எனப்பதில் சொல்வானா? உண்மையைப் பேசப்போனால் எனக்கு நீங்கள் நியாயமான சம்பளம் தந்தால் நான் உங்களுக்கு உண்மையுள்ளவனாய் இருப்பேன்”

கமல : “தேவை எனக்கானும் போது நீயொரு புத்திசாலிபோல் நடிக்கப் பழகவேண்டும்”

மாசீலா : நானப்படிச் செய்வேன் ஆனால் அண்ணாமலை என்னிலும் பார்க்க வேஷம் போடுவான்.

கமல : உன்னுடைய குதிரை இங்கேயிருக்கிறதா?

மாசீலா : ஆம் மிகச் சாமார்த்தியமுள்ள எனது குதிரை இதோ லயத்தில் நிற்கிறது.

கமல : அப்படியானால் பிரயாணத்திற்கு ஆயத்தப்பட்டு நானிப்போ உன்னையோர் தக்கவிடத்தில் வேலைக்கமர்த்தப் போகிறேன். நீயதிலிருந்து நயப்படாவிட்டால் அது உனது துரதிஷ்டமாகா? உனது குற்றமேயாகும்.

மாசீலா : “இதோ புறப்பட்டு விட்டேன்” என்று சொல்லிவிட்டுக் குதிரை நிற்குமிடத்திற்குப் போனான்.

இவன் அறையை விட்டுப்போன பிற்பாடு இவர்களுடைய சம்பாஷணையைக் கேட்டுக்கொண்டு நின்ற இராஜகோபால் கமலநாதனிடம் வந்து ஐயா! எனது மருமகன் தங்களோடு கூட வருகிறானா என்று கேட்டான்.

கமல : “ஆம்.”

கிராஜ : “அப்படியானால் இவன் இவ்வூர்த் தூக்கு மரத்தில் தொங்கிச் சாகாமல் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள். ஏனெனில் அவன் தூக்குமரத்தில் இறப்பது நிச்சயம்”

கமலநாதன் அவன் பேசியதைக் கேட்டு தலையசைத்து விட்டுப் புறப்பட்டான்.

கமலநாதனும், மாசிலாமணியும் ஒருவரோடு ஒருவர் சம்பாஷியாமல் சிறிது தூரம் பிரயாணம் பண்ணினார்கள்.

கடைசியாய் கமலநாதன் நீ பிரபுவின் ஊழியத்தில் அமரத் தீர்மானித்துக் கொண்டாயா?” என்றான்.

மாசீலா : “ஆம்” நான் சொல்வதிற்கு இணங்கினால் சம்மதந்தான்.

கமல : நீ சொல்வதென்ன?

மாசீலா : “நான் எசமானது ஊழியத்தில் கரிசனை எடுக்க வேண்டுமானால் எசமான் என்னுடைய குற்றங்களை எடுத்துப்பாராட்டாமல் விடவேண்டும். நான் சம்பளத்தை பற்றிப் பேசவில்லை. இரகசிய வருமானத்தாலேயே நான் இப்பொழுதும் சீவிக்கின்றேன்.”

கமல : “அதைப்பற்றி ஆலோசிக்க வேண்டாம் நீ போய்ச் சேருமிடம் செல்வம் மிகுந்த இடமே”

மாசீலா : அதிருக்கட்டும் எனது எசமானின் பெயரென்ன?

கமல : “எனது நாமம் கமலநாதபிள்ளை”

மாசீலா : ‘நீர் என்னை ஓர் பிரபுவிடம் சேர்ப்பதாய்ச் சொன்னீர். அவருடைய பெயரென்ன?’

கமல : “அடேபயலே நீயென்னை எசமானெனச் சொல்லக்கூடாதா”?

மாசீலா : ஐயா கோபிக்கவேண்டாம்.

கமல : ஜாலக்காரப்பயலே நான் உன்னையோர் பிரபுவிடம் சேர்ப்பது மெய்தான்.

‘ஆயினும் நீ பிரதானமாய் எனது கட்டளைகளையே நிறைவேற்ற வேண்டும். நானவருடைய ஊழியர்களுக்குத் தலைவன், பிரபுவின் பெயரை உனக்குச் சொல்வேன். அப்போ இராணியின் செங்கோலைத் தமது இஷ்டப்படி செலுத்துவிப்பவர் தானென நீ அறிவாய் என்றான்”

பிரயாணிகளிருவரும் களப்பூர் இராசமாளிகைத் தோட்டத்தின் ஊடாகச் சென்றார்கள். அந்த மாளிகை முடிக்குரிய மாளிகைகளில் ஒன்றாயிருந்த போதிலும் நெடுங்காலமாய் அவ்விடத்திற்கு அரசராவது, அரசியாவது வரவில்லை. ஆனதுபற்றி மாளிகையும் அழிந்து போகும் நிலமையிலிருந்தது. இராணியை அவ்விடம் வருவிக்கும் நோக்கமாய் அவ்வூர் யாவரும் சேர்ந்து இராணிக்கோர் மனுச்செய்திருந்தார்கள். அம்மனுவைப் பற்றிய சங்கதிகளை ஆராயவே இரங்கநான் பிரபு அவ்விடம்

சென்றிருந்தார். பிரபு அங்கு சென்றிருந்த அன்று காலை ஜனங்களங்கு
கும்பல் கும்பலாய்க் கூடியிருந்தார்கள். கமலநாதனும் மாசிலாமணியும்
ஜனத்தினுட் புகுந்ததே அனேகரவருடைய குதிரைகளின் கடிவாளங்களைப்
பிடிப்பதற்காய் ஓடி வந்தார்கள். இவர்களிருவரும் வந்தவர்களின் உதவியைத்
தள்ளிவிடவே மாளிகை வேலைக்காரர் வந்து இவர்களுடைய குதிரையைக்
கொண்டு போனார்கள். கமலநாதன் யாரென்பது அங்குவந்து நின்ற
அநேகருக்குத் தெரிந்திருந்தது.

வந்தவர்களிருவரும் கூட்டத்திற் பிரவேசித்ததே அங்கிருந்த பெரிய
மனுஷர் யாவரும் அவர்களுக்கு மரியாதை செய்தார்கள். கமலநாதன்
யாவரையும் தலைகுனிந்து வணங்கிவிட்டுப் பிரபுவைக் காணும்படி
அவருடைய அறைக்குச் சென்றான். பிரபு கமலநாதனோடு சிறிது நேரம்
சம்பாஷித்துவிட்டுக் கூட்டத்திற்கு வந்தார். அங்கு அப்பொழுது
நிர்ச்சந்தடியாய் இருந்தது. பிரபுவின் அழகிய வதனத்தைக் கண்டதே
அங்கிருந்த யாவருடைய மனமும் பூரித்து விட்டது. பிரபு அவர்கள்
யாவருக்கும் மரியாதை செய்துவிட்டு தனக்கென்று இடப்பட்டிருந்த
ஆசனத்தில் அமர்ந்து கொண்டு பின்வருமாறு பேசினார். இராணிக்கு நீங்கள்
செய்திருக்கும் மனுவை நான் கண்ணுற்றேன். இராணியிவ்விடம் அடிக்கடி
வருவதனால் உண்டாகும் சுபாசுபங்களை நன்கு ஆராய்ந்தேன். நீங்கள்
இவ்வூரையோர் பிரதான வியாபார ஸ்தலமாக்கிக் கொண்டால் இராணி
இவ்விடம் அடிக்கடி வரக்கூடும். இதைக்கேட்டதே அங்கு நின்ற யாவரும்
சந்தோஷத்தால் ஆரவாரித்தார்கள். அவர்களில் முதன்மையானவர்கள்
சிலர் பிரபுவின் முன்னிலையில் வந்து முடிந்தாள் படியிட்டு வணங்கி
அவருக்குப் பரிசாய்ப் பொற்காசுகள் நிறைந்த ஓர் பட்டுப்பையைக்
கொடுத்தார்கள். பிரபு அதை வாங்கிக் கமலநாதனிடம் கொடுத்தார்.
கமலநாதன் மாசிலாமணிக்கு அதிலோர் பாகத்தைக் கொடுத்தான்.

இச்சம்பவங்கள் முடிந்தவுடனே பிரபுவும் அவருடைய ஆட்களும்
குதிரையேறி மங்களபுரிக்குப் புறப்பட்டார்கள்.

அங்கு நின்றவர்கள் யாவரும் பிரபு தங்கள் பார்வைக்கு மறையும்
மட்டும் 'ஜெயலெட்சுமி இராணியும் இராயபுரம் ஜமீன்தாரும் நீடுழி வாழ்க'
என்று பலத்த சத்தமாய்க் கூவிக்கொண்டு நின்றார்கள்.

7ம் அத்தியாயம்

சந்திரசேகரன் நரசிங்கனைச் சந்தித்தல்

சந்திரசேகரன் கமலநாதனோடு சண்டை பிடித்துவிட்டு மரகத மாளிகைத் தோட்டத்தைக் கடந்து சென்றான் என்பதை நேயர்கள் மறந்திருக்க மாட்டார்கள். அவன் நேரே சுகபோஜன சாலைக்கு வந்து காகிதமும் பேனாவும் இராஜகோபாலிடம் வாங்கிக்கொண்டு தனது அறைக்குட் புகுந்து கதவைத் தாளிட்டுக்கொண்டான். அவன் தன்னை ஒருவரும் தொந்தரவு செய்யக்கூடாதெனச் சொல்லியிருந்தான். பகற் சாப்பாட்டிற்குத் தானும் வெளியே வராமற் சாப்பாட்டை அறைக்குள்ளே எடுப்பித்துக் கொண்டான். அவன் சாயங்காலம் அறையைவிட்டுக் கூடத்திற்கு வந்தபோது அவனுக்காகக் காத்துக்கொண்டிருந்த மாசிலாமணி அன்று காலையில் நடந்த யாவற்றையும் மறந்து விட்டவன்போல் சிநேகிதமாய்ச் சம்பாஷிக்கத் தொடங்கினான்.

சந்திரசேகரனைத் தடுத்து மாசிலாமணி நீ எனக்குச் செய்த வேலைக்குரிய சம்பளத்தை நானுனக்குத் தந்துவிட்டேன். இனிமேல் எனக்கும் உனக்குமிடையில் யாதொரு சம்பாஷணையும் வேண்டியதில்லை. நாமிருவரும் அறிமுகம் இல்லாதவர்கள்போல் நடந்து கொள்ளவேண்டும் என்றான்.

மாசிலாமணி தனது கிருதாவில் ஒரு கையையும் வாட்டிடியில் மற்றக் கையையும் போட்டவனாய் இது என்னை மனனஞ் செய்யும் மாதிரியே என்றான்.

சந்திர : “அது எப்படியிருந்தாலும் நீ ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியதே” அதிகம் பேசவேண்டாமெனச் சொல்லி விட்டு இராஜகோபாலனோடு சம்பாஷிக்கத் தொடங்கினான்.

மாசிலாமணி முகத்தைச் சுளித்துக்கொண்டு தனக்காகவும் கமலநாதனுடைய கட்டளைக்காகவும் சந்திரசேகரன் மேல் கண்ணோக்கம் வைத்தவனாய்க் கூடத்தின் மூலையிலுட்காந்திருந்தான்.

சந்திரசேகரன் இராப்போசன வேளை வந்தவுடன் சாப்பிட்டுவிட்டுப் படுக்கையறைக்குச் சென்றான். ஆனால் அறையின் கதவைப் பூட்டிக்கொள்ள வில்லை. மற்றவர்களும் தங்கள் தங்கள் சயன அறைகளுக்குச் சென்றார்கள்.

சந்திரசேகரன் தனது கட்டிலிற் படுத்துக்கொண்டு தன்னுடைய சீவியகாலத்தில் நடந்த பிரதான சங்கதிகளை ஒன்றன் பின் ஒன்றாய் நினைத்துக் கொண்டிருக்கும் தருணத்தில் அறையின் கதவு திறக்கப்படும் சத்தம் அவனுடைய செவிகளில் விழுந்தது. அவனுடைய அறைக்குள்ளே ஓர் மங்கலான வெளிச்சம் காணப்பட்டது. அச்சமென்பதே இன்னதென அறியாச் சந்திரசேகரன், உடனே கட்டிலைவிட்டிறங்கி தனது வாளைக் கையிலுருவிக் கொண்டான் அப்போ அவனுடைய அறைக் கதவைத் திறந்து கையில் மங்கலான விளக்குப்பிடித்த ஓர் ஆள் வந்து “ஐயா! நான் தான் தயவு செய்து ஆயுதத்தைப் பாவித்து விடவேண்டாம்” என்றான்.

இராஜகோபாலன் இந்நேரத்தில் தன்னறைக்குள் வந்தது சந்திரசேகரனுக்கு மிகவும் வியப்பாயிருந்தது. அவன் உடனே இராஜகோபாலனை நோக்கி “இதென்ன? நீ இந்நேரத்தில் இங்கேன் வந்தாய்? மிதமிஞ்சிக் குடித்து வெறியாயிருக்கிறாயா” என்றான்.

இராஜ : “ஐயா, உம்மை எனது மருமகன் எலியைப் பூனை பார்ப்பதுபோல் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான். நீர் அவனோடு அல்லது வேறுயாரோடாவது சண்டையிட்டு இருக்கிறீர் என நினைக்கிறேன். அதிலிருந்து தீங்குகள் விளையக்கூடும்”

சந்திர : பைத்தியக்கார மனிதனே! உனது மருமகன் என்னோடு கைகலக்கத் தகுதியுடையவனா? வேறு ஆட்களோடு சண்டையிட்டிருப்பதாய் நீ நினைக்கும் நியாயமென்ன?

இராஜ : “ஐயா இன்றுகாலை நீங்கள் வெளியே சென்று திரும்பி வரும்போது உங்களுடைய கன்னத்தில் ஓர் அடிகாயமிருந்தது.” உங்களுடைய உடை மிகவும் அலங்கோலமாயிருந்தது இவைகளிலிருந்து நீங்கள் யாரோடோ சண்டையிட்டிருப்பதாய் நான் யூகித்துக்கொண்டேன்.”

சந்திர : அப்படியிருந்த போதிலும் இந்த நேரத்தில் என்னறைக்கு வந்த நியாயமென்ன? சண்டைதான் எல்லாம் முடிந்து விட்டதே..

கிராஜ : அதுதான் எனக்குச் சந்தேகமாயிருக்கிறது. அண்ணாமலை ஒரு கெட்ட ஆசாமி. அவனுக்கு ஓர் பெரிய பிரபுவின் துணையிருக்கிறது. மாசிலாமணியைப் பற்றித்தான் சொல்லியிருக்கிறேன் இவர்களிருவரும் ஒருங்கு சேர்ந்தால் எந்தக் கொடிய செயலைத்தான் செய்யமாட்டார்கள். மாசிலாமணி நீர் எவ்வழியாய்ப் போவீரென்றும், எப்போ போவீரென்றும் விசாரிக்கிறான். உம்மை வழியில் மறித்து ஏதோ தீங்கு செய்வான் போலும்.

சந்திர : நீ மிகவும் நல்ல மனுஷன் நானுக்கு உண்மையைச் சொல்லுவேன். இவர்கள் தங்கள் இஷ்டப்படி நடப்பவர்களல்ல. கமலநாதன் என்னும் ஒருவன் இவர்களைத் தூண்டுகிறான் அவன் இவர்களிலும் கொடியவன்.

கிராஜ : கமலநாதனா? அவன் இராஜபுரம் ஜமீன்தாரின் தயவைச் சம்பாதித்தவன்! ஜமீன்தாரோ இராணியின் தயவைச் சம்பாதித்தவர். அதிலிருந்து உமது சத்துராதியின் பலத்தை அறிந்துகொள்ளும். அவன் பெயரைக் கேட்டால் இவ்வூரார் யாவரும் பயப்படுவார்கள். அவன் மரகத மாளிகையில் அப்பெண்ணை மறைத்து வைத்திருப்பது யாவருக்கும் தெரியும். அப்படியிருந்தும் அவனுடைய பெயரைச் 'சொல்லாமல் அண்ணாமலையின் பெயரைச் சொல்லுகிறார்கள். நீர் அப்பெண்ணைப் பற்றிய சங்கதிகளை அறிந்திருக்கக் கூடும். பெண்கள் தாங்களே வாட்பாவியாய் இருந்தபோதிலும் வாட்பாவிக்க வேண்டியதற்கு அவர்களே பெரும்பாலும் காரணமாயிருக்கிறார்கள்”.

சந்திர : “ஆம் அந்த ஆதரவற்ற கன்னிகையைப் பற்றி எனக்கு உன்னிலும் பார்க்கக்கூடத் தெரியும். எனக்கு இவ்விடத்தில் வேறு சிநேகிதர்கள் இல்லாதபடியால் உனக்கே சம்பவம் முழுவதையும் சொல்லுவேன். நீயெனக்கு இவ்விஷயத்தில் உதவி செய்யவேண்டும்.”

கிராஜ : “என் போன்ற ஏழை தங்களுக்கு என்ன உதவியைச் செய்யக்கூடும். உதவிசெய்ய இயலாவிட்டாலும் தாங்கள் சொல்வதை வேறொருவரிடமும் சொல்லமாட்டேன்”

சந்திர : நான் அதையிட்டு சந்தேகிக்கவில்லை. நான் கூறுவதைக் கவனமாய் கேள். நமது இராணியின் பாட்டன் விஷயபுரி அரசனோடு

யுத்தம் பண்ணியவனைத் தோற்கடித்ததையும் நம்மரசருக்கு உதவியாய்ப் பிரதாபசிங்கம் பிரபுவின் தந்தை சமர் புரிந்ததையும் கேள்விப்பட்டிருக்கிறாய் அல்லவா?

கிராஜ : ஆம்

சந்திர : எனது பாட்டன் விஜயபுரி அரசனுக்கு உதவியாய் சண்டை பிடித்தபடியால் பிரதாபசிங்கம் பிரபுவின் தந்தையாற் சிறையாக்கப்பட்டார். அவர் தனது கைதியைத் தொந்தரவு செய்யாமற் தன்னோடு கூடவே வைத்துக் கொண்டார். ஆனது பற்றிப் பிரதாபசிங்கம் பிரபுவும் எனது தந்தையும் சகோதரர்கள் போல் வளர்ந்து வந்தார்கள்.

கிராஜ : பிரதாபசிங்கம் பிரபுவைப் பற்றி அவருடைய காரிய தரிசியாகிய உலகசேகரன் என்பவரால் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அவரைப் போல நற்குண நற்செய்கையுடையவர்கள் நமது தேசத்திலிருப்பது அருமையெனச் சொன்னார்.

சந்திர : “உலகசேகரனைக் கண்டிருக்கிறபடியால் நான் பிரதாப சிங்கம் பிரபுவைப்பற்றிச் சொல்லத் தேவையில்லை. அவர் தனது ஆஸ்தியின் பெரும்பாகத்தைத் தருமத்திற் செலவழித்து விட்டார். மிகுதியைச் சுதந்தரிக்க அவருக்கு ஒரே புத்திரியுண்டு. அவளுடைய பெயர் அரங்கநாயகி அவளுடைய வனப்பைக் கண்ணுறும் எந்த ஆடவனாவது அவளைக் காதலியாமல் விடான். நானவள் மேல் காதல் கொண்டிருந்ததைப் பிரபு அறிந்திருந்தார். அவர் அவளைப் போலவே என்னையும் நேசித்து வந்தார்”.

கிராஜ : “உமது காதலுக்கு அவர் இடையூறு செய்தாரோ”?

சந்திர : “அவரல்ல அவளே அப்படிச் செய்தாள்” அவள் முதலில் எனது காதலை ஏற்றுக்கொண்டவள் போல்காட்டினாள். அவளுடைய இஷ்டப்படிக்கு எங்கள் விவாகம் ஒரு வருஷத்திற்குப் பின்போடப்பட்டது. இதற்கிடையில் கமலநாதன் என்பவன் அவ்விடம் வந்து பிரபுவிலுடைய தூரத்து உறவினன் எனச்சொல்லிக் கொண்டு அங்கே கொஞ்சகாலம் தங்கினான்.”

கிராஜ : அவன் வந்ததினமே உமது துரதிஷ்டம் தொடங்கிவிட்டது.

சந்திர : “இல்லை வந்த சிலநாட்களாய் அவன் மௌனமாய் இருந்தான். பிறகு சிறிது சிறிதாய் அரங்கநாயகியோடு சம்பாஷிக்கத் தொடங்கினான். ஐயோ! அவளுடைய மனம் அவளுடைய முகத்தைப்போல களங்கமற்றது என்றல்லவா எண்ணியிருந்தேன். நானேன் கதையை அனாவசியமாய் விபரிக்க வேண்டும். ஒருநாள் அவள் மாளிகையில் இருந்து காணாமல் போய்விட்டாள் அன்றே கமலநாதனும் மறைந்துவிட்டான். அதன்பின் இன்றே அவளை மரகத மாளிகையில் கண்டேன். அவள் கமலநாதனின் வைப்பாட்டியா யிருக்கிறாள். அவன் அவளை இரகசியமாய்த் தோட்டத்தின் பின் கதவால் வந்து கண்டு கொண்டுபோகிறான்.”

கிராஜ : நீர் சண்டை பிடித்ததற்கு இதுவே நியாயம். நீர் இவ்விஷயத்தில் தலையிடுவது அவளுக்குச் சம்மதமா?

சந்திர : என் தந்தைக்குச் சரியாகிய பிரதாபசிங்கம் பிரபு இதையிட்டுத் துக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார். எனக்கு அதைப்பார்த்து சகிக்கக் கூடவில்லை. ஆனபடியால் அவளை எப்படியாவது கண்டுபிடித்து அவரிடம் சேர்க்கவேண்டும் எனத்தீர்மானித்துக் கொண்டேன். அவளை இன்று கண்டு விட்டேன் எனது பிரயத்தனம் பயன்படாமற் போனால் நான் இதேதேசத்தை விட்டுப்போய்விடுவேன்.

கிராஜ : “ஓர் பெண்ணிற்காக நீர் ஊரைவிட்டுப் போக வேண்டாம். நீரிப்போ செய்ய யோசித்திருப்பது என்ன?”

சந்திர : நான் திரும்பவும் மரகத மாளிகைக்குப் போக நினைக்கிறேன். போய்வளைக் கண்டு என்னுடைய பேச்சால் திருப்பலாமோ என யோசிக்கிறேன்.

கிராஜ : அப்படிச் செய்வது புத்தியல்ல. நீர் இவ்விஷயத்தில் தலைபோடுவது அவளுக்கு இஷ்டமில்லைப் போலும்”

சந்திர : “ஆம் அது உண்மையே”

கிராஜ : “அப்படியானால் நீர் அவ்விடம் போவது புத்தியல்ல போனால் அவமானத்தோடு திரும்ப நேரிடும்.

சந்திர : “நான் இராயபுரி ஜமீன்தாருக்கு மனுச்செய்வேன். அவர் தமது ஊழியனைக் கண்டியாமல் விடார். அல்லது நேரே இராணிக்கு மனுச் செய்வேன்.”

கிராஜ : “ஆம் பிரபு அவனைத் தண்டியாமல் விடார். இராணி இருவரையும் தண்டிப்பாள் ஆனபடியால் தாமதஞ்செய்யாமல் பிரதாப சிங்கம் பிரபுவிடம் சென்று அவரைக் கொண்டு ஓர் மனு எழுதுவித்து இராணிக்குக் கொடும் மனுவைக் கண்ட மாத்திரத்தில் இரங்கநாதன் பிரபு தானும் கமலநாதனுக்கு உதவிக்கு வராமலிருக்க வேண்டும்”

சந்திர : நானப்படியே செய்வேன். நாளைக் காலையே இவ்விதத்தைவிட்டுப் போய்விடுவேன்.

கிராஜ : “இன்றிரவே போய்விடும். உமது குதிரை தயாராயிருக்கிறது. நாளைக்காலை வெளிக்கிட்டால் மாசிலாமணி உம்மைத் தொடர்வான்.”

சந்திர : உடனே ஒரு பொற்காசை எடுத்து அவனிடம் அளித்து “உனக்கு வருமதியானதை எடுத்துக்கொண்டு மிகுதியை உமது மகளுக்கு உபகாரமாய்க் கொடும்” என்றான்.

இராஜகோபால் காசைப் பெற்றுக்கொண்டு ஐயாவே, மிக்க வந்தனம், நேற்று உம்மை அரங்கநாயகி சந்தோஷமாய் வரவேற்றாளா” என்றான்.

சந்திர : ‘இல்லை, நானங்கு சென்றது அவளுக்கு வெறுப்பாயிருந்தது”

கிராஜ : “அப்படியானால் நீர் ஏன் அவளுக்காகப் பாடுபடுகின்றீர்”

சந்திர : “நானவளை விவாகம் பண்ணத் தேடவில்லை” அவளுடைய தகப்பனிடம் அவளைச் சேர்ப்பதே நான் இவ்வுலகில் செய்து முடிக்க வேண்டிய வேலை”

கிராஜ : நீர் அவளை மறந்து விடுவதே நலம். நான் இவ்விஷயத்தில் உமக்குச் செய்யக்கூடிய உதவி என்ன?

சந்திர : தனது விரலிலிருந்த ஓர் கணையாழியைக் காட்டி “மரகத மாளிகையில் என்ன நடக்கிறதெனக் கவனித்து யார் இக்கணையாழியைக் கொண்டு வருகிறாரோ அவரிடம் அச்சங்கதிகளை எழுதியறிவி. உனக்கு இவ்விலையேறப் பெற்ற மோதிரத்தைப் பரிசாய் அளிப்பேன்” என்றான்.

கிராஜ : “ஐயா எனக்கு உபகாரம் வேண்டுவதில்லை நான் இவ்விஷயத்தில் சம்பந்தப்பட விரும்பவில்லை”

சந்திர : உன்னுடைய மகள் இப்படி அவமரியாதையான நிலையில் இருந்தால் நீ விடுவிக்க விரும்பமாட்டாயா?

கிராஜ : அவன் பேசியதைக் கேட்டவுடனே சம்மதித்தவனாய் “தங்களுக்காகவும் வயோதிகரான பிரதாபசிங்கம் பிரபுக்காகவும் நான் உமக்கு உதவி செய்வேன். ஆனால் நானிதில் சம்பந்தப்பட்டதாய் ஒருவரும் அறியக்கூடாது. கமலநாதன் அறிந்துவிட்டால் என்னைக் குட்டிச்சுவராக்கி விடுவான்” என்றான்.

சந்திர : நீர் என்னை முற்றாக நம்பலாம். மோதிரமே எனது அடையாளம் மறந்துபோக வேண்டாம். என்று சொல்லிவிட்டு அவனிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு சென்றான். இராஜகோபாலும் தலைவாயில் வரையும் சென்று அவனை வழியனுப்பிவிட்டு வந்தான்.

சத்திரத்தை விட்டுப் புறப்பட்ட சந்திரசேகரன் பிரதான பாதையாற் பிரயாணம் பண்ணினால் தன்னை யாராவது கண்டுவிடக் கூடுமென எண்ணிக் குறுக்கு வழிகளாலும், சிறுநொழுங்கைகளாலும் போய்க்கொண்டிருந்தான். அவனுக்கு அவ்விடப் பாதைகள் நன்றாய் தெரியாதபடியாற் சத்திரத்தை விட்டு புறப்படுமுன்னரே இராஜகோபாலனிடம் சிறப்பூருக்குப் போகும் பாதையை நன்றாய் விசாரித்துக் கொண்டான். அவனுக்கு வழிகள் நன்றாய் தெரியாதினாலும் இரவின் இருட்டினாலும் அவனுடைய மனம் அங்குமிங்கும் அலைந்து கொண்டிருந்ததினாலும் தான் பிழையான வழியாற் பிரயாணம் பண்ணியது அவனுக்குத் தெரியவில்லை. பொழுது விடிந்ததே தான் காங்கேயனூர்ப் பள்ளத்தாக்கிலிருப்பதாகக் கண்டான். அவனுடைய குதிரை முன்கால் லாடமொன்றை பிரயாணத்தில் இழந்து விட்டது. லாடத்தை இழந்ததே குதிரை நடக்கமாட்டாமல் நொண்டத் தொடங்கியது. குதிரையின் உதவியின்றி அவன் பிரயாணம் பண்ண முடியாமலிருந்தபடியால் இதற்கு

லாடம் கட்டக்கூடிய ஒருவனைக் காணப்பிரயாசைப்பட்டான். வழியிற் போய்க் கொண்டிருந்த சிலரை விசாரித்தான். அவர்கள் அவனுக்கு சரியான பதிலுரைக்கவில்லை. ஆனபடியால் அவன் கீழேயிறங்கி குதிரையின் கடிவாளத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு தனக்கெதிரிற் காணப்பட்ட ஓர் குடிசையை நோக்கி நடந்தான். குடிசையைக் கிட்டியதே அங்கு முற்றம் பெருக்கிக் கொண்டு நின்ற ஒரு மனுஷியைப் பார்த்து அம்மா இவ்விடத்தில் யாராவது லாடமடிப்பவர்கள் உண்டாவென்று கேட்டான்.

மனுஷி : “ஆம் இங்கொருவனுண்டு அவனிடம் உனக்கென்ன வேலை” என்று மிக வியப்போடு கேட்டாள்.

சந்திர : எனது குதிரைக்கு லாடமடிப்பதற்காக என்றான்.

அவள் அதற்கொரு பதிலும் சொல்லாமல் உபாத்தியாயரே தம்புசாமி இந்த மனுஷன் என்ன கேட்கிறானென விசாரித்துப்பாரென்று உரக்கக்கூவினாள்.

அப்போ அறைக்குள்ளிருந்து “கோமளம் நான் வாசிக்கும் போது தொந்தரவு செய்யாதே” என்று ஒருவர் பேசம் சத்தம் கேட்டது.

கோம : “ஐயா இந்த மனுஷன் வீரசிங்கனிடம் போகும் வழியை விசாரிக்கிறான். தனது குதிரைக்கு லாடமடிக்க வேண்டுமாம். நான் பசாசிடம் போகும் வழியைக் காட்ட மாட்டேன்” என்றாள். “அவனைவிடக் குதிரைக்கு லாடமடிக்கக் கூடியவர்கள் வேறு ஒருவருமில்லையே” என்று சொல்லிக் கொண்டு உபாத்தியாயர் வெளியே வந்தார். தம்புசாமி என்று முபாத்தியாயர் ஒரு உயர்ந்த மெல்லிய மனுஷன் தானதிகம் படித்திருப்பதாய் மற்றவர்கள் மதிக்கவேண்டும் என்னும் எண்ணமுடையவர். அவர் வெளியே வந்து சந்திரசேகரனைக் கண்டதே ஐயா, நமஸ்காரம் தங்களுக்கு சமஸ்கிருதம் தெரியுமா? என்றார். அந்தக் கேள்விக்கு சந்திரசேகரன் சமஸ்கிருதத்தில் மறுமொழி சொல்லவே உபாத்தியாயர் பிரமித்துவிட்டார்.

உபா : நானுமக்கு வீரசிங்கம் இருக்குமிடத்தை காட்டிவிட்டால் நீரும் சந்தோஷப்படுவீர்.

சந்திர : கேள்விக்கு நேர்மறுமொழி எடுப்பது இக்கிராமத்தில் மிகவும் கஷ்டமான காரியம்.

கோம : “ஒருவனை வீரசிங்கனிடம் அனுப்புவது அவனைப் பசாசினிடம் அனுப்புவதற்குச் சரி”

7

உபா : நீ, பேசாதே ஐயா நானுமக்கவனைக்காட்டிவிட்டால் உமக்குத் திருப்தியாயிருக்கும்.

சந்திர : “முதல் நான் உமது பிரசங்கத்தைக் கேட்காமல் போய் விடவேண்டும் போற்தோன்றுகிறது”

உபா : உண்மையாகவே புலவர்கள் . . எனத்தொடங்கும் போது சந்திரசேகரன் தடுத்து ஐயா புலவர் சரித்திரம் எனக்கு வேண்டாம். வீரசிங்கனைப் பற்றி அறிய நான் வேறுயாரிடமாவது போக வேண்டும் என்றான்.

திரும்பவும் உபாத்தியாயர் “ஆம் கம்பர் சொன்னது” ... என்று தொடங்கவே சந்திரசேகரன் தடுத்து “ஐயா! கம்பரைச்சற்றுப் பொறுக்கச் சொல்லும் குதிரையை லாடமடிக்குமுன் கட்டிக் களைப்பாற்றக்கூடிய வசதியான இடம் இங்கே உண்டா என்றான்.

உபா : ஐயா நீர் இங்கே உமது குதிரையைக் களைப்பாற்றலாம். நானிந்த மனுஷியைக் கொண்டு உயர்வும் செய்விப்பேன். இந்த மனுஷியின் ஏகபுத்திரனான நரசிங்கனை நானே படிப்பிக்கிறேன். நீ என்னோடு பகல் சாப்பாட்டிற்கு நின்று போக வேண்டும் என்றார்.

கோம : “ஆம் ஐயா அப்படியே செய்யுங்கள்” என்றாள்.

“சந்திரசேகரனும் தானப்பொழுதிருந்த நிலமையை யோசித்துவிட்டு அவர்களுடைய வேண்டுகோளுக்கிணங்கி விட்டான்.

சாப்பிடும்போது உபாத்தியாயர் அவனுக்குத் தன் வரலாறு முழுமையும் ஆதியோடந்தமாய்ச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார் அதிகமாகப் புழுகிக்கொண்டிருந்தார் எனச் சொல்லலாம்.

சந்திரசேகரன் அதைக்கேட்டு அலுத்தவனாய் ஐயா எனது குதிரைக்கு லாடமடிப்பதற்கும் இந்தக் கதைகளுக்குமிடையில் என்ன சம்பந்தமுண்டு என்றான்.

உபா : “ஐயா நான் சொல்லுவதை ஆறுதலாய்க் கேளும் டாக்டர் நஞ்சப்பன் என்னும் ஒருவர் அநேக வருஷங்களுக்கு முன் இவ்வூருக்கு வந்திருந்தார். அவர் தனக்கு வைத்தியம், சாஸ்திரம், மந்திரம் கண்கட்டுவித்தை முதலியன நன்கு தெரியுமெனச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். இவருக்கு வீரசிங்கன் என்னுமோர் வேலைக்காரனிருந்தான். ஒருநாள் டாக்டர் மாயமாய் மறைந்து விட்டார். பிறகு வீரசிங்கன் தான் டாக்டரிடமிருந்து யாவையும் படித்து விட்டதாய்ச் சொல்லிக்கொண்டு சனங்களை ஏமாற்றத் தெண்டித்தான் ஒருவரும் அவனுக்கு இடங்கொடுக்கவில்லை. ஆனபடியால் அவன் தனது சாப்பாட்டிற்கே சம்பாதிக்க முடியாமல் அவதிப்பட்டான். பிற்பாடு குதிரைகளுக்கு லாடமடிப்பதே தனது தொழிலாக எடுத்துக் கொண்டான். அவன் அத்தொழிலில் மிகவும் கெட்டிக்காரன்”

சந்திர : அவனெங்கேயிருக்கிறான் அவனுடைய இருப்பிடத்தைக் காட்டிவிடுங்கள்.

உபா : அவனிடத்தில் போவதால் உண்டாகும் தீங்கைப்பற்றிச் சொல்லுவேன் சற்றுப்பொறும்.

இவர்களுடைய சம்பாஷணையைக் கேட்டுக்கொண்டு நின்ற கோமளம் அவன் தனது வேலைக்குரிய சம்பளத்தை ஒருவரிடமும் வாங்குவதில்லை என்றாள்.

உபா : “ஆம் ஐயா அவன் கூலி இல்லாமல் வேலைசெய்பவன்”

கோம : அவன் பசாசோடு சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறார் என்பதற்கு அதுவே போதிய அத்தாட்சியாகும்.

உபா : அவன் கூலி வாங்காமல் விடுவதுமாத்திரமல்ல மற்றவர் கண்களுக்குப் புலப்படவும் மாட்டான்.

அப்படிப்பட்ட பைத்தியகாரனுக்கு அவனது வேலை நன்றாய்த் தெரியுமோ என்பதில் சந்தேகம்.

உபா : “அவன் தொழிலை நேர்த்தியாய் அறிந்தவன்” ஆனால் பசாசோடு சம்பந்தப்பட்டிருப்பதே அவனைக் கெட்டவனாக்குகிறது.

சந்திர : அதைப்பற்றிக் கவனமில்லை எப்படியிருந்த போதிலும் நானவனைக் காணவே வேண்டும். நீங்களெனக்குச் செய்த உதவிக்காக மிகவும் நன்றியறிதல் உள்எவனாயிருக்கிறேன். தயவுசெய்து அவனுடைய இருப்பிடத்தை காட்டிவிடுங்கள் என்றான்.

கோம : உபாத்தியாயரே தயவுசெய்து அவனிக்குமிடத்தை இவருக்குக் காட்டிவிடுங்கள்.

உபா : நான் போகவில்லை இவரை நரசிங்கனோடு கூட அனுப்பி விடுவோம் என்று சொல்லிவிட்டு நரசிங்கனை வரும்படி பலத்துக்கூப்பிட்டார்.

கோம : நீங்கள் போகிற போங்கள் நான் எனது மகனை இப்படிப்பட்ட வேலைக்கு அனுப்பமாட்டேன். என்றான்.

உபா : அவன் அவ்விடத்திற்கு அடிக்கடி போய்வருகிறானென நினைக்கிறேன். இன்று இவருக்கு உதவியாய்ப் போய் தூரத்தினின்று அவனுடைய வீட்டைக்காட்டுவதினால் நட்டம் வராது என்றான். இதற்கிடையில் நரசிங்கன் அவ்விடத்துக்கு வந்து விட்டான் அவன் ஏறக்குறைய 14 வயதுள்ள அலங்கோலமான ஓர் சிறுபையன்.

அவன் அவ்விடம் வந்ததே உபாத்தியாயர் அவனைப்பார்த்து “நீர் இவரோடு கூடப்போய் வீரசிங்கனுடைய வீட்டைக் காட்டிவிட்டுவா” என்றார்.

நர : அப்படியே செய்வேன் ஆனால் என்னைப் பசாசு தூக்கிக் கொண்டு போனாலும் போய்விடும்.

இதைக்கேட்ட கோமளம் உபாத்தியாயரே நானுனக்குச் சாப்பாடும் உடையும் தருவது எனது மகனுக்கு இப்படிப்பட்ட வேலை இருவதற்கல்ல என்றாள்.

சந்திர : பையனிடம் ஓர் வெள்ளிநாணயத்தைக் காட்டி “நீ என்னுடன் வந்தால் இதை உனக்குத் தருவேன்” என்றான்.

பையனதற்குச் சம்மதித்தவனாய் தலையை அசைத்து விட்டு
“ஏன் ஐயா அம்மாவுடைய கோழிக்குஞ்சொன்றை அதோ பருந்து தூக்கிக்
கொண்டு போவதுபோல் என்னையும் பசாசு தூக்கிக்கொண்டு
போய்விடுமென்று நான் சொல்லவில்லையா?” என்றான்.

கோமளம் பையன் சொன்னது மெய்யென நம்பி பருந்து பருந்து
என்று கூவிக்கொண்டு ஓடினாள்.

தருணம் கிடைத்ததே பையன் சந்திரசேகரனை பின்பற்றும்படி
சைகை செய்துகொண்டு திரும்பிப்பாராமல் ஓட்டம் பிடித்தான்.
சந்திரசேகரனும் குதிரையை அவிழ்த்துக் கொண்டு பையனைப் பின்
தொடர்ந்தான்.

பையனால் ஏமாற்றப்பட்ட கோமளமும் உபாத்தியாயரும் அவனைப்
போகாமல் திரும்பிவரும்படி எத்தனையோ தடவை உரக்கக் கூப்பிடும்
அவன் கேட்காதவன்போல் போய்விட்டான்.

8ம் அத்தியாயம்

சந்திரசேகரன் வீரசிங்கனைச் சந்தித்தல்

சந்திரசேகரனும் நரசிங்கனும் வீரசிங்கன் இருக்குமிடத்தை நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருக்கையில் சந்திரசேகரன் பையனை நோக்கி “அழகிய வாலிபனே இன்னுமதிக தூரம் போக வேண்டுமா” என்று கேட்டான்.

பையன் சந்திரசேகரனை அண்ணார்ந்து பார்த்து ஐயா என்னை எப்படி அழைத்தீர்கள் என்றான்.

சந்திர : “அழகிய வாலிபனே என்றழைத்தேன்” அதில் குற்றமென்ன?

நரச : குற்றமொன்றுமில்லை என்னை அப்படிச் சொல்பவர்கள் உம்மோடு முன்றுபேர் மாத்திரமுண்டு எனது தாய்பட்சத்தினாலும் உபாயத்தியாயர் பிரியப்படுத்தும் நோக்கமாகவும் அப்படிக்கூப்பிடுவார்கள். நீரேன் அப்படிச் சொல்லுகிறீர்கள் என்பது உமக்கே விளங்கும்.

சந்திர : “உனக்கு அழகில்லாவிட்டாலும் தீவிர புத்தியுண்டு உன்னை உனது கூட்டாளிகள் எப்படிக் கூப்பிடுகிறார்கள்?”

நரச : “என்னையவர்கள் பூதமென்று கூப்பிடுவார்கள். நானவர்களைப் போல் முளையில்லாத தலையோடிராமல் அழகில்லாத முகத்தோடு இருப்பதே எனக்கு விருப்பம்”

சந்திர : “வீரசிங்கனுக்கு நீ பயப்படுவதில்லையா?”

நரச : “நானா அவனுக்குப் பயப்படுவது! அவன் என்ன பசாசா? ஆனால் அவன் பசாசோடு சம்பந்தமுடையவன் என நான் மற்றவர்களுக்குச் சொல்லியிருக்கிறேன். நான் உம்மை ஓர் நாளைக்கு நகரமாளிகை ஒன்றில் காணுவேன்”

சந்திர : நகரமாளிகை ஒன்றிலா? அங்கே உனக்கு என்னவேலை?

நர : பட்டணத்தில் ஓர் மாளிகையில் ஓர் கொண்டாட்டம் நடக்கப் போகிறதாம், உபாத்தியாயர் அங்கோர் நாடகம் நடத்தப்போகிறார். நானும் அதில் பங்குபற்றுவேன். இதோ வீரசிங்கனுடைய இருப்பிடத்திற்கு வந்துவிட்டோம்.

சந்திர : “என்ன கேலி பண்ணுகிறாயா? இங்கே இரண்டு கற்கள் மாத்திரம் நாட்டப்பட்டிருக்கின்றன வேறென்ன உண்டு?”

நர : “ஏன்? இரண்டு கற்களுக்கும் குறுக்கே ஓர் கல் வைக்கப் பட்டிருக்க வில்லையா? அதிலே நீருமது கூலியை வைக்க வேண்டும் என்றான். சந்திரசேகரன் கோபங்கொண்டவனாய் நீ பேசுவதன் கருத்தென்ன? என்னோடு பரிகாசம் பண்ணுகிறாயா?” என்றான்.

இல்லை உனது குதிரையை அங்கே நாட்டப்பட்டிருக்கும் கல்லொன்றில் கட்டிவிட்டு மூன்றுதரம் சீறக்கை வலிக்க வேண்டும் பிறகு எனக்கு வரவேண்டிய வெள்ளிக்காசைத் தந்துவிட்டு கூலிக்காசையும் கல்லின் மேல் வைத்துவிட்டு அப்புறமிருக்கும் புதரிற்போய் மறைந்து கொள்ள வேண்டும். சுத்தியலாலடிக்கும் சுத்தமுமக்குக் கேட்கும். அச்சத்தம் ஒழியும் வரையும் நீர் அசையக்கூடாது. பிறகு ஒன்று, இரண்டு, மூன்று என நூறு வரையும் எண்ணிவிட்டு வந்துபார்த்தால் உமது குதிரைக்கு லாடமடிக்கப் பட்டிருப்பதையும் கூலிக்காசு எடுக்கப்பட்டிருப்பதையும் காண்பீர்.

சந்திர : இதைக்கேட்டதே அதிக கோபம் கொண்டு பையனைப் பிடிக்கப் போனான் பையன் அவனுடைய கைகளில் அகப்படாமல் ஓட்டம் பிடித்தான். சந்திரசேகரன் அவனைப் பின்தொடர்ந்தோடியும் பிடிக்க இயலாமற் போகவே தனது குதிரையின் மேலேறியவனைத் துரத்தினான் அதுவும் பயன்படவில்லை. ஆகையால் அவன் கீழேயிறங்கி நின்று கொண்டு “நரசிங்கா இங்கே வா நானுனக்கு அடிக்கமாட்டேன்” என்று சொல்லி அவனைக் கூப்பிட்டான்.

பையன் உடனே சிரித்துக்கொண்டு அவனிடம் ஓடி வந்தான். அவனப் பார்த்து நீ சொல்பவைகளின் கருத்தென்ன வீரசிங்கனையாவது அவனது ஆயுதங்களையாவது காட்டுவாயானால் உனக்கு அதிக பணம் தருவேன் என்றான்.

நர : நீர் எவ்வளவு தந்தபோதிலும் இதிலுமதிகம் காட்ட என்னால் முடியாது. நான் சொன்னபடி செய்யும் உம்மோடு கூட நானும் மறைந்து கொள்வேன். இரண்டு நிமிஷத்திற்கிடையில் சுத்தியற் சத்தம் கேளாதுவிட்டால் நீரெனது தலையை வெட்டி எறிந்து விடலாம் என்றான்.

பையன் சொல்லியபடி சந்திரசேகரன் செய்து விட்டதே இருவரும் பக்கத்திலிருந்த பற்றைக்குள் மறைந்துவிட்டார்கள். சந்திரசேகரன் இது தனது குதிரையைக் களவெடுக்கச் செய்த சூதாயிருக்கலாமெனச் சந்தேகப்பட பையனுடைய சட்டையை இறுக்கிப் பிடித்துக் கொண்டான். அப்போது பையன் சந்திரசேகரனை நோக்கி “உற்றுக்கேளும் இன்னுமிரண்டு நிமிஷங்களில் சுத்தியலாலடிக்கும் சத்தங் கேட்கும்” என மெதுவாய்ச் சொன்னான். சந்திரசேகரனும் உற்றுக்கேட்டுக் கொண்டிருந்தான். சிறிது நேரத்தில் இரும்படிக்கும் சத்தம் கேட்டது. அப்படிப்பட்ட தனிமையான இடத்திலே யார்வேலை செய்கிறதென அறிய ஆசைப்பட்டான். நரசிங்கனோ அங்கு வேலை செய்யுமானைக் காண்பவன்போல் சிரித்துக்கொண்டான். அது சந்திரசேகரனுக்குச் சந்தேகத்தை உண்டுபண்ணிற்று. ஆகையாலவன் சத்தங்கேட்டு முடிந்தவுடனே நூறு எண்ணும் வரையிற் பொறுத்திராமற்றனது வாளையுருவிக் கொண்டு பற்றையைச் சுற்றியோடிப் போனான் அங்கே கரடித்தோற் கச்சைக்கட்டி கொண்டு கையிற் சம்மட்டி பிடித்தவனாய் நின்ற ஓர் மனுஷனைக்கண்டான். அந்த மனுஷன் இவனைக் கண்டதே தனது சம்மட்டியாலடிக்க எத்தனித்தான் உடனே நரசிங்கன் வந்துவிடும் வந்துவிடும் அவனைக் கண்ணாற் காண்பவர்கள் பிழைப்பதரிது” என்று உரக்கக் கூவினான்.

ஆனால் சந்திரசேகரன் பையன் சொன்னதையாவது வீரசிங்கன் சம்மட்டியாலடிக்க வந்ததையாவது இஞ்சிதும் பொருட்படுத்தாமல் தனது வாளையோங்கி எதிரே நின்ற வீரசிங்கனை வெட்டப்போகும் சமயத்தில் நரசிங்கன் வீரசிங்கனைப் பார்த்து அவரைத் தொடாதே தொட்டாலுனக்கு நட்டமாய் முடியும் அவர் ஓர் நேர்மையும் துணிகரமுமுள்ள குலமகன் என்றான். “வீர கடைசியாய் நீ என்னைக் காட்டிக் கொடுத்து விட்டாய் அது உனக்கு நன்மைக்கிராது”

சந்திர : “நீ யாராயிருந்த போதிலும் நான் உனக்குத் தீங்கு செய்ய மாட்டேன்” நீ இப்படி மறைவாயுன் வேலையைச் செய்வதின் கருத்தென்ன?

அதைக்கேட்க வீரசிங்கன் கோபம் கொண்டவன் போல் என்னிடம் இக்கேள்வி கேட்கும் நீ யார்? இந்த நிமிஷம் இவ்விடத்தை விட்டுப் போய்விடா விட்டால் எனது பூதக்கிளைகளைக்கொண்டு உன்னை வதஞ்செய்து விடுவேன் என்று உரக்கப்பேசினான்.

சந்திர : “வாயை மூடிக்கொண்டு என்பின்னே வா நானுன்னை நியாயாதிபதியிடம் கொண்டுபோக வேண்டும் மறுதலித்தாயானால் உன்னை இரு கூறாய் வெட்டி விடுவேன்” என்றான்.

தூரத்தே நின்று இவர்களுடைய பேச்சைக் கேட்டுக் கொண்டு நின்ற நரசிங்கன் வீரசிங்கா உன்னுடைய ஜாலம் இவரிடம் பலிக்காது சிநேகமாய் விடுவதே புத்தியான வழியென்றான்.

இதைக்கேட்டதே வீரசிங்கன் தனது சம்மட்டியைக் கீழே போட்டுவிட்டு “ஐயா! ஒரு ஏழைக்கூலியாள் தனது வேலையை எப்படிச் செய்தாலும் உங்களுக்கு அதைப்பற்றி என்ன நான் குதிரைக்கு லாடமடித்து விட்டேன் நீங்களும் சம்பளத்தை தந்து விட்டீர்கள். இனிமேல் என்ன என்னைத் தொந்தரவு செய்யாமல் நீங்கள் உங்கள் பிரயாணத்தைத் தொடங்கலாமே” என்றான்.

சந்திர : அப்படியல்ல நீ சனங்களையே ஏமாற்றுகிறாய் என நான் நம்புகின்றேன் அப்படிப்பட்ட உன்னைச் சுமமாவிடக்கூடாது.

வீர : “அப்படியானால் நான் உங்களிலிருந்து விடுவித்துக் கொண்டுபோக எனது சம்மட்டியையே பாவிக்கவேண்டும் அதை நான் பாவியாமல் விடுவது தங்களுடைய வாளுக்குப் பயந்தல்ல தங்கள் நற்குணத்திற்குப் பயந்தே” என்றான்.

நர : “நன்றாகப் பேசினாய் உனது குகைக்குப் போவோம் என்று சொல்லிவிட்டுப் முன்னே நடந்தான். மற்ற இருவருமவனைப் பின்பற்றினார்கள். அங்கே செடிகளுக்கு மறைவில் பூமிமட்டத்தில் ஓர் சிறுகதவு காணப்பட்டது. வீரசிங்கன் உடனே அதைத் திறந்து கொண்டு கீழே இறங்கி விட்டான். போகும்போது நரசிங்கா கடைசியாய் வா வரும் போது கதவைப்பூட்ட மறந்துவிடாதே” என்று சொல்லிக்கொண்டு சென்றான். அப்போ நரசிங்கன் சந்திரசேகரனைப் பார்த்து “ஐயா வீரசிங்கனைப் பற்றி அறிந்து கொண்டீர்களோ” என்று கேட்டான்.

சந்திர : இன்னுமில்லை என்று சொல்லிக்கொண்டு படிகளின் வழியாய்க் கீழேயிறங்கிச் சென்றான். நரசிங்கன் கடைசியாய் இறங்கிக் கொண்டு கதவைத் தாளிட்டு விட்டுச் சென்றான்.

அங்கே சிறிது தூரத்துக்குக் கொஞ்சமேனும் வெளிச்சம் இல்லாதிருந்தது. குகையினந்தத்தில் ஓர் கரிக்குவியல் தீமூட்டப்பட்டிருந்தது. ஒரு சிறு விளக்குத் தொங்கவிடப்பட்டிருந்தது. நிலத்தில் குதிரை லாடங்களும் சில ஆயுதங்களும் இருந்தன.

குகையின் இருட்டையும் வீரசிங்கன் நரசிங்கன் இவர்களுடைய விகார தோற்றத்தையும் கண்ணுறும் எந்தத் தைரியசாலியாவது பயப்படாமல் விட்டான். ஆனால் சந்திரசேகரனோ இலேசாய் பயப்படக்கூடியவன் அல்ல அவன் நன்றாய் வாசித்தவன் அவன் தனது வாளைக் கையிற் பிடித்தவனாய் வீரசிங்கனை நோக்கி நீ என்னை இதற்கு முன்பதாகவே அறிந்திருப்பவன் போல் பேசினாய் உனக்கு என்னை எப்படித்தெரியும்? என்று கேட்டான் அதற்கு வீரசிங்கன் ஐயா, சந்திரசேகரப் பிரபுவே! ஏறக்குறைய மூன்று வருடங்களுக்கு முன்னே புஷ்பகிரி ஜமீன்தாரின் மாளிகையில் ஓர் வித்தைக்காரன் வந்து வினோதமான வித்தைகள் காட்டியது தங்கள் ஞாபகத்தில் இருக்கலாம் என்றான்.

இதைக்கேட்ட சந்திரசேகரனுக்கு அரங்கநாயகியின் ஞாபகம் வந்துவிட்டது. உடனே தனது முகத்திற் தோன்றிய மாறுதலை மறைத்துக் கொண்டு “ஆம் நான் அதை மறந்துபோகவில்லை” என்றான்.

வீர : அங்கிருந்த யாவரும் அவனுடைய வித்தைகளைக் மெச்சிக் கொண்டார்கள். ஆனால் இவ்வுலகிலுள்ள மாதரின் அழகு முழுதுந் திரண்டு ஒரு உருவெடுத்தாற்போல் அவ்விடம் வீற்றிருந்த ஓர் 15-16 பிராயமுள்ள கன்னிகை மாத்திரம் அவ்வித்தைகளைக் கண்டு முகம் வெளுத்திருந்தாள்.

சந்திர : “போதும் பேசாதே”

வீர : “ஐயா உங்களுக்கு விருப்பமில்லாததை யான் பேசவில்லை அப்போ நீங்கள் அவளை அணுகி அவ்வித்தைகள் எப்படிச் செய்யப்படுகின்ற

தென்பதைப் பூரணமாய் விளக்கிக் காட்டினீர்கள். அவள் எவ்வளவு அழகு வாய்ந்தமாதா அவளுடைய சிநேகிதத்தை ஒருவன் சம்பாதித்துவிட்டால் .... எனச் சொல்லும்போது சந்திரசேகரன் “நீர் சொல்லும் சம்பவம் என் ஞாபகத்திலிருக்கிறது அவளைப்பற்றி பேசவேண்டாம்” என்றான்.

வீர : “ஐயா தங்களால் நேசிக்கப்பட்ட அந்த அழகிய யௌவனமாதா போய்விட்டாளா? நான் அதைப்பற்றி பேசியிருக்கப்படாது என்றான்.

சந்திர : நீயோர் நல்ல பாடகனல்லவா? பாட்டுக்களாலும் வித்தைகளாலும் காலம் கழிக்கக்கூடிய நீயேன் இங்கே மறைவாய் இவ்வேலையைச் செய்து கொண்டிருக்கிறாய்? என்று கேட்டான்.

வீர : உடனே சந்திரசேகரனை ஓர் நாற்காலியில் உட்காரும்படி செய்துவிட்டு வெளியே சென்று அவனுடைய குதிரைக்குப் புல்லுந் தண்ணீரும் வைத்துவிட்டு வந்து தானுமோர் நாற்காலியில் உட்கார்ந்து கொண்டு தனது வரலாற்றைக் கூறத்தொடங்கினான். நரசிங்கன் அவர்கள் மத்தியில் தரையில் உட்கார்ந்து கேட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

நான் ஓர் கொல்லனாக வேலை பழகி அதில்தேர்ச்சியடைந்து அத்தொழிலையே செய்துகொண்டிருந்தேன். கொஞ்சக்காலத்தால் நான் அவ்வேலையில் அலுத்துப்போய் தேசாந்திரம் போய்விட்டேன். ஊரூராய்த் திரிந்து கொண்டு போகையில் ஓர் வித்தைக்காரனைச் சந்தித்து அவனுடன் சேர்ந்து கொண்டேன். நானவ்வேலைகளில் நன்று பயின்றிருக்கிறேன் என்பது தங்களுக்குத் தெரியும்.

சந்திர : “ஆம் சுருக்கமாய்க்கூறு”

வீர : நான் புஷ்பகிரி ஜமீன்தாராகிய பிரதாப சிங்கம் பிரபுவின் மாளிகையில் தங்கள் முன்னிலையில் கடைசியாக வித்தை காட்டிவிட்டுப் பிற்பாடு சில நாடகக் கூட்டங்களோடு சேர்ந்து திரிந்தேன் சிறிது காலத்தால் அதுவும் எனக்கு அலுத்துப்போயிற்று.

சந்திர : பிற்பாடு என்னதொழிற் செய்தாய்?

வீர : பிற்பாடு நானோர் வைத்தியரோடு சேர்ந்தேன். அவருக்குச் சாஸ்திரம் மந்திரம் முதலியவைகளுந் தெரியும். தான் பசாசைக்கொண்டு ஏவல் செய்விக்கக் கூடுமெனச் சொல்லியதால் பொருள் சம்பாதித்தார். அவர் தனது பொருள் யாவையும் இரசவாதஞ் செய்வதிற் செலவழித்து விட்டார். அவர் நாளுக்கு நாள் மந்திர வித்தையிற் பிரக்யாதி பெற்று வந்தார். அதனால் சனங்கள் என்னைப் பசாசின் பாத பீடமெனக் கூப்பிடத் தொடங்கினார்கள். சனங்கள் என்னைத் தெருவில் கண்டுவிட்டால் கல்லெறியாமல் விடார்கள். அநேகம் பிரபுக்களும் சீமாட்டிகளும் இவரை இரகசியமாய் வந்து சந்தித்துப்போனார்கள். ஒருநாள் அவர் என்னைப் பார்த்து நான் இரண்டு நாட்களுக்குச் செபஞ்செய்ய வேண்டியிருப்பதால் எனது குகைக்குட் போகிறேன். நீ மூன்றாவது நாள் காலை என்னை வந்து காண் என்று சொல்லிவிட்டு இக்குகைக்குட் பிரவேசித்து விட்டார். அவருடைய சொற்படி நான் மூன்றாம் நாள் வந்து பார்க்கும்போது அவரைக் காணவில்லை. அவர் எழுதி வைத்து விட்டுப்போன ஓர் ஓலையிருந்தது. அதில் எழுதியிருந்தபடி இந்தக்குகையும் இதற்குள் அடங்கிய சாமான்களும் எனக்குச் சொந்தமாயின.

எனக்கு அவருடைய செய்கைகள் யாவும் சந்தேகத்தை உண்டு பண்ணியபடியால் குகைக்குள் என்ன வைத்திருக்கிறாரென ஆராய்ந்தேன். நான் இதற்குள் நெருப்பு முட்டி வேலை செய்யத் தொடங்கினால் உடனே யாவையும் நாசமாக்கும்படி பற்றியெரியக்கூடிய விதமாய் ஓர்வெடி மருந்துப் பீப்பா மறைக்கப்பட்டிருந்தது. ஆகையினால் நானவரைப் போல் இரசவாதஞ் செய்து நாசமாகாமல் குதிரைக்கு இலாடமடிப்பதே தொழிலாயெடுத்துக் கொண்டேன். ஆனால் பசாசின் பாதபீடமாகிய என்னிடம் யார்? தங்கள் குதிரைகளைக் கொண்டு வருவார்கள் கடைசியாய் நரசிங்கனை எனது நண்பனாக்கிக் கொண்டேன். அவனுடைய உதவியால் இவ்வளவு காலமும் பிழைத்தேன். நான் வெளியேறினால் மந்திரவாதி என அரசாங்கத்தவரால் கொல்லப்படுவேன். யாராவது பிரபுக்களின் சேவகத்திலமர்ந்து கொண்டு இவ்விடத்தை விட்டுப்போய் விடவேண்டுமென்பதே எனது வாஞ்சை என்று சொல்லி முடித்தான்.

சந்திர : உனக்கு இவ்வூர்ப் பாதைகள் நன்றாய்த் தெரியுமா?

வீர : “நானிப்பாதைகளால் நடு இராத்திரியிற் கூட ஒரு அங்குலமும் பிசகாமற்போவேன்”

சந்திர : பிரயாணம் பண்ணுவதற்கு உன்னிடம் குதிரையில்லைப் போலும்?

வீர : ஐயா என்னிடம் ஓர் நல்ல குதிரையிருக்கிறது அதுவும் காணாமற் போன டாக்டர் நஞ்சப்பனால் எனக்குக் கொடுக்கப்பட்டது.

சந்திர : “மிகவும் சந்தோஷமே நீ சௌளஞ் செய்து குளித்துக் கொண்டு வெளிக்கிடு என்னோடு கூடப் போகலாம் வா” என்றான்.

வீர : என்னுடைய கடன்காரர் என்னிடம் காசு கேட்பார்கள். எனக்குத் தரவேண்டியவர்களோ தரார்கள். ஆகையினால் தங்களைப் போன்ற ஓர் துரைமகனோடு இருந்தால் தான் நான் ஷேமமாயிருக்கலாம். என்று கூறிவிட்டு வெளியே வந்து அங்கே புல் மேய்ந்து கொண்டு நின்ற தனது குதிரையைப் பிரயாணத்திற்கு ஆயத்தப்படுத்தினான். சந்திரசேகரனும் அப்படியே செய்தான்.

பிரயாணத்திற்கு ஆயத்தமானதே வீரசிங்கன் நிலவறையின் வெளிக்கதவை மூடிவிட்டுக் குதிரையிலேறிக் கொண்டு நரசிங்கனுக்குப் பிரியாவிடை கூறினான்.

நர : “கடைசியாய் நீ என்னைவிட்டுப் போகிறாய் நம்முடைய வியாபாரம் இன்றோடு முடிவாகிறது”

வீர : “என்ன செய்யலாம் உன்னைவிட்டுப் பிரிவதே எனக்குத் துக்கமாயிருக்கிறது யாதொரு புரளியும் செய்யாமற் போ” என்றான்.

நர : நீ இவ்விடத்தை விட்டு ஒரு மைல் தூரம் போவதற்கிடையில் எனது புரளியைப்பற்றி அறிவாய். நல்லது போய் வா என்று சொல்லிவிட்டுத் தனது வீட்டை நோக்கி ஓட்டம் பிடித்தான். பிரயாணிகளும் தாங்கள் போக வேண்டிய திசையை நோக்கிச் சென்றார்கள்.

சந்திரசேகரனுடைய குதிரை மிகவும் கெதியாய்ப் போய்க் கொண்டிருந்ததையிட்டு அவன் ஆச்சரியப்பட்டான். அப்போ வீரசிங்கன் ‘ஐயா உமது குதிரைக்கு நானேர் மருந்து கொடுத்திருக்கிறேன்.”

அதுவே குதிரையின் வேகத்தை அதிகப்படுத்தி இருக்கிறது” என்றான்.

சந்திர : “அம்மருந்து குதிரைக்கு ஒரு தீங்குஞ் செய்யாதோ?”

வீர : அதனுடைய தாயின் பாலதற்கு எவ்வளவு ஆரோக்கிய மாயிருக்குமோ அதிலும் பார்க்கக்கூடிய சுகத்தையும் பலத்தையும் இம்மருந்து கொடுக்கும் என்று சொல்லி அம்மருந்தைக் குறித்துப் பேசிக் கொண்டு போகும் போது அவர்களுடைய காதுகள் செவிடுபடும்படியாய் ஓர் பிரமாண்டமான சத்தங் கேட்டதும் பிரயாணிகளும் குதிரைகளும் திடுக்கிட்டு விட்டார்கள். சத்தங் கேட்டதிக்கிற் திரும்பிப் பார்த்தபோது வீரசிங்கனுடைய குகையிருந்த இடத்தில் புகையொரு மலைபோல் எழும்புவதைக் கண்டார்கள். வீரசிங்கன் எனது குகை நாசமாய்ப் போய்விட்டது டாக்டர் நஞ்சப்பன் வெடிமருந்துப் பீப்பா ஒன்றை மறைத்து வைத்திருந்ததை நரசிங்கனுடைய முன்னிலையிற் சொன்னதே குற்றம். ஆயினும் அவன் இப்படிச் செய்வானென நான் காத்திருக்கவில்லை. இச்சத்தத்தைக் கேட்டுக் கிராமத்துச் சனங்கள் ஓடி வருவார்கள். அதற்குமுன் நாம் இவ்விடத்தை விட்டுப்போய் விடவேண்டுமென்று சொல்லவே இருவருந்தங்கள் குதிரைகளைத் தட்டிவிட்டார்கள்.

சந்திர : “தனது புரளியைப்பற்றி நீ அறிவாயென அவன் கூறியது இதை மனதில் வைத்துக்கொண்டுதான்”

வீர : “அவன் புரளிக்காரனாய் இருந்தாலும் மிகவும் நல்லவன் சிநேகித்து விட்டால் உண்மையாய் நடப்பான்” என்றான்.

பின்பு பிரயாணிகள் ஒருவரோடொருவர் பேசாமல் பிரயாணஞ் செய்து சிறப்பூர்ச் சத்திரத்தை அடைந்தார்கள். அங்கே சனங்கள் அங்குமிங்கும் ஓடுவது பெருங் குழப்பமாயிருந்தது. ஒருவரிடமாவது அதன் காரணத்தை அறிந்து கொள்ள முடியாமற் போயிற்று. கடைசியாய்க் காவற்காரனிடமிருந்து சங்கதியை அறிந்தபோது அது தங்களைப்பற்றியதாய் இருந்தது.

காவற் : “இன்று காலை வீரசிங்கன் என்பவனை பசாசு தூக்கிக் கொண்டு போவதாய்ப் பேசுகிறார்கள்.”

வேறொரு : “குதிரைக்கு வைத்தியம் செய்ய அல்லது லாடமடிக்க அவனைப்போல் வேறொருவருமில்லை”

காவம் : “பசாசு வைத்தியனாய் வந்திருப்பதைப் பார்க்கிலும் தொலைந்து போவது நலம்” என்றான்.

வீரசிங்கனை அவனது மாறுவேடத்தால் ஒருவருக்குத் தெரிந்து கொள்ளவில்லை. பிரயாணிகளிருவரும் இவர்களுடைய சம்பாஷணையைக் கேட்டுத் தங்களுக்குள்ளே சிரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் ஒரு அறையில் பிரவேசித்ததே சந்திர சொந்தக்காரன் சாப்பாடு கொண்டு வந்து கொடுத்தான். அவனுடைய மனைவியும் வேலைக்காரரும் வீரசிங்கனைப் பற்றியும் பசாசைப்பற்றியும் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

சத்திரக்காரன் பசாசு வீரசிங்கனைக்கொண்டு போனதிலும் பார்க்க எனது மனைவியையும் வேலைக்காரரையும் கொண்டு போயிருந்தால் நலமாய் இருக்கும் எனக்கோபத்தோடு சொல்லிவிட்டு அவ்விடத்து வேலைகளைச் செய்து கொண்டிருந்தான். இவர்கள் இருவருஞ் சாப்பிடும்போது சந்திரசேகரன் தனது சாப்பாட்டில் எவ்வளவு கவலையினமாயிருந்தான் என்பதை வீரசிங்கன் அறிந்து கொண்டான். அந்தப்பெண்ணினுடைய ஞாபகம் தனது ஐமமானுக்குத் துக்கத்தை உண்டுபண்ணியதாய் அறிந்து கொண்டான்.

வீர : “தங்களுக்கு இச்சாப்பாடு இணங்கவில்லை போலும் என்னைப் போல் ஏழைகளுக்கு இது இராசபோசனம்” என்றான்.

சந்திர : “அப்படியானால் கெதியாய்ச் சாப்பிட்டுவிட்டு எழும்பு இந்த இடத்தில் நீயிருப்பது கூடாது” என்றான்.

இருவரும் சாப்பிட்டு முடிந்ததே குதிரைகளுக்கு ஆகாரம் கொடுத்துவிட்டுப் பிரயாணத்தைத் தொடங்கினார்கள்.

அவர்கள் அநேகம் சிறு குன்றுகளையும், காடுகளையும் கடந்து அடுத்தநாள் அதாவது சந்திரசேகரன் கேயனூர் விட்டுப்பறப்பட்ட மூன்றாவது நாள் மத்தியானம் புஷ்பகிரி ஜமீந்தாரின் மாளிகையை அடைந்தார்கள்.

9ம் அத்தியாயம்

சந்திரசேகரனும் வீரசிங்கனும் சாமிநாதபுரம் சேர்தல்.

புஷ்பகிரீ ஜயந்தாரின் மாளிகையோர் விஸ்தாரமான பழைய கட்டிடம் மாளிகைக்கு முன்னால் ஓர் நந்தவனமும் பின்னால் ஓர் காடுமுண்டு இக்காட்டிலே சில வேலைகளில் பிரபு வேட்டையாடுவது வழக்கம் மாளிகையைச் சுற்றியொரு அகழியிருந்தது. மாளிகையிலிருந்து போக்குவரவு செய்வதற்காக அகழியின் மேலே இரண்டிடத்தில் பாலங்கள் போடப்பட்டிருந்தன. அப்பாலங்களை வேண்டியபோது பாவிக்கவும் மற்றும் வேளைகளிலெடுத்து வைக்கவும் கூடும்.

சந்திரசேகரனும் வீரசிங்கனும் வந்த நேரத்திற் பாலங்கள் பாவிப்புக்காய் அகழியின் மேலிடப்பட்டிருந்தன. ஆகையினாலவர்கள் யாதொரு கஷ்டமுமின்றி மாளிகையைடைந்து விட்டார்கள்.

மாளிகையில் ஒருவருங் காணப்படவில்லை சந்திரசேகரன் வேலைக்காரர்களை ஒவ்வொருவராய்க் கூப்பிட்டான். கடைசியாய்ப் பிரபுவின் காரியதரிசியாகிய உலகசேகரம் வெளியேவந்து சந்திரசேகரரே வந்தனம் பிரபுவைத் தயவு செய்து வந்து பாரும் மண்டலநாயகத்தாலும் என்னாலும் அவருடைய வருத்தம் என்ன வென்று சொல்லமுடியவில்லை என்றான்.

சந் : அப்படியானால் நானிவ்விடத்தை விட்டுப்போன பிற்பாடு சுகவீனம் திகரித்துவிட்டதோ?"

உல: இல்லை உடம்பளவில் சொந்தமாகவேயிருக்கிறார். நன்றாய்ச் சாப்பிடுகிறார் ஆனால் அவர் நித்திரை செய்கிறதில்லை. விழித்திருப்பது மில்லையென்றே கூறலாம். ஆதாவது எப்பொழுதும் தூங்கிக் கொண்டிருப்பார். இது மனவியாதி யென்றே நினைக்கிறேன்."

சந் - அப்படியானவர் இப்போது வேட்டைக்கு போகிறதில்லையா?

உல - இல்லை அவர் இப்போ மாளிகையை விட்டு வெளியே போவதில்லை.

அப்பொழுது சந்திரசேகரன் மாளிகைக்குப் போவோம் மிகுதியை அங்கே வந்து சொல் என்று கூறிவிட்டு வீரசிங்கனைக் காட்டி இவனை வேலைக்காரரோடு கொண்டு போய்விட்டு மரியாதையாய் நடத்தச்சொல்லு என்று சொன்னான். உலகசேகரன் அப்படியே வீரசிங்கனைக் கொண்டு போய்விட்டு சந்திரசேகரனோடு மாளிகைக்குச் சென்று அவனை கூடத்திலுட்காடும்படி சொல்லிவிட்டு பிரபு எப்படியிருக்கின்றார் எனப் பார்ப்பதற்காக அவருடைய அறைக்குச் சென்றான். அவர் அங்கேயொரு நாற்காலியிற் தூங்கிக் கொண்டிருந்தார் அவன் உடனே சந்திரசேகரனிடம் திரும்பி வந்து “பிரபு தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறார். அவர் விழித்தவுடனுனக் கறிவிக்கும்படி மண்டல நாயகத்துக்குச் சொல்லியிருக்கிறேன்” என்றான்.

சந் - “ஐயா! பிரபு தப்பிவிடவேண்டும். யாவந் தெய்வசித்தம்”

உல - அரங்க நாயகியைப் பற்றிய செய்தி யென்ன உம்முடைய பிரயாசம் பயன்படவில்லை என உம்முடைய முகத்திலிருந்து அறிகிறேன் கமலநாதனென்னுமந்த போக்கிரியைக் கண்டேனானால் எனது கைதுப்பாக்கியால் அவனைச் சுட்டுவிட்டே வேறு வேலைபார்ப்பேன். என்று சொல்லும் போது அவர்களிருந்த கூடத்தின் கதவு திறக்கப்பட்டதும் மண்டல நாயகம் உள்ளே வந்து சந்திரசேகரனைப் பிரபுவின் அறைக்கு வரும்படி சைகை செய்யவே இருவருமவனைப் பின்தொடர்ந்தார்கள்.

பிரபுவினுடைய அறை மிகவுமழகாயலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது சுவரிலே வேட்டைக்குரிய ஆயுதங்கள் தொங்கவிடப்பட்டிருந்தன. பிரபுவும் ஓர் நாற்காலியிலே சாய்ந்திருந்தார். அவர் ஒரு ஸ்தூலதேகமுடைய வகோதியர்.

அவருக்குப் பக்கத்திலே யவருடைய குல குருவும் வந்து காத்திருந்தார். சந்திரசேகரன் வந்திருப்பதை அறிந்தவுடனே பிரபு குணப்படுவாரென்று யாவரும் நம்பியிருந்தார்கள். பிரபு வியாதியஸ்தராயங்கு உட்காந்திருப்பதைக் கண்டதே சந்திரசேகரனுடைய கண்களில் நீர் ததும்பியது. சிறிது நேரஞ்சென்று பிரபு நித்திரை விட்டெழுபவர்போல் விழித்துச் சந்திரசேகரனைத் தன்னிடம் வரும்படியழைத்து ஆலிங்கனஞ் செய்துகொண்டு நான் இன்னுமிந்த உலகத்திற் சீவிக்கிறேனெனச் சொல்லித்தன்னுடைய கண்களினின்றும் நீர் தாரைதாரையாய் ஓடவிட்டார்.

சந்திரா : - “ஐயா! தாங்களழுவதை பார்க்கவும் நேரிட்டு விட்டதோ”

பிரபு - குழந்தாய், நானுன்னிடம் ஓர் கேள்வியும் கேட்கவில்லை நீ யவளைக் கண்டாயா? அல்லது காணவில்லையா என நான் அறியவிரும்பவில்லை அவளிவ்விடம் இருப்பதைப் பார்க்கப் போய்விட்டதே நலம்” என்றார்.

சந்திரசேகரன் யாதொருபதிலுஞ் சொல்ல இயலாதவனாய்த் தன்முகத்தைக் கைகளால் மறைத்துக்கொண்டு அழுதான்.

பிரபு : அழாதே நீயேன் அவளுக்காக அழுகின்றாய் அவளென்னுடைய மகளாயிருப்பதினால் அழ வேண்டியவன் நானே அவளுன்னுடைய மனைவியாய் வராவிட்டதற்காக நீ சந்தோஷப்படவேண்டும் ஆ! கடவுளே நீர் எப்பொழுதும் எங்கள் நன்மைக்கே யாவையுஞ் செய்கின்றீர். சந்திரசேகரனையும் அரங்கநாயகியையும் விவாஹம் முடித்து என் கண் குளிரப் பார்க்கவேண்டுமென்று ஆசையாயிருந்தேன். அது அப்படி நடவாது விட்டது மிகவும் நலம்.

குரு : பிரபுவே! மனரம்மியமாயிருங்கள் நீங்கள் தங்கள் புத்திரியைப் பற்றி இவ்வளவு குறைவாய்ப் பேசுவது தகாது;

பிரபு : “எனது மகள் என்போன்ற ஓர் பிரபுவின் வேலைக்காரனோடு போய்விட்டது எவ்வளவு மரியாதைக்குறைவு”

குரு : ஐயா! நீங்கள் உங்கள் சயன அறைக்குச்சென்று சற்று நித்திரை செய்யுங்கள் அது தங்களுக்கு ஆரோக்கியத்தைத் தரும் என்றார்.

பிரபுதன் உள்ளங்கியின் ஜேபியிற்கைவிட்டு ஒரு சிகைத்துண்டை யெடுத்துக்காட்டி “சந்திரசேகரா” அரங்கநாயகி காணாமற்போன அன்று மாலை அவளென்னை வந்து முத்தமிட்டாள். நானுமொருகிழட்டு மடையன் போல் அவளை யன்பால் முத்தமிட்டேன். அப்போ அவள் தனது கத்திரியை யெடுத்து தனது சிகையிலோர் துண்டை நறுக்கித்தந்தாள். அவள் இதையே தனது கடைசி அடையாளமாகத் தந்தாளென்பதை யறிந்து

கொள்ளக்கூடவில்லை ஆயினும் நாம் போனதை நினைத்து துக்கப்படுவதிற் பிரயோசனமில்லை. நீ போய் சாப்பிடு நான் எனது காட்டுக்குட் சிறிது நேரம் உலாத்தி விட்டு வருகிறேன். அங்கே எனது முற்பிதாக்களின் கல்லறைகளுண்டு. நானவர்களை நாளைக்கே பின்பற்றக்கூடுமானால் எவ்வளவு சந்தோஷமாயிருப்பேனென்று சொன்னார்.

குருவும் சந்திரசேகரனும் அவரை வெளியே போகவேண்டாமென்று தடுக்கவே அவர் தனது சயன அறையிற் சென்று மஞ்சத்திற்படுத்துக் கொண்டார் சந்திரசேகரன் பிரபு அயர்ந்து நித்திரைபோகும் வரையும் அவரோடு இருந்து விட்டுக்குரு இருந்த அறைக்குட் திரும்பி வந்துவிட்டான்.

இவர்களிருவரும் மண்டல நாயகமுமாக அப்போ பிரபுக்குயாது செய்யப்பட வேண்டுமென்பதாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

குரு - அரங்கநாயகி யெங்கிருக்கின்றாள் என்பதைக்கூட நீர் அறியவில்லைபோலும்.

சந் - அவள் ஆதவபுரிக்கருகாமையிலிருக்கும் கேயனூரிலே மரகத மாளிகையில் கமல நாதனின் வைப்பாட்டியாக இருக்கிறாள். அன்று என்னுடைய வாளாலவன்மேற் பகைசாதித்திருப்பேன் கொஞ்சந் தவறிவிட்டது.

குரு : ஆத்திரகாரப் பையனே நீயப்படி செய்யாமல் விட்டது மிகவும் நலம் அரசன் அன்று கொல்வான் தெய்வம் நின்று கொல்லும் நீயவனைக் கொல்லாமலவனை யவ்விடத்திலிருந்து கொண்டுவரவேண்டியதே நீ செய்கிறவேலை.

சந் - நானுமப்படியே யோசித்திருக்கிறேன். கமலநானைப் பற்றி இராணியிடம் மனுச் செய்யப் போகிறேன். அவனுடைய எசமான் இரங்கநாதன் பிரபுதானுமவனுக்கு உதவி செய்யக்கூடாமலிருக்கும்.

குரு : “நீ முதல் இரங்கநாதன் பிரபுவிடமே முறைப்படவேண்டும் இல்லா விட்டால் தனது ஊழியனைப் பற்றி இராணியிடம் முறைப்பட்டதற்காகக் கோபிப்பார்”

சந் : அப்படிச் செய்ய எனக்கு விருப்பமில்லை. இரங்கநாதன் பிரபுவும் நம்மைப்போன்ற பிரயாசைதானே அவர் நம்மிலும் பார்க்கக்கூடியதாய் ஒன்றுஞ் செய்ய முடியாது. நான் இராணியிடம் முறைப்படவேண்டும். ஆனால் பிரதாபசிங்கம் பிரபுவே முறைப்பாடுகாரனாக இருக்கவேண்டும். நீங்களதை அவருக்குச் சொல்லுங்கள். அரங்கநாயகியின் விஷயத்தைப்பற்றி நான் முறையிடுவது எனக்குப் பிடிக்கவில்லை.

குரு - “அப்படியல்ல நீ இரங்கநாதன் பிரபுவுக்கே மனுச்செய்ய வேண்டும். இராணி தன்னுடைய பிரசைகளின்மேல் எவ்வளவு அதிகாரஞ் செலுத்தக் கூடுமோ அவ்வளவு அதிகாரம் இரங்கநாதன் பிரபு தன் வேலையாட்களிடம் செலுத்தக்கூடும். கமலநாதனைத் தனது இஷ்டப்படி தண்டிக்கப் பிரபுக்கு அதிகாரமுண்டு”

சந் : சரிதான் தாங்களிதை யெனது ஞாபகத்திற்குக் கொண்டு வந்ததற்காகத் தங்களுக்குக் கடமைப்பட்டவனாயிருக்கிறேன். பிரதாப சிங்கம் பிரபுவைக் கொண்டு ஆகவேண்டியகாரியம் யாவுஞ் செய்விப்பதில் நீங்களுமெனக்கு உடந்தையாயிருக்க வேண்டும்மெனக் குருவும் தலையசைத்தார்.

சந் : நீங்களுமொருவேளை யிதற்குச்சாட்சியாய் வரவேண்டி வரும்.

குரு : நானவர்களைத் தனிப்பாதைகளிற் சந்தித்திருக்கிறேன். ஓர் நாள் அவர்களை யோர் காட்டிற் கண்டேன். கமலநாதன் ஓர் முகமுடியணிந்திருந்தான் என்னைக் கண்டதேயவர்கள் பிரிந்து வெவ்வேறுதிக்காற் போனார்கள்.

மண் - “அம்மாள் காணாமற்போன அன்று சாயங்காலம் அவர்களிருவரும் அதோவிருக்கும் கோயிலுக்குப் பின்னாற் குதிரையேறிச் சென்றதை நான் கண்டேன்.”

சந் - “ஏதோ நம்மாற் கூடியதைப் பார்ப்போம் நான் பிரயாணத்துக் காயத்தப்படுத்த வேண்டும் நீங்களிதைப் பிரபுவிடம் பேசுங்க” ளெனச் சொல்லிவிட்டு அறையைவிட்டுப் புறப்பட்டான்.

குரு : “இவனோர் பிடிவாதகாரப் பையன் கடவுளவனுக்கு சாந்தகுணத்தை யளிப்பாராக.”

மண் - “சாந்தமாயிருந்தாற் கமல நாதனோடு காரியம் பார்க்கக்கூடாது.”

குரு : “பிரதாப சிங்கம் பிரபு இவ்விஷயத்திற்குநனக்காகச் சந்திரசேகரனை யனுப்புவாரோ என்பது” சந்தேகம் எனச் சொல்லும்போது அங்கே வந்த உலகசேகரம் அவர்ப்படிச்செய்வாரென்பதற் சற்று மையமல்ல பிரபு நித்திரை விட்டெழும்போது பூரண சுவாதீனத் தோடிருப்பான் என்றான்.

குரு : “அப்படியானால் டாக்டருடைய மருந்தில் உனக்கு நல்ல நம்பிக்கை யிருக்கிறதோ?”

உல : “இல்லை டாக்டருடைய மருந்தைப் பாவிக்கவில்லை சந்திரசேகரனோடு கூட ஒரு கொல்லன் வந்திருக்கிறான் அவன் பிரபுவுக்கு கொடுத்திருக்கும் மருந்து டாக்டருடைய மருந்தைப் பார்க்கிலும் நூறு மடங்கு விசேஷம் என்றான்.

குரு : “உடனே கோபங் கொண்டவராய்த் தனது நாற்காலியை விட்டெழுந்து கொல்லனா? யாருடைய உத்தரவோடு அவனுடைய மருந்தைக் கொடுத்தாய்? யாரவனுக்கு உத்தரவாதம்? என்று கேட்டார்.

உல : உத்தரவும் உத்தரவாதமும் என்னுடையதே. இம்மாளிகையில் கடந்த 25 வருஷக்காலமாக ஊழியஞ் செய்த நான் பிரபு வருத்தமாயிருக்கும் போது அவருக்கு மருந்து கொடுக்க யாருடைய உத்தரவை எதிர் பார்க்க வேண்டுமென்று கடுத்துச் சொன்னான்.

இதைக் கேட்டுக்கொண்டு நின்றவர்கள் ஓடிப்போய்ச் சந்திர சேகரனுக்கு அறிவித்தார்கள். சந்திரசேகரன் உடனே வீரசிங்கனைத் தனிமையாயழைத்து நீ யாருடைய உத்தரவோடு பிரபுவுக்கு மருந்து கொடுத்தாயென்று கேட்டான்.

வீர : எனையா டாக்டர் நஞ்சப்பனிடம் யான் வைத்தியம் பழகியதாய் உங்களிடம் சொல்லவில்லையா?

சந் : “முட்டாள் பயலே பிரபுவுக்கு வருத்த மதிகமானாலுன்னையோர் இரும்புச் சுரங்கத்திற் புதைப்பேன்.”

வீர : “ஐயா எனக்கு இரசவாதம் தெரியாது விட்டாலும் பிரபுவுடைய வருத்த மின்னதென எனக்கு நன்றாய் விளங்குகிறது. இப்பொழுது கொடுத்திருக்கும் மருந்தாலவர் சுகப்படுவார்.

சந் : நீ யென்னிடத்தில் நேர்மையாய் நடந்துகொள் வாயென நினைக்கிறேன்.

வீர : பிரபுவே நான் தங்களிடத்தில் மிகவும் நேர்மையாகவே நடந்து கொள்கிறேன். வயோதிகரான பிரதாப சிங்கம் பிரபுவை மோசப்படுத்துவ தினால்தான் கூடிய பிரயோசனமென்ன? நான் தங்களுையே தஞ்சமென வந்திருக்கிறேன். இந்த நிமிஷம் யான் உயிரோடிருப்பதும் தங்களுடைய கிருபையே, பிரபு நித்திரை விட்டெழுந்தவுடன் எந்தவித மிருக்கிறாரென்பதி லிருந்து என்னுடைய உண்மையை யறியுங்கள்.

வீரசிங்கன் பிரபுவுக்குக் கொடுத்த மருந்து உண்மையிலே குணத்தைக் கொடுக்கக் கூடியது. பிரபு நெடுநேரம் நித்திரைசெய்து விட்டெழுந்தார். அது அவருக்கு ஆரோக்கியத்தைக் கொடுத்ததென்பது அவருடைய சம்பாஷணையிலிருந்து விளங்கியது. அவர் குருவினா லெழுதப்பட்ட மனுவிற்கு கைச்சாத்திட்டு தனது மகளின் சங்கதிக்கு சந்திரசேகரனை யொரு காரியகாரனாக அனுப்பினார், சந்திரசேகரன் புஷ்பகிரிக்கு வந்து சேர்ந்த அடுத்தநாள் இராமையுடைய அரண்மனைக்குப் போகப் புறப்பட்டான். அந்நாட்களில் இரங்கநாதன் பிரபுவும் அங்கேயிருந்தார். சந்திரசேகரனிடம் தன் பிரயாணச் செலவுக்குத்தானும் பணமில்லாதிருந்தது. பிரதாபசிங்கம் பிரபுவும் நினைத்த நேரத்தில் பணங்கொடுக்கக் கூடிய அந்நிலைபரத்திலிருக்கவில்லை. இதையறிந்த மண்டலநாயகம் தான் 2 வருடங்களாகச் சேமித்து வைத்த 300 தங்க நாணயங்களைக் கொண்டு வந்து சந்திரசேகரனிடமளித்தான். சந்திரசேகரன் அவனுக்குபகாரம் கூறிவிட்டுப் பெற்றுக்கொண்டான்.

சந்திரசேகரன் பிரயாணத்துக்குப் புறப்படும் போதே வீரசிங்கனவனிடம் ஐயா நானுமுங்களுடன் அரண்மனைக்கு வருகிறே னென்றான், சந்திரசேகரனவனைப் பார்த்து “உன்னைபுங் கூடவே கொண்டு போகவேண்டுமென நானும் விரும்புகிறேன் உன்னை யாராவது கண்டு பிடித்துவிட்டாலென்ன செய்வாய்? உனக்கு விரோதமாயனைக வருடங்களுக்கு முன் ஒரு உவாறன் பிறப்பித்திருக்கிறதாகக் கூறியிருக்கிறாயல்லவா?

வீர :- ஐயா என்னை எவராவது மட்டுப்பிடிக்கா வண்ணம் யான் மாறுவேடமணிந்து கொள்வேன். என்று சொல்லிவிட்டுச் சொன்னவாறு செய்துகொண்டிருந்தான். அப்படியிருந்துமவனைக் கொண்டுபோவது சந்திரசேகரனுக்குப் பூரண விருப்பமில்லாதிருந்தது.

வீர :- ஐயா நீங்கள் போகும் விஷயத்தில் யானுங்களுக்கு உதவியாயிருப்பேன். வாளையெடுத்து டம்பமாய்ச் சுழற்றக்கூடியவர்களிலும் பார்க்கயான் எனது மூளையைச் சற்றுப் பிரயோசனமான வழியிற் செலவழிப்பேன்.

சந்திரசேகரன் இன்னும் யோசித்துக் கொண்டிருந்தான் அப்போது முற்றத்திற்குதிரை வருஞ் சத்தங் கேட்டது உடனே மண்டல நாயகமும் உலகசேகரனும் சந்திரசேகரன் நின்ற அறைக்குள் வந்தார்கள்.

உல : யாரோ ஓர் பிரபுவிடமிருந்து ஒருவன் வந்திருக்கிறான். அவன் கொண்டுவந்த கடிதமிதோ விருக்கிறது, என்று சொல்லிக் கடிதத்தைச் சந்திரசேகரனிடங் கொடுத்தான். கடிதத்தின் மேலுறையில் நமது அன்பார்ந்த உறவினன் சந்திரசேகரம் பிரபுவுக்கு இதைக்கண்டவுடன் கூடிய கெதியாய் வரவும்” என்று எழுதப்பட்டிருந்தது. அவன் கடிதத்தைப் பிரித்துப்பார்த்தான். அதில் பின்வருமாறு எழுதப்பட்டிருந்தது.

சாமிபுரம்

1-9-1848

நமது உறவினனும் சினேகிதனுமாகிய
சந்திரசேகரம் பிரபுவுக்கு :-

யான் இப்பொழுது வருத்தமாயிருக்கிறேன்.

இந்த நேரத்தில் என்னுடைய உறவினரும் சினேகிதருமென் பக்கத்திலிருக்க வேண்டுமென்பது எனது விருப்பம். ஆனபடியால் கடிதங் கண்டவுடன் எனது சின்ன மாளிகை வந்து சேரவேண்டியது.

இப்படிக்கு

சம்புநாதன்

சாமிபுரம், ஜமீந்தார் - சந்திரசேகரன் கடிதத்தை வாசித்தவுடன் உலகசேகரனைப் பார்த்து இதைக்கொண்டுவந்த தூதனையனுப்பிவிடு என்று சொல்லும்போது அவனும் முன்னே பிரவேசித்தான். பிரவேசித்ததே சந்திரசேகரன் “ஆ! சீவரெத்தினம் நீயா பிரபு எப்படியிருக்கிறார்” என்று கேட்டான்.

சீவ :- சுகவீன மாயிருக்கிறார் தங்களைக் கெதியில் வரும்படி சொன்னார்.

சந் :- பிரபுவுக்கு இருக்கும் வருத்தமென்ன?

சீவ : “ஐயா எனக்கதைப்பற்றித் தெரியாது. சூனியம் என்பதாய்ப் பேசினார்கள்.” இவர்களுடைய சம்பாஷணையைக் கேட்டுக்கொண்டு நின்ற வீரசிங்கன் இரண்டடி முன்னுக்கு வந்து அவருக்கிருக்கும் வருத்தத்தின் குணமென்ன வென்பதாகக் கேட்டேன் என்றான் அப்போ சீவரெத்தினம் ஓர் அன்னியன் கேள்விக்குப் பதிலுரைக்கலாமோ என உத்தரவு கேட்பவன் போல சந்திரசேகரனின் முகத்தையண்ணார்ந்து பார்த்தான். சந்திரசேகரன் சாடைசெய்யவே அவன் பின்வருமாறு சொல்லத் தொடங்கினான்.

பிரபுவுக்குப் படிப்படியாய் பெலம் குறைந்து கொண்டு போகிறது. இரவில் வெயர்வையதிகம் சாப்பாட்டிற்பிரியமில்லை. எப்பொழுதுமாயாச மாயிருக்கிறார்.

வீர :- அதோடு வயிற்றுளைவும் காய்ச்சலுமிருக்கிறதா? சீவரெத்தின மாச்சரியப்பட்டவனாய் ஆம் என்றான்.

“எனக்கு அவ்வியாதியின் காரணந் தெரியும். உனது எசமான் ஓர் நஞ்சுத்திராவகத்திற் கொஞ்சம் சாப்பிட்டு விட்டார். அதைச் சுகப்படுத்த எனக்குத் தெரியும்.”

சந் :- “நீ பேசுவதின் கருத்தென்ன? நாங்கள் சம்பாஷிப்பது இத்தேசத்தில் ஓர் பெரிய பிரபுவை பற்றி உன்னுடைய பகிஷ்களுக்கு இது தருணமல்ல.”

வீர :- “ஐயா நான் பகிடிபண்ணவில்லை. நான் பிரதாபசிங்கம் பிரபுவுக்குச் செய்ததை மறந்து விட்டீர்களா?” சந்திரசேகரன் நல்லது நாம் புறப்படுவோம் என்று சொல்லவே வீரசிங்கனும், சீவரெத்தினமும் தங்கள் குதிரைகளில் ஏறிக் கொண்டார்கள். பிரதாபசிங்கம் பிரபுவும் மாளிகையிலுள்ள மற்றவர்களும் சந்திரசேகரனை ஆசீர்வதித்தனுப்பினார்கள்.

பிரயாணிகள் மூவரும் மங்களபுரியை நோக்கி மிகவும் விரைவாய் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். வீரசிங்கன் புஷ்பகிரிஜமீந்தாரின் மாளிகையிற்றங்கி யிருந்த நேரத்தை வீணிற் செலவழிக்கவில்லை. அவன் தனது தோற்றத்தை மாற்றுவதற்குரிய காரியங்களைச் செய்து கொண்டிருந்தான். அவன் கொல்லனாக மறைந்திருந்து வேலைசெய்தபோது அவனுடைய தாடியும் மீசையும் மீசையுமடர்த்தியாய் வளர்ந்திருந்தன. அவனுடைய முகம் மிகவுமலங் கோலமாயிருந்தது. அந்நாட்களிலவனைக்கண்ட யாராவது அவனுக்கு ஏறக்குறைய 50 வயதிருக்குமென்பதாய்ச் சொல்லுவார்கள். இப்போ அவன் தனது தாடியைச் சௌளஞ்செய்து விட்டு கிருதாவைப் போர்வீரர் முறுக்குவதைப்போல் முறுக்கிவிட்டுக்கொண்டான். அவனிப்போ அணிந்திருந்த உடையுமவனுடைய தோற்றமுமவனுக்கு 30 வயதே இருக்கலாமெனக் காட்டியது.

வீரசிங்கன் தனது எஜமானைப் பார்த்து நான் என்மாறுவேஷத்தோடு எனக்கெதிராய் வாறன்ட் பிறப்பித்த நியாயாதிபதியின் முன்னிலையிற்றானும் அச்சமின்றிப்போவேன். ஐயா என்னை நம்பியனேகர் தங்கள் குதிரைகளுக்கு இலாடமடிக்க வந்து ஏமாந்து போவார்கள் என்றான். அவன் சொன்னது பொய்க்கவில்லை. யப்படி யனேகர் ஏமாந்து போனது உண்மையே.

இவர்கள் போய்க்கொண்டிருந்தபாதை இராயபுரம் ஜமீந்தாரின் ஆணைக்குள்ளடங்கிய கிராமங்களுக்கடாயிருந்தது. ஆனபடியாலிவர்கள் மிகவும் கெதியாய் பிரயாணம் பண்ணினார்கள். வழியிலே மூன்று சத்திரங்களில் மாத்திரமிறங்கினார்கள். அங்கே இவர்களைப்பற்றி விசாரித்த போது வீரசிங்கன் மூவருக்கும் மாறுபெயர்களுையே கூறிவிட்டான். எல்லாவிடத்திலுஞ் சந்திரசேகரனையோர் அயல்நாட்டு இளவரசரென்றும் ஜெயலெட்சுமி இராணியை மணப்பதற்காக வந்திருக்கிறாரென்றுங் கூறிக்கொண்டான்.

கடைசியாயிவர்கள் மங்களபுரியை யடைந்தார்கள். சந்திரசேகரன் அவ்விடம் தாமதியாமற் சாமிநாதபுரத்திற்கே போகவேண்டுமெனச் சொன்னான். ஆனால் வீரசிங்கனின் வேண்டுகோளின் பேரிலிவ்விடம் சிறிது நேரம் தாமதிக்க வேண்டி நேரிட்டது. சீவரெத்தினத்தையும் குதிரைகளையுமோர் சத்திரத்தில் விட்டு விட்டு மற்ற இருவரும் சத்திரத்தின் வழியாய் நடந்து சென்றார்கள். வீரசிங்கன் சில மருந்துக்கடைகளுக்குப் புகுந்து ஒவ்வோர்கடையிலும் வேறு வேறு திராவகங்களையும் சரக்குகளையும் வாங்கிக்கொண்டு சென்றான். எல்லாவற்றையுமொருகடையில் வாங்கவில்லை சில கடைக்காரர் பிழையான வஸ்துவைகொடுத்து அவனை அனுப்பப் பார்த்த போதவனதற்கிடங் கொடுக்கவில்லை. அவனுக்கு வேண்டிய தாயிருந்த இன்னுமோர் திராவகத்தைத் தேடிக்கடைவிதி முழுவதுந் திரிந்தும் பயன்படவில்லை. சிலரப்படி யொருமருந்து உலகத்திலில்லையென்றார்கள் சிலரதற்குப் பதிலாக வேறு மருந்தைக் காட்டினார்கள். கடைசியோர் கிழவன் இவர்களைப் பார்த்துத் துரைகளே இம்மருந்தொருவேனையோகரெத்தினமென்னும் அன்னியநாட்டானுடைய கடையிலிருக்குமென்றான்.

இதைக்கேட்ட வீரசிங்கன் சந்திரசேகரனைப் பார்த்து நானும்படியே நினைத்தேன் நேரம் வீணிந் செலவழிவதாயெண்ண வேண்டாம் நாம் வாங்கப்போகுமிந்த மருந்தாலதிக பிரயோசனமுண்டு. வாருங்கள் யோகரெத்தினத்திடம் போவோம்" எனச் சொல்லிக்கொண்டு முன்னே நடந்தான். சந்திரசேகரனுமவனைப்பின் தொடர்ந்தான்.

எசமானைப்பார்க்கிலு முழியன்பட்டினத்தின் பாதைகளை நன்றாயறிந்திருந்தான். ஆகவே அவர்கள் குறுக்குவழிகளால் நடந்து சிறிது நேரத்திற்குட் குறிக்கப்பட்ட விடத்தையடைந்தார்கள். யோகரெத்தினத்தின் கடை மற்றக்கடைகளைப் போல் நேர்த்தியாயிருக்கவில்லை. இவர்களங்கு சென்றதேயோர் மெல்லிய கறுத்த மனிதனைக்குளிருந்து வந்து இவர்களுக்கு மிகவும் மரியாதை பண்ணிவிட்டுப் பிரபுக்களே! தங்களுக்கு யாது வேண்டுமெனக் கேட்டான். வீரசிங்கன் தனக்கு வேண்டிய திராவகத்தின் பெயரைச் சொன்னதே கடைக்காரன் திடுக்கிட்டுவிட்டான்.

யோக :- நீங்களேன் இந்த மருந்தை விசாரிக்கிறீர்கள் 40 வருஷமாய் நானிங்கே மருந்து விற்கிறேன். ஒருவராவது இந்த மருந்தை கேட்கவில்லை.

வீர :- அனாவசியமான கேள்வியுனக்கேன்? இம்மருந்துன்னிடம் விற்பனைக்கிருக்கிறதோ என நானறிய வேண்டும்.

யோக - ஆம் ஐயா உண்டு எனச் சொல்லிக்கொண்டு ஓர் திராவகத்தை எடுத்துக்காட்டி இதனுடைய விலை மிகவுமதிகம். இம்மருந்தின் நிறையினாலுமடங்கு நிறையுள்ளபொன்னே மருந்தின் விலையாகும். இது இமயமலையிலிருந்து வருகிறது. இத்திராவகம் வடிக்கப்படும் பூண்டு அங்கே நூறு வருஷங்களுக்கொரு முறைதான் வளரும்” என்றான்.

வீரசிங்கன் திராவகத்தைப் பார்த்துவிட்டு நான் கேட்டது இதல்ல. இது எந்தக்கடையிறாணு மெந்தக்காலத்திலும் வாங்கலாமே என்றான்.

யோக : “நீரோ முரட்டுத்தனமான மனிதன் இதிலும் மேலானது என்னிடத்திலலை. இருந்த போதிலும் ஒரு டாக்டருடைய உத்திரவில்லாமல், அல்லது நீரதைக்கொண்டு என்ன செய்யப் போகிறீரென்பதை யறியாமல் நான் தரமாட்டேன் என்றான். இதைக்கேட்டதே வீரசிங்கன் சந்திரசேகரனுக்கு விளங்கக்கூடாத பாஷையிற் கடைக்காரனுக்குப் பதிலுரைத்தான். யோகரெத்தினம் பிரமித்து ஸ்தம்பம்போல் நின்றவிட்டான். பின் வீரசிங்கனைப் பார்த்து ஐயா தாங்கள் அடியேனுடைய வீட்டிற்குவந்து கொஞ்சம் தண்ணீராவது குடித்துவிட்டுப் போகவேண்டும். நீங்களென் முற்றத்தில் மிதித்த மாத்திரமே யென்பாவங்கள் என்னைவிட்டுப் பறந்து போம்.” என வேண்டிக்கொண்டான்.

வீர : “அவனுடைய வேண்டுகோளை மறுத்துவிடவேயவன் ஓர் கண்ணாடி யலுமாரியைத்திறந்து அதற்குள் மிகப் பவுத்திரமாய் மறைக்கப்பட்டிருந்த ஓர் சிறு புட்டியையெடுத்தான் அதிலே கறுப்பு நிறமான திராவகம் இருந்தது.

வீரசிங்கனைப்பார்த்துவிட்டு உன்னிடம் தராசிருக்கிறதா? என்றான் வியாபாரி “ஆம்” என்று சொல்லிவிட்டு அங்கொரு மேசையின் மேலிருந்த பித்தளைத் தராசைக்காட்டினான். வீரசிங்கனைப் பார்த்துவிட்டுப் பிழையான தராசில் நிறுக்கப்படும் மருந்து சரியாய்ப் பலிக்கிறதில்லை யென்பதுனக்குத் தெரியாதா? வென்று கேட்கவே யோகரெத்தினம் தலை குனிந்தவனாய் ஓர் சிறு அழகிய பெட்டியைத்திறந்து அதிலிருந்த ஓர் கண்ணாடித் தராசை யெடுத்துக்கொடுத்தான். வீரசிங்கன் திராவகத்தில் ஒரு ரூபாவிடை நிறுத்தெடுத்துக்கொண்டு அதன் கிரயமென்னவென்று விசாரித்தான்.

யோக :- தங்களிடமிருந்து யானோர் காகம் வாங்கமாட்டேன், அடியேனையின்னுமோர் தடவை கண்டுகொண்டு போவதே தாங்களெனக்குச் செய்யக் கூடிய கிருபையென்று பதிலுரைத்தான்.

போகும்போது சந்திரசேகரன் வீரசிங்கனைப் பார்த்து நீ யெப்படியாவது அவனுக்குத் காசு கொடுத்திருக்க வேண்டுமென்றான்.

வீர :- “நானா? அவனுக்கு காசு கொடுப்பது. தாங்களென்னோடு இருந்திராவிட்டால் இன்று அவனென்னையெமாற்றப் பார்த்ததற்கு அவனிடம் பணமும் பறித்திருப்பேன் என்றான்.”

சந் :- என்னுடைய சேவகத்திலிருக்கும்போது அப்படிப்பட்ட இழிவான செயலொன்றுஞ் செய்யக்கூடாது.

வீர :- ஐயா அதற்காகவே யப்படிச் செய்யாது விட்டேன். இவனிடம் இந்தப் பாதைமுழுவதையும் மூடத்தக்க அவ்வளவு தங்க நாணயங்களுண்டு ஆயினுமிரச வாதுஞ் செய்வதை யவனின்னும் விடவில்லை. அவன் ஒரு பைசாதானும் பெறாத தண்ணீரைத் தந்து என்னை ஏமாற்றிப்பணம் பறிக்கப் பார்த்தானல்லவா? அப்படியானால் நானவனிடம் பணம் பறிப்பது நியாய வீனமா என்றான்.

அது எப்படியாவதிருக்கட்டும் நீ என்னோடிருக்கும் போதப்படிச் செய்தால் அது எனது மரியாதையைக் குறைத்துவிடும். நீ வாங்கவேண்டிய யாவும் வாங்கி விட்டாயா?

வீர :- “ஆம் ஐயா யாவும் வாங்கிவிட்டேன். இனி எனது மருந்தைக் கலக்க வேண்டும்”

நீ ஏன் எல்லாவற்றையு மொருகடையில் வாங்கவில்லை கடைக்குக்கடை போனதினாலொரு மணித்தியாலம்வீணாய்ப் போய்விட்டது.

வீர :- ஐயா எல்லாமொருகடையில் வாங்கினால் கடைக்காரன் மருந்தை யறிந்துகொள்வான். அதை தவிர்க்கவே நான் இப்படி செய்தே நென்றான்.

இவர்களிருவரும் தாங்கள் தங்கவேண்டிய சத்திரத்துக்கு வந்ததே வீரசிங்கன் ஓர் தனியறைக்குட்சென்று தனது மருந்தைக் கலக்கத் தொடங்கினான். சீவரெத்தினம் குதிரைகளைப் பிரயாணத்துக்குத் தயார்செய்தான்.

வீரசிங்கனுடைய வேலை முடிந்தவுடனே மூவரும் போசனஞ் செய்துவிட்டுப் பிரயாணத்தைத் தொடங்கினார்கள். வேகமாய்ச் சொன்றதினாற் புறப்பட்டு ஒரு மணித்தியாலத்திற் சாமிபுரம் ஜமீந்தாராகிய சம்புநாதன் பிரபுவின் சின்னமாளிகையைச் சேர்ந்தார்கள்.

10ம் அத்தியாயம்

சம்புநாதன் பிரபுவின் சுகவீனமும் வீரசிங்களின்
சீகிச்சையும்.

சீம்புநாதன் பிரபுவும் இரங்கநாதன் பிரபுவும் இராசாங்க உத்தியோக உயர்ச்சியிற் போட்டி போட்டுக்கொண்டிருந்தது மகத தேசத்தில் பிரபுக்கள் தொடக்கம் ஏழைகளீறாய் அறிந்தவோர் விஷயம் இவர்களுக்கு மேலானபதவியில் இராணியைவிட வேறொரு வருமிருக்கவில்லை. ஆகையால் சம்புநாதன் பிரபுவின் அதிசயமான சுகவீனம் ஊர்முழுவதும் ஓர்வித சந்தேகத்தையுண்டு பண்ணி விட்டது. அவர் வருத்தமாயிருந்த மாளிகையிலிருந்து வெளியே செல்பவர்களையும் வெளியிலிருந்து மாளிகைக்குட் செல்பவர்களையும் விசாரிக்கவும் பரிசோதிக்கவும் காவலாளர் அமர்த்தப்பட்டிருந்தார்கள். ஆகவே சந்திரசேகரின் கூட்டத்தார் மாளிகைக்கு வரும்போது இவர்களுடைய கேள்விக்குத் திருப்திகரமான பதிலுரைத்துவிட்டே வரவேண்டியிருந்தது. மாளிகையைச் சுற்றிக் காவலாளர்நின்றது ஓர் சிறுசேனையதை முற்றிக்கையிட்டிருந்ததுபோற் தோன்றியது.

மற்றுமனேக இராணிகளைப் போலவே ஜெயலெட்சுமியும் தனது தேசத்திற் பிரிவுண்டாக்கி அரசாளுமியற்கையுடையவ ளாயிருந்தாள். எந்த பகுதியார் நியாய வழியில் நிற்கிறார்களெனப் பார்த்து அவர்களை மேன்மைப்படுத்தும் வழக்கம் அவர்களிட மிருந்தது. அவள் ஒரு குறித்த பிரபுவையே அதிகமாய் நேசித்த வளல்ல. எப்பொழுதுமொன்றுக்கு மேற்பட்டவர்களையே ஒரே அளவாய் நேசித்துவருவாள். ஆகவே யெவராவது தான் உன்னத பதவியையடைந்து விட்டதாய் நினைக்ககூடாமலிருந்தது ஆனதுபற்றி யாவருந் தாங்களின்னும் மேலோங்க இடமிருக்கிறதென யோசித்துக் கொண்டு அடங்கியிருந்தார்கள். இதுவேயத் தேசம் முழுவதும் யாதொரு குளப்படியுமில்லாதிருந்தற்குப் பிரதான நியாயம்.

அந்தக்காலத்தில் இராணியின் தயவைச் சம்பாதிப்பதிற் போட்டி போட்டுக்கொண்டிருந்த இரண்டு பிரபுக்களும் தங்களளவிற்போதிய பெலனுடையவர்களாயிருந்தார்கள். சம்புநாதன் பிரபு ஜெயலெட்சுமி என்னும் இராணிக்கு அதிகமுதவியுள்ளவராயிருந்தார். ஆனால்

இரங்கநாதன் பிரபுவே ஜெயலெட்சுமியென்னும் பெண்ணுக்கு மிகவுமருமையானவராயிருந்தார். சம்புநாதன் பிரபுவோர் யுத்தவீரன் இராணிக் கெதிராயுண்டுபட்ட அநேகம் சண்டைகளையவரே யடக்கியுள்ளார். ஆகவே அவருடைய ஆட்களும் யுத்தம்பண்ணுவதற் பேர் பெற்றவர்களாயிருந்தார்கள். அத்தோடு அவர் அனேக வருஷங்களாய்ச் சற்றேனும் மாசில்லாதிருந்த இரு உன்னத குடும்பங்களின் வழித்தோன்றலாயுள்ளவர். இரங்கநாதன் பிரபுவின் குடும்பம் அப்படிப்பேர் பெற்றதல்ல. அவருடைய பாட்டன் இராணியின் பாட்டனுக்கு மந்திரியாயிருந்த போது ஊர்சனங்களால் வெறுக்கப் பட்டவர். அவருடைய தந்தையோ இராணியாலேயே இராச துரோகத்திற்காய்ச்சீர்ச்சேதம் பண்ணப்பட்டவர். ஆனால் சம்புநாதன் பிரபுவின் மேலான குணங்களை யொரு நொடியிலேயே இராணியின் மனதினின்றும் நீக்கிவிடக்கூடிய ரூபலாவண்ணியமும் பேச்சு வல்லமையும் நாகரிகமும் இரங்கநாதன் பிரபுவிடமிருந்திருந்தன, எப்பதவியிருந்தபோதிலும் இராணியோர் பெண்தானே ஆகையினால் இரங்கநாதன் பிரபுவே கூடிய செல்வாக்குடையவரென யாவரும் மதித்திருந்தார்கள். ஆனால் இராணியோ அதைத்தனது செய்கைகளாற் காட்டியவளல்ல. சம்புநாதன் பிரபுவின் நோய் சீவமோசத்தையுண்டு பண்ணிவிட்டாலது இரங்கநாதன் பிரபுவுக்கு எண்ணிறந்த நன்மையையுண்டாக்கிவிடும். ஆனதுபற்றி யவருடைய நோயின் காரணமென்னவென யாவருஞ் சந்தேகப்பட்டார்கள். அவருடைய ஆட்கள் யாவரும் மனச்சோர்வடைந்தவர்களாயிருந்தார்கள். அவருடைய சத்துராதியின் ஆட்களோ நிமிஷத்துக்கு நிமிஷம் ஆனந்தக் கூத்தாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். சம்புநாதன் பிரபுவின் ஆட்கள் ஆயுதமில்லாமல் வெளியே போகிறதில்லை. அப்படியே இரங்கநாதன் பிரபுவின் ஆட்களும் ஆயுதபாணிகளாய் இராணியின் சமஸ்தானத்துக்குத்தானும் வருவதுண்டு இரு பகுதியாரும் தனது முன்னிலையில் வாக்குவாதம் பண்ணிக்கொண்டு வந்தது இராணிக்கு மிகவும் வெறுப்பாயிருந்தது.

சந்திரசேகரன் பிரபுவின் மாளிகைக்கு வந்தபோது அவருடைய ஆட்களும் அவரைப்பார்க்க வந்திருந்த அவருடைய சீனேகீதரும் ஆயுதங்களைக் கொண்டவராய் முகத்திலோர் துக்கக்குறியோடு அங்கே குழுமியிருந்ததைக் கண்டான். அவர்கள் தங்களோடு இரங்கநாதன் பிரபுவின் ஆட்கள் சண்டையிட வந்தாலவர்களை எதிர்க்க எப்போதும் ஆயத்தமாயிருந்தார்கள்.

சந்திரசேகரன் மாளிகையின் கூடத்திற் பிரவேசித்தவுடனே அங்குமின்ற ஒரு ஏவலாள் இவருடையவருகையை வருத்தப் படுக்கையிலிருந்த பிரபுவுக்கறிவிக்கச் சென்றான். கூடத்திலேயிருவர் உட்கார்ந்திருந்தார்கள் அவர்கள் தங்கள் உடை தோற்றம் நடபடி முதலியவற்றில் ஒருவருக்கொருவர் முற்றிலும் மாறாயிருந்தார்கள். அவர்களில் வயது முதிர்ந்த ஒருவன் போர்வீரனின் உடையணிந்திருந்தான் அவனோர் பருத்த குட்டையான மனிதன் அவனுடைய செய்கைகள் யாவும் பார்ப்போர்களுக்கு அருவருப்பை யுண்டுபண்ணின புத்திசாதுர்ய முள்ளவனாய் காணப்படவில்லை. அவர்களில் இளையவனுக்கு வயது ஏறக்குறைய இருபதிருக்கும் அவனுடைய உடைமிக விலையேறப் பெற்றதாயும் பார்ப்போர் கண்களைகவரக் கூடியதாயுமிருந்தது. அவனுடைய மார்பில் பொற்சங்கிலியிற் றொடுக்கப்பட்ட ஓர் இரத்தினப்பதக்கம் தொங்கியது. அவனோர் உயர்ந்த மெல்லியவாலிபன் அவனுடைய முகம் பெண், ஆண் என்னும் பேதமின்றி யாவரையுங் கண்ட மாத்திரத்திற் கவரத்தக்க வசீகரம் பொருந்தியிருந்தது அவனுடைதீட்சண்ய புத்தியவனின் கண்களிற் பிரகாசித்து கொண்டிருந்தது.

இவர்களிருவம் எதிரெதிராயிடப் பட்டிருந்த சோபாக்களில் சாய்ந்து கொண்டிருந்தார்கள். இருவருமாழ்ந்த யோசனையி லிருப்பவர்கள் போலத் தங்களுக்கு கெதிரேயுள்ள சுவரைப் பார்த்த வண்ணமாயொருவரோடொருவர் பேசாதிருங்கள்.

முத்தவன் தனக்கெதிரேயுள்ள சுவரைப் பார்த்து அதிற்றொங்க விடப்பட்டிருந்த படங்களையும் ஆயுதங்களையும் தவிர வேறொன்றையுங் காணவில்லை. இளையவனோ தனக்குஞ் சுவருக்கு மிடையேயிருந்த வெளியிற்றனது பிற்கால சீவியத்தைக் கண்களாற் சீத்திரப் படங்களாய் எழுதிக்கொண்டிருந்தான்.

சந்திரசேகரனுக்கு வந்ததே யிருவருமொரே நேரத்திற்றிடுக்கிட் டெழுந்து அவனுக்கு மரியாதை செய்தார்கள்.

கிளை : “சந்திரசேகரர நீயும் வரவேண்டிய நேரத்தில் வந்துவிட்டாய்”

சந் : “பிரபு மிகவும் வருத்தமாயிருக்கிறாரா?”

முத் : கொடிய செய்கையினாலுண்டுபட்ட மிகவுங் கொடிய வருத்தம்.

சந் :- சீ! இரங்கநாதன் பிரபு மிகவும் நேர்மையானவர்.

கிளை :- அப்படியானா லவருக்குக் கெட்ட ஊழியர்களேன்? எசமான் நல்லவனாயிருந்தாலும் வேலைக்காரன் செய்யும் குற்றத்திற்கவன் உத்திரவாதி யல்லவா?

சந் :- நீங்களிருவருந்தான் பிரபுவுக்கு காவலாயிருக்கிறீர்களோ.?

முத் :- இல்லை தேசிங்கு நல்ல நாயகம் முதலியவர்களுமிருக்கிறார்கள்., ஒவ்வோர் முறைக்கு இருவரே இங் காவல் காப்பது. இராத்திரி விளித்திருந்த சிலர் அங்கே படுத்துறங்குகிறார்கள்.

கிளை : சிலர் ஓர் படகு வேண்டுவதற்காய்த் துறைமுகத்திற்குப் போயிருக்கிறார்கள். பிரபு இறந்தவுடனவரை அடக்கம் பண்ணிவிட்டு அவருடைய சத்திராதிகளையும் தருணம் பார்த்து நாசமாக்கிவிட்டு இவ்விந்திய தேசத்தை விட்டுப் புறப்படப் போகிறோம்.

சந் :- எனக்கு இராணியிடம் முடிக்கவேண்டிய ஒரு வேலையுண்டு. அது முடிந்தவுடன் நானுமொருவேளை யுங்களுடன் வரக்கூடும்.

இதைக்கேட்டதே யிருவருமொரே நேரத்திலுனக்கு இராணியிடம் வேலையா? அது முடிந்தவுடன் இந்தியாவை விட்டுப் புறப்படுவதா? என ஆச்சரியத்தோடு கேட்டார்கள்.

கிளை :- நீ இன்னும் விவாகம் முடிக்க வில்லையா நீகாத லித்திருந்த அவ்வழகிய பெண் எங்கே?

சந்திரசேகரன் ஒருபக்கமாய் முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டு அவளைப்பற்றி பேச வேண்டாமென்றான்.

இளையவன் அப்போ சந்திரசேகரன் கரத்தைப்பிடித்துக் கொண்டு ஆ! அப்படியா வந்து விட்டது. நஞ்சினேகிதரிலனேகருக்கு அப்படிச் சம்பவித்து விட்டதே நீ தப்பி விட்டாயென நினைத்தேன். ஆனால் தூர் அதிஷ்டம் உன்னையும் விடவில்லை யென்றான்.

இவர்கள் சம்பாஷிக்கும் போது அறையிலே முன்னும் பின்னுமுலவிக்கொண்டிருந்த முதியவன் தனது மேலங்கியை யெடுத்தணிந்து கொண்டு சோபாவிலுட்கார்ந்துகொண்டு சந்திரசேகரரே இவன் அதிஷ்ட வீனத்தைப் பற்றிச் சம்பாஷிப்பதில் மகா நிபுணன் என்றான். அப்போ பிரபுவினறைக்குட் சென்ற வேலையாள் திரும்பி வந்து சந்திரசேகரனைப் பிரபு வரும்படி கூறியதாய்ச் சொன்னான் அப்படியே அவனங்கு சென்றபோது பிரபு அவனை மரியாதையாய் வரவேற்று அவனுடைய விவாக விஷயத்தை விசாரித்தார். சந்திரசேகரன்ச் சம்பாஷணையை மிகவுஞ் சாமர்த்தியமாய் விலக்கி விட்டுப் பிரபுவின் சுகவீனத்தைப்பற்றி விசாரித்துக் கொண்டிருந்தான். அவருக்கிருந்த குணங்கள் வீரசிங்கன் கூறியதைப் போலிருந்ததைக்கண்டு மிகவும் வியப்படைந்தான். அப்போ அவன் பிரபுவுக்குத் தனது ஊழியனைப் பற்றியும் அவன் கடைகளில் மருந்து வேண்டிய சங்கதியைப் பற்றியும் ஆதியோடந்தமாய்ச் சொன்னான், பிரபு கதையைக் கவனமாய்க் கேட்டுக் கொண்டிருந்த போதிலும் நஞ்சுப்பன் என்னும் பெயர் தனது செவிகளில் விழுமட்டும் வீரசிங்கன் கெட்டித்தனத்தை யவர் விசுவாசிக்கவில்லை. நஞ்சுப்பனைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டதே யவர் தனது லிகிதரையழைத்து ஏதோவோர் கடிதத்தைப் பார்க்கும்படி சொன்னார். அவனும் பார்த்துவிட்டு ஆம் ஐயா டாக்டர் நஞ்சுப்பனைப் பற்றி இங்கே எழுதப்பட்டிருக்கிறது. அவரை நெடுநாளாய்க் காணவில்லை யென்றான்.

பிரபு :- வீரசிங்கனுடைய கதைக் கொத்திருக்கிறது. அவனையிங்கே கூப்பிடு என்றார்,

வீரசிங்கன் பிரபுவின் முன்னிலையில் வந்து தனது சரித்திரத்தை உள்ளது உள்ளபடியே கூறிவிட்டான். பிரபு அவனுடைய கதையைக்கேட்டு விட்டு இவ்வருத்தத்தையெனக் குண்டு பண்ணிவிட்டவர்கள் இதையோர் முடிவுக்குக் கொண்டு வரும்படி உன்னை யிங்கனுப்பியிருக்கலாம். உனது மருந்தாலெனது வருத்தம் அதிகரிக்கக்கூடுமானாலது உனக்கு நட்டமாய் முடியும் என்றார்.

வீர - பிரபுவே : இதுவோர் நியாய வீனமான பொருத்தம் வருத்தம் சுகப்படுவதும். முரத்துச்சீவ மோசம் செய்வதும் கடவுள் செயலல்லவா? ஆயினும் நானிதற்குடன்படுகிறேன். இவ்வளவுகாலமும் நிலத்தின்கீழிருந்த நான் சவக்குழியைப்பற்றிப் பயப்படவேண்டியதில்லை.

பிரபு :- “நீயிவ்வளவு தைரியமாயிருக்கிறபடியால் யானுந்தைரியமாயிருப்பேன். என்னுடைய விதியைவிலக்க உன்னால் முடியாது. இந்த மருந்தைச் சாப்பிடுவதெப்படி யெனச்சொல்லு.”

வீர : பிரபுவே நானதைப்பற்றி யிப்போ சொல்லுவேன். எனது மருந்துக்கு நானே உத்தரவாதியாயிருக்கிறபடியால் வேறு யாராவது வைத்தியர் வந்து தங்களுக்கு மருந்து கொடுக்கக் கூடாதென வேண்டிக்கொள்கிறேன்.

பிரபு : மிகவும் நியாயமான கேள்வியே, உனது மருந்தைத் தயார்செய்

பிரபுவின் கட்டளைப்படியே யவன் மருந்தைத் தயார் செய்யும்போது அவன் கேட்டுக்கொண்டபடி பிரபு தனது உடைகளைக் களைந்து விட்டு மஞ்சத்திற்படுத்துக் கொண்டார்.

வீர : பிரபுவே நீங்களிந்த மருந்தைச் சாப்பிட்டவுடனே ஆழ்ந்த நித்திரைக்குள்ளாவீர்கள். நீங்கள் நித்திரை விட்டெழும்வரையும் ஒரு வருடங்களைக் குழப்பப்படாது குழப்பினால் நட்டமாய் முடியும். உங்கள் காவலாளரோடு நானுமிவ்விடத்திலேயேயிருப்பேன்.

பிரபு : அப்படியே யாகட்டும் சங்கரலிங்கத்தையும் வீரசிங்கத்தையும் விட மற்றவர்கள் அறைக்கு வெளியிலே போகலாமென்றார்.

சுந் : வீரசிங்கனுடைய மருந்தைப்பற்றி எனக்கு மிகுந்த அக்கறையுண்டு. நானுமிங்கேயே நிற்கவேண்டும்.

பிரபு ஆம் நீருமிவ்விடத்திலே நிற்கவேண்டும் மருந்தைச் சாப்பிடுமுன் எனது லிகிதரையும் மாளிகைப் பாதுகாவலனையும்ழையுமென்றார்.

அவர்களங்கு வந்தே பிரபு அவர்களைப் பார்த்து நான் சாப்பிடப்போகுமில் மருந்தால் ஏதும் தீங்கு விளையக் கூடுமானால் அதற்கு நமது சிநேகிதன் சந்திரசேகரனுத்தரவாதியல்ல. இது என்னைச் சுகவீனத்தி நின்றும் விடுவிக்கும்படி கடவுளாலனுப்பப்பட்ட மருந்தென விசுவாசிக்கிறேன். இதையெனது பூரண விருப்பத்தோடேயே சாப்பிடப் போகிறேன். நானிறந்து விட்டால் நீங்கள் இராணியிடம் சென்று நானவரினுண்மையுள்ள ஊழியனாயிருந்தேனென்றும் மற்றும் பிரபுக்களுமவருக்கு உத்தம ஊழியர்களாயிருக்கவும் என்னாலும் பார்க்கக்கூடிய உதவியைச் செய்யவும்

பிரார்த்தித்ததாய் கூறிவிட வேண்டும். எனச் சொல்லிவிட்டுத் தனது இருகரங்களையும் மாப்பிங்குறுக்கே கட்டி கண்களை மூடிச் சிறிது நேரம் கடவுளைத்தியானித்து விட்டு மருந்தைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு வீரசிங்கனை யுற்றுப்பார்த்தார் மற்றவர்களின் மேற்பார்வை சென்றிருந்தால் அது அவர்களின் சீவனை யூடுருவியிருக்கும் ஆனால் வீரசிங்கனோ அதை எள்ளளவும் பொருட்படுத்தவில்லை.

திரும்பப் பிரபு சந்திரசேகரனைப் பார்த்து இதிற்பயப்படவேண்டிய தொன்றுமில்லை. யெனச் சொல்லிவிட்டு மருந்தைச் சாப்பிட்டான்.

வீர : பிரபுவே நீங்களினியாறுதலாய்ப் படுத்துக்கொள்ளுங்களெனச் சொல்லி விட்டு மற்றவர்களை பார்த்துத் தயவுசெய்து சத்தம் பண்ணாதிருக்கும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன் என்றான்.

லிகிதரும் மாளிகைக் காவலனும் அறையைவிட்டுச் சென்று எல்லாக் கதவுகளையும் பூட்டும்படியும் யாதொரு சந்தடியும் செய்யாதிருக்கும்படியும் கட்டளையிட்டார்கள். அனேகர் கூடத்திற் காவலாயிருந்தார்கள். பிரபுவினறையிலே முன்கூறப்பட்ட மூவரையும்விட வேறொருவருமிருக்க வில்லை. பிரபு அயர்ந்து நித்திரை போய்விட்டார். பக்கத்தில் நின்றவர்கள் அப்படியே மரித்து விடுவாரோவெனப் பயந்து போனார்கள். வீரசிங்கன் பிரபுவின் நாடி நரம்புகளைத் தொட்டுப்பார்த்து மற்றவர்களுக்குத் தேறுதல் கூறிக்கொண்டிருந்தான்.

11ம் அத்தியாயம்

சம்புநாதன் பிரபு சுகப்படல் - கிராஜநாயகம் கிராணியால்
நன்கு மதிக்கப்படல்

கிராணி சம்புநாதன் பிரபுவின் மாளிகைக்குப் போதல்.

சீம்புநாதன் பிரபுவுக்கு வீரசிங்களின் மருந்து கூடிய சுகத்தைக் கொடுத்தது. அதற்கறிஞரியா யவரன்றிரவு முழுவதும் கொஞ்சமு மலையாமல் ஆறுதலாய நந்திரை புரிந்தார். அடுத்த நாட்காலை யாவரும் நித்திரை விட்டெழுந்து ஒருவர் முகத்தை யொருவர் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது தலைவாசலில் யாரோ தட்டுஞ் சத்தங் கேட்கவே முந்திய அதிகாரத்தில் நாம் வசித்த இருவரில் இளையவனாகிய கிராஜநாயகம் அது யாரெனப் பார்ப்பதற்காய்ச் சென்றான். அவன் கூடத்திற்குத் திரும்பி வந்து அங்கிருந்தவர்களை பார்த்து நீங்கள் யாவரும் ஆந்தைகளைப்போல் விளித்துக்கொண்டு காத்திருப்பதின் நியாயமென்ன? வென்று கேட்டான் அப்போ அதற்கு முதல்நாள் இவரோடிருந்த முதியவனாகிய வீரசாமி “இத்தேசத்துக்குப் பெருமையுண்டாக்கிக் கொண்டிருந்த நமது பிரபு அடுத்த அறையில் மரிக்கப்போகும் தருணத்தில் நீயிங்கே கேலி பண்ணிக்கொண்டு நிற்கிறாய்?” என்றான்.

கிரவு : “நான் பிரபுவிடம் உன்னிலும் பார்க்க அதிகம் உண்மையுள்ளவனாய் நடந்து கொள்ளுகிறேன். உன்னிலுமதிகமாயவரை நேசிக்கிறேன். உன்னிலுமதிகமாயவரை மரியாதை பண்ணுகிறேன். அப்படியிருந்தும் பிரபு மரிப்பது கடவுளுக்கிஷ்டமானால் அவரோடே இத்தேசத்தின் பெருமை முழுவதும்பிந்து போகாதென நானுறுதியாய்க் கூறுவேன்.”

வீரா : “சபாஷ் அதிலோர் பெரும்பாகம் உம்மோடு தங்கி நிற்கும்.”

கிரா : என்னோடு மாத்திரமல்ல நம்மொவ்வொருவரோடும் ஒவ்வோர் சிறு பாகமாவது தங்கியே நிற்கும். ஆனால் கடவுளால் நம்யாவருக்கும் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் யுக்தியை நானே யுங்களிலும் பார்க்கப் பிரயோசமான வழியிற் பாவிப்பேன்.

வீரா : “அதெப்படியந்த இரகசியத்தை எங்களுக்குத் தெரியப்படுத்திவிடும்.”

கிரா : “நீங்கள் பசளையிடப்படாத நல்ல நிலத்திற் கொப்பாயிருக்கிறீர்கள்.”

நானோ பசளையிடப்பட்ட நல்ல நிலத்திற்குச் சமானமாயிருக்கிறேன். எனக்கு மேலோங்க வேண்டுமென்னு மாயையுண்டு. நான் எனது மூளையைச் சும்மா வைத்திருக்க மாட்டேன்.

வீரா : இந்த எண்ணத்தினாலுனக்கும் பயித்தியமுண்டா காதிருக்கும்படி கடவுளை வேண்டிக்கொள் நானோ பிரபு மரித்தாரேயானா லதேநிமிஷம் அரச சேவையைவிட்டுக் கமக்காரனாய்ப் போய்விடுவேன்.

கிரா : நியாயமான தீர்மானம் நீயோர் கமக்காரனாயிருக்கவே பிறந்திருக்கிறாய். உன்னுடைய தோற்றம் அப்படிக்காட்டுகிறது. அரச சபையிலிருக்க நீ தகுதியுடையவனல்ல. என்றதே அக்கூட்டத்திலிருந்த மற்றொருவன், இராஜநாயகம் உனது பேச்சையித்துடன் நிறுத்து தலைவாசலிப்போ தட்டியது யார் என்றான்.

கிரா : பிரபுவின் செளக்கியத்தைப் பார்த்து வரும்படி இராணியாலனுப்பப்பட்ட அரண்மனை வைத்தியரான டாக்டர் விஸ்வலிங்கம் என்றான்.

தேசீ : ஆ! என்ன! இது எவ்வளவு பெரிய சன்மானம் பிரபு தப்பிவிட்டாரானால் இராஜபுரம் ஜமீந்தாருக்குக் குறைந்து போகமாட்டார். டாக்டர் இப்போ பிரபுவிடமிருக்கிறாரா? என்று சந்தோஷத்தோடு கேட்டான்.

கிரா - மிகவும் ஆறுதலாய் அவர் மிகவுங் கோபத்தோடு அரண்மனையை நோக்கி நடந்து கொண்டிருக்கிறார். இப்போ அரைவாசித் தூரம் போயிருப்பார் என்றான்.

தேசீ : நீர் அவரை யுள்ளே வரவிடாது தடுத்தீரோ?

வீரா : அப்படிச்செய்ய உனக்கென்ன பயித்தியம் பிடித்திருக்கிறதா?

நீயொரு பிச்சைக்காரனுக்கு எப்படி ஒருகாசு கொடுக்க மறுப்பாயோ அவ்வண்ணமே நானுமவரையுள்ளே வரவேண்டாமென மறித்துவிட்டேன்.

அப்போது வீராசாமி தேசிங்கைப் பார்த்து நீ யிப்பயித்தியகாரனைத் தலைவாசலுக்குப் போக ஏன் விட்டாய்? என்றான்.

தேசி : யார்போகவிட்டது நம்மெல்லாரையு மிவனடி யோடழித்து விட்டான். பிரபு தப்பினாலுமென்ன? இராணியினியவர்மேற் சற்றுங் கிருபை காட்டமாட்டான்.

கிரா : உங்கள் பாடு திண்டாட்டமாய் முடியுமென நீங்கள் யோசிக்கிறீர்கள். பிரபுவுக்கு ஊழியஞ்செய்வதில் நான் உங்களிலுங் குறைந்தவனல்ல. ஆயினும் நீங்கள் யோசிப்பதுபோல் நான் யோசிக்க வில்லை. டாக்டர் இங்கே வந்திருப்பாரேயானால் வீரசிங்கனோடு வாக்குவாதம் பண்ணுவா ரென்பதற் சந்தேகமில்லை. அச்சத்தத்தினாற் பிரபு வல்ல மரித்தவர்கள் தானுமெழும்பி விடுவார்கள், வைத்தியமாருடைய குணமதுவே.

தேசி : பிரபுவைக்குணப்படுத்தும் பொருட்டு இராணியாலனுப்பப்பட்ட அரண்மனை வைத்தியரை யிவ்விதம் நடத்திய குற்றத்தை எடுத்துக் கொள்பவர் யார்?

கிரா : குற்றஞ்செய்த யானே யதைபெற்றுக்கொள்வேன்.

வீரா : “அப்படியானால் நீ அரசசேவையில் மேலோங்க எண்ணியது யாவுங் கனவாய்ப் போய்விடும்.”

கிரா : இன்னும் மனுஷரார் கண்டு பிடிக்கப்படாத தேசங்களனேகம் நம் நாட்டிற்குக் கிழக்கேயுண்டு மகததேசத்திற்கும் அழகாபுரிக்கு மிடையிலுள்ள யுத்தம் ஒருபோதும் முடிவிற்கு வராது. கடலும், கப்பலும், சண்டையுமிருக்கும் வரையும் இராஜநாயகம் பயப்படமாட்டான்” எனச் சொல்லிவிட்டுக் கூட்டத்தை விட்டுச்சென்றான்.

வீரா : இவனுடைய நரம்புகளில் இரத்த மோடுகிறது.

நல்ல : அது அவனுடைய இரத்தத்தில் மாத்திரமல்ல முளையிலுங் கலந்திருக்கிறது. அது இவனை ஆக்கவுங் கூடும் அழிக்கவுங் கூடும் இவன் டாக்டரைத் தடுத்தது மிகவும் துணிகரமும் பிரயோசனமுமான செய்கை. அவர் இவ்விடம் வந்தாரேயானாற் பிரபுவைக் கட்டாய மெழுப்பியிருப்பார். அது சந்திரசேகரனுடைய ஆட்சொன்னபடி அவருக்கு கட்டாயமாய் முடியக்கூடும்.

பிரபுவினறையிற் காவலாயிருந்த சந்திரசேகரன் நித்திரை விட்டெழுந்து பார்க்கும்போது பிரபுதானாகவேயெழுந்து மஞ்சத்திலுட் காந்திருப்பதைக் கண்டான். அவருடைய வருத்தம் அரைவாசிக்குமேற் சுகப்பட்டு விட்டது. அவருடைய முகத்தில் சந்தோஷக்குறி தோற்றியது. சந்திரசேகரன் அறையைவிட்டு வெளிப்பட்டு வந்து பிரபுவுக்கு ஆச்சரியமான சுகம் வந்திருப்பதாயும் அங்கிருந்த காவலர்களைப் போய்ப்படுத்துக் கொள்ளும்படியும் சொன்னான். இராணி வைத்தியரை அனுப்பியதையும் அவர் மாளிகைத் தலைவாயிலிறுடுக்கப்பட்டதையும் பிரபு அறிந்தபோது தனது நன்மையைக் கருதி இராஜநாயகம் செய்ததைக் குறித்துச் சந்தோஷப்பட்டுக்கொண்டார்.

அவர் உடனே வீராசாமியை யழைத்து நீயிப்போ நமது படகிலேறிக் கொண்டு அரண்மனைக்குப்போய் இராணியைக்கண்டு அவர் தனது வைத்தியரை யிங்கனுப்பியதற்கு நான் நன்றியறிதல் கூறுவதாயும் அவர் என்னை வந்து காணவொட்டாமற்றுடுக்கப்பட்ட தன் நியாயத்தையும் சொல்லி விட்டுவா இராஜநாயகத்தையும் தேசிங்கையும் உன்னோடு கூடக் கூட்டிக்கொண்டுபோ என்று கட்டளையிட்டார். வீராசாமி கட்டளையை பெற்றுக் கொண்டு படிக்கட்டுக்களின் வழியாய்க் கீழேயிறங்கும்போது இதென்ன சங்கடம். இரங்கநாதன் பிரபுவைச் சண்டைக்கழைக்கும்படி என்னையேவினால் நானிதிலும் பார்க்க எவ்வளவு சந்தோஷமாய்ப்போவேன். இராணியோடு யாராவது பேசும்போது தோனொருகப் பேச வேண்டுமே எனது கிழட்டு மூளைக்கு அந்தச்சக்தி கிடைக்காதே என்று தனக்குள்ளே சொல்லிக் கொண்டுபோய் கூட்டத்திலின்ற இருவரையுங்கண்டதே நீங்களுமென்னோடு கூடவாருங்கள். இராஜநாயகத்தால் நமக்கிந்தப்பாடு வந்திருக்கிறது உனது பேச்சுவல்லமையை யின்றைக்கே காண்பேன் என்றான். தேசிங்கும் இராஜநாயகமும் அவன் படிகளிலிறங்கும் போது பேசியதைக் கேட்டுக் கொண்டு நின்றபடியால் தங்களை எங்குபோகவரும்படி யழைத்தாயென்று கேட்கவில்லை.

கிரா : “பயப்படவேண்டாம் நானுனக்காகப் பேசவேன்” சற்றுப் பொறுங்கள் எமது மேலங்கியை எடுத்துக்கொண்டு இதோ வந்து விடுகிறேன்.”

வீரா : உனக்கென்ன பயித்தியமா உன்னுடையதோளிற் கிடப்பதென்ன?

கிரா : இது தேசிங்குடைய பழையசட்டை அரண்மனைக்குப் போகும்போது நல்ல உடையோடல்லாமல் நான் வரமாட்டேன்.

வீரா : நல்ல உடைக்கு மரியாதைசெய்வது வாசல் காப்போனை விடவே றொருவருமல்ல.

கிரா : அது எனக்குத்தெரியும். ஆனால் நான் நன்றாயுடுத்திக் கொள்ளா மலுங்களோடு வரமாட்டேன்.

வீரா : சரியப்படியே செய்து கொண்டுவா?

இராஜநாயகம் புறப்பட்டு வந்தவுடனே மூவரும் பிரயாணமானார்கள். அவர்களாற்றிலே போய்க்கொண்டிருக்கும்போது இராஜநாயகமும் வீராசாமியும் பல விஷயங்களைக் குறித்துப் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

வீரா : இந்தப் பிரயாணம் எனக்கொரு நன்மையையுண்டாக்காது, என்று சொல்லிவிட்டு ஒரு பக்கமாயெட்டிப் பார்த்து நம்முடைய முயற்சி வீணாய்ப் போய்விட்டது அதோ பாருங்கள் இராணியின் படகு எங்கேயோ புறப்பட ஆயத்தமாயிருக்கிறது, என்று படகுகிடந்த திசையைக் காட்டிச் சொன்னான்.

அவன் சொன்னதுண்மையே, இராணியின் படகும் இன்னு மிரண்டு மூன்று படகுகளும் பிரயாணத்துக்கு ஆயத்தமாய்க் கொடியிழுத்துக்கொண்டு நின்றன. அரண்மனைவாயில் தொடக்கம் ஆற்றங்கரைவரையும் அநேகம் பிரபுக்களும், போர்வீரரும் பாதையினிருபக்கங்களிலும் அணிவகுத்து நின்றார்கள். இராணியின் வருகைக்கு யாவுமாயத்தமாய்விருந்தன. அதை கண்டதே வீராசாமி படகேறி வெளிக்கிடுவது எதற்கோ தெரியவில்லை ஏதோ ஒரு மிகவுமவசியமான வேலையாயிருக்கவேண்டும் நாம் திரும்பிப் போய்ப் பிரபுவுக்கு கண்டதைச் சொல்லிவிடுவதே புத்தியென்றான்.

கிரா : கண்டதைப் பிரபுக்குச் சொல்வதா? நாம் ஒரு படகையும் சில ஆட்களையும் விடவேறெதைக் கண்டோம்? நாம் பிரபு சொல்லியதை இராணியிடம் சொல்லிவிட்டு இராணிசொல்லும் பதிலைப் பிரபுக்குச் சொல்லவேண்டும் என்று சொல்லிவிட்டுப் படகை இராணியின் படகுக்கப்பால் நிறுத்தி விட்டுக் கரையிலிறங்கிக் கொண்டான். மற்ற இருவருமவனைப்

பின்பற்றினார்கள். ஆயினும்வர்களுக்குப் பூரண சம்மத மில்லாதிருந்தது. அவர்களரண்மனைத் தலைவாசலையணுகியதே அங்கு காவலாய் நின்ற ஓர் போர்வீரன் இவர்களைப் பார்த்து இராணி வெளியே வரப்போகுஞ் சமயமாயிருக்கிறபடியால் நீங்களுள்ளே போகவேண்டாமெனத் தடுத்தான். இவர்கள் தாங்கள் சம்புநாதன் பிரபுவின் வேலையாய் வந்த தாய்ச் சொன்னார்கள். ஆயினும் பயன்படவில்லை தான் யாரையாவது அத்தருணத்தில் உள்ளே போகவிட்டால் தன்னை வேலையினின்றும் நீக்கி விடுவதாய் இராணி கூறியிருப்பதாய்ச் சொன்னான்.

இதைக்கேட்ட வீராசாமி நான் சொல்லவில்லையா வாருங்கள் திரும்பிப்போவோம் என்றான்.

இரா : இராணி வந்தபின் பல்லாமல் அதற்குமுன் போகப்படாது.

வீரா : உனக்கு சரியான பயித்தியம் பிடித்திருக்கிறது.

இரா : நீ போர்வீரனை கண்டதே கோழையாய்விட்டாயா என்று சொல்லும்போது வாசற்கதவுகள் திறக்கப்பட்டன. அநேகம் பிரபுக்களும் பிரபு பத்தினிகளுக்கும் மத்தியில் ஜெயலெட்சுமி இராணி வந்தாள், கார்த்தியேயப்பிரபு இராணியிடக் கரத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு வந்தார். இராணியை யாவருங் காணக்கூடியதாயும், இராணி யாவரையும் காணக் கூடியதாயுமிருந்தது. இராஜநாயகம் ஜனத்திரஸுட்புகுந்து இராணிக்குச் சமீபத்தில் வரத்தெண்டித்தான். வீராசாமியவனைப் போகவேண்டாமென்று பின்னாலே நின்று இழுத்துப் பிடித்துக்கொண்டான். கடைசியாய் இராஜநாயகம் பிரயாசத்தோடு இராணிக்குச் சமீபத்திற் சென்றுவிட்டான். இவனுடைய உடைகளையுந் தோற்றத்தையுங் கண்டயாவரும் இவனுக்கு வழிவிட்டார்கள். இவன் இராணியை யுற்றுபார்த்துக்கொண்டு சென்றபடியால் இராணியுமிவனைப் பார்த்து விட்டாள். இவனுடைய ரூபலாவண்யமும் தைரியமான பார்வையும் இராணிக்குச் சந்தோஷத்தையுண்டு பண்ணின. இப்படியிவர்களொருவரையொருவர் பார்த்த வண்ணமாய்ப்போகும் தருணத்தில் இவ்வாலிபனை இராணிக்கு நேரேயறிமுகமாக்கிவிடத்தக்க வேறோர் சம்பவம் நேர்ந்துவிட்டது. இச்சம்பவம் நடந்ததற்கு முந்திய இரவு மழைபெய்தபடியால் இராணி வந்து கொண்டிருந்த பாதையினோரிடத்தில் சேரையிருந்தது. அவளவ்விடத்தை யணுகியதே இதைக்கடந்து எப்படிப்

போகலாமென யோசித்தாள். உடனே நமது வாலிபன் முன்னேறிப்போய்த் தனது விலையேற்பெற்ற மேலங்கியைச் சேற்றின் மேலெறிந்தான். இராணியதைக்கண்டதே முகம் வெளுத்தவளாய் ஒன்றும் பேசாமற்றலையை யசைத்துவிட்டு போடப்பட்ட அங்கியின் மேல் நடந்து சென்று படகிலேறிக் கொண்டாள்.

வீரா - ஐயா, வீணரே வாரும் முதலுமதங்கியை வண்ணானிடம் கொண்டு போய்க்கொடும். நீயிப்படிச்செய்ய நினைத்திருந்தால் தேசிங்குடைய பழைய அங்கியை வைத்திருக்கலாமே என்று சொல்லிக்கொண்டு இராஜநாயகத்தைப் பிடித்தான்.

கிரா : தரையிற் கிடந்த அங்கியையெடுத்துக்கொண்டு இது என்னிடம் இருக்கும் வரைக்கும் துப்புரவு பண்ணப்படமாட்டா தென்றான்.

வீர : வீண் செலவு செய்யக்கூடாதென்பதை நீ மிகவும் கெதியிலறிவாயென்றான்.

இவர்களிப்படிச் சம்பாஷித்துக்கொண்டு நிற்கையில் இராணியுடைய ஆட்களிலொருவன் இவர்கள் நிற்குமிடத்திற்கு வந்து மேலங்கியில்லாது அல்லது சேற்றிற் புரண்ட மேலங்கியோடு நிற்குமொருவரைக்கண்டு பிடிக்கும்படி நானனுப்பப்பட்டிருக்கிறேன். ஐயா நீரேயவராயிருக்க வேண்டும் தயவு செய்து என்னோடு வாருமென்று சொல்லிக்கொண்டு இராஜநாயகத்தின் கையைப்பிடித்தான்.

அப்போது வீராசாமி இவர் சம்புநாதன் பிரபுவின் பிரதமகாரியஸ்தராக என்னோடு வந்திருக்கின்றார் என்றான்.

கிராணியின் ஆள் : நானதற்கெதிரா யொன்றுஞ் சொல்லவில்லை. நான் இராணியுடைய கட்டளைப்படி வந்திருக்கின்றேன். எனது கட்டளை இவரைப் பற்றியே யென்று சொல்லிக்கொண்டு இராணியிருக்குமிடத்தை நோக்கி நடந்தான். இராஜநாயகம் அவனைப்பின் தொடர்ந்தான். இதைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்ற வீராசாமி ஆச்சரியத்தாற் சிறிது நேரமசையாமல் நின்றான். பிறகு தனது தலையையசைத்து இப்படிவருமென யார் நினைத்திருக்கக்கூடும் என்று சொல்லிக்கொண்டு போய் படகிலேறிப் பிரபுவின் மாளிகையை யடைந்தான்.

இராஜநாயகம் ஆற்றங்கரையையணுகி இராணியின் ஆட்சொற்படி ஆங்கிருந்த ஓர் படகிலேறிக்கொண்டான் இராணியின் படகு நாலைந்து கெஜ தூரத்திற்கப்பாற் சென்று கொண்டிருந்தது. இவர்களேறிய படகுக்காரர் கெதியாய் வலித்ததினால் இதுவும் இராணியின் படகுக்குச் சமீபத்திற் போய்ச் சேர்ந்து கொண்டது. அப்போ இராணியவனைப் பார்த்துவிட்டுத் தனது பக்கத்திலுட்கார்ந்திருந்த சீமாட்டிகளோடு பேசிச் சிரித்துக் கொண்டிருந்தாள். பிறகு அந்த படகை தனது படகுக்கிட்டே வரும்படி செய்து இராஜநாயகத்தை தனது படகிலேற்றிக் கொண்டாள். இராணியவனை ஏற இறங்கப்பார்த்தாள். அந்த மேலங்கியவனுடைய தோளிலே கிடந்தது. அதைப்பற்றிய சங்கதியைப் பேசுவதற்காய் இராணி வாலிபனே நீ யின்று உனது அங்கியை நமக்காகப் பழுது படுத்திவிட்டாய். அதற்கு நாம் உபகாரங் கூறுகிறோம். என்றாலும் நீ செய்தது மிகவுந் துணிகரமான செய்கையென்றாள்.

கிரா : அரசர் ஊழியத்தில் துணிவாயிருக்க வேண்டியது பிரஜைகளின் கடனன்றோ?

கிராணி : தனது பக்கத்திலிருந்த ஓர் பிரபுவைப் பார்த்து பிரபுவே நன்றாய்ச் சொன்னான் என்றாள். அவருந் தலையசைத்தார். பிறகு இராசநாயகத்தைப் பார்த்து வாலிபனே உனக்கு நான் உபகாரஞ் செய்யாமல் விட்டேன். நீ எனது உடுப்பறைக் காவலனிடஞ் சென்று ஓர் புதிய உடை வாங்கிக்கொள் என்றாள்.

கிராஜநாயகம் : சற்று தாமதித்து இராணியே நானே எனது உபகாரத்தைத் தெரிவுசெய்வது கூடாது என்றாலும் ..... என்று சொல்லும்போது அவள் தடுத்து உனக்குப் பணங்கொடுக்கும்படி நான் கட்டளை செய்வேன். நமது தேசத்தில் அனாவசியமான செலவு செய்பவர்கள் அனேகரிப்பதாயறிகிறேன். வாலிபரிடம் பணங்கொடுப்பது எரிகிற நெருப்பில் எண்ணெய் விடுவது போலிருக்கும். நானின்னுங் கொஞ்சக்காலம் இராணியாய்ச் சீவித்திருப்பேனேயாகில், இப்படிப்பட்ட செய்கைகளை யடியோடழித்து விடுவேன். நீ அல்லது உனது பெற்றார் வறியவர்களாயிருக்கலாம். உனக்குப் பணந் தருவேன். நீ யெப்படிச் செலவழித்தாயென நீயெனக்குத் திரும்பக்கணக்குக் காட்ட வேண்டும்.

கிரா : இராணியே! நீங்கள் முதற்றருவதாய்க் கூறிய உடையிலும் பார்க்கப் பிறகு தருவதாய்க் கூறிய பணம் பெரிதல்லவே.

கிராணி - பையனே! உடையும் வேண்டாம் பணமும் வேண்டாமென்றால் வேறு யாது வேண்டும்.?

கிராஜ் : இராணியே நானதிகமாய்க் கேட்டால் என்னை மன்னிக்கவேண்டும். தங்களுக்கின்று இந்த அற்பசேவகம் புரிந்த இந்த அங்கியை யானணிந்து கொள்வதற்குத் தங்களுக்குத் தரவையேயான் வேண்டுகிறேன்.

கிராணி : மடப்பையன் உன்னுடைய அங்கியையணிய உனக்கு உத்திரவு வேண்டுமா?

கிராஜ் : இது இனிமேலென்னுடையதல்ல. தங்கள் பாதமிதிபட்ட மாத்திரத்தில் இது ஓர் அரசகுமாரனுக்கு ஏற்றதாயும், அதனுடைய சொந்தக்காரனின் தரத்துக்கு மேற்பட்டதாயும் மாறிவிட்டது.

இதைக்கேட்டதே இராணி சிரித்துக்கொண்டாள். அவளுடைய முகத்திலோர்வித மாறுதலுண்டாயிற்று, அப்போ அவள் பிரபுக்களே! இப்படிப்பேசிய ஒருவனையிதற்கு முன் கண்டிருக்கிறீர்களா? இவன் நாடகமதிகமாய் வாசித்துவிட்டான். இவனையாரென விசாரித்து இவனுடைய சிநேகிதரிடம் அனுப்பிவிட வேண்டும் எனச் சொல்லிவிட்டு நீ யார்? என்று கேட்டாள்.

கிரா : “நான் சம்புநாதன் பிரபுவின் ஆட்களிலொருவன். தங்களுக்கோர் செய்தி சொல்லும்படியவருடைய பிரதம காரியஸ்தனோ டிங்கனுப்பப்பட்டேன்” என்றான். இதைக் கேட்டதே இராணியுடை சந்தோஷக்குறிகள் யாவும் மறைந்துபோய் முகத்திற் கோபக்குறிகள் காணப்பட்டன. அப்போ அவள் சம்புநாதன் பிரபு தன்னிடமிருந்து வருபவர்களை யெப்படி யேற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்பதை எம்மிடமிருந்து போனவரை யேற்றுக்கொண்ட மாதிரியாற் காட்டியிருக்கிறார். பிரபு அதிக வருத்தமாயிருப்பதாயறிந்து அதிசாமர்த்தியரான நமது டாக்டர் விஸ்வலிங்கத்தையின்று அதிகாலையில் அவ்விடமனுப்பினேன். டாக்டர் இராணியிடமிருந்து பிரணையிடம் போனவர் தேசங்கள் யுத்தகாலத்திற் பாதுகாக்கப்படுகிறது போலப் பிரபுவின் சின்ன மாளிகை ஆயுதபாணிகளால் காவல் காக்கப்பட்டிருப்பதைக் கண்டார். டாக்டர் எனது நாமத்தின் பேரிலுட் செல்ல உத்தரவு கேட்டும் அது முரட்டுத்தனமாய் மறுதலிக்கப்பட்டது. பிரபு அதற்கேதாவது சாட்டுச்சொல்லி யனுப்பியிருக்கிறாரென நினைக்கிறேன் நாமதையிப்போ ஏற்றுக்கொள்ள

மாட்டோம் என்றாள் இராணி யிதைப் பேசியவிதத்திலும், காட்டிய சைகைகளிலும் சம்பநாதன் பிரபுவுக்குச் சார்பாயிருந்தவர்கள் நடுங்கி விட்டார்கள். இராஜநாயகமோ சற்றும் பயப்படாதவனாய் கிருபையுள்ள இராணியே பிரபு அதற்குச் சாட்டுச் சொல்லும்படி யென்னையிங்கே யனுப்பவில்லையென்றான்.

இராணி கோபங்கொண்டவளாய் வேறுயாது சொல்லி விட்டிருக்கிறார்? தான் செய்தது சரியென, அல்லது நான் செய்தது பிழையென நியாயம் சொல்லிவிட்டிருக்கிறாரா என்று கேட்டாள்.

இராஜ : தங்களுடைய டாக்டர் வரும்போது பிரபு மருந்து சாப்பிட்டு நித்திரையாயிருந்தார். இன்று காலை விளித்து எங்களிடமிருந்து கேள்விப்படும் வரையும்தையவரையிவ்விலை. அக்குற்றம் இராச துரோகத்துக்குக் கடுத்ததென பிரபு அறிந்து குற்றவாளியைத் தங்களிஷ்டம் போல தண்டிக்கும்படி தங்கள் முன்னிலையில் விட்டு வைத்திருக்கிறார்.

இராணி : யாச்சரியப்பட்டவளாய் அப்படியானால் யார் நமது வைத்தியரைப் பிரபுவிடம் போகவிடாமற்றடுத்தது என்றாள்.

இராஜநாயகம் தலைகுனிந்து கொண்டு இராணியே குற்றவாளி தங்கள் முன்னிலையிலே நிற்கிறான். நானே யக்குற்றத்தைச் செய்தேன் அதற்குத் தண்டனை யடையும்படியே பிரபு என்னை யிங்கனுப்பியிருக்கிறார்.

இராணி : என்ன? வெளித் தோற்றத்துக்கு நமக்கு உண்மையுள்ளவன் போற் காணப்படும் நீயா அத்துணிகரமான குற்றத்தைச் செய்தாய்?

இராஜ :- இராணியே நமது தேசத்தில் வைத்தியன் நோயாளியின் அரசனென மதிக்கப்படுகிறான். பிரபு ஓர் வைத்தியனுடைய சொற்படி மருந்து சாப்பிட்டு நித்திரையாயிருந்தார் அவரை யெழுப்பினாலவருக்குச் சீவமோசம் வரக்கூடு மென வைத்தியன் சொல்லியிருந்தான் பிரபுவுக்கு அம்மருந்தாலதிக சுகம் வந்திருக்கிறது.

இராணி :- உனது எசமான் பாமா வைத்தியனை நம்பி விட்டார்.

இராஜ :- அதைப் பற்றியெனக்குத் தெரியாது பிரபு இன்று நித்திரை விட்டெழுந்தபோது செளக்கியமானவராய்க் காணப்பட்டார், என்பதே நான் சொல்லக்கூடியது என்றான்.

அங்கிருந்த பிரபுக்கள் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக்கொண்டு ஒன்றும் பேசாமலிருந்தார்கள். அப்போ இராணி சுகமடைவதை யிட்டு சந்தோஷமடைகிறேன். ஆயினும் நீ யெனது வைத்தியரைத் தடுத்தது மிகவும் துணிகரமான செய்கை அனேகம் பேர் கூடினால் நல்ல வழிகளைப் பற்றி ஆலோசிக்கலாமல்லவா?

கிராஜ : அவைகள் வைத்தியருக்கன்றி நோயாளிக்கு நல்ல வழிகளாயிராதெனச் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது.

கிராணி : சிரித்துக்கொண்டு “வாலிபனே! உனது நாமமென்ன? நீ யெங்கே பிறந்தாய்? ” என்று கேட்டாள்,

கிராஜ : எனது பெயர் இராஜநாயகம் புஷ்பகிரியிலுள்ள வோர் மரியாதையான பெரிய குடும்பத்தின் கனிஷ்ட புத்திரன் என்றான்.

கிராணி : சிறிதுநேரம் சிரித்துவிட்டு நீ நமது இராணுவத்திற் சேர்ந்துகொண்டு அழகாபுரிக்கு யுத்தத்திற்குப் போயிருக்கிறாயல்லவா? என்று கேட்டாள்?

கிராஜ : “ஆம் ஆனாற் தங்கள் ஞாபகத்திலிருக்கக் கூடியவீரச் செயல்லொன்றும் யான் செய்யவில்லை.”

கிராணி : நாமுன்னைப் பற்றி யதிகம் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். ஒரு பட்டாளம் முழுவதுமுன்னைத் தாக்கியபோதும் நீ நிலை பிசகாது நின்று யுத்தம் பண்ண உன்னுடைய உதிரம் ஆறாய்ப் பெருகியதல்லவா?

கிராஜ : எனது உடம்பினின்று இரத்தம் வடிந்தது மெய்தான். அது தங்கள் ஊழியத்திற் சம்பவித்ததற்காய்ச் சந்தோஷப்படுகிறேன்.

கிராணி : உனக்கு வயசு மிகவுஞ் சொற்பமாயிருந்த போதிலும் நன்றாய் யுத்தம் பண்ணவும் நன்றாய்ப் பேசவும் பழகியிருக்கிறாய். ஆயினும் நமது வைத்தியரைத் தடுத்த குற்றத்துக்கு நீ தண்டனையடைய வேண்டும். அவர் அப்போதான் இராயபுரமிருந்து வந்தவர் எனது கட்டளைக்குப் பணிந்து உடனே சாமிபுரம் புறப்பட்டார். பாவம் இரவில் ஆற்றிற் பிரயாணம் பண்ணியதால் அவருக்கு சுரங்கண்டு விட்டது. நீ செய்த குற்றத்துக்குத்

தண்டனையாய் இந்தச்சேறு புரண்ட அங்கியைத் தரித்துக்கொள்ள வேண்டும். இதோ இந்தத் தங்க ஆபரணத்தைத் தரித்துக்கொள் என்று சொல்லிக் கொண்டு ஓர் மனுஷ உருப்போன்ற ஆபரணத்தை யவனுக்கெதிரில் நீட்டினாள். இராஜநாயகமோ அநேகம் பிரபுக்களிலும் மந்திரிகளிலும் பார்க்க அரசரோடும் அரசிகளோடும் நடமாடும் மாதிரியை நன்கறிந்தவன் அவன் உடனே இராணியின் முன்னிலையில் முழந்தாட்படியிட்டு அந்த ஆபரணத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு இராணியுடைய கைகளுக்கு முத்தமிட்டான். அரசியோ தற்பெருமையை யதிகம் விரும்பியவளாதலால் அது அவளுக்கு மிகவு முவப்பாயிருந்தது.

இராஜநாயகம் சொன்னவைகளிலிருந்து சம்புநாதன் பிரபுவின்மேற் குற்றமில்லை யென்பதை இராணியொத்துக் கொண்டாள்.

இராணியப்போ தன்னோடு கூடியிருந்தவர்களைப் பார்த்து நாம் பண்ணத்தைச் சுற்றிப் பார்ப்பதைவிட்டு சம்புநாதன் பிரபுவின் சின்ன மாளிகைக்குப் போய்வரைப் பார்ப்பதே நலமென நினைக்கிறேன். நீங்கள் என்ன சொல்லுகிறீர்களென்றாள். அங்கிருந்தவர்களொருவராவது இராணியின் விருப்பத்திற்கு மாறாய்ப் பேசவில்லை யாவரும் சம்மதித்துக் கொண்டார்கள் படகுகளும் கட்டளைப்படி சாமிநாதபுரத்தை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தன. அப்போ இராஜநாயகம் பிரபுவின் மாளிகைக்கு இராணியின் முன் சென்று யாவையுமொழுங்கு பண்ணும் நோக்க முடையவனாய் இராணியே! காத்திராப்பிரகாரமான சந்தோஷ செய்தி சிலநேரங்களில் ஆபத்தாய் முடிவது முண்டு. ஆகையால் நான் முன்னே வேறொரு படகிற் சென்று தங்கள் வருகையை பிரபுவுக்குச் சொல்லட்டுமா? வென்று கேட்டான்.

கிராணி : தேவையில்லை நாமே நேறிற்போய் பிரபு எப்படிப்பட்டவர்களை வீட்டில் வைத்திருக்கிறாரெனப் பார்க்க வேண்டுமென்றாள். இதைக்கேட்டதே இராஜநாயகம் பின்வமாறு தனக்குள்ளே சிந்திக்கலானான். பிரபுவைச் சுற்றியனேக மாட்களுண்டு ஆனால் முளையுள்ளவர்க ளொருவருமில்லை. அவருமோ காரியங்களை நடப்பிக்கக் கூடாமல் வருத்தமாயிருக்கிறார். வீராசாமி தேசிங்கு முதலியவர்கள் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருப்பார்கள். இராணியைச் சந்தோஷமாய் உபசரிப்பதைப்பற்றி ஒருவரும் யோசிக்க மாட்டார்கள். என்ன செய்யலாம் நடக்கிறபடி நடக்கட்டும் எனது அதிஷ்டம்

இன்று காலை யோர் அங்கியைப் பழுதாக்கிவிட்டு எனக்கு இராணியின் தயவைச் சம்பாதித்துத் தந்திருக்கிறது. பிரபுவின் அதிஷ்டம் எப்படியோ?.....

இவன் இப்படிச் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கும்போது படகுகள் சாமிநாதபுரத்தையடைந்து விட்டன. இராணி கரையிலிருங்கிப் பிரபுவின் மாளிகையை நோக்கி நடந்தாள். மற்றவர்களாவளை பின்பற்றினார்கள். அரசியைக் கண்டதே சனங்கள் யாவருஞ் சந்தோஷக்கூச்சலிட்டார்கள். சந்திரசேகரனோடு கமலநாதனின் குற்றத்தைப் பற்றிச் சம்பாவித்துக் கொண்டிருந்த பிரபு சங்கதியையறிந்து விட்டார். இராணி தனக்கு அறிவியாது வந்ததற்கும் தனது மாளிகை யவவின் வருகைக்கேற்ற ஒரு ஆயத்தமு மில்லாதிருந்ததற்கும் தனது தூர் அதிஷ்டத்தை நொந்துகொண்டார். இராணி வெளிவேஷங்களை விரும்புவள் என்பதை யவரறியாதவரல்ல அவர் உடனெயொரு மேலங்கியை யெடுத்தணிந்து கொண்டு இராணியையழைத்து வரச் சென்றார். அவருடைய முகத்தில் வருத்தக்குறிகள் காணப்பட்டன. அவர் பெரிய புயங்களையுடைய பருத்த மனுஷன் யுத்தத்தில் மிகவும் புகழ்படைத்தவர். ஆனாற் பெண்களின் மனதைக் கவரத்தக்க அழகிய சொரூபியல்ல. இரங்கநாதன் பிரபு இவரளவு புகழ் படைத்திரா விட்டாலும் இராணியின் கண்களையும் மனதையும் கவரத்தக்க ரூபலாவண்ண முடையவர்.

பிரபு போகுமுன்னரே இராணி கூடத்திற் பிரவேசித்து விட்டாள். அங்கு அநேகர் ஆயுதந் தரித்தவர்களாய் நின்றதைக் கண்டதே இராணிக்குக் கோபம் பிறந்து விட்டது. பிரபுமதை யவளுடைய முகத்திற் தோன்றிய குறிகளாலறிந்து கொண்டார்.

இராணி : பிரபுவே இதென்ன பட்டாளமிருக்குமிடமா? அல்லது உமது மாளிகைக்கு வரவந்த நாம் வழிதவறி நமது இராணுவஸ்தலத்துக்குப் போய் விட்டோமா? என்று வெறுப்போடு கேட்டாள். பிரபு அதற்கு மறுமொழி சொல்லப் போகுந் தருணத்தில் அவள் அவரைத் தடுத்து வேண்டாம் உமக்கும் நமது பெரிய பிரபுகளில் இன்னொருவருக்குமிடையே யிருக்குந் திருப்தியினத்தைப் பற்றி நாம் கெதியில் விசாரிக்க வேண்டும் நமது அரண்மனைக்கு இவ்வளவு சமீபத்திலுள்ள இந்த மாளிகையைப் போர்வீரர்

காவல் காப்பது சற்றும் பிடிக்கவில்லை. நீர் மற்றப் பிரபோடு சண்டைக்கு ஆயத்தப்படுகிறதாய்த் தெரிகிறது. நீர் நமது வைத்தியரின் உதவியைத் தள்ளிவிட்டும் சுகப்பட்டுவிட்டது மிகவுஞ் சந்தோஷம்! ஆ! ஆ! அந்தச் சங்கதியைப் பற்றிப் பேசவேண்டாம். நாம் குற்றவாளியாகிய இராஜநாயகத்தைத் தண்டித்து விட்டோம். அவனை நாம் நம்முரட்டுப் பயல்களோடல்ல நமது அரண்மனையிலே வளர்க்கப்பட வேண்டியவன் என்றாள்.

பிரபுவுக்கு அவளேன் இராஜநாயகத்தைத் தனது அரண்மனைக்குக் கொண்டு போகப் போகிறாளென்பது சற்றும் விளங்கவில்லை. ஆயினுமவளுடைய விருப்பத்திற்கவர் சம்மதித்துக்கொண்டார்.

பிரபு இராணியைச் சிறுநுண்டி யருந்தும்படி கேட்க அவள் மறுத்துவிட்டுப் புறப்பட்டாள். பிரபுவும் அவருடைய ஆட்களும் அவளென்ன செய்வாளோ எனப் பயந்தவர்களா யவ்விடம் நின்றார்கள்.

12ம் அத்தியாயம்

**பிரபுக்களிருவரும் இராணியாற் சீனேகமாக்கப்படல்
சந்திரசேகரனின் வியாச்சியம் விசாரிக்கப்படல்.**

முன் அத்தியாயத்தில் கூறப்பட்டிருக்கும் சம்பவங்கள் நடந்து சில தினங்களின் பின் ஓர் நாள் இரங்கநாதன் பிரபு கமலநாதனோடு தனது மாளிகையிற் பின்வருமாறு சம்பாஷித்துக்கொண்டிருந்தார்.

பிரபு : நாளைக்கு என்னை யரண்மனைக்கு வரும்படி கட்டளை வந்திருக்கிறது. ஒரு வேளை யங்கு சம்புநாதன் பிரபுவைக்காண வேண்டி வரும் எங்களுக்கிடையேயிருக்கும் திருப்தியினத்தைப்பற்றி இராணி விளங்குவதற்காயிருக்கலாம். இதெல்லாம் இராணியவருடைய சின்ன மாளிகைக்குச் சென்றதனாலுண்டுபட்டதல்லவா.

கம : இராணி சம்புநாதன் பிரபுவைத் தரிசித்தது பிரபுவுக்கு நட்டமாய் முடிந்ததல்லாமல் நயமாய் முடியவில்லை இதற்குக் கண்ட சாட்சியுண்டு. சின்னமாளிகையோர் காவுறகூடம் போலிருந்த தென்றும், வைத்திய சாலையைப்போல் நாற்றமாயிருந்ததென்றும் இராணி சொன்னாளாம். அதற்கு அவரோடு கூட இருந்த குரு பிரபுவை மன்னிக்க வேண்டும். அவருக்கு மனைவியில்லாததால் மாளிகையலங் கோலமாயிருந்த தென்றாராம்.

பிரபு : இதற்கு இராணி யென்ன சொன்னாள்.

கம : “சம்புநாதன் பிரபுக்காவது குருவுக்காவது விவாகமேன்.” என்பதாய்க் கேட்டாளாம்.

பிரபு : குருமார் விவாகமுடிப்பது இராணிக்கு விருப்பமில்லை.

கம : பிரபுக்கள் முடிப்பதும் இராணிக்கிஷ்டமில்லை, எனச் சொல்லவே பிரபுவுக்கு முகம்வாடினது. அப்போ அவன் சம்பாஷணையைச் சாமர்த்தியமாய்த் திருப்பி இராணியோடு சென்றவர்கள் யாவரும் சம்புநாதன் பிரபுவின் உபசரணையைக் கேலிபண்ணினார்களாம். நீங்கள் செய்யக் கூடியதில் நூறிலொரு பங்குகூட இல்லையெனப் பேசிக்கொண்டார்கள்.

பிரபு : இராணியோர் புது ஆளைத்தனது சபையிலமர்த்தியிருப்பதை நீ யறிவாயல்லவா.

கம் : யார்? இராஜநாயகம் என்னும் வாலிபனைப்பற்றியா பேசுகிறீர்கள்.?”

பிரபு : ஆம் அவன் இராணியின் மத்தியிலதிகம் உயர்வான போற் காணப்படுகிறது. அவனை இராணியதிகமாய் நேசிக்கிறாளாம். நான் என்னுடைய இஷ்டப்படி இராணியின் சினேகத்தை விடுவதொழியச் சம்புநாதனாலாவது இவனாலாவது மேற்கொள்ளப்படமாட்டேன். சந்திரசேகரன் சம்புநாதனோடிருப்பதாயும் அவராலதிகம் நேசிக்கப்படுவதாயு மறிகிறேன். அவனென்னை யெதிர்த்தாலொழிய நானவனையெதிர்க்க மாட்டேன் சம்புநாதன் பிரபு சுகமடைந்து விட்டதாய் கேள்வி.

கம் : பிரபுவே அவருடைய சுகவீனம் நமக்கெவ்வளவு நம்பிக்கையைத் தந்தது. இப்போ அவர் சுகப்பட்டுவிட்டபோதிலும், முந்தியிருந்த அளவு பெலனோடில்லை. நீங்கள் தைரிய வீனப்படவேண்டாம் யாவும், நன்மையாய் முடியும்.

பிரபு : ‘நானொரு போதும் தைரிய வீனப்படவில்லை.’

கம் : பிரபுவே நீங்கள் மனச்சோர்வடைந்திருப்பதாய்த் தெரிகிறது. மரத்திலேற வேண்டியவன் கிளைகளைப்பிடித்துக் கொண்டேயேற வேண்டும். மலர்களை பிடித்துக்கொண்டேற முடியாதென்றான்.

பிரபு - நல்லது, நீ சொல்வதின் அர்த்தமெனக்கு விளங்குகிறது. நாளைக்கு அரண்மனைக்குப் போவதற்கு நம்முடைய ஆட்கள் யாவரையுந் தயார்படுத்த வேண்டும். அவர்கள் சம்புநாதன் பிரபுவின் ஆட்களையும் மற்றும் யாவரையும் உடையளவில் வெல்லக்கூடியவர்களாயிருக்க வேண்டும். ஒவ்வொருவருந் தங்கள் தங்கள் ஆயுதங்களைக்கொண்டு போகவேண்டும் நீயும் நன்றாய் உடுத்திக்கொண்டு பக்கத்திலே வரவேண்டும் உனக்கு என்னிடம் வேலையிருக்கு மென்றார்.

அரண்மனைக்குப் போகிறதற்கு ஆயித்தம் பண்ணும் விஷயத்தில் சம்புநாதன் பிரபுவின் ஆட்கள் இவருடைய ஆட்கள் இவருடைய ஆட்களுக்குக் குறைந்து போகவில்லை. அவர் தமது மாளிகையில் சந்திரசேகரனோடு அவகாசமாய்ச் சம்பாஷித்துக்கொண்டிருந்தார்.

பிரபு :- கமலநாதன் அரங்கநாயகியை யேமாற்றியதாய் நீ கொண்டு வந்த குற்றச்சாட்டுப் பத்திரம் இப்போ இராணிக்குக் கிடைத்திருக்கும். நீ ருண்மையின் வழியில் நிற்கிறபடியாற் கட்டாயம் ஜெயமடைவீர். இரங்கநாதன் இராணியிடம் என்ன சொல்லிவிடுவாரோ தெரியவில்லை. யுத்தகால மாயிருந்தால் எனது யோசனைப்படியே இராணி நடப்பாள். சாமாதான காலத்தில் அழகானவர்களே யவளுக்குத்தேவை நாம் நம்முடைய ஆயத்தங்களைச் செய்து கொள்ளவேண்டும். என்று சொல்லிவிட்டு வீராசாமியையழைத்து யாவரையும்ழகான உடையோடு ஆயத்த மாயிருக்கும்படி செய். என்னைப் போலவே நீயுமிந்த வீண் வேலைகளைப் பற்றி யதிகமாயறியமாட்டாயென்றார்.

வீரா :- பிரபுவே அந்த வேலையை இராஜநாயகம் செய்கிறார். நமது ஆட்கள் நாளைக்கு மிகவுமலங்காரமாயிருப்பார்கள். பத்துப்பேருக்கு உடுப்புக்குச் செலவழிக்குந் தொகையைக் கொண்டு காயப்பட்ட போர் வீரருக்கு ஓர் வைத்தியசாலை யேற்படுத்தி விடலாம்.

பிரபு :- “நாம் இப்போ செலவைப் பற்றிக் கவனிக்கப்படாது இராஜநாயகம் அனாவசியமான வேலைகளைச் செய்ய மாட்டானென நினைக்கிறேன்.” என்னும் பொழுது அவனுடைய ஆட்கள் அவ்விடத்தாற் சென்றார்கள். அப்போ வீராசாமி இதோ பாருங்கள் ஆட்கள் போகிறார்கள். இரங்கநாதன் பிரபுவின் ஆட்கள் எவ்வளவு அழகாய் வந்தபோதிலு மிவர்களை மிஞ்சுவது அசாத்தியம் என்றான்.

பிரபு : இவர்களுக்குச் சொல்ல வேண்டிய யாவையுஞ் சொல்லிவிடு எவனாவது தனது தேகத்திற் சத்துராதிகை வைக்குமுன் அவனோடு சண்டையிடக் கூடாதென்பதை மறக்கக்கூடாது என்று சொல்லிவிட்டு அவர்கள் கவனிக்கவேண்டிய பிரமாணங்களை மிகவுங் கெதியாய்ச் சொல்லிவிட்டார். வாசித்து முடிந்ததே சந்திரசேகரன் பிரதாபசிங்கம் பிரபுவின் மனுவையேன் இராணிக்கு நேரே யனுப்பினீர்கள். இரங்கநாதன் பிரபுவின் ஆள் குற்றஞ் செய்திருக்கிறபடியால் அவருக்கே மனுச்செய்ய வேண்டுமென அரங்கநாயகியின் சிநேகிதர்யாவருஞ் சொன்னார்கள் நானதை யுங்களுக்கு ஏற்கெனவே சொல்லி யிருந்தேனே யென்றான்.

பிரபு : அப்படியானாலிதை யெனக்கறிவியாமல் நீரே செய்திருக்கலாம். இரங்கநாதனுக்கு மனுச்செய்வதற்கு நானா புத்தி சொல்லவேண்டும் உம்மைப்போல மரியாதையுள்ள ஒருவன் இப்படிப்பட்ட காரியம் செய்ய நினைப்பது மிகவும் நாதனமென்று கோபத்தோடு சொன்னார்.

சுந் :- பிரபுவே நிங்கள் செய்ததே யெனது புத்திக்குஞ் சரியெனத்
தோற்றுகிறது. ஆனாலவளுடைய சிநேகிதர்..... எனச் சொல்லும்போது
பிரபு அவனைத் தடுத்து “சிநேகிதரா? ” நாம் யாவையுங் கிரமமாய்ச்
செய்ய வேண்டும். இரங்கநாதனுக்கு மவனுடைய ஆட்களுக்கும்
விரோதமாயுள்ள குற்றச்சாட்டுகள் யாவையும் இராணியின் முன்னிலையிற்
கொண்டுபோக இதுவே தருணம். உனது வியாச்சியமும் இலேசானதல்ல
என்றார்.

இவர் இரங்கநாதன் பிரபுமேலுள்ள வஞ்சத்தைத் தீர்த்துக்
கொள்ளவே தனது மனுவை நேராய் இராணிக்கனுப்பியிருக்கிறாரென்று
சந்திரசேகரனறிந்து கொண்டான். தனது விஷயம் ஜெயமாய்முடிய வேண்டிய
வழியைப் பிரபு யோசிக்கவில்லையென்பது அவனுக்கு விளங்கியது. பிரபு
வேறு கேள்விகட்கிடங் கொடாவண்ணம் நாளைப்பகல் 11 மணிக்கு யாவும்
ஆயத்தமாயிருக்கவேண்டும். 12 மணிக்கு நாம் அரண்மனைக்குப் போய்விட
வேண்டும். என்று சொல்லி வீராசாமியையனுப்பிவிட்டுத் தானுமெழுந்து
சென்றார்.

பிரபுக்களில் வண்ணம் தங்களாயத் தங்களைச் செய்து
கொண்டிருக்கும்போது இராணி சும்மாவிருக்கவில்லை. அவருந்தான் செய்ய
வேண்டிய ஒழுங்குகளைச் செய்துகொண்டேயிருந்தாள். பிரபுக்களிருவரும்
அரண்மனையிற் சண்டைசெய்யத் துணிந்து வருவார்களோவெனப்
பயப்பட்டாள் ஆகையால் அரண்மனைப்பட்டாளத்தை ஆயத்தமாயிருக்கும்படி
கட்டளை பிறப்பித்தாள். எவராவது தங்கள் ஆட்களோடு மாளிகைக்குள்
வரப்படாதென்றும் மாளிகைத் தோட்டத்துக்குள் வருபவர் தானும் ஆயுதங்
கொண்டு வரக்கூடாதென்றும் அறிவித்தல் செய்யப்பட்டது.

இராணியாற் குறிக்கப்பட்ட அந்த நிமிஷத்தில், பிரபுக்களும் தங்கள்
தங்கள் ஆட்களோடும் சிநேகிதரோடும் மிகவுமாடம்பரத்துடன் அரண்மனை
தோட்டத்திற் பிரவேசித்தார்கள்.

ஆற்றல் வருவது இலேசாயிருந்தபடியால் சம்புநாதன் பிரபு தனது
ஆட்களோடு படகேறிவந்தார்கள். இராஜபுரம் ஜமீந்தாருமவருடைய ஆட்களும்
குதிரைமீது வந்தார்கள். இருபகுதியாரும் வெவ்வேறு வாசல்களாற்
தோட்டத்துக்குட் பிரவேசித்தார்கள். இராயபுரத் தாட்களுடைய உடைகளே
பார்வைக்கலங்காரமாயிருந்தன. பிரபுக்களிருவரும் வந்தனம் கூறிக்

கொள்ளாமல் ஒருவரையொருவர் உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டார்கள். இவர்களரண்மனையைக் கிட்டியதே மணிகளடிக்கப்பட்டுக் கதவுகள் திறக்கப்பட்டன. இருவருமுன்னே பிரவேசித்தார்கள் பிரபுக்களோடு கூட உள்ளே பிரவேசிக்கத் தகுதியுடையவர்கள்போக மற்றவர்கள் தங்கள் தங்கள் நிலைமைக்கேற்ற ஆசனங்களிலுட்கார்ந்தார்கள். ஒரு பகுதியார் மற்றப் பகுதியாரையடிக்கடி கோபப்பார்வையாற் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். பிரபுக்கள் மாளிகையிற் பிரவேசித்து சபாமண்டபத்துக் கெதிராயுள்ள அறையின் வாயிலிற் போய் நின்றார்கள். அங்கேயொரு உத்தியோகஸ்தன் காவலாய் நின்றான். சிறிது நேரஞ்சென்று அவ்வறையின் கதவுகள் திறக்கப்பட்டன. சம்புநாதன் பிரபு மற்றவரிலும் பார்க்க வயதில் முதிர்ந்தவரானபடியால் அறைக்குள்ளே முதற்பிரவேசித்தார். சந்திரசேகரனும், வீராசாமியும், இராஜநாயகமும் அவரைப் பின் தொடர்ந்தார்கள். அங்கு நின்ற காவற்காரன் இராணியின் கட்டளைப்படி சந்திரசேகரனையும் வீராசாமியையும் உள்ளே போக வொட்டாமற்றடுத்துவிட்டு ஒரு பக்கமாயொதுங்கி நின்ற இராஜநாயகத்தைப் பார்த்து ஐயா நீர் போகலாம் என்றான். பின்பு வயதில் இளையவரான இரங்கநாதன் பிரபு உள்ளே பிரவேசித்தார். போகும்போது கமலநாதா பின்னேவா என்று சொல்லிக் கொண்டு சென்றார். கமலநாதனும் கட்டளைக் கமைந்து உள்ளே போகுஞ் சமயத்தில் அங்கு நின்ற காவலாளனால் முற்கூறிய நியாயத்தின் பேரிற்றடுக்கப்பட்டான். அப்போ பிரபு திரும்பிப்பார்த்து வீரகேசரி! நீ செய்வதென்ன? நான் யாரென்பது உனக்குத் தெரியுமா? இவர் என்னுடைய சினைகின் என்றார்.

காவ : பிரபுவே மன்னிக்க வேண்டும், இது என்னுடைய இஷ்டப்படியல்ல இராணியின் கட்டளைப்படி என்றான்.

பிரபு : கோபத்தினால் முகம் சிவத்தவராய் நியொரு போக்கிரி சம்புநாதன் பிரபுவின் ஆளை உள்ளே போகவிட்டு விட்டு என்னை இப்படி அவமரியாதை செய்கிறாயென்று கடுத்துச் சொன்னார்.

காவ : “பிரபுவே இராஜநாயகம் இராணியின் சேவகத்திலமர்த்தப் பட்டிருக்கிறார் அவருக்கு இப்பிரமாணம் செல்லாது.”

பிரபு - நீயார் செய்நன்றி மறந்த கசடன். ஆக்கினவனாலழிக்கவும் கூடும். நீ யுனது உத்தியோகத்திலெவ்வளவு காலமிருப்பா யென்பதைப் பார்ப்போம் என்று உரக்கச் சொல்லிவிட்டு இராணி இருந்த அறையிற் பிரவேசித்து விட்டார்.

இராணி யங்கே மந்திரிகள் புடைகுழ அழகிய உடையும் ஆபரணங்களு மணிந்துகொண்டு சிம்மாசனத்தில் வீற்றிருந்தாள்.

உட்சென்ற பிரபுக்களிருவருந் தனக்கு மரியாதைசெய்ததை யவளேற்றுக்கொண்டு அவர்களை யாசனத்திலமரும்படி கற்பித்துவிட்டு அவர்களோடு சம்பாஷிக்கத் தொடங்கும் சமயத்தில் வீரகேசரி யங்குவந்து இராமையவணங்கி நின்றான். அவனோர் உத்தம ஊழியனான்படியால் இரங்கநாதன் பிரபு பேசியது அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை. காவலாளன் முகம் வாடியிருந்ததைக்கண்ட இராணி யாது காரியமென வினாவினாள்.

காவ : “மாட்சிமை தங்கிய இராமையே நான் எனது கடமையைச் செய்ததில் இரங்கநாதன் பிரபுவின் ஆட்களிலொருவனை இங்கே வரவிடாமற்றடுக்க நேர்ந்தது. அதற்கு என்னைப் பிரபு வாயில் வந்தபடி பேசிவிட்டது மன்றி என்னைப் பயமுறுத்தியிருக்கிறார். நான் தங்கள் கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிவதோ அல்லது அவருடைய கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிவதோ வென்பதையறிய வந்தேன்” என்றான். இதைக் கேட்டதே இராணிக்கள வில்லாக் கோபம் பிறந்து முகம் சிவந்து விட்டது. அவள் ஜமீந்தாரைப் பார்த்து பிரபுவே இதனுடைய அர்த்தமென்ன? என்னுடைய கட்டளையை நிறைவேற்றிய ஊழியனை நீர் பயமுறுத்த உமக்கென்ன அதிகாரமுண்டு என்று சொல்லிவிட்டுக் காவலாளனைப் பார்த்து நீ யோர் உண்மையுள்ள ஊழியன் போகலாம் என்றாள்.

வீரகேசரியும் இராமையை வணங்கி விட்டுச் சென்றான். இதைப் பார்த்திருந்த சம்புநாதன் பிரபுவின் ஆட்கள் புன்முறுவல் செய்தார்கள். இரங்கநாதன் பிரபு பகுதியார் முகம் வாட்டமடைந்து விட்டார்கள். பிரபு தானுமொரு நியாயமும் சொல்ல இயலாதவராய் மௌனமாயிருந்தார். அவர் அப்படியிருந்ததே மிகவுமனுசூலமாயிற்று தான் பேசுவதைக் கேட்டுவிட்டு மற்றவர்கள் மௌனமாயிருக்க வேண்டுமென்பதே இராமையின் விருப்பம், சிறிது நேரஞ் செல்ல இராமையின் மனமிழகிவிட்டது, தான் தனது சினேகிதரான பிரபுவை மனம் நோகப் பேசிவிட்டதாய் நினைத்தான்.

வீர அப்போது சம்புநாதன் பிரபுவின் ஆட்கள் ஒருவரைப் பார்த்து ஒருவர் சிரிப்பதைக் கண்ட இராணி அவரைப் பார்த்துப் பிரபுவே இரங்கநாதன் பிரபுவுக்கு நான் சொல்லியது உமக்கு மமையுமென்றாள் ஏனெனில் பிரபுக்களிலொருவர் தோற்றுவிட்டதாயெண்ணி மற்றவர் அகங்காரங் கொள்வதையவள் ஒருக்காலும் பார்த்திராள்.

பிரபு : “இராணியே! நான் தங்கள் கட்டளையையொருபோதும் அலட்சியம் செய்வதில்லை” யென்னும்போது இராணியவரைத் தடுத்து வார்த்தைக்கு வார்த்தை பேசாமல் மௌனமாயிருக்கும் பழக்கத்தை இரங்கநாதன் பிரபுவிடமிருந்து கற்றுக்கொள்ளும் உங்களிருவரையுஞ் சினேகிதராயிருக்கும்படி நாம் கட்டளையிடுகிறோம் என்றாள்.

இ.பிரபு : இராணியே யான் சம்புநாதன் பிரபுவோடு கோபித்துக் கொள்ளவில்லை யவரே யெனக்குத் தீங்குகள் செய்திருக்கிறார்.

ச.பிரபு : “இராணியே! நான் தங்களிடத்துக்கு மாறாய்ப் பேசமாட்டேன். நான் இவருக்கு என்ன தீங்கு செய்தேனென அறிய விரும்புகிறேன். நான் குற்றஞ்செய்திருந்தாலதற்குத் தண்டனையடையப் பின்னிற்கமாட்டேன்.

இராணி : பிரபுக்களே! அனாவசியமான சம்பாஷணை வேண்டாம். நீங்களிருவரும் சினேகிதர்களாகி எடுபட வேண்டும் கைகுலுக்குவதையான் பார்க்கவேண்டும்” என்றாள்.

பிரபுக்களிருவரும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக்கொண்டு நின்றார்கள் ஒருவராவது முதற்றனது கையை நீட்ட விரும்பவில்லை. அப்போ இராணியவர்களைப் பார்த்து சம்புநாதரே நாமும்மை வேண்டிக்கொள்ளுகிறோம், இரங்கநாதரே நாமுமக்குக் கட்டளையிடுகிறோமென்றாள். ஆனாலவளுடைய வேண்டுகோள் கட்டளை போலும் கட்டளை வேண்டுகோள் போலவுமிருந்தன. அதைக்கேட்டும் பிரபுக்களசையவில்லை. இராணிக்கு இதைக்காண உக்கிராவேசமுண்டாகி எடுக்கவேண்டும். “கார்த்திகேயரே! இந்தச் சணமே யோர் படகை யாயத்துப்படுத்தும் பிரபுக்களே! நாம் இன்னுமொருமுறையுங்களுக்குச் சொல்லுகிறோம். இதற்கு நீங்கள் சம்மதியாவிட்டால் உடனே பிரதான காராக்கிரகத்துக் கனுப்பப்படுவீர்கள். உங்கள் மமதையுமின்றோட்டங்கிவிடும்” மென்றாள்.

இ.பிரபு : “இராணியே காராக்கிரகத்திலிருப்பது அவ்வளவு கஷ்டமல்ல. தங்கள் முகத்தைக் காணாது என்னாற் சகித்திருக்கக்கூடாது சம்புநாதரே! இதோ எனது கரம்” என்று சொல்லிக்கொண்டு தனது கையை நீட்டினார்.

ச.பிரபு : நான் இதோ மனப்பூர்வமா யெனதுகரத்தை நீட்டுகிறேன் என்று சொல்லிக்கொண்டு தனது கையை நீட்டினார்.

பிரபுக்களிருவரும் கைகுலுக்கியதே இராணிக்குச் சந்தோஷ முண்டாகி விட்டது. அவளப்போ நீங்களொருவரோடொருவர் சினேக மாயிருந்தால் நமது தேசம் எவ்வளவு சந்தோஷமாயிருக்கும். நீங்கள் திருப்தி யினமாயிருந்ததினால் உங்கள் வேலைக்காரர்கள் ஒருவரோடொருவர் அடிக்கடி சண்டையிட்டு வந்ததை யானறிவேன்.

இரங்கநாதரே கமலநாதனென்னுமொருவன் உமது சேவகத்தி லிருக்கிறானல்லவா?

கி.பிரபு: “ஆம் மகா இராணியே நீங்களவனை என்னுடைய மாளிகையில் ஒரு முறை கண்டிருக்கிறீர்கள்.”

கிராணி : ஆம் ஞாபகமிருக்கிறது. அவன் புஷ்பகிரி ஜமீந்தாராகிய பிரதாபசிங்கம் பிரபுவின் மகளை அவருடைய மாளிகையினின்றும் அனுப்பிக் கொண்டு வந்து தனது வைப்பாட்டியாக வைத்திருக்கிறானாம் என்றாள். இதைக்கேட்டதே பிரபுவின்முகம் பிரேதம்போல் வெழுத்துவிட்டது அதைப் பார்த்த இராணி பிரபுவே யுமது முகம் வெழுப்பதற்கு நியாயமென்ன? ஏதும் சுகவீனமா? என்று கேட்டாள்.

கி.பிரபு :- சமாளித்துக்கொண்டு “இல்லை அப்படி யொன்றுமில்லை”. பென்றார்.

அப்போ இராணி தனது சிம்மாசனத்தை விட்டிறங்கியவரை யணுகி இல்லை. நீசுகவீன மாகவேயிருக்கிறீர். டாக்டர் விஸ்வலிங்க மெங்கே நாம் உம்மைக் கோபித்து விட்டதாயெண்ணி மனச்சோர்வடைகிறீர்? உமது வேலைக்காரனின் குற்றத்துக்கு நாமும்மைத் தண்டிக்க மாட்டோ மென்றாள்.

இதைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்ற சம்புநாதன் பிரபு இராஜநாயகத்தை நோக்கி எனது வேலைக்காரனிலொருவன் இப்படிச் செய்துவிட்டால் என்ன சம்பவிக்குமென்றார்.

கிராஜ :- பிரபுவே சற்றுப்பொறுங்கள் என்ன நடக்கிறதெனப் பார்ப்போம்.

கிராணி :- கமலநாதனெங்கே! அவனிங்கே வந்திருக்கிறானா? அவனை நாம் பார்க்கவேண்டும்.

காவலன் : மகா இராணியே கமலநாதன் வெளியே நிற்கிறானென்றான்.

கிராணி : கமலநாதன் சந்திரசேகரனிருவரையுமுள்ளே நம்மிடத்திலழைத்து வா என்றாள்.

காவலனவர்களை யழைத்து வந்து உள்ளே விட்டுச் சென்றான்.

கிராணி : கமலநாதனைப் பார்த்து நீ பிரதாப சிங்கம் பிரபுவின் மகனைக் களவாடி வந்ததாயோர் குற்றச்சாட்டு வந்திருக்கிறது அதற்கு நீ யாது பதில் சொல்லுகிறாய் என்றாள்.

கமலநாதன் தன் எசமானைக் குற்றத்தினின்றும் விடுவிக்க எண்ணங்கொண்டவனாய் இராணிக்குமுன் முழந்தாட்படியிட்டு “மகா இராணியே நாங்கள் ஒருவரை யொருவர் நேசித்தோம்” என்றான். தனது வேலைகாரன் இப்படிச் பேசியதைக் கேட்டதே பிரபுவுக்குக் கோபத்தினாற் சரீரந் துடித்தது. அவர் உடனே இராணிக்கு உண்மையைச் சொல்லிவிட்டு மாளிகையை விட்டுப்பறப்பட்டுப் போகலாமோ என்று ஆலோசித்தார், திரும்பவும் சம்புநாதன் பிரபுவைப் பார்த்துவிட்டு எனது சத்திராதியின் முன்னிலையில் யானிப்படிச்செய்யமாட்டேன் எனத் தனக்குள்ளே சிந்தித்துக் கொண்டு மௌனமாயிருந்தார்.

கிராணி : “நீங்களொருவரையொருவர் நேசித்தீர்களா அப்படியானால் நீ யவளுடைய தந்தையினனு மதியோடு அவளை யேன் விவாகஞ்செய்து கொள்ளவில்லை? ”

கம : இராணியே! அவளுடைய தந்தை அவனை இதோ நிற்கும் சந்திரசேகரனுக்கு விவாகம் பேசியிருந்தார் ஆனபடியால் நானவரைக் கேட்கவில்லை.

கிராணி : அவளுடைய தகப்பனைக்கொண்டு அந்த விவாகத்தைக் குழப்ப எடுபடவேண்டும் விரும்பாத நீயவளைக் கொண்டு குழப்பிவிட்டாயே. அதற்கெப்படித் துணிந்தாய்?

கம : காதலைப் பற்றிக் கொஞ்சம் அறியாத உங்களிடத்தில் யானிதைப்பற்றி யென்ன சொல்லலாம் என்றான்.

கிராணி : சிரித்துவிட்டு நீயொரு மரியாதை யற்ற பயல் நீ யிவனை விவாகம் முடித்துவிட்டாயா வென்று கேட்டாள்.

கமலநாதன் சொல்லப்போகும் மறுமொழியில் தனது சீவன் தங்கியிருப்பதாயறிந்த இரங்கநாதன் பிரபு அவனென்ன சொல்வானென ஆவலோடெதிர் பார்த்திருந்தார். கமலநாதனுஞ் சற்றுத்தாமதித்து ஆமெனப் பதிலுரைத்தான்.

இதைக்கேட்ட பிரபு கோபங்கொண்டவராய் பாதகனே என்று பேசத் தொடங்கும் போது இராணி யவரைத்தடுத்து சற்றுப்பொறும் நாம் நம்முடைய விசாரணையை இன்னும் முடிக்கவில்லை. என்று சொல்லிவிட்டுக் கமலநாதனைப் பார்த்து உண்மையைப் பேச உனக்கொரு தீமையும் சம்பவியாதபடி பார்த்துக்கொள்வோம். என்றாள்.

கம : இரக்கமுள்ள இராணியே! கடவுள் சாட்சியாக எனது எஜமானே அவையாவற்றிற்கும் காரணமாய் இருந்தார்.

கி.பிரபு : அடேயயலே நீ என்னைக்காட்டிக் கொடுக்கிறாயா? என்று உறுமினார்.

கிராணி : நீ பேசு. எனது கேள்விக்குப் பதில் சொல்லு என்று கண்கள் சிவக்கக் கமலநாதனைப் பார்த்துக் கூறினாள்.

கம : இராணியே மற்றவர்கள் முன்னிலையில் எனது எஜமானின் குற்றத்தைப் பற்றிப் பேசமாட்டேன். என்றான்.

இராணியங்கு நின்ற மற்றவர்களை யப்புறம் போகும்படி கட்டளையிட்டுவிட்டுக் கமலநாதனைப் பார்த்து பிரபு இதிலெப்படிச் சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறாரென்பதைக்கூறு பொய்ப்பேசாதே யென்றாள்.

கம : பிரபு இப்போ கொஞ்சக்காலமாய் நாங்கள் செய்யும் குற்றத்தைப் பற்றிக் கவனிக்கிறதில்லை. ஆகையாற் பிரபுவின் கவலையினமே யான் இக்குற்றஞ் செய்ததற்குக் காரணம் என்றான்.

கிராணி : வேறொரு விதமாயும் பிரபு இதிற சம்பந்தப்பட்டிருக்கவில்லையா?

கம : இல்லை நான் பிரபுவைப் பற்றி எப்படிச் சொன்னாலுமவருக்கு என்ன தண்டனை வரப்போகிறது. அவர் அந்தப் பார்சலைப்பெற்று நாட்டொடங்கி அவருக்குப் பயமே கிடையாது என்றான்.

இதைகேட்ட இராணி யவசரப்பட்டவளாய் என்ன பார்சல் எங்கிருந்து வந்தது என்றான்.

கம : எங்கிருந்து வந்ததோ யானறியமாட்டேன். அப்பார்சலுள் சிகையினோற் துண்டும் அதிற் கோர்க்கப்பட்ட இருதய உருவம் போன்ற ஓர் தங்க ஆபரணமுமிருந்தன. அவரதையெப்பொழுதும் கழுத்திலணிந்து கொள்வார். தனியே இருக்கும்போததனோடு சம்பாஷித்துக்கொள்ளுவார். நமக்கு விக்கிரகங்களைப்படியோ பிரபுவுக்கு அதுவுமப்படியேயென்றான், இதைகேட்ட இராணியின் முகம் வெழுத்துவிட்டது. அவள் தனது முகத்தை யொருபக்கந் திருப்பிக் கொண்டு நீ யுனது எசமான் என்ன செய்கிறாரென்பதை யிவ்வளவு கவனமாய்ப் பார்ப்பதின் நியாயமென்ன? பார்த்துவிட்ட போதிலும் அதை திரும்பச் சொல்வதினருத்தமென்ன? நீ புகழ்ந்து பேசும் சிதைத் துண்டின் நிறமென்னவென்று கேட்டாள்.

கம : புலவர்களதைப் பொன்றிறமென்று சொல்லுவார்கள். நானதைச் சூரியகிரணத்தின் நிறமெனச் சொல்லுவேன்.

இராணி : அங்கே கூட்டத்திலிருக்குஞ் சீமாட்டிகளில் யாருடைய மயிர் அந்தநிறமா யிருக்கிறதென்று கேட்டாள்.

கமலநாதனவர்களைத் திரும்பிப் பார்த்துவிட்டு அவர்களொரு வருடைய மயிருமப்படியில்லை. ஆனால் நான் பார்க்கக் கூடிய ஒருவரது மயிர்மாத்திரம் அப்படி யிருக்கிறதென்றான்.

இராணி : என்ன?

கம : இல்லை வெயிலில் வந்தபடியால் எனது கண்கள் சற்றுக் கூசுகின்றன.

இராணி : நீயோர் மடையன் அப்பாலே போ என்று சொல்லிவிட்டு இரங்கநாதன் பிரபு நின்ற இடத்தை நோக்கி நடந்து சென்று அவரைப்

பார்த்து பிரபுவே கமலநாதனென்னுமுடைய ஊழியன் ஓர் அதிகப் பிரசங்கி அவனிடம் ஓர் இரகசியத்தையும் சொல்லலாகாது என்றாள். பிரபு உடனே இராணியின் முன்னிலையில் முழுந்தாட்படியிட்டு மகத்துவம் பொருந்திய இராணியே என்னுடைய வேலைக்காரன் சொல்வதைப் பார்க்கிலும் நானே தங்களிடத்தில் உண்மையைச் சொல்லிவிடுவேன் என்றார்.

இராணி பிரபுவே உம்முடைய மனஞ்சற்று மாறாட்டமடைந்திருப்பதாய் நினைக்கிறேன்.

பிரபு : தான் என்ன பேசுவதென்பதை அறியாதவராய் பாபியாகிய இரங்கநாதனிடத்திலிருந்து நீங்களவருக்குக் கொடுத்த உத்தியோகத்தையும் பட்டங்களையும் ஐசுவரியத்தையுமெடுத்துப் போடுங்கள் ஆனால் உங்கள் கிருபையை மாத்திரம் எடுத்துப்போடாதிருங்கள் என்றார். இராணியின் கண்களுக்குப் பிரபு அப்பொழுதிருந்த அழகைப்போல் ஒருபொழுதுமிருந்த தில்லை.

இராணி :- பிரபுவே யெழுந்திரும் நானுமது குற்றத்தைக் கண்டிக்கும்போதிலுஞ் சினேகத்தை மறக்கமாட்டேன் என்று சொல்லிவிட்டு மற்றவர்களைப் பார்த்து இவரைப் போலுண்மையுள்ள ஊழியன் நம் தேசமுழுவதிலுங் கிடையாதென்றாள். இதை கேட்டதே இரங்கநாதன் பிரபுவின் ஆட்களின் முகத்தில் சந்தோஷ குறிகள் காணப்பட்டன சம்புநாதன் பிரபுவின் ஆட்கள் நிலத்தைப் பார்த்த வண்ணமாயிருந்தார்கள். அப்போ இரங்கநாதன் பிரபு இராணியே! கமலநாதனுடைய விஷயத்தைப் பற்றி யதீர்ப்பென்ன வென்று கேட்டார்.

இராணி நாமதை மறந்துவிட்டோம் நீரதை ஞாபகப்படுத்தியது மிகவுஞ் சந்தோஷம் மனுச்செய்த சந்திரசேகரன் என்முன்னே வரட்டு மென்றாள்.

சந்திரசேகரன் இராணியின் முன்னிலையில் வந்து வணங்கி நின்றான். இராணியவனுடைய கெம்பீரத் தோற்றத்தை கவனித்துவிட்டு நீ கல்வியிலும் ஆயுதபரீட்சையிலும் மிக தேர்ச்சியடைந்தவரென நானறிகிறேன். அந்தப் பெண் உமது விஷயத்தில் நடந்து கொண்டமாதிரி மிகத்தவறு அவள் தனது கணவனைத் தெரிந்துகொண்டாள். நீரவளை மறந்துவிடுவதே புத்தி அவளுடைய தந்தையைச் சந்தோஷப்படுத்துவதற்காக நாம் அவருடைய

மருமகனுக்கு ஒரு நல்ல உத்தியோகம் கொடுப்போம் உம்மையும் மறக்கமாட்டோம் நான் பெரிய அரண்மனைக்குப் போகும்போது நீ ரென்னோடுவாரும் உமது விஷயத்தை ஆறுதலாய்க் கவனிப்போம் என்றாள்.

சந் - இராணியே கமலநாதன் உண்மையை பேசவில்லை.

இராணி : இரங்கநாதன் பிரபுவே உமது ஊழியன் பேசியது உண்மையென நீர் சொல்லக்கூடுமா? என்று கேட்டாள்.

இந்த கேள்வி பிரபுவின் இருதயத்தை ஊடுருவிப்பாய்ந்தது ஆயினுமென் செய்வார். ஆம் நானறிந்தமட்டில் அவள் அவனுடைய மனைவிதான் என்றார்.

சந்திரசேகரன் அதையும் நம்பவில்லை. இராணியவள் பிரபுவின் சொல்லையும் நம்பாதபடியா லச்சங்கதியை யாறுதலாய்ப் பார்ப்பதாய்ச் சொல்லிவிட்டு பிரபுவைப் பார்த்து நாம் உம்முடைய கூடலூர் அபய மாளிகைக்கு அடுத்த வாரத்தில் வர விரும்புகிறோம் நீரங்கே ஆயித்த மாயிருப்பதோடு சம்புநாதன் பிரபுவையுமழைத்து வைத்திருக்க வேண்டுமென்றாள். அப்போ இரங்கநாதன் பிரபு சம்புநாதன் பிரபுவைப் பார்த்து அவரென்னுடைய தாழ்மையான வீட்டிற்கு வருவாரானால் அது எனக்கு எவ்வளவு மகிமையாயிருக்குமென்றார். இராணியுள் சம்புநாதன் பிரபுவை யங்கே வரும்படி சொல்லவே யவரும் சம்மதித்துக்கொண்டனர். ஆயினும் முழுவிருப்பத்தோடல்ல.

இராணியப்போ பிரபுக்களிருவரையும் பார்த்து நாம் இவ்விசயத்தை யங்கே விசாரிக்க வேண்டும். ஆகையாற் சந்திரசேகரனும் கமலநாதனும் அந்தப் பெண்ணுமங்கே வரவேண்டும். என்று சொல்லிவிட்டு கமலநாதனைப் பார்த்து நீயுனது மனைவியை யங்கே யழைத்து வரவேண்டுமென்றாள்.

பிறகு இராணி பிரபுக்களை நோக்கி மந்திராலோசனைச்சபை இப்போ கூடவேண்டும் நீங்கள் போய்விட வேண்டாம் சபைகலைந்த உடன் யாவரும் நமது பெரிய அரண்மனைக்குச் செல்வோம் எனச் சொல்லிவிட்டு இராஜநாயகத்தைப் பார்த்து நீ யுமெம்மோடு கூடவரவேண்டும் என்று சொல்லிவிட்டுத் தன்னறைக்குட் சென்றாள்.

மந்திராலோசனை சபைக் கூட்டத்திற்கு நிற்கவேண்டியவர்கள் தவிர மற்றயாவருமரண்மனையை விட்டுச் சென்றார்கள்.

தனது அறைக்குட்சென்ற இராணி ஏறக்குறைய ஒரு மணித்தியால மாயுள்ளேயிருந்து மந்திராலோசனைச் சபையிற் பேசப்பட வேண்டிய விஷயங்களெழுதப்பட்டிருந்த பத்திரங்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் கூடத்திற்றணியே விடப்பட்டிருந்த இரங்கநாதன் பிரபு பின்வருமாறு சிந்திக்கலானார்.

அவள் கமலநாதனுடைய மனைவியென இராணி முற்றாய் நம்பி விட்டாள், மற்றும் பிரபுக்களு மப்படியே நம்பியிருந்தார்கள் நானினிமேலவள் என்னுடைய மனைவியென நான் உண்மையைச் சொல்லப் போனால் இராணி யென்மேற் கோபங்கொண்டு உத்தியோகஸ்தனின்னு துரத்திவிடுவது மன்றி யொருவேளை சிரச்சேதஞ் செய்யவும் நினைப்பாள் எனது சத்திராதிகள் என்னையோர் துரும்புக்குச் சமானமாகவும் மதியார்கள் நான் இராணியின் சினேகத்தை விட்டு விட ஒருபோதும் விரும்ப மாட்டேன் அதைக் காப்பாற்றுவதற்காகப் பொய் பேசுவது மாத்திரமன்றி ஒருபோது கொலை செய்ய வந்தாலும் பின்னிடேன் .....

இவ்வாறு சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கும்போது இவருடைய காதலை விரும்பிய அரங்கநாயகியின் திவ்யசொருபமானது இவருடைய எதிரிலே தோற்றப்பட அவர் இந்த நேரத்தில் நியவசியமற்றவள் எனச் சொல்லியவளின் உருவத்தையுடனே மறந்து விட்டார். ....

அங்கு கூடிய மந்திராலோசனைச் சபையிலே பல இராசாங்க விஷயங்கள் பேசப்பட்டன. அவற்றிலப்போ சிறையிருந்த கமலாவதிச் சீமாட்டியின் விஷயமொன்று சம்புநாதன் பிரபுவும் இன்னுஞ் சிலருமவள் மறியலிலிருந்து விடுவிக்கப்பட வேண்டுமென்று பேசினர் இரங்கநாதன் பிரபு அவர்களுக்கு மாறாய் அவளை விடுதலை செய்யப்படாதெனவும் அப்படிச் செய்யப்பட்டாலது இராணியின் ஷேமத்துக்குப் பங்கமாய் முடியுமென்றும் மிகவும் நேரத்தியாய்த் தர்க்கித்தார். இராணியும் தான் தனது மைத்துனியாகிய கமலாவதி சீமாட்டியைச் சிறையில் வைத்திருப்பது கடவுளுடைய பார்வையிலுந் தன்னுடைய பார்வையிலுஞ் சரியாய் யிருக்கிற தெனச் சொல்லிக்கூட்டத்தை முடித்தாள்.

இரங்கநாதன் பிரபு சபைகலைந்தே ஆற்றங்கரைக்குச் சென்றார் அப்போ வழியில் நின்றவர்கள் பிரபுவுக்கு வழிவிடுங்கள். பிரபுவுக்கு

வழிவிடுங்களென்று உரக்கக் கூவினார்கள். அன்று அங்கு நடந்த சம்பவங்களிலிருந்து இராணி இரங்கநாதன் பிரபுவை நீயதிகமாய் நேசிப்பதாய் யாவரு மறிந்து கொண்டார்கள். பிரபுவைக்களைப் பார்த்துத் தலையசைத்துக் கொண்டு சென்றார். வெளியே தோட்டத்திற் சில பிரபுக்கள் சம்பாஷித்துக் கொண்டு நின்றார்கள். இவரும் அவர்களோடு போய்ப் பேசிக்கொண்டு நின்றார். அப்போ கமலநாதன் மிகவுமவசியமாயோடிவந்து பிரபுவே யாவரும் படகிலேறி விட்டார்கள். தங்களைக் காத்துக்கொண்டு நிற்கிறார்கள் என்றான்.

பிரபு : “எனக்குச் சௌக்கியமில்லை யென்பதாய்ச் சொல்.”

கம : பிரபுவே! நானப்படிச் சொல்லக்கூடும் ஆனாற் சந்திரசேகரனும் இராஜநாயகமும் இராணியோடு போகிறார்கள் நம்மவர்களிலொருவராவது போக வேண்டாமா என்றான்.

பிரபு : வா போவோமெனச் சொல்லி இராணியின் படகு நின்ற இடத்தை நோக்கி நடந்தார். பிரபு ஆற்றங்கரையையணுகியதே இராணியவரைப் பார்த்து இவ்வளவு நேரந் தாமதித்த காரணமென்ன வென்று கேட்டாள்.

பிரபு : இராணியே எனக்குடம்பு சௌக்கியமில்லை யென்றார்.

இராணியின் கட்டளைப்படி பிரபுவும் சந்திரசேகரனும் இராஜநாயகமும் அவளுடைய படகிலும் கமலநாதன் வேறொரு படகிலு மேறிக்கொண்டார். படகுகள் இராணியின் பெரிய அரண்மனையை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தன இராணிக்குப் பின்னே வந்த படகிலிருந்தவர்கள் வீணை முதலிய வாத்தியங்களை மீட்டி இன்னிசை பயக்கும் கீதங்களை இன்பமாய்ப் பாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது இராணி யங்கிருந்த பிரபுக்களைப் பார்த்து நாம் வேட்டையாடுவதற்காய் விடப்பட்டிருக்குங் காட்டின் காவலன் இற்றைக்குச் சிலநாட்களின் முன் ஏதோவொரு விஷயத்தைப் பற்றி நமக்கு மனுச்செய்து கொண்டது உங்களின் ஞாபகத்திலிருக்கிறதா என்றான்.

அங்கிருந்தவர்களிலொருவர் ஆம் மகா இராணியே! பிரபுக்களங்கே வேட்டை யாடப்போவதை விட்டுவிட்டு காளிதாசருடைய நாடகங்களைப்

பார்க்கச்சென்று கொண்டிருக்கிறார்கள். என்பதே வனுடைய முறைப்பாடு என்றாள்.

ச.மீரடி :- இராணியே என்னாலிப்போ வேட்டையாட முடியாது. காளிதாசரின் நாடகங்களு மவ்வளவு குற்றமல்ல என்றார்.

இராணி :- அவருடைய நாடகங்களைப் பற்றி விசாரிக்கவில்லை காவலாளன னுப்பியிருக்கும் மனுவைப் பற்றி யென்ன சொல்லுகிறீர்களென்பதே யென்னுடைய கேள்வி என்றாள். அங்கிருந்தவர்களவ் விஷயத்தின் பேரில் தங்கள் தங்கள் குறிப்புகளைப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அப்போ இராணி சந்திரசேகரனைப் பார்த்து நீ கல்வியில் மிகவுந் தேர்ச்சியடைந்தவரென யாமறிவோம். காளிதாசருடைய பாக்களிற் சிலவற்றைப் பாடுங்கேட்போமென்றாள்.

சந் : இராணியே! அவருடைய பாடல்களிலொன்றாவது என் ஞாபகத்தில்லை இதோயிருக்கும் எனது சினேகிதன் இராஜநாயகம் சிலவற்றைப் பாடக்கூடு மென்றான். இதைக்கேட்ட இராணி சிரித்துக்கொண்டு “இராஜநாயகம் உன்னாலியலுமானாற் சில பாட்டுகளைப்பாடு” என்றாள்.

இராஜநாயகம் இராகத்தில் ஒரு நிபுணனென்பது அங்கிருந்த அனேகருக்குத் தெரியாதிருந்தது. அவன் இராணியின் கட்டளையைச் சிரமேற் கொண்டவனாய் காளிதாசர் இராணியைப் பற்றிப் பாடியிருந்த சில பாட்டுகளையெடுத்து கல்லங் கரைந்து விடக்கூடிய அவ்வளவு இன்னிசையாகப் பாடினான். இராணியும் பரவசப்பட்டவளாய் தான் அந்நேரத்திற் கையில் வைத்திருந்த ஓர் பத்திரத்தை யாற்றிற்போட்டு விட்டாளென்றால் அந்த இராகத்தினின்னிசை சொல்லற் பாற்றோ.

இவர்களிப்படிப்பல விஷயங்களையும் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருக்கப் படவுகள் குறிக்கப்பட்ட இடத்தைச்சேர்ந்து விட்டன. இராணி கரையிறங்கி இரங்கநாதன் பிரபுவின் கரத்தைப் பிடித்தவளாய் தனது பெரிய அரண்மனையை நோக்கி நடந்தாள். மற்றவர்களுமவர்களைப் பின் பற்றினார்கள்.

இரங்கநாதன் பிரபு தனக்கு இனிமேல் வரவிருக்கும் இக்கட்டுகளைப் பற்றிச் சற்றும் நினையாதவராய் இராணியோடுகுதுகுலமாய்ச் சம்பாஷித்துக் கொண்டு சென்றார். அரண்மனையடைந்ததே அங்கு யாவருக்குஞ் சிற்றுண்டிகள் பரிமாறப்பட்டன. பிரபுக்களும் சீமாட்டிகளும் அங்கு தோட்டத்திற் கூட்டமாய்க் கூடிச்சம்பாஷித்துக்கொண்டு நின்றார்கள். அப்போ இராணி தனது பக்கத்தில் நின்ற மரகதவல்லியம் மாளைப் பார்த்து இராஜநாயகத்தை யிவ்விடத்திற்காணவில்லை. அவனெங்கே போய்விட்டா னென்பதை நீ யறிவாயா? என்று கேட்டாள்.

மரகதவல்லி : ஏறக்குறைய ஐந்து நிமிஷங்களுக்கு முன்னே அதோவிருக்கு மந்த அறையின் ஜன்னற் கண்ணாடியில் அவன் தன்னுடைய வைர மோதிரத்தாலேதோ எழுதிக்கொண்டு நின்றதை யான் கண்டேன்.

கிராணி :- ஆ! அந்த மோதிரம் யானவனுக்குப் பரிசாயளித்தது. அவனந்தக் கண்ணாடியிலென்ன எழுதியிருப்பானோ தெரியவில்லை. வா, போய்ப் பார்ப்போமென்று சொல்லியவளையு மழைத்துக்கொண்டு சென்றாள்.

இவர்களென்ன செய்திருக்கிறார்களென்பதை மறைவில் நின்று இராஜநாயகம் பார்த்ததை யிவர்கள் காணவில்லை.

இவர்களங்கு சென்று பார்த்தபோது அக்கண்ணாடி கவிச்சக்கர வர்த்தியாகும் கம்பரின் மகன் அம்பிகாபாதியாற் பாடப்பட்ட ஓர் வெண்பாவினீரடி வரையப்பட்டிருந்தது.

“சற்றே பருத்ததனமே குலுங்கத் தாளவடந்
தற்றேயசையக் குளையூசலாடத்துவர் கொள்செய்வாய்.”

இதைக்கண்ட இராணி தனது விரலிலணிந்த ஓர் வைரமோதிர மொன்றைக் களற்றி பின்வருமாறு அடுத்த ஈடிகளையும்.

“நற்றேனொழுக நடன சிங்கார நடையழகின்
பொற்றேறிருக் கத்தலையலங்காரம் புறப்பட்டதே.”

என எழுதிவிட்டுச் சென்றாள் போகும்போது மரகதவல்லியிடம் இதைப்பற்றி யொருவரிடமும் பிரஸ்தாபிக்க வேண்டாமென்று கேட்டுக் கொண்டாள். இவர்களவ்விடத்தை விட்டுப்போய் விட்டதே இராஜநாயகம்

அவ்விடத்திற் சென்று தானெழுதிய பாவின் மற்ற ஈரடிகளும் முடிக்கப் பட்டிருப்பதைக்கண்டு ஆனந்தப் பரவசங்கொண்டவனாய் இராணி யென்னை நேசிக்கிறாளென்பதிற் சற்றுமையமில்லை.

நானினி உத்தியோகத்திலுயர்ந்து விடுவேனென்பதையொரு வரும் மறுக்கமாட்டார்கள். என்று தனக்குள்ளே சொல்லிக்கொண்டு சம்புநாதன் பிரபோடும் அவரினாட்களோடும் படகேறிப் பிரபுவின் சின்னமானிகையை யடைந்தான்.

மாளிகையை யடைந்ததே பிரபு “வீரசிங்கனையழைத்து வாருங்கள்” நானவனைச் சற்றுப்பார்க்க வேண்டுமெனச் சொல்லிவிட்டுத் தன்னறைக்குட் சென்றார். அவனப்போ அவ்விடமில்லாதிருந்தபடியால் அவனைத்தேடிப் பலத்திக்கிலுமாட்கள் ஓடினார்கள். அங்கு நின்றவர்களில் வீராசாமியை விட மற்றயாவரும் இராஜநாயகத்தோடு நன்றாய்ச் சம்பாஷித்துக் கொண்டு நின்றார்கள். இதைக்கண்ட இராஜநாயகம் வீராசாமியையனுகி வீராசாமி நீ முகவாட்டத்துடன் தனித்திருப்பதற்கு நியாயமென்ன வென்று கேட்டான்.

வீராசாமி :- இராஜநாயகம்! இதோ இங்கே உன்னை உளறிக் கொண்டிருப்பவர்களைப் பார்க்கிலும் யானுன்னை பதிகையாய் நேசிக்கிறேன். ஆனால் யானிப்போ உனக்காகத் துன்பப்படுகின்றேன். பெண்களின் சினேகம் எவ்வளவு கெதியில் மாறிவிடக்கூடியதென்பதை நீ யறியமாட்டாய் எனச் சொல்லிவிட்டு அவ்விடத்தை விட்டு எழுந்து சென்றான்.

அப்போ பிரபுவின் அறையினின்றும் வந்த ஓர் ஊழியன் சந்திரசேகரனைப் பார்த்து ஐயா! பிரபு வீரசிங்கனைக் கூப்பிடுகிறார் அவன் இப்போதான் எங்கோதிரிந்து விட்டு வந்திருக்கிறான். அவனைப் பார்த்தாற் பயித்திய. பிடித்தவனைப்போற் றேரிகிறது அவனுங்களைக்கண்டு சம்பாஷித் தாலொழியப் பிரபுவினறைக்குட் போகமாட்டேனென்கிறான் தயவுசெய்து அவனைப்போய்ப்பாருங்கள் என்றான். சந்திரசேகரனுடனேபோய் வீரசிங்கனை பழைத்துக்கொண்டு ஒரு தனியறைக்குட் சென்று பின்வருமாறு இருவரும் சம்பாஷிக்கத்தொடங்கினார்கள்.

சந் :- என்ன? பிசாசைக்கண்டவன் போற்றோற்றப்படுகிறாய்?

வீரசிங் :- ஐயா? பசாசிலுங்கொடிய சிருஷ்டியைக் கண்டுவிட்டேன். ஆனால்து என்னைக் கண்டுகொள்ளவில்லை. அது எனது நற்காலமே என்றான்.

சந் :- உனக்கென்ன பைத்தியம் பிடித்துவிட்டதா? நீ பேசுவதினர்த்த மென்ன?

வீரசிங் :- ஐயா! நான் எனது பழய எஜமானைக்கண்டு விட்டேன்.

சந் :- அப்படியிராது நீ வேறு யாரையோ கண்டிருக்க வேண்டும்.

வீரசிங் :- இல்லை இல்லை அவரையொரு முறை பார்த்தவர்கள் திரும்ப மறப்பதரிது. மாறுவேஷமணிந்திருந்தார். ஆயினும் நானவரை மதித்துக் கொண்டேன். என்னையும் அவர் கண்டால் மதித்து விடுவாரென்பதற்குத் தடையில்லை. மதித்து விட்டாரானால் யான் மறிக்கவேண்டுமென்பது நிச்சயம் ஆனபடியால் யான் நாளைக்கே இவ்விடத்தை விட்டுப்போய் விடவேண்டும்.”

சந்தி :- சம்புநாதன் பிரபுவின் பாடென்னமாய்முடியும்.

வீர :- ஐயா! அவருக்குச் சுகம் வந்துவிட்டது நானவருக்குக் கொடுத்திருக்கும் மருந்தில் ஒருநாளைக்குக் காக்களஞ்சு பாவிக்கும்படி சொல்லுங்கள் சாப்பாட்டைப் பற்றிக் கவனமாயிருக்கவேண்டும் பிரபுவின் சாப்பாட்டையவாது காரியஸ்தன் பரிசோதித்து விட்டல்லாமல் அவருக்குக் கொடுக்கக்கூடாது. அவர் இரங்கநாதன் பிரபுவின் கூடலூர் அப்பய மாளிகைக்குப் போவதா யறிந்தேன். அங்கு சாப்பாட்டைப் பற்றி மிகவுங் கவனமாயிருக்கவேண்டும்.

சந் :- நியெங்கே போகப்போகிறாய்?

வீரசிங் :- நஞ்சப்பனின் கண்களிலெதிர்ப்படாமலிவ்விந்திய தேசத்தை விட்டுப் புறப்படப்போகிறேன்.

சந் :- அப்படிச்செய்ய வேண்டாம், நீ எனக்குச் செய்யவேண்டிய ஒரு இரகசியமான வேலையிருக்கிறது என்று சொல்லிவிட்டுப் பின்பு அன்று இராணியின் முன்னிலையில் கமலநாதனுக்கெதிராய்த்தான் கொண்டுபோன விவாச்சியம் விசாரிக்கப்பட்ட சங்கதியையும் இரங்கநாதன் பிரபு அவனுக்குச் சார்பாய்ப் பேசியதையும் இராஜகோபாலனோடு தான் செய்துவிட்டுவந்திருக்கு

மொழங்கையும் பற்றிச் சொன்னான். பிறகு அவன் வீரசிங்கனைப் பார்த்து, நாம் இப்போ இரங்கநாதன் பிரபு கமலநாதன் அண்ணாமலை மாசிலாமணியென்னும் நாலுபேரிலும் கண்ணோக்கம் வைக்கவேண்டிய தவசியமாயிருக்கிறது. ஆகையால் நீயதோ என்னுடைய மோதிரத்தை யெடுத்துக் கொண்டு கேயனூருக்குச் சென்று இராஜகோபாலனிடங் காட்டி அவனிடமிருந்து நீயறிய வேண்டியவைகளை யறிந்துகொண்டுவா. உன்னுடைய செலவிற்குப் பணந்தருகிறேன் நீ எனக்கு உண்மையுள்ள ஊழியனாய் இருந்தால் இதிலும் பன்மடங்கதிகமான பணம் தருவேனென்று சொல்லி உடனே ரூ.250 பெறுமதியான நோட்டுக்களை எடுத்து அவனிடங் கொடுத்தான். வீரசிங்கன் நோட்டுக்களைப் பெற்றுக்கொண்டு ஐயா நானுங்கள் கட்டளைப்படியே செய்வேன். கேயனூருக்குப்போவதினால் நானுங்கள் வேலையைச் செய்கிறது மாத்திரமல்ல நஞ்சப்பனுக்கு தப்பிவிடுவேன். நான் பிரபுவைக்கண்டு ஆகவேண்டியவைகளைச் சொல்லிவிட வேண்டும் என்று சொல்லி விட்டுப் பிரபுவினறைக்குச் சென்று அவர் நடந்துகொள்ள வேண்டியவைகளை அவருக்குச் சொல்லிவிட்டு அன்றிரவே குதிரையேறிக் கேயனூருக்குப் புறப்பட்டான்.

13ம் அத்தியாயம்

சம்புநாதன் பிரபுவும் அவருடைய ஆட்களும்.

அரண்மனையை விட்டுப் புறப்பட்டுச் சிறிது நேரத்தால் இரங்கநாத பிரபுவும் அவருடைய ஆட்களும் இராயபுரத்திற்குப் பிரயாணமானார்கள் பிரபு தனது மாளிகையைச் சேரும்போது இரா 7 மணியிருக்கும். அவர் உடனே தனது அழகிய உடைகளைக் களைந்து விட்டுச் சாதாரண உடையை அணிந்து கொண்டு தனது அறையிற் சென்று ஒரு நாற்காலியின் மேற்சாய்ந்து கொண்டு ஆழ்ந்த யோசனையிலிருந்தார். அப்போ கமலநாதன் அவருடன் பேசுவதற்கு அறைக்கு சென்றான். பிரபுவோ அவனுடைய வருகையைக் கவனிக்கவில்லை கமலநாதன் அங்கு வந்ததே பிரபுவுக்கு வந்தனஞ் செய்துவிட்டு “பிரபுவே! சம்புநாதன் பிரபுவிலும் பார்க்கத் தங்களை இராணி யதிகம் மேன்மைப்படுத்தியது எங்களுக்கு எவ்வளவு சந்தோஷத்தை தந்தது என்றான். அதற்குப் பிரபு துக்கமான பார்வையுடன் உன்னுடைய வார்த்தையால் நான் இராணிக்கு இன்று பொய் சொல்ல நேர்ந்தது. இச்சம்பவம் எனக்கு என்ன நஷ்டத்தை உண்டுபண்ணுமோ அறியேன் என்றார்.

கமல :- “பிரபுவே! நானுண்மை பேசித்தங்களை நாசமாக்கி விடவில்லை யென்று என்மேற் கோபங்கொள்ளுகிறீர்களா? அப்படியானால் அந்த நேரத்திலே நீங்களே இராணியிடம் உண்மையைச் சொல்லி விட்டிருக்கலாமே என்றான்.

பிரபு :- தனது ஆசனத்தை விட்டெழுந்து அறையில் உலாவிக் கொண்டு நானும் எனது பதவியை இழப்பதற்குப் பயந்து பேசாதிருந்து விட்டேன் என்றார்.

கமல :- நீங்கள் அரங்கநாயகி அம்மாளை விவாகம் பண்ணியதால் உங்களுக்கெனக் குறிக்கப்பட்டிருந்த அதியுன்னத பதவியை ஏற்கனவே யிழந்து விட்டீர்கள்.

பிரபு :- அதைக்கேட்டுச் சற்றுச் சிந்தித்துவிட்டு “என்ன பதவியை இழந்து விட்டேன்” என்றார்.

கம :- ஒரு அரசனாய் மகத தேசத்தின் அரசனாய் வரக்கூடிய தருணத்தை யிழந்துவிட்டார்கள். இதனால் நான் இராணியைப் பற்றிக் குறைவாய்ப் பேசுவதாய் நினைக்கமாட்டார்கள். ஏனெனில் இத்தேசத்தார் யாவரும் உங்களுையே இராணி மணக்கவேண்டுமென விரும்புகின்றார்கள்,

பிரபு :- இராணியை மணந்தாலுமென்ன? நான் இராணியின் கணவனாவனே யன்றி யரசனாகமாட்டேன். ஏனெனில் அரசரின் மனைவிகள் அரசிகளாவார்கள் ஆனால் அரசியின் கணவரோ அரசராகமாட்டார்கள்.

கமல :- “இராணி தங்கள் மேற் பூரணபட்சம் வைத்து விட்டாற் தங்களுையரசாள வைப்பார்களென்பதிற் சந்தேகமில்லை” என்றான்.

இதைக்கேட்டுப் பிரபு சந்தோஷத்துடன் சிரித்துக் கொண்டு “நியாயந்தான் ஆனால் ஜெயலெட்சுமி இராணி எந்த நியாயத்திற்காவது தனது கௌரவத்தைக் குறைத்துக் கொள்ளமாட்டாள், அவளோர் ஸ்திரியா யிருந்தபோதிலும் விவேகத்தில் எந்த ஆடவனும் அவளுக்கு நிகரல்ல” என்றான்.

கமல :- “எப்படியிருந்த போதிலும் அரங்க நாயகியம்மாளின் மர்மம் வெளிவராதிருக்கும் வரையும் இராணி உங்களை வெறுக்கவே மாட்டார்”

பிரபு :- பெருமூச்செறிந்து கொண்டு ஐயா நான் அவளை எனது சுந்தர மனைவியாய்ப் பகிரங்கத்தில் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென அவளுமடிக்கடி வேண்டுகிறாள் என்றார்.

கமல :- அவளுடைய வேண்டுகோள் நியாயமானதோவென நீங்களே பாருங்கள். புஷ்பகிரியின் ஜமீந்தாரின் கிரகங்களிற் சந்திரசேகருடன் சீவிப்பதைக் காட்டிலும் இது அவளுக்கு எவ்வளவு மேலானது, நியாயத்தைச் சொன்னால் அவள் கேட்டுக்கொள்வாள். தனது ஆசையை நிறைவேற்றியுங் களைபடியோடழித்துவிட அவள் விரும்பமாட்டாள்.

பிரபு :- “ஆம்” நீ பேசுவது நியாயந்தான் ஆனால் இராணியவளை அபயமாளிகையிற் சந்தித்து விடுவாளே அதற்கென்ன செய்யலாம்.

கமல :- “இராணி யவளை சந்தித்தபோதிலும் இம்மர்மம் வெளிவரா திருக்கும்படி நான் பார்த்துக்கொள்வேன்” என்றான்.

பிரபு : அப்படியே யாகட்டும் நீ யுனது அறைக்குப் போ. நான் கூப்பிடும் போது வா ஆயத்தமாயிரு என்று சொல்லி அவனையு மனுப்பிவிட்டு தனது அறையின் சாளரத்தைத் திறந்து வெளியே பார்த்தார். அன்று இரா ஆகாயம் கலங்கமில்லாதிருந்தது நட்சத்திரங்கள் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தன. பிரபு அவைகளைப் பார்த்துக்கொண்டு “இவைகள் மனுஷரின் சீவிய ஓட்டத்தையெவ்வாறு நேர்த்தியாய்க் குறிக்கின்றன” என்று சொல்லிவிட்டுச் சாளரத்தையும் கதவையும் பூட்டிக்கொண்டார். அவ்வறையிலேயிருந்த மேசையின் மீது வெள்ளியினாற் செய்யப்பட்ட ஒரு அழகிய சிறுபெட்டியிருந்தது, பிரபு அதைத்திறந்து அதற்குள்ளேயிருந்த தனது ஜாதகத்தை யெடுத்து மேசையில் வைத்துவிட்டு ஒரு பெரிய சாவியை யெடுத்துக்கொண்டு சுவரோரமாய்ச் சென்று அங்கு தொங்கவிடப்பட்டிருந்த திரையை எடுத்தார் அவ்விடத்திலே சுவரில் ஓர் கதவு காணப்பட்டது. அது, ஓர் இரகசிய அறையின் வாயிலாயிருந்தது. அவ்வறைக்கு மேலே ஓர் கோபுரம் போன்ற மேல்மாடி கட்டப்பட்டிருந்தது. அப்படிப்பட்ட இரகசிய அறைகளும் நில வறைகளும் அக்காலத்தில் பிரபுக்கள் வீடுகளிலும் தனவந்தர் வீடுகளிலும் சாதாரணமாய்க் காணப்படும், பிரபு அக்கதவைத் திறந்து கொண்டு “அம்பலவாணா! இறங்கிவா” என்று மெதுவாய்க் கூப்பிட்டார் உடனே ‘பிரபுவே! இதோவருகிறேன்” என்று சொல்லிக்கொண்டு அம் மேல்மாடியில் நின்று ஒரு வயோதிபர் கீழே யிறங்கி வந்தார். அவருக்கு வயது ஏறக்குறைய 75 இருக்கும். அவருடைய தாடியும் மீசையுஞ் சிகையும் பஞ்சுபோல் நரைத்திருந்தன. ஆயினும் கண்களோ மிகவுங் கூர்மையானவைகளாய்க் காணப்பட்டன, அவர் உருவத்தில் மிகச் சிறியவர், அவர்தான் பிரபுவின் சாஸ்திரியாராகிய அம்பலவாணன். அவர் கீழேயிறங்கி வந்து பிரபுக்கு வந்தனஞ் செய்தார். அப்போ பிரபு அவரைப்பார்த்து “அம்பலவாணரே! உம்முடைய சோதிடம் பலிதமாகவில்லை அவர் சுகமடைகிறார்” என்றார்.

அம்பலவாணன் : “மகனே! அவர் இறந்து போவாரென நான் சொல்லவில்லை. இவ்வுலகிலுள்ள எக்காரியமாவது கடவுளுடைய இஷ்டத்திற்கு மாறாய் நடவாது” என்றார்.

பிரபு : அப்படியானால் உமது சோதிடத்தின் பயனென்ன?

அம் : அதிகம் பிரயோசனமுண்டு நீர் அன்று என்னிடங் கொடுத்த சாதகத்தி லிருந்து அச்சாதகனுக்கு இப்போ கூடிய சுகவீனமுண்டாகக் கூடிய

காரணங்களுண்டுன்றே சொல்லவேண்டும். மரணம் சம்பவிக்கக் கூடுமென்பது அனுமானம், ஆயினும் ஒன்றும் மிஞ்சிப் போகவில்லை. அவருடைய பெயரை நானறிந்து விட்டால். ஆகவேண்டிய வழிவகைகளைத் தேடிக்கொள்வேன்.

பிரபு :- “அவருடைய பெயரை நான் சொல்லமாட்டேன் அவர் அதிக வருத்தமாயிருந்தது இப்போ சுகப்பட்டு விட்டார் அது போகட்டும். நீர் கமலநாதன் சொற்படி யெழுதிய என்னுடைய சாதகம் உம்மிடமிருக்கும் அதைப்பார்த்து எனது பலாபலன்களைச் சொல்லுமென்றார்.”

அம்பலவாணன் தான் எழுதிய பிரபுவின் சாதகத்தைச் சிறிது நேரம் பார்த்துவிட்டு “மகனே உனக்கு அதிஷ்டகாலம் பிறந்திருக்கிறது. இடை யிடையே சில தொந்தரைகள் ஏற்படக்கூடும். உமக்கு இப்போ இருப்பதிலும் பார்க்க உயர்ந்த உத்தியோகமும் கீர்த்தியும் வரப்போகின்றன. நானதைச் சொல்லத் தேழ்வையில்லை. நீரே யறிந்து கொள்ளும்” என்றார்.

பிரபு இதைக் கேட்டுச் சந்தோஷப்பட்டவராய் “என்ன கீர்த்தி!! என்ன உத்தியோகம்” என்றார்.

அம் - “பரதன் இந்திய சக்கரவர்த்தியாய் வந்தபோது அவனுடைய கிரகங்கள் என்ன நிலையத்தில் நின்றனவோ அப்படியே உம்முடைய கிரகங்களும் இப்போ நிற்கின்றன.”

பிரபு :- நீ என்னைக் கேலிசெய்கிறீர் என நினைக்கிறேன்.

அம் :- பிரபுவே! நான் தங்களோடு கேலி பேசக்கூடியவனா என்றார். பிரபு தானதாசனத்தை விட்டெழுந்து அறையிலே உலாவிக்கொண்டிருக்கும் போது அம்பலவாணன் தன்னைக் கடைக்கண்ணாற் பார்த்ததையவர் கண்டுவிட்டார். உடனே யவர் அம்பலவாணன் முன்னே பாய்ந்து “துஷ்டனே நீ யென்னை யேமாற்றத் தெண்டித்தாயானால் உனது தோலை உயிருடன் உரித்துவிடுவேன். நீ யென்னை ஏமாற்றும்படி இங்கு அனுப்பப்பட்டிருக்கிறாயல்லவா? எனக் கோபத்தோடு மொழிந்தார்.

கிழவன் பயத்துடன் “பிரபுவே! நீங்களிப்படி என்னைத் தாவிக்கவும் பயமுறுத்தவும் நான் என்ன குற்றஞ் செய்தேன்”? என்றார்.

பிரபு :- நீ எனது சத்துராதிகளால் இங்கு அனுப்பப்படவில்லை என்பதை அத்தாட்சிப்படுத்து

அம் :- பிரபுவே! கடந்த 24 மணி நேரங்களாய் நானிந்த மேல் மாடியிலே தங்களால் அடைக்கப்பட்டிருந்தேன். கதவின் சாவியையும் நீங்களே வைத்திருந்தீர்கள். அடைக்கப்பட்ட நேரத் தொடக்கம் இது வரையிலும் நான் சாப்பிடவுமில்லை நித்திரை செய்யவுமில்லை. ஆகாயத்திற் தங்களுடைய நட்சத்திரங்களையே கவனித்துக்கொண்டிருந்தேன். அது இப்போ மிகவும் அதிஷ்டமான இடத்துக்கு வந்திருக்கிறது. இப்படியிருக்க நான் தங்கள் சத்துராதிகளுடன் எப்படி பேசி யிருக்கக் கூடுமென்றார்.

பிரபு சற்றுநேரஞ் சிந்தித்துவிட்டு “ஆம் நீரிங்கே அடைக்கப் பட்டிருந்த துண்மையே என்னுடைய நட்சத்திரமும் நல்ல இடத்தில் வருவதாய்த் தோற்றுகிறது என்றார்.”

அம்பலவாணன் :- மகனே! அப்படியானால் ஏனிந்தக் கோபமும் அவநம்பிக்கையும் என்றார்.

பிரபு :- “தயவுசெய்து மன்னிக்கவேண்டும். எனக்கு வரவிருக்கும் இடைஞ்சல்கள் எப்படி உண்டு படுமெனச் சொல்லு” மென்றார்.

அம் :- மேற்கிலிருக்கும் ஓர் வாலிபன் மூலமாயுமக்குத் தீங்குவரக் கூடும். அது ஓர் பெண்ணின் விஷயத்திலாது இராசாங்க விஷயத்திலாது இருக்கலாம் என்றார்.

பிரபு :- ஆகா! இராஜநாயகமும், சந்திரசேகரனும் நானவர்களைப்பற்றி எச்சரிக்கையாயிருக்க வேண்டும். “என்று சொல்லிவிட்டுத் தனக்கெதிரே யிருந்த பெட்டியிலிருந்து தங்க நாணயம் நிரம்பிய ஓர் பையை எடுத்தவருக்குக் கொடுத்து” கமலநாதன் தருவதாய்ச் சொல்லியதிலும் இருமடங்கு பணம் இதிலிருக்கிறது.” உண்மையாய் நடந்துகொள். இரகசியத்தைக் காப்பாற்று. கமலநாதன் சொல்வதைக் கேட்டுக்கொள். சிறிது நாட்களுக்கு மறைவாயிருக்கவேண்டியதைக் கஷ்டமாய் நினைக்காதே இவையாவற்றிற்கும் நான் போதிய பதிலுபகாரம் செய்வேன். எனக் கூறிவிட்டுக் கமலநாதனை கூப்பிட்டு இவரை உனது அறையில் வைத்துக்கொள் தேவையானவைகளைக்கொடு வேறொருவரையும்

இவருடன் சம்பாஷிக்க விடாதே என்றார். கமலநாதனுமப்படியே அவரை அழைத்துக்கொண்டு தனதறைக்குட் சென்றான். அங்கேயொரு மேசையின் மேற் சாப்பாடு ஆயத்தமாயிருந்தது. சாஸ்திரியார் கமலநாதனின் வேண்டுகோட்டிபடி சாப்பிடத் தொடங்கினார். அவன் அறையின் கதவுகளையும் ஜன்னல்களையும் பூட்டிவிட்டு யாராவது அறையினுள்ளே மறைந்து கொண்டிருக்கிறார்களோவெனத் திரைச் சீலையு மொதுக்கிப் பார்த்துவிட்டு அம்பலவாணன் முன்னே வந்து உட்கார்ந்து கொண்டான் இருவரும் பின்வருமாறு சம்பாஷிக்கத் தொடங்கினார்கள்.

கமல :- நான் கீழே தோட்டத்தில் நின்று காட்டிய சைகையைக் கண்டு கொண்டீரோ.?

அம் : ஆம்! அதற்கேற்கவே பிரபுவடைய சாதகத்தைக் கவனித்தேன்.

கம : அதையவர் சரியென ஏற்றுக்கொண்டாரா?

அம் :- முதலிலவரை நம்பவில்லை. பிறகு மேற்கிலிருக்கும் வாலிபன் மூலமாய் இடையூறுகள் உண்டுபென்றதே நம்பிவிட்டார்.

கம :- எனக்கு மும்மைப்போற் சோதிடந்தெரியும் நீரிப்போ இங்கிருந்து புறப்பட வேண்டும்.

அம்பல :- நான் பிரயாணத்திற்கு விரும்பமாட்டேன். ஒருநாள் முழுதுஞ் சாப்பாடில்லாமல் அடைபட்டிருந்த களையின்னுற் தீரவில்லை. நான் படிக்க வேண்டியததிகமுண்டு. பிரபுவின் காரியங்களைப் பார்க்கிலு மதுவேயெனக்கு விசேஷம்.

கமலநா :- “சம்புநாதன் பிரபுவின் ஆட்கள் வாளோடும் துப்பாக்கியோடும் வந்தால் நீர் படிப்பீர்” என்றதே கிழவனுடைய முகம் வெழுத்துவிட்டது. கமலநாதன் அதைக் கவனிக்காதவனாய் அவர் நஞ்சப்பென்னும் ஒரு நஞ்சு விற்போனுடைய வாசனைத் திரவியங்களை நல்ல விலைகொடுத்து வாங்கியது உமது ஞாபகத்திலிருக்கிறதா? என்ன உமது முகம் வெழுக்கிறது நீர் நாட்டிலிருக்கும் எனது வீடொன்றுக்குப் போகவேண்டும். அங்கேயிருக்குமோர் கைதியோடு உம்முடைய இரச வாதத்தைச் செய்யலா மென்றான்.

அம்பல : நான் சோதிட சாஸ்திரம் வானசாஸ்திரம், வைத்திய சாஸ்திர மாகியவைகளில் நன்கு பயின்றிருக்கிறேன், என்பதை நீ யறிவாய்.

கமல :- சரிதான் நீர் சம்புநாதன் பிரபுவின் வேலையாள் மூலமாய் அவருடைய சாப்பாட்டிற் கலந்து வைத்த நஞ்சு அரைவரக் கொன்விருக்கு மானால் நானுமது கெட்டித்தனத்தை நம்புவேன். உம்முடைய வைத்திய சாஸ்த்திரம் இவ்விஷயத்திற் பிழைத்த நியாயமென்ன?

அம் : அது அவருடைய நற்காலத்தின் பயன்.

கம : காலத்தை நம்புவதற்கு நான் இரங்கநாதன் பிரபுவல்ல என்னிடம் உண்மையைப் பேசிவிடும்.

அம்பல : நான் கொடுத்த மருந்துக்கெதிர் ஒரேயொரு மருந்துண்டு. அது என்னை விட வேறொருவரு மறியார்கள் அம்மருந்திற் சேரும் ஒரு திராவகம் இங்கே ஒரு கடையிலுங் கிடைக்கமாட்டாது. ஆனபடியினாலவர் மருந்தாற் சுகப்பட்டதென நான் நம்பவில்லை. வேறென்ன காரணத்தால் நான் கொடுத்த நஞ்சு பலிக்காது விட்டதோவென அறியக்கூடாதவனா யிருக்கிறேன்.

கமல :- “உம்மைவிட வேறொருவரும் அந்த மருந்தையறியார்களா? பிரபுவுக்கு யாரோ ஒரு வைத்தியன் மருந்து கொடுத்ததாய்க் கேள்வி.”

அம்ப :- என்னிடத்திலோர் வேலைக்காரனிருந்தான். அவனொரு வேளையிதை யறிந்திருக்கக்கூடும் ஆனால்வன் சில நாட்களுக்கு முன் மோட்சமடைந்து விட்டான். அவனைப் பற்றிச் சிந்திக்கத் தேவையில்லை. நான் போகப்போகு மந்த வீட்டில் ஒரு ரசாயனசாலை வைத்துக் கொள்ளலாமா?

கமல : ஆம் அதற்கேற்ற முழுக்கருவிகளுமங்கேயுண்டு.

அம்ப : நான் என்னுடைய முயற்சியிற் சித்தியடைந்து விட்டேனாகில் பிரபுக்களிலும் அவர்களுடைய ஊழியர்களிலும் தங்கியிருக்க வேண்டிய தில்லை.

கமல : நீர் அங்கு சென்றதே எனக்காகக் கொஞ்சம் வெள்ளைப் பாஷாணம் செய்து வைத்துவிட்டு உம்முடைய வேலையைத் தொடங்கு மென்றான்.

அம்ப : நான் இனிமேல் ஒரு காலமும் அந்த மருந்தைச் செய்யமாட்டேன்.

கமல :- அப்படியானால் இதற்குமுன் செய்ததற்கு நானும்மைத் தூக்கிற் போட்டுவிடுவேன். அம்மருந்தில் மிகச் சொற்பமாய் சாப்பிட்டால் அது சீவமோசஞ் செய்யாதென்றும் ஒருவித துக்கத்தை மாத்திரமுண்டு பண்ணும் என்றும் நீர் சொல்லியிருக்கிறீரல்லவா?

அம்ப - ஆம் அதைச் சாப்பிடுவதில் மிகவுங்கவனமாயிருக்க வேண்டும். ஒரு வைத்தியனைப் பக்கத்தில் வைத்துக் கொண்டு சாப்பிடுவதே நலம்.

கமல :- அப்படியானால் நீரே அதைக்குறித்த அளவுப்படி அவளுக்குக் கொடும் காரியம் சித்தியாய் முடிந்தால் உமக்குக் கொடுக்கப் படுமுபகாரம் அபரிமிதமாயிருக்கும். அவள் இறந்து விட்டாலோ உபகாரத்திற்குப் பதிலாயுமது தலையையே அபராதங் கொடுக்க வேண்டி வரும்.

அம்பல :- ஆச்சரியத்துடன் அவளுக்காக! நான் இம்மருந்தையோர் பெண்ணுக்குக் கொடுக்கவேண்டுமா?

கமல : ஆம் அவளோர் பெரிய மனுஷனுக்கு உரித்தானவள் அவளைக் கூடலூர் அபயமாளிகைக்கு வரும்படி இராணியின் கட்டளை வந்திருக்கிறது. அவளை யங்கு போகாமற் செய்ய வேண்டும்.

அம்ப : அது ஓர் கஷ்டமான காரியமல்ல.

கமல :- கவனமாயிருக்க வேண்டும். அவளுக்கோர் வேளை சுகவீனம் நேரிட்டாலும் மாளிகையை விட்டுவெளியே போவது புத்தியல்ல வெனச் சொல்லவேண்டும் என்றான்.

அம்பலவாணர் : அப்படியேயாகட்டுமென்று சொல்லிவிட்டு அவ்வறைக்குப் பின்பக்கத்திலிருந்த ஓர் சிறிய அறைக்குட் சயனிக்கச் சென்றார். போகும் போது கமலநாதனைப் பார்த்து நியோர் பசாசு உன்னுடைய ஏவலைச் செய்யும் நானோ உன்னிலுங்கொடிய பசாசு என்று சொல்லிவிட்டுச் சென்றார்.

கமல :- நல்லது நாளைக்கு அதிகாலையில் எழுந்து விடவேண்டும். மாசிலாமணி உம்மையங்கு கூட்டிச்செல்வான். நான் வருமளவு நீர் ஒன்றும் செய்துவிட வேண்டாம் என்றான்.

அம்பலவாணர் :- அறைக்குட் சென்றுபடுத்து விட்டதே கமலநாதன் அறையைப் பூட்டிச்சாவியை எடுத்துக்கொண்டு இன்னோரறைக்குட் சென்று மாசிலாமணியைக் கூப்பிட்டான் அவனங்குவந்ததே கமலநாதனவனைப் பார்த்து துஷ்டப்பயலே நீ குடித்து வெறியா யிருக்கிறாயென்றான்.

மாசீன :- ஆமையா பிரபுவும் நீங்களும் இருக்கும் வரையிலும் எனக்கென்ன குறைவு.

கமல :- நாளைக்கு அதிகாலையில் நீ எழுந்து அவ்வறையிற் சயனித்துக் கொண்டிருக்கும் கிழவனையும் கூட்டிக்கொண்டு கேயனூருக்குச் செல்ல வேண்டும். இன்னும் யாராவதொருவனை வழித்துணைக்குக் கூட்டிக்கொள். கிழவன் வழியிற் தப்பியோட எத்தனிப்பானேயாகில் உனது கைத்துப்பாக்கியை பிரயோகிப்பதிற் பின்னில்லாதே. அதற்கு நான் உத்தர வாதமாயிருப்பேன். அண்ணாமலைக்கு ஒரு கடிதந்தருவேன். உன்னோடு வரவிருக்கும் டாக்டர் கிழக்குப் பக்கமாயிருக்கும் கீழறையில் இருக்க வேண்டும். அடுத்த அறையை அவருடைய ரசாயனசாலையாக்கிக் கொள்ள இடங்கொடுக்கச் சொல்லு அவருக்கு அரங்கநாயகியைப் போய்ப்பார்க்க இடங்கொடுக்கப்படாது. அவள் அவர் வேலை செய்யும்போது வந்து பார்த்துவிட்டு போனால் போகட்டும் என்னுடைய மறுகட்டளை வரும் வரைக்கும் நீ யங்கே யிருக்க வேண்டும். சாராயக்கடையை மறந்துவிடு. உனது கூட்டாளிகளைக் கூட்டிக்கொண்டு போகாதே.

மாசீ : ஐயா போதும் நீங்கள் சொல்லுகிறபடி யெல்லாம் நான் செய்வேன் நாளைக்கு விடகிறதற்கு முன் குதிரையேறிவிடுவேன் என்றான்.

இவ்விதமாக இருவரும் சம்பாஷித்து விட்டுத் தங்கள் தங்கள் படுக்கையறைகளுக்குச் சொன்றார்கள்.

14ம் அத்தியாயம்

வீரசிங்கன் அரங்கநாயகியைச் சந்தித்து
மருந்து விற்கல்
அம்பலவாணர் மரகத மாளிகையடைதல்

இராயபுரம் ஜமீந்தராகிய இரங்கநாதன் பிரபுவின் மாளிகையில் முந்தின அத்தியாயத்திற் கூறப்பட்ட சம்பவங்கள் நடந்த அடுத்தநாட் சாயரட்சை கேயனூரிலிருக்கும் சுகபோசனசாலை யென்னும் சத்திரத்தில் நாம் முதலாம் அத்தியாயத்தில் வாசித்தவர்களிற் பலர் குழுமியிருந்தார்கள். ஆதவபுரீ ஜவுளி வியாபாரியாகிய முத்துலிங்கம் அவர்களிலொருவன் அங்கே ஊஞ்சாய்த் திரிந்து பொருட்களை விற்குமோர் வியாபாரியு மிருந்தான். இவன் தனது பொருட்களை ஒரு குதிரை மீது சுமத்திக்கொண்டு வந்திருந்தான் அக்காலத்தில் அப்படிப்பட்ட வியாபாரிகளுட் குதிரைமீதாவது விற்பனைப்பொருட்களை யேற்றித்திரிபவர்கள் ஐசுவரியவான் களாய்க் கருதப் பட்டார்கள் இவன் அவ்விடத்திற்கு அன்னியனாயிருந்த போதிலும் அநேகரைப் போல் மௌனமாயிராமல் மிகவு முல்லாசமாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தான்.

இப்படியிவர்கள் சம்பாஷித்துக் கொண்டிருக்கையில் தெருவிற்கு குதிரைகள் வருஞ் சத்தம் கேட்கப்பட்டது. இராஜகோபாலன் வாயிலிற் சென்று பார்த்தபோது தனது மருமகனாகிய மாசீலாமணி ஒரு வயோதிரோடு சத்திரத்தை நோக்கி வருவதைக் கண்டான். மாசீலாமணி நன்றாய்குடித்து வெறியாயிருந்தான். அம்பலவாணன் நன்றாய் உடுத்திக் கொண்டதினால் ஏறக்குறைய 50 வயதுள்ளவர் போல் காணப்பட்டார். சாஸ்திரியாரின் விருப்பத்திற்கு மாறாய் மாசீலாமணி இச்சத்திரத்திற்குங்கிப் போகவேண்டு மெனச் சொல்லவே இருவருமங்கே வரநேர்ந்தது. இருவரும் சத்திரத்திற் புகுந்ததே மாசீலாமணியுடைய சீநேகிதர் அவனைச் சூழ்ந்து கொண்டு பலபல விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டும் அவன் வாய்க்கிக் கொடுத்த சாராயத்திற் தாராளமாய்க் குடித்துக்கொண்டு மிருந்தார்கள். அம்பலவாணர் கூடத்தினோர் முலையில் உட்கார்ந்திருந்தார். இவர்கள் வரும்போது அங்கு உட்கார்ந்து கொண்டிருந்த பிரயாண வியாபாரியிவர்களுடைய கூட்டத்திற் சேர்ந்து கொள்ளாமற்றனது

அறைக்குட் சென்று தன்னுடைய வியாபாரக் கணக்குகளைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். மசிலாமணிக்கோ நிமிஷத்துக்கு நிமிஷம் வெறியதிகரித்துக் கொண்டே வந்தது. அவன் தான் பேசுவதென்ன வென்பதையறியாதவனாய் வாயில்வந்தபடி உளறிக் கொண்டிருந்தான். அவன் தான் மறைத்துவைக்க வேண்டிய சில விஷயங்களைத் தன்னையறியாமலே பேசிவிட்டான்.

அப்பொழுது முத்திலிங்கம் மாசிலாமணியைப் பார்த்து அண்ணாமலை யுன்னை எப்பொழுதுந் திட்டிக்கொண்டிருக்கிறான் உன்னை யின்னு மொருதடவை தன்னிடம் வரமாட்டான் என்றான்.

மாசீ : அவன் அப்படிப் பேசினானா? அவனையிந்த நிமிஷமே இவ்விடத்திற்கழைத்து எனது கட்டளையைக் கொடுப்பேன். வேண்டுமானால் நான் 5 தங்கப்பவுண் கட்டுவேன்.

மாசீ : சரி ஒத்துக்கொண்டேன் எனச் சொல்லிவிட்டு அங்கு நின்ற ஓர் வேலைக்காரனையழைத்து அவனிடமோர் கடிதம் கொடுத்து இந்தக் கடிதத்தை மரகதமாளிகையிலிருக்கும் அண்ணாமலையிடங்கொண்டு போய்க் கொடுத்து நானவனையிங்கே ஓர் அவசரமான வேலைக்காய்க் காண வேண்டுமெனச் சொல்லி உடனே அழைத்துவா இருட்டிவிட முன் வரவேண்டும் கெதியாய்ப்போ என்று சொல்லி அனுப்பினான்.

இந்த வேலைக்காரன் சிறிது நேரத்தாற் திரும்பி வந்து அண்ணாமலையிடோ வருகிறாரென்றான்.

இதைகேட்ட மாசிலாமணி சந்தோஷத்தோடு வென்றுவிட்டேன் வென்று விட்டேனென்றான்.

முத்து : அண்ணாமலையிங்கே வந்தபின் தான் நீ பந்தயம் வென்றதாகும் மாசிலாமணி வேலைக்காரனைப் பார்த்து அவன் என்ன சொன்னானெனக் கேட்டான்.

வேலை : முதலில் அவர் மறுத்தவர் திரும்ப உங்கள் கடிதத்தைப் பார்த்து விட்டு தனிங்கே வராவிட்டால் நீங்கள் இரகசியங்களையும் வெளிவிட்டு விடக்கூடமெனச் சொல்லிக் கொண்டு என்னோடு வந்தார் என்றான்.

அப்போ அண்ணாமலை தெருவாசலில் வந்து கொண்டிருந்தான் அவன் வருவதையும் கண்ட இராஜகோபாலன் பிரயாண வியாபாரியிருந்த அறைக்குட் சென்றான். அங்கே அவன் அறையில் உலாவிக்கொண்டு நின்றதைக்கண்டு நீர் சடுதியாயவர்களை விட்டு வந்த நியாயமென்னவென்று கேட்டான்.

வியா :- பசாசு வந்து கூட்டத்திற் சேர்ந்தால் வேறென்ன செய்யலாம்.

கிரா :- எனது மருமகனைப் பசாசென்று சொல்லக்கூடாது அவனைப் பசாசின் அவயவமெனச் சொல்லலாம்.

வியா :- யார் உமது மருமகனைப் பற்றிப் பேசியது. நான் மற்றவரைப் பற்றி பேசினேன் அவர்களெப்போ போகிறார்கள்? அல்லது எங்கே போகிறார்கள்.

கிரா :- நானறியமாட்டேன் என்று சொல்லி விட்டுத் தனது ஜேபியிலிருந்த ஓர் கணையாழியை எடுத்துப்பார்த்து உனது எஜமானாகிய சந்திரசேகரன் பிரபு அனுப்பியிருக்கும் மோதிரம் மிகவும் நேர்த்தியானது அரங்க நாயகியின்னும் மரகதமாளிகையிலே யிருக்கிறாளென்றும் அவளுடைய முகம் துக்க சாயலையடைந்திருக்கிறதென்றும் அவனைக் கண்டு வந்தவர்களிடமிருந்து அறிந்திருக்கிறேன். அவளைப் பற்றி யின்னு மறிவதற்கு உமக்கு நல்லதருணம் கிடைத்திருக்கின்றது. அண்ணாமலை யிங்கே வந்துவிட்டான் மாசிலாமணியும் அவனும் நெடுநேரத்திற்குச் சம்பாஷித்துக் கொண்டிருப்பார்கள் நீரிப்போ புறப்பட்டு அங்கே போகவேண்டும் அண்ணாமலை அங்கில்லாதிருக்கிறபடியால் வேலைக்காரனுதவியோடு மாளிகைக்குட் போய்விடலாம். உம்மைக்கண்டால் அவளேதும் வாங்க வருவாள் சரமான் விற்கும் போது நீ யவளோடு சம்பாஷித்தால் அவளுடைய சங்கதிகளை யறிந்துகொள்ளலாம்.

அப்பொழுது பிரயாண வியாபாரியாகிய வீரசிங்கன் நல்ல வழிதான் ஒருவேளை அண்ணாமலைகெதியிற் திரும்பி விட்டால்.

கிராஜ :- அப்படியவன் செய்யவுங்கடும்.

வீர :- அல்லது அவள் என்னை அங்கு வரவேண்டாமெனத் துரத்திவிட்டால்.

கிராஜ :- அப்படிச் சம்பவியாது.

வீர :- அது நிச்சயமல்ல உமது யோசனை எனக்குப் பிடிக்க வில்லை.

கிராஜ :- உம்முடைய எஜமானுடைய வேலையில் நீர் கஷ்டமனுபவிக்கப் பின்னிற்கப்படாது.

இதைக்கேட்டதே வீரசிங்கன் தைரியமடைந்தவனாய் ஆம்! ந்ரெனக்குச் சற்று உதவி செய்யும் இந்தக் கிழட்டுப் பயல் என்னை வெல்ல நான் விடமாட்டேன். அவனுடைய கெட்டகாலம் பிறந்துவிட்டது எனச்சொல்லி இராஜகோபாலனுடைய உதவியோடு தனது மூட்டையைக் கட்டிக்கொண்டு குதிரையேறித் தோட்டத்தின் பின்வாசலாற் புறப்பட்டு மரகத மாளிகையை நோக்கிச் சென்றான்.

அரங்கநாயகியின் விஷயங்கள் மர்மமாயிருக்கவேண்டுமெனப் பிரபு கட்டளையிட்டிருந்தபடியினாலும் அண்ணாமலை நியாயவழியிலாவது பொருளீட்டுவதே சீவியத்தின் இலக்காய்க் கொண்டபடியினாலும் அவன் மாளிகையிலேயே ஒரு வேலைக்காரனை மாத்திரம் அமர்த்தி யிருந்தான்.

வீரசிங்கன் அங்கு சென்று தலை வாசலினின்று தட்டியதே வேலைக்காரிகளிலொருத்தி வந்து கதவைத்திறந்தாள் அவளவனை உள்ளே போக வொட்டாமற் தடுத்தபடியினால் அவனவளுக்கு ஒரு ரூபாய் கொடுத்து விட்டு உள்ளே சென்றுவிட்டான். அப்பொழுது வேலைக்காரி அம்மா உங்களைக்கண்டா துணிவாங்குவாங்கோ, போய்ப்பாருங்கோ என்று சொல்லிவிட்டு வாயிலைப் பூட்டிக்கொண்டு சென்றாள். வீரசிங்கன் அரங்கநாயகியும் ருக்மினியும் தோட்டத்தில் நிற்பதைக் கண்டுவிட்டு பலவகையான பட்டுத்தினுகம் மாதருக்கேற்ற மணச்சாமான்களும் என்னிடத்தில் விற்பனைக்குண்டு. என்று சொல்லிக்கொண்டு பெண்களிருவரும் நின்ற இடத்தை நோக்கிச் சென்றான். இவனைக்கண்ட அரங்கநாயகி இதுயார்? இங்கேவருவது என்று தனது தோழியைக் கேட்டாள்.

ருக்மினி : அம்மா! இவன் ஓர் வியாபாரிபோற் காணப்படுகிறான். அந்தக்கிழவி இவனை உள்ளே விட்டு விட்டாளாக்கும்.

அரங்க : மிகவும் நல்லது நாமிவனோடு சம்பாஷித்து சிறிது நேரம் பொழுது போக்கிக் கொண்டிருக்கலாம்.

ருக்மினி :- அம்மா! எனது தகப்பனார் வந்துவிட்டார்.

அரங்க :- அவன் எனக்குத் தகப்பனுமல்ல! எஜமானுமல்ல வியாபாரியை இங்கேயேயழை நான் சில சாமான்கள் வாங்கவேண்டும்.

ருக் :- அம்மா! வேண்டாம் இவனையனுப்பிவிடுவோம் நீங்கள் தேவைப்படும் பொருட்களை மற்ற கடிதத்தில் எழுதி விடுங்கள் அவைகள் உடனே உங்கள் காலடிக்கு வந்து சேரும்.

அரங்க :- உன்னாலியலாவிட்டால் நானவனைக் கூப்பிடுவேன்.

ருக் :- அம்மா! அப்படிச் செய்வதனாற் தீங்கு விளையக்கூடும். ஆயின் தங்களிஷ்டம் என்றாள்.

அரங்கநாயகி வியாபாரியைப் பார்த்து உனது மூட்டைகளை யவிழ்த்துவிட்டு அம்மா! தங்களுக்கு என்னவேண்டுமோ அவைகள் என்னிட முண்டு. என்று சொல்லிக்கொண்டு ஒவ்வோர் சாமானாய் எடுத்துக்காட்டினான். அரங்கநாயகி தனக்கும், ருக்குமணிக்கும், அண்ணாமலைக்கும், வேலைக் காரருக்குமாகச் சில உடுப்புகளை வாங்கிவிட்டு வியாபாரியைப் பார்த்து “உன்னிடம் வாசனைத்திரவியங்களுண்டா” என்று கேட்டனள்.

வியாபாரி :- “ஆம் அம்மா உண்டு. இரங்கநாதன் பிரபு இராணியைத் தனது கூடலூர் அபய மாளிகையில் உபசரிக்கப் போவதால் வாசனைத் திரவியங்களுக்கு விலையதிகரித்துவிட்டது.

அரங் :- ருக்மினி! அச்சங்கதி உண்மைபோற் தோன்றுகிறது.

வியா :- ஆமம்மா நீங்களின்னும் இதைப்பற்றியறிய வில்லையா? அறியாமலிருப்பது மிகவும் நூதனம் பிரபு இராணியைத் தனது அபய மாளிகையில் ஒரு வாரத்துக்கு வைத்துபசரிக்கப் போகிறார். அந்தக்காலம் முடிய அவர் மகதேசத்துக்கு அரசனும் இராணிக்குக் கணவனுமாய் விடுவாரெனப் பேசிக்கொள்கிறார்கள்.

அரங்கநாயகி அதைக்கேட்டுக் கோபங்கொண்டவளாய் அப்படிப் பேசுபவர்கள் உண்மை பேசவில்லை. என்றாள்.

ருக்மினி நடுக்கத்துடன் “அம்மா! இவனுடைய கதையை நீங்களேன் கேட்கிறீர்கள்” என்றாள்.

அரங்க :- ஆம் நீ சொல்லுவது நியாயம். பிரபுவைப் பற்றிக் குறையாய் யாராவது கசடர் தவிர வேறொருவரும் பேசார்கள்.

வியாபாரி அம்மா! தயவு செய்து கோபங்கொள்ள வேண்டாம். இது நானாகப் பேசியதல்ல. நான் கேள்விப்பட்டதைச் சொன்னேன்.

அரங்கநாயகி சிரித்துக்கொண்டு அங்கிருந்த வெள்ளியினாற் செய்யப்பட்ட சிறிய பெட்டியைத் திறந்து பார்த்துவிட்டு இப்பெட்டியிலிவ்வளவு பவுத்திரமாய் வைக்கப்பட்டிருக்கும் குழம்பு என்ன என்று கேட்டாள்.

வீரசி :- இம்மருந்தில் ஒரு வாரத்துக்கொருதரம் ஒரு மிழகழவு சாப்பிட்டு வந்தால் மனோவியாதி யடியோடு நீங்கிவிடும்.

அரங் :- உனக்குப் பயித்தியம் பிடித்திருக்கிறதா? அல்லது நானுன்னுடைய இழந்த சாமான்களை உயர்ந்த விலைக்கு வாங்கி விட்டால் என்னை ஏமாற்றலாமென்று நினைத்துக் கொண்டாயா? மனோவியாதி மருந்தால் மாறுமென்பதை நீ யெங்கையாவது கேள்விப்பட்டதுண்டா!.

வியா :- “அம்மா! நானோர் யோக்கியன். நானென்னுடைய பொருட்களுக்கு அனியாயமான விலைவாங்கவில்லை. இம்மருந்தைப் பற்றி நான் பேசியபோது உங்களை வாங்கும்படி சொல்லவுமில்லை. இது கடவுளாலும் காலத்தாலும் மாற்றப்படவேண்டிய மனோவியாதிகளை மாற்ற மாட்டா உடம்பு சம்பந்தமாய் மனதிலுண்டாகும் வியாதிகளை இம்மருந்தால் குணப்படுத்தியிருக்கிறேன். அநேகர் இம்மருந்தால் குணப்பட்டிருக்கிறார்கள். கடைசியாயிதைப் பாவித்தவர் சந்திரசேகரம் பிள்ளை என்றான்.

அரங்கநாயகி சிறிதுநேரம் பேசாதிருந்துவிட்டு அவரிப்போ பூரண சுகமடைந்துவிட்டாரா என்று கேட்டாள்.

வியா :- ஆம் போதிய அளவு சுகம் வந்திருக்கிறது.

அரங் :- ருக்மினி! எனக்குமவ்வியாதி யடிக்கடி உண்டுபடுவதை நீயறிவாய் நானிம் மருந்திற் கொஞ்சம் வாங்கவேண்டும்.

ருக் :- இவனுடைய மருந்து குற்றமற்றதென்பதற்கு யார் உத்திரவாதம் எனச் சொல்லிக்கொண்டு அம்மருந்திற் கொஞ்சமெடுத்துச் சாப்பிட்டு விட்டு ஆ! என்ன ஆச்சரியம்! என்னுடைய மனம் எவ்வளவோ சந்தோஷமாயிருக்கிறது என்றாள். இது அவளுடைய மனோபாவமல்லாமல் மருந்தின் குணமல்ல.

அவள் உடனே தான் வாங்கிய சாமான்களை ஒரு குவியலாய் குவித்துவிட்டு மருந்தை மாத்திரமெடுத்துக்கொண்டு வியாபாரிக்குக் கொடுக்க வேண்டிய தொகையைக் கொடுக்கும்படி ருக்குமணிக்குக் கூறிவிட்டு மாளிகையிற் பிரபுவே சிரித்துத்தனதறைக்குட் சென்றாள். வீரசிங்கன் தனவாளோடு தனிமையாய்ச் சம்பாஷிக்க வசதிப்படாததையிட்டுத் துக்கப்பட்டான். எஜமானி போய்விட்டதே வீரசிங்கன் தோழியைப் பார்த்து கன்னிகையே நீ யுனது எஜமானியை நன்றாய் நேசிக்கின்றாயென நினைக்கிறேன் என்றான்.

ருக் :- அதைப் பற்றி யென்ன?

வீர :- நீயென்னைப் பற்றி யாது நினைக்கிறாய்.

ருக் :- நீ நேர்மையுள்ளவனல்ல.

வீர : அப்படிச் சொல்லாதே நானோர் வியாபாரியல்ல

ருக் :- அப்படியானால் உடனே இவ்விடத்தை விட்டுப் போய்விடு அல்லாவிட்டால் ஆட்களைக் கூப்பிடுவேன்.

வீர :- அப்படிச் செய்யாதே நானுனது எஜமாட்டியின் நன்மையை விரும்புவன லொருவன்.

ருக் :- நானதையெப்படி யறிவது.

வீர :- என்னைப்பார்! நான் நேர்மை உடையவன்போற் காணப்பட வில்லையா?

ருக்குமினியவனைப் பார்த்துவிட்டு ஏதோ அப்படித்தான் தோன்றுகிறது என்றான்.

வீர :- இன்றிரவைக்கு அல்லது நாளைக்காலையில் உனது தகப்பனாரோடு ஒரு கிழவன் நோயுஞ்சாவும் எப்பொழுதும் அவன் பின்னே திரிகின்றன. அவ்விடம் எதற்காக வருகின்றானோ தெரியவில்லை. நீயுமுனது எஜமாட்டியும் மிகவுஞ் சாவதானமாய் நடந்துகொள்ள வேண்டும். உனது எஜமாட்டி நாளிப்போ கொடுத்த மருந்தைச் சாப்பிடவேண்டும். அது நஞ்சை முறிக்குமோர் மருந்து, ஆ! இதோ அவர்கள் வருகிறார்கள் என்றான். அப்போது தோட்டத்தி லாட்கள் கதைத்துச் சிரித்துக்கொண்டு வருஞ்சத்தங் கேட்டது. வீரசிங்கன் உடனே தனக்குப் பக்கத்திலிருந்த பற்றைக்குள் மறைந்து விட்டான் ருக்குமியுமங்கு குவிக்கப்பட்டிருந்த பொருட்கள் எடுத்துக் கொண்டு மாளிகைக்குட் சென்றுவிட்டான்.

மாசிலாமணி தான் இரகசியமாய் வைத்திருக்க வேண்டிய அநேகஞ் சங்கதிகளைப் பித்தன்போல் உளறிக்கொண்டிருந்தான். அவன் அண்ணா மலையைப் பார்த்து இதோ இரசவாதஞ் செய்யும் பசாசைக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். கசவஞ்சியாகிய நீயிவரை நமஸ்காரம் பண்ணிக்கொள் என்றான் திரும்பவும் எனக்குச் சாராயம் கொண்டுவா? இரங்கநாதரசனாயும் கமலநாதனென்னும் போக்கிரி மந்திரியாயும் வரட்டும் வந்தால் நான் சக்கரவர்த்தியாய் விடுவேன். மாசிலாமணிச் சக்கரவர்த்தி இங்கேயிருக்கும் பெண்ணை நான் வைத்துக்கொள்வேன். பிரபுவுக்கு இரண்டு மனைவிகள் என்னத்திற்கு என்றான்.

மாசிலாமணி இப்படியேனகம் சங்கதிகளை உளறிவிட்டு நித்திரை போய்விட்டான். அவைகளைக் கேட்டுக்கொண்டு நின்ற ருக்குமினி பயந்து விட்டான். அந்தக்கிழவன் அவ்விடம் வந்தது ஏதோ தீமை செய்வதற்கென அவளறிந்து கொண்டான். அவள் அரங்கநாயகியினறைக்குட் சென்று வீரசிங்கன் விற்ற மருந்தைப் பற்றிப் புகழ்ந்து பேசினாள். மாசிலாமணியின் பேச்சிலிருந்து தான் விளங்கியதையாவது அந்த மருந்தின் குணத்தையாவது அவள் எஜமாட்டிக்குச் சொல்லவில்லை. மறைந்து கொண்டிருந்த வீரசிங்கன் மாசிலாமணி பேசியதில் ஒரு வார்த்தையாவது விடாமற் கேட்டுக்கொண்டான். அம்பலவாணன் அங்கு வந்ததின் நோக்கம் அவனுக்கு நன்றாய் விளங்கிவிட்டது. கமலநாதனே அரங்கநாயகியைப்

பிரபுவுக்காய் ஏமாற்றிக்கொண்டு வந்தவனென இவன் அறிந்துகொண்டான். தனது பழைய எஜமானாகிய டாக்டர் நஞ்சப்பனுடைய குரலைக்கேட்க அவனுக்குக் கோபம் முண்டுவிட்டது. அவன் சந்திரசேகரனுக்காகவும், தனக்காகவும் அம்பலவாணச் சாத்திரியாராகிய நஞ்சப்பன்மீது கண்ணோக்கம் வைக்கத் தீர்மானித்துக்கொண்டான். ஆனபடியால் தான் ஓர் குறித்த விடத்திலிருக்கலாகாதென்றும் இன்னுமோர் முறை ருக்மணியை வந்து காணவேண்டுமென்றும் எண்ணிக்கொண்டு தோட்டத்தை விட்டுச் சுகபோசன சாலையையடைந்தான். இராஜகோபாலன்தான் இரங்கநாதன் பிரபுவுக்கு விரோதமான பகுதியைச் சேர்ந்து விட்டதாகத் தனக்குள்ளே துக்கப்பட்டுக் கொண்டான். வீரசிங்கன் தனது சத்திரத்தை விட்டுப்போவது அவனுக்குச் சந்தோஷமாகவிருந்தது. ஆனால்வன் அவ்விடம் விட்டுப் போகும்போது தான் சந்திரசேகர பிரபுக்காவது அவர்களுடைய ஆட்களுக்காவது எப்பொழுதும் உதவிசெய்ய ஆயத்தமாயிருப்பதாய்ச் சொல்லியவனையனுப்பிவிட்டான்.

15ம் அத்தியாயம்

கமலநாதன் அரங்கநாயகிக்கு மயக்க
மருந்து கொடுத்தல்.

இரங்கநாதன் பிரபு தனது அலங்காரக் கிராமமாகிய கூடலூர் அபய மாளிகையிலே இராணியை உபசரிக்க ஏற்பாடு செய்யும் விஷயமே யத்தேசச்சனங்களின் சாதாரண கதையாய் போய்விட்டது. இராணியும் பிரபுவிலதிக நேசங்காட்டி வந்தாள். ஆனால் தான் எவரையாவது மணந்து கொள்வது அவளுக்கு விருப்பமாயிருக்கவில்லை. பிரபுவோ இராணியை மணப்பதற்கு என்ன சூழ்ச்சி செய்யலாமென அடிக்கடி யோசித்துக்கொண்டு வந்தார். இராணி தன்னைத் தனது புத்தி சாமர்த்தியத்திற்காகவாவது யுத்த சாமர்த்தியத்திற்காகவாவது நேசிக்கவில்லை என்றதும் தனது ரூபலா வணியத்துக்காக மாத்திரமே நேசிக்கிறாளென்றதும் பிரபுவுக்கு விளங்கா திருக்கவில்லை. ஆனது பற்றி அரங்கநாயகியைத் தான் மணந்திருப்பதை அவளறிந்து விட்டால் என்ன செய்து விடுவாளோ வென எப்பொழுதும் பயந்துகொண்டே யிருந்தனர். அந்த நாட்களில் அவர் தனது அறையிற்றனியேயிருக்க நேர்ந்துவிட்டால் பின்வருமாறு சிந்திப்பார்.

பள்ளிக்கூடங்களிலும் ஆலயங்களிலும் அரசசபைகளிலும் இராணியென்னை மணக்கப் போவதாய் பேசிக்கொள்ளுகிறார்கள். அவளோ இதை நன்கறிந்தும் இதற்கு மாறாயொன்றும் பேசவில்லை. என்மேல் மிதமிஞ்சிய பட்சமே காட்டிவருகிறாள். நான் அரசனாய் வருவதற்கு என்றுமே கிடையூறிருக்கவில்லை. கிரீடத்தையெடுக்க எனது கரத்தை நீட்ட வேண்டியதே தாமதம். ஐயோ! எனது கரங்கள் நீட்டக்கூடாத வண்ணமாய் இரகசியமாய்க் கட்டுண்டிருக்கின்றனவே. அரங்கநாயகி தன்னைப் பகிரங்கத்தில் மனைவியாய் ஏற்றுக் கொள்ளும்படி அனுப்பிய கடிதங்கள் அதோகிடக்கின்றன. அவளை நான் விவாகம் முடித்திருப்பதை இராணியறிந்தால் தனது ஆசை மகள் விவாகம் முடித்து விட்டதாயெண்ணிச் சந்தோஷப்படுவாளென எழுதுகிறாள். இராணியா அப்படி நினைக்கக் கூடியவள்? தான் காதலித்திருப்பவன் ஓர் சம்சாரியெனவும் அவள் அதைத் தனக்கறிவியாது மறைத்துத் தன்னை யேமாற்றினாளெனவும் அவளறிந்தால் என்னை உயிருடன் தகனம் பண்ணிவிடுவாளோ.

இப்படி சிந்தித்துவிட்டுக் கமலநாதனை யழைத்து அரங்கநாயகியை அபய மாளிகைக்குக் கொண்டு போகாது விடுவதற்கேற்ற வழிவகைகளை யவனோடு ஆலோசிப்பார். இதனாலவர் அபயமாளிகைக் கொண்டாட்டத்தை நாளுக்கு நாள் பின்போட்டுக்கொண்டே வந்தார். கடைசியாய் ஒரு நாள் ராணி பிரபுவே! நானுமக்கினிமே லிடந்தரமாட்டேன். இன்னும் எட்டு நாட்களுக்குள் யாவும் ஆயத்தமாய் விடவேண்டும். நான் சொல்லியவர்கள் யாவரும் அங்கே வந்திருக்க வேண்டும். பிரதானமாய்ச் சந்திரசேகரனை விட்டு கமலநாதனை விரும்பிய கன்னிகையே அங்கு வந்திருக்க வேண்டு மென்றாள். இதைக் கேட்டுவிட்டுப் பிரபு தனது மாளிகைக்கு வந்து கமலநாதனை யழைத்து இராணி தனக்கிட்ட கட்டளையை அவனுக்குச் சொல்லி இதற்கென்ன செய்யலாமென வினாவினார்.

கமலநாதன் சிறிது நேரம் மெளனமாயிருந்துவிட்டு “இராணியிப்போ நினைத்திருக்கும் விதமே அரங்கநாயகியம்மானும் சொல்லவிட்டா லென்ன என்றான்.

பிரபு :- அவள் தான் உன்னுடைய மனைவியெனச் சொல்லவா? அது எனது கௌரவத்திற்கும் அவளுடைய கௌரவத்திற்கும் பொருந்தாது.

கமல :- “இராணி யப்படியே நினைத்திருக்கிறாள்” அதை மறுத்தால் உண்மையைச் சொல்லவேண்டி வரும்.

பிரபு :- நானதற்குச் சம்மதித்தாலும் அவள் ஒருபோதும் சம்மதியாள். இராணி தனது கௌரவத்தைக் குறைத்துக்கொண்டபோதிலும் அரங்கநாயகி தனது கௌரவத்தைக் குறைத்துக்கொள்ளச் சம்மதியாள். வேறெதும் வழி பார்க்க வேண்டும்.

கமல :- வேறொரு பெண்ணைக்கொண்டு போவோம் அவள் எனது மனைவியெனச் சொல்லட்டும்.

பிரபு :- பயித்தியகாரனே! சந்திரசேகரன் கண்டுபிடித்துவிடுவான்.

கமல - சந்திரசேகரனை அங்கு வராமற்பண்ண உங்களாலியலாதா?

பிரபு :- பிரதாபசிங்கம் பிரபு அல்லது அவளுடைய சினேகிதர் யாராவது வந்துவிட்டால்?

கமல :- வேறு வழிகளொன்றும் நானறியேன் உங்களைப் போல் நானிருந்தால் நானெனது மனைவியைக் கொண்டு முற்கூறியபடியே சொல்லுவிப்பேன்.

பிரபு :- அவளென்னை நேசிக்கிறாள். நானவளுக்கு இதைச் சொல்லமாட்டேன்.

கமல :- இதற்கு மிச்சமாய் நானொன்றும் சொல்லமுடியாது நீங்களுங்கனிஷ்டப்படி செய்யுங்கள்.

பிரபு :- அரங்க நாயகிக்கு நானிக்கட்டளை யிடமாட்டேன்.

கமல :- சரி இராணிக்கு உண்மையைச் சொல்லிவிட்டுக் காராக்கிரகத்திற்குப் போங்கள்.

பிரபு : துஷ்டனே நீயென்னை யெனது கஷ்ட காலத்தில் கேலிசெய்கிறாயா.

கமல :- பிரபுவே! கேயனூர்மாளிகைக்குப் போகப்பிறப்படுங்கள்.

பிரபு :- நானவளுக்கு இதை நேரிற் சொல்லமாட்டேன் நீயேயங்கு போயவளுக்குச் சொல்லு.

கமல :- நீங்களம்மாளுக்கு ஓர் கடிதந் தாருங்கள் கடிதத்தைக் கொடுத்துவிட்டு நானுமுங்கள் பக்கம் சேர்ந்து பேசவேன் இரண்டொரு நாட்களுக்கு எனது மனைவியென்று சொல்ல அவள் பின்னில்லாள்.

பிரபு உடனே தனது எழுத்து மேசையின் பக்கத்திலுட்கார்ந்து அரங்கநாயகிக்கு இரண்டு மூன்று கடிதமெழுதிக் கிழித்தெறிந்துவிட்டுக் கடைசியாய் ஒரு கடிதத்தில் இரண்டு மூன்று வரிகள் கீறி ஒரு உறையிற் போட்டுத் தனது முத்திரையையும் பதித்துவிட்டுக் கமலநாதனிடமெறிந்தார். அவனதை எடுத்துக்கொண்டு அறையைவிட்டுச் சென்றான். அக்கடிதத்திலே அரங்கநாயகி கமலநாதனின் மனைவியென இராணிக்கு அபயமாளிகையிற் சொல்லவேண்டுமென்றும் அப்படிச் செய்யவேண்டியதின் நியாயத்தைக்

கமலநாதன் நேரிற் சொல்லுவானென்றும் எழுதப்பட்டிருந்தது. கமலநாதன் ஒரு வேலைக்காரனையுங் கூட்டிக்கொண்டு உடனே குதிரையேறிக் கேயனுருக்குப் புறப்பட்டான். குதிரையோடுஞ் சத்தங் கேட்டதே பிரபு அவனைப் போகவேண்டாமெனத்தடுப்பதற்காய் ஜன்னலாலெட்டிப் பார்த்தார். அதற்கிடையிற் கமலநாதன் அவருடைய கண்களுக்கு மறைந்து போய்விட்டான். பிரபு ஜன்னலைப் பூட்டிவிட்டு தனது நாற்காலியிற் சாய்ந்துகொண்டு ஆழ்ந்த யோசனையிலிருந்தார்.

கமலநாதனோ அரங்கநாயகி மாத்திரமல்ல பிரபுதானும் தனது வலையிற் சிக்கியிருப்பதாயும் அவளக்கூட்டத்தில் எழுதியிருந்தபடி செய்ய மறுத்தால் அம்பலவாணனைக் கொண்டு அவளுக்கு மருந்து கொடுத்துச் சுகவீனமுண்டாக்கி அவளை அபயமாளிகைக்குப்போக இயலாதவளாக்கி விடவேண்டுமென்றும் சுகவீனம் என்னும் நியாயத்தை இராணியும் ஒத்துக் கொள்வாளென்றும் சிந்தித்துக்கொண்டு குதிரையைத் தட்டிவிட்டான். இரவு மிகவுமிருட்டாயிருந்த படியினாலவன் கெதியாய்ப் பிரயாணம் பண்ணவில்லை. அடுத்த நாட்காலை அரங்கநாயகி நன்றாயுடுத்திக்கொண்டு தனது அறையிலே ருக்மினியுடன் சம்பாஷித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அரங்க :- ருக்மினி! நானிங்கேயோர் அலங்கரிக்கப்பட்ட கெதியாய்ப் பிரபுவின் மனைவியாயிருப்பதிலும் பார்க்க எனது வீட்டிலே சுயாதீனமாய்ச் சந்திரசேகரனுடன் வாழ்தல் மிகவும் நன்று நான் பிரபுவை நேசிக்க வில்லையென விளங்கிவிடாதே. எனதுயிருள்ளவரை நானவரை நேசிப்பேன்.

ருக் :- அம்மா! தாங்கள் பொழுது போக்கிற்கு வாசிப்பதற்காயொரு புஸ்தகம் கொண்டுவரட்டுமா?

அர :- இங்கிருக்கும் புஸ்தகங்களிலொன்றிலு மெனக்கு விருப்பமில்லை. யென்று சொல்லிவிட்டுத் தனது ஆசனத்தை விட்டு துள்ளியெழுந்து அதோ! எனது நாயகனுடைய குதிரை வருஞ் சத்தங் கேட்கிறது என்றாள்.

அங்கு வந்தது பிரபுவல்ல வென்றும் அவருடைய ஊழியனான கமலநாதனே யென்றும் நேயர்கட்குத் தெரியும். கமலநாதன் அங்குவந்த சில நிமிஷங்களால் அண்ணாமலை அரங்கநாயகியினறைக்கு வந்து “அம்மா! கமலநாதன் பிரபுவிடமிருந்து வந்திருக்கிறார். தங்களையுடனே காண வேண்டுமென்கிறா” ரென்றான்.

அரங்கநாயகி அங்கு வந்தது கமலநாதனெனக் கேள்விப்படவே சோர்வடைந்தவளாய் அவனையிங்கே வரவிடு என்றாள். கமலநாதன் இரவெல்லாம் பிரயாணம் பண்ணிக் களைத்திருந்தபடியினால் முகம் வாடினவளாய் அலங்கோலமான உடையுடன் அவளிருந்த அறைக்குள்ளே வந்தான்.

அர :- அவனுடைய தோற்றத்தைக் கண்டு கலவரமுற்றவளாய் “நீ பிரபுவினிடமிருந்து வருகிறாயல்லவா? அவர் அவர் வருத்தமாயிருக்கிறாரா” என்றாள்.

கமல :- இல்லையம்மா அவர் ஷேமமாயிருக்கிறார். அவர் என்னைத் தங்களிடம் ஓர் இரகசிய செய்தி சொல்லும்படி யனுப்பியிருக்கிறார்.

அப்போ அரங்கநாயகி ருக்மினியையும் அண்ணாமலையையும் பார்த்து “நீங்களடுத்த அறையிற் போயிருங்கள் அழைத்தவுடன் வாங்க” னென்றாள். அவர்களும்படியே அறையை விட்டுச் சென்றார்கள். அரங்கநாயகியும் அறையின் கதவைப்பூட்டி விட்டாள் ருக்மினிக்காவது அவளுடைய தகப்பனுக்காவது கமலநாதன் அந்நேரத்தில் அவ்வளவு அவசரமாய் வந்தது சந்தேகத்தை உண்டு பண்ணாதிருக்க வில்லை. தனது எஜமானியைக் காப்பாற்றும்படி ருக்மினி கடவுளைத் தியானித்துக் கொண்டிருந்தாள். அறையிலே கூக்குரல் கேட்குமென இருவருங் கவனமாயிருந்தார்கள் அரங்கநாயகியும் கமலநாதனும் முதலில் மிக மெதுவாய்ப் பேசிக்கொண்டு வர வர உரத்துப்பேசத் தொடங்கி விட்டார்கள் கடைசியாய் அரங்கநாயகி அடங்காக் கோபத்தோடு கதவைத்திற நானுனக்குக் கட்டளையிடுகிறேன். ருக்மினி! அண்ணாமலை! நானிங்கேயோர் இராஜதுரோகியாலடைக்கப்பட்டிருக்கிறேன். என்னுடைய உத்தரவாதத்தின் பேரில் கதவையுடையுங்கள். என்று உரக்கக் கத்தினாள். அப்போ அறைக்குள்ளே நின்ற கமலநாதன் “பிரபுவுடைய இரகசியத்தையும் உனது இரகசியத்தையும் வெளியிட வேண்டுமென நீயே விரும்பினால் நானதற்குத் தடைகாரனல்ல என்று சொல்லிக்கொண்டு கதவைத்திறந்தான். ருக்மினியும் அண்ணாமலையும் அறைக்குள்ளே ஓடினார்கள். அங்கே கமலநாதன் வெட்கமும் பயமுங் கோபமுங் கொண்டவனாய் அறையினோர் மூலையிலும், அரங்கநாயகி உக்கிராவேசங் கொண்டவளாய் அறையின் மத்தியிலும் நின்றார்கள் ருக்மினி தனது எஜமானியிடம் ஓடிப்போய் “அம்மா!

தங்களுக்கென்ன செய்கிறது என்றாள். அண்ணாமலை கமலநாதனிடஞ்
சென்று “அம்மாளுக்கு என்ன செய்தாய்” என்றான்.

கமல :- நானொன்றுஞ் செய்யவில்லை பிரபுவின் கட்டளையைச்
சொன்னதைவிட வேறொன்றுஞ் செய்யவில்லை.

அரங்க :- ருக்மினி! இவன் பொய் பேசுகிறான். பிரபுவின் சங்கையையிவன்
குறைக்கிறான். இவன் தனது நன்மையைக் கருதியபடி செய்கிறான்.

கமலநாதன் தாழ்மையாய் அம்மா! நீங்களென்னைப் பிழையாய்
விளங்கி விட்டீர்கள். தங்கள் கோபந்தணிந்தவுடன் நானாங்களுக்கு விளங்கச்
சொல்வேன் என்றான்.

அர :- நீயப்படிச் சொல்லவேண்டியதில்லை. ருக்மினி! எனது பிரபுவின்
பாதரெட்சை துடைக்கும் கேவல ஊழியனான இவன் நான் அபய
மாளிகையிலே இராணியின் முன்னிலையிலும் எனது நாயகரின்
முன்னிலையிலும் மற்ற பிரபுக்களின் முன்னிலையிலும் தன்னை யெனது
கணவனாக ஒப்புக்கொள்ள வேண்டுமெனச் சொல்லுகிறான்.

கமல :- அண்ணாமலை! ருக்மினி! அம்மாள் சொல்வதைக் கேளுங்கள்
சில பிரதான நியாயத்தின் பேரில் அம்மா எப்படிச்சொல்ல வேண்டுமெனப்
பிரபுவே இதோ இவர்கள் வைத்திருக்கும் கடிதத்திலெழுதியிருக்கிறார்.

அண்ணா : “அம்மா! இதில் ஏதோ சங்கதியிருக்கிறது. அவசரப்படா
மலிருங்கள்.”

அர :- நீடிமவனைப் போன்ற ஜாலக்காரன் தான். பிரபு அப்படி யொருபோதுங்
கருதியிருக்கமாட்டார். என்று சொல்லிக்கொண்டு கடிதத்தைத் துண்டு
துண்டாய்க் கிழித்தெறிந்தாள்.

கம :- “பாருங்கள் அம்மா என்னைக் குற்றஞ்சாட்டுவதற்காய் பிரபுவின்
கடிதத்தைக் கிழித்தெறிந்து விட்டார்கள்.”

அர :- நீயேயிதை எழுதிவித்தாய் உனது நன்மையை நினைத்து நீயே இப்படிச் செய்வித்தாய். நான் போசாமலிருந்தால் நீ யுனது எண்ணத்தைச் சொல்லியிருப்பாய்.

கம :- நீங்க என்னைப் பிழையாய் விளங்கிவிட்டீர்கள்.

அர :- கோபங்கொண்டவளாய்த் துஷ்டனே வெளியேபோ. உன்னைத் தாக்கிற் போடும்படி செய்ய என்னால் முடியும். சீ! நானுன்னோடு கோபித்ததே எனக்கு மரியாதையினமாயிருக்கிறது வெளியே போ என்றான்.

கமலநாதன் அறையைவிட்டு வெளியே சென்றான். அண்ணாமலை அவனைப்பின் தொடர்ந்தான் அவர்கள் இரண்டு மூன்று அறைகளைக் கடந்து ஒரு பெரிய அறைக்குட் சென்றதே கமலநாதன் அண்ணாமலையைப் பார்த்து “நானவளுக்குப் பிரபுவின் கட்டளையைச் சொன்னேன். அவளோ எனது உயிரைத் தனது கையில் வைத்திருப்பதா யெண்ணியேமாந்து போயிருக்கிறாள். டாக்டர் அம்பலவாணனெங்கே?” யென்றான்.

அண் : “அவர் தமது அறையிலே வாசித்துக் கொண்டிருக்கிறார். அவரையிப்போ தொந்தரை செய்யக்கூடாது.”

கம : நல்லது வா. அவருடைய அறைக்குட் போவோம். என்று சொல்லிக் கொண்டு மாளிகைக் கூடாய்ச் சிறிது தூரம் நடந்துசென்று ஒரு சிறு அறையின் வாயிலையடைந்தார்கள். அவ்வறை நிலமட்டத்தின் கீழ் கட்டப்பட்டிருந்தது. அறையின் கதவு பூட்டப்பட்டிருந்ததைக் கண்டு அண்ணாமலை அவனைத் தட்டியெழுப்ப விரும்பவில்லை.

கமலநாதனறையின் கதவைத் தட்டவே உள்ளேயிருந்த டாக்டர் கதவைத் திறந்தார். வெளியே நின்ற இருவரும் உடனே அவ்வறைக்குட் பிரவேசித்துக் கதவைத் தாளிட்டுக் கொண்டார்கள்.

அரங்கநாயகியோ தனது அறையிலே முன்னும் பின்னும் உலாவிக்கொண்டு ருக்குமினியைப் பார்த்து பிரபு இக்கடித்ததை எழுதியிருக்கமாட்டார். கமலநாதனிவ்விஷயத்திற் பொய்பேசுகிறான். நானிங்கே ஒரு நிமிஷமும் நிற்கமாட்டேன். எனக்குக் கமலநாதன் விஷயத்திலும் உனது தகப்பனின் விஷயத்திலும் பயங்கரமாயிருக்கிறது. நான் மாளிகையை விட்டுப் போய்விட வேண்டுமென்றான்.

ருக் : “ஐயோ அம்மா! நீங்களெங்கே போவீர்கள்? மாளிகையை எப்படிக்கடந்து போவீர்கள்”

அரங்கநாயகி தனது கரங்களைக் கூப்பிக்கொண்டு அண்ணார்ந்து பார்த்தவளாய் “நான் எங்கே போவேன். அல்லது எப்படிப்போவேனென்பது எனக்குத்தெரியாது. கடவுளென்னை இத்துஷ்டர் களுடைய கையில் விட மாட்டாரென நான் நம்பி இருக்கிறேனென்றாள்.

ருக் :- அம்மா! தயவுசெய்து எனது தகப்பனைப் பற்றியப்படிச் சொல்லாதிருங்கள் எனச் சொல்லும்போது அண்ணாமலை ஒரு பெரிய புட்டியும் ஒரு சிறிய கிண்ணமுங் கொண்டு அவ்வறைக்குட் பிரவேசித்தான். அவன் அரங்கநாயகியைப் பார்த்துச் சிரித்துக்கொண்டு வந்த போதிலும் அவனுடைய முகத்திற் சந்தேகக் குறிகள் பிரத்தியட்சமாய்த் தோற்றப்பட்டன. இதை ருக்மினி கவனிக்காதிருக்கவில்லை. அவனறைக்குள் வந்ததே அரங்கநாயகியைப் பார்த்து “அம்மா இந்த புட்டியிலிருக்கும் சர்பத்திற் கொஞ்சம் குடியுங்கள். இது தங்களுக்குத் தேகாரோக்கியத்தையும் மனநிம்மதியையுந் தருமென்று சொல்லும்போது அவனுடைய கரங்கள் நடுங்கின. நாத்தடு மாறியது. இதைக்கண்ட ருக்மினி அவனை யணுகி அப்பா! இவைகளை என்னிடங்கொடுங்கள் நான் அம்மாளுக்கு வார்த்துக்கொடுப்பே” னென்றாள்.

அண்ணாமலை : மகளே நீயல்ல நானே இதை அம்மாளுக்குக் கொடுக்க வேண்டும்.

ருக் : “அம்மாள் இதைக்குடிக்கக் கூடியதாயிருந்தால் நானேன் இதைக் கொடுக்கக்கூடாது.”

அண் : சற்றுத் தாமதித்து “அது என்னுடைய விருப்பம். நீ கோயிலுக்குப் போகவேண்டிய நேரம் வந்துவிட்டது போ” என்றாள்.

ருக்மினி : என் தேசமாட்டிக்கு யாதோர் தீங்குமில்லையென அறியும்வரை நான் கோயிலுக்குப் போகமாட்டேன் “எனச்சொல்லி அண்ணா மலையின் கையினின்றும் புட்டியையுங் கிண்ணத்தையும் பறித்துக்கொண்டு “அம்மாளுக்கு நன்மையை உண்டாக்கக்கூடியது எனக்குத் தீமையை உண்டாக்காது நானேயிதிற் கொஞ்சங்குடிப்பேன்” என்றாள். அண்ணாமலை ஒன்றும் பேசாதவனாயுடனே புட்டியை யவள் கையினின்றும் பறித்து விட்டான்.

ருக்மினி : “இதென்ன இப்படிச் செய்கிறீர்கள்.” என்றாள் இவையாவையும் பார்த்துக்கொண்டிருந்த அரங்கநாயகி அண்ணாமலையை நோக்கி ருக்மினி குடிப்பது உனக்குச் சம்மதமில்லாவிட்டால் நீயதிற்கொஞ்சங் குடிப்பாயா வென்றாள்.

அண்ணா : நான் குடிக்கமாட்டேன்.

அரங் : அப்படியானாலிது யாருடைய பாவிப்புக்காகச் செய்யப்பட்டது.

அன் : இதைக் கலந்த பசாசின் பாவிப்புக்காயெனச் சொல்லியறையை விட்டுச் சென்றான். ருக்மினி அரங்கநாயகியைப் பார்த்து அழுது கொண்டு நின்றாள்.

அரங் : ருக்மினி நீ யெனக்காயழாதே.

ருக் : “அம்மா! நான் உங்களுக்காயழவில்லை எனக்காக அந்த நிர்ப்பாக்கிய மனுஷனுக்காக அழுகின்றேன். நானிப்போ தங்களை விட்டுப் போகவேண்டும்” என்றாள்.

அரங் : ருக்மினி! நீயென்னை இந்தத் தருணத்தில் கைவிடுகிறாயா?

ருக் : உடனே அவளிடமோடிச் சென்று அவள் கரங்களில் அயிரந் தடவை முத்தமிட்டு அம்மா நானுங்களைக் கைவிடுவேனா? ஒரு போது மப்படிச் செய்யமாட்டேன். நீங்களிவ்விடத்தை விட்டுத் தப்பிப் போவதற்கு ஒரு நல்ல வழியிருக்கிறது. நான் வெளியே சென்று விட்டுச் சிறிது நேரத்தில் திரும்பி வந்து விடுவேனெனச் சொல்லிக்கொண்டு அறையைவிட்டு எதிரேபோய்க் கொண்டிருக்கும்போது அங்கு போய்க்கொண்டிருந்த வேலைக்காரியிடந்தான் கோவிலுக்குப் போவதாய்க் கூறிவிட்டுச் சென்றாள்.

அரங்கநாயகியின் அறையை விட்டுச் சென்ற அண்ணாமலை டாக்கடரும் கமலநாதனும் இருந்த நிலவறைக்குட் சென்றபோது கமலநாதனவனைப் பார்த்து “அவள் குடித்து விட்டாளா? ”, என்றான்.

அண் :- அவள் குடிக்கவில்லை என்னிடம் வாங்கிக் குடிக்கமாட்டேன் என்கிறாள். நான் அவளை என் மகளின் முன்னிலையிற் கொலை செய்யலாமா என்றான்.

கமல : கோழைப்பயலே! கொலை செய்யச் சொல்லியார் சொன்னது இம்மருந்து ஒருவித மயக்கத்தை உண்டுபண்ணுமேயல்லாது அவளைக் கொல்லமாட்டாதெனக் கூறவில்லையா? இதோ இருக்கும் படித்த மனிதன் இதற்குச் சத்தியம் பண்ணுவாரென்றான்.

அம்பல : “உன்னுடைய கையிலிருக்கும் மருந்து குடிப்பவர் களுக்குச் சீவமோசம் பண்ணாதென நான் சத்தியம் பண்ணுகிறேன்” என்று சொன்னார்.

இதைக்கேட்டதே கமலநாதன் அண்ணாமலையிடமிருந்த புட்டியையுங் கிண்ணத்தையும் வாங்கிக்கொண்டு நிலவறையைவிட்டு வெளிச் சென்றான். டாக்டரு மண்ணாமலையுமங்கே பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

கமலநாதன் : சிறிது நேரத்தால் அவ்விடந்திரும்பி வந்தான். அவனைக்கண்ட டாக்டர் கெதியிந்திரும்பி விட்டாய் என்றார்.

கமல : நான் என்னுடைய வேலையைச் செய்து விட்டேன். நீர் அதிற் தேள்வையான அளவுக்கு மேற்கலக்கவல்லையென நினைக்கிறேனென்றான்.

அம்ப : “இல்லை”

கமல : நீயோ பசாசின் சினேகிதன். அவளுக்குச் சுகவீனமுண்டு பண்ணுவதற்கே உனக்குக் கூலி தரப்பட்டிருக்கிறது. அந்தக் கூலியோடு அவளைக் கொன்றுவிட்டால் நீ யுனது எஜமானுக்கு நன்மை செய்து விட்டதாய் நினைத்துக்கொள்வேன். வாருங்கள் நாம் கூடத்திற்குச் செல்வோம். என்ன நடக்கிறதென நாளைக்குப் பார்த்துக் கொள்வோம் என்றான்.

அண்ணா : “அவளைக்குடிக்கும்படி நீயென்ன செய்தாய்.”

கமல :- ஒன்றுமில்லை. பைத்தியகாரரையும் பெண்களையும் பிள்ளைகளையும் பார்க்கவேண்டிய அதிகாரப் பார்வையுடன் பார்த்தேன் வேறொன்றுஞ் செய்யவில்லை.

அண்ணா :- “அதிலே நஞ்சு அளவுக்கதிகமாய்க் கலப்பட்டிருக் கிறதென நீ நினைக்கவில்லையா?

கமல :- அப்படியானால் அவள் ஒரே நித்திரைக்குள்ளாவாள். அவளைப் பற்றியினிப் பயமிராது என்று சொல்லிக்கொண்டு அறையை விட்டுப் புறப்பட்டுத்தான் சயனிக்கும் இடத்துக்குச் சென்றான். அண்ணாமலையுஞ் சிறிது நேரங்கடவுளைத் தியானித்தான். படுக்குமிடத்துக்குச் சென்றதே டாக்டர் தனது அறையைப் பூட்டிக்கொண்டு தனது ரசாயன வேலைகளைச் செய்துகொண்டிருந்தார்.

16ம் அத்தியாயம்

அரங்கநாயகி வீரசிங்கனுடன் கூடலூர்
அபயமாளிகை போதல்.

அரங்கநாயகியின் அறையை விட்டுச் சென்ற ருக்மினி திரும்பி வந்து பார்க்கும்போது தன்னெசமாட்டி ஒரு மேசையிற் சார்ந்து கொண்டிருப்பதைக் கண்டாள். அவள் உடனே எசமாட்டியை அணுகி “அம்மா அம்மா எழுந்திருங்கள், எழுந்திருங்கள் தங்களுக்கு என்ன செய்கிறது.” என்று கேட்டாள்.

அரங்கநாயகி தலையைச் சற்று உயர்த்தி “நானதைக் குடித்து விட்டேன்” என்றாள். அந்நேரத்திலவளுடைய முகம் சலவைக் கல்போல வெழுத்திருந்தது.

ருக் : “அம்மா! எழுந்திருங்கள். அந்த மருந்து தங்களுக்கொன்றுஞ் செய்யாது.”

அர : குனிந்து கொண்டபடியே மெதுவாய் “ருக்மினி! என்னைத் தொந்தரை செய்யாதே, சீவன் போய் விட்டும். எனக்கு நஞ்சைத் தந்து விட்டார்கள்” என்றாள்.

ருக் : “அம்மா! நீங்கள் குடித்த மருந்து உங்களுக்கு ஒன்றுஞ் செய்யாது”. அதற்கு முந்தியே நீங்களதற்கு முறிவாகிய மருந்தைச் சாப்பிட்டிருக்கிறீர்கள் நீங்களிங்கு நின்று தப்பிப்போக வசதி யேற்பட்டிருக்கிற தென்பதைச் சொல்லவே யிங்கு வந்தேன்.

இதைக் கேட்கவே அரங்கநாயகி நிமிர்ந்து உட்கார்ந்து கொண்டு தப்பிப்போகக் கூடிய வசதியா? ஐயோ! அது தப்பி விட்டதே.

ருக் :- “அம்மா! நீங்களேன் வீணில் நஞ்சு குடித்து விட்டதாய் நினைக்கிறீர்கள். எழுந்து எனது கையைப் பிடித்துக்கொண்டு நடந்து வாருங்கள்.”

அரங்கநாயகி எழுந்து அறையிலுலாத்திக் கொண்டு “நான் நஞ்சு குடிக்க வில்லையா? நீயிவ்வறையை விட்டுப் போனவுடன் கமலநாதனிற்கு வந்து அந்தா விருக்கும் மருந்தைக் குடிக்கும்படி தெண்டித்தான். அவனுடைய கண்களைக்கண்டு நான் பயந்து போனேன். அது நஞ்சாய்த்தானிருக்க வேண்டுமென்றாள்.”

ருக் :- “அம்மா! இவனதை நஞ்சென்றெண்ணியே தந்திருக்கலாம். ஆனாலது உங்களுக்கொரு தீங்குமுண்டு பண்ணாது. நீங்களதைக் குடிக்க மறுக்க வில்லையா? ”

அரங் :- இங்கே சந்தடியாயிருந்தது நீயுமோ வெளியே போயிருந்தாய். அவனை விடவேறொருவரும் இங்கு நிற்கவில்லை. அவன் எத்தொழிலுஞ் செய்யக்கூடிய துஷ்டன். ஆகையால் நானதைக் குடிக்க மறுக்கவில்லை. இவ்விடத்தைவிட்டு போய்விடக்கூடுமெனச் சொன்னாயே அது உண்மைதானா.

ருக் :- அம்மா உங்களுக்குப் பிரயாணம் பண்ணப் பெலனுண்டா?

அர :- “இவ்விடத்தை விட்டுப்போய் விடுவதற்காய் எது செய்யவும் பெலனுண்டு.

ருக் :- அம்மா! தங்களுடைய நன்மையை விரும்புபவர்களிலொருவன் வெவ்வேறு வேஷங்களோடு என்னைக்கண்டு அடிக்கடி சம்பாஷித்துத் திரிகிறான். நானவனை இன்று பின்னேரந்தான் நம்பினேன், அவன்தான் அன்று தங்களுக்குச் சாமான் விற்றவன். எனக்கு இன்னுமோர் முறை ஒரு நாட் புத்தகம் விற்றவனும் அவனே. நானவனை இன்று சந்தித்து பேசினேன். அவனிப்போ தோட்டத்தின் பின் வாசலிற்றங்களை காத்துக்கொண்டு நிற்கிறான். பிரயாணம் பண்ண உங்களுக்கு உடம்புத் தைரியம் மனத் துணிவுமிருந்தாற் போய் விடலாம்.

அர :- மரணத்தினின்றும் வெட்கத்தினின்றும் தப்பிப் போக யாருக்குத்தான் துணிவு வராது. இத்துஷ்டனிருக்குமிடத்தை விட்டுப் போய் விடுவதென்றால் நான் சாகப் போகுந் தருணத்திலுமெனக்குப் பெலன் வந்துவிடும்.

ருக் : அப்படியானால் நீங்களெனக்குப் பிரியாவிடை கூறிவிட்டுப் பிரயாணத்தைத் தொடங்குங்கள்.

அர : நீயென்னோடு வரமாட்டாயா இது தானா உனது நன்றி.

ருக் : நான் தங்களோடு வரவே விரும்புகிறேன். நானும் வந்து விட்டால் நீங்கள் ஓடிப்போய் விட்டது யாவருக்குத் தெரிந்துவிடும். ஆகையால் நானிங்கு நின்று உண்மையைச் சற்று மறைக்கவேண்டும்.

அர : “நானொரு அன்னியனை நம்பித் தனியே போகலாமா? இதுவு மிவர்களுடைய சூழ்ச்சியிலொன்றாய் இருக்கக் கூடுமோ?”

ருக் : “அம்மா! அப்படி நினைக்கவேண்டாம். இவ்வாலிபன் சந்திரசேகரரின் சினேகிதன். அவருடைய சொற்படியேயிங்கு வந்திருக்கிறான்.”

அர : “சந்திரசேகரரின் சினேகிதனா? அப்படியானால் அவனோர்? தேவதாதனுக்குச் சமானம். சந்திரசேகரன் மற்று மனோகரைப்போற் பெருத்த உத்தியோகமில்லாமல் பிரபுவென்னும் வெறும் பட்டத்தை மாத்திரமே உடையவனாயிருந்தபோதிலும் அவனிலும் நல்லவர்கள் இப்பூவுலகிலில்லையென்றே சொல்லலாம். ஐயோ! அப்படிப்பட்டவனுக்கு நானெப்படி நடந்து கொண்டேன்” என்று சொல்லிவிட்டு இருவருமாய்ப் பயணத்துக்கு வேண்டிய சில சாமான்களை ஒரு மூட்டையாக கட்டினார்கள். ருக்மினி தனது எஜமானியின் விலையுயர்ந்த நகைகளை யதற்குள் வைத்துவிட்டாள் அரங்கநாயகி தனது உடையை மாற்றிவிட்டு ருக்மினியினுடை யொன்றை யணிந்து கொண்டாள். அப்போ மாளிகையில் யாதொரு சத்தமுங் கேட்கப்படவில்லை. இவர்களிருவருமாய் அறையை விட்டு வெளிப்பட்டுப் படிகளாலிறங்கித் தோட்டத்திற் கூடாய்ச்சென்றார்கள். போகும்போது ருக்மினி நீங்களெங்கே போவீர்கள். தகப்பன் வீட்டிற்குப் போவீர்களா?” என்று கேட்டாள்.

அர : பிரபு என்னைத்தனது மனைவியாயேற்றுக்கொள்ளும் வரையும் நான் எனது தகப்பனிடம் போகமாட்டேன்.

ருக் : வேறு எவ்விடத்திற்குப் போவீர்கள்?

அர : அபயமாளிகைக்குப் போவேன். பிரபு இரானியை யங்கு உபசரிக்கும் போது அவரின் மனைவியாகிய நானங்கே போகப்படாதா?

ருக் :- அம்மா! பிரபு தங்கள் விவாகத்தை வெளியிடாதிருக்கும்படி கேட்டிருக்க நீங்களங்குபோவது அவருக்கு விருப்பமாயிருக்குமா?

அர :- இம்மாளிகையிலிப்போ இருப்பவர்களின் மத்தியிற் சீவிக்க முடியாமல் நானிவ்விடத்தை விட்டுப் போகிறேன். நான் அபயமாளிகைக்குக் போய் எனது கணவனைக் கண்டு அவருடைய கட்டளைப்படி நடப்பேன்.

இதைக்கேட்ட ருக்மினி தனக்குள்ளே பின்வருமாறு சிந்திக்க லானாள். “அம்மானைக் கமலநாதனின் மனைவியெனச் சொல்லும்படி பிரபு எழுதியிருக்கமாட்டார். இவ்விடத்தை விட்ட அளவிலே அவரிடம் போவதே தகுதி. பிரபு ஒரு வேளை அம்மாளுடைய வேண்டுகோளை மறுத்துவிட்டால். சந்திரசேகரன் மூலமாய் இராணியிடம் முறைப்படலாம்.” என்று சிந்தித்துவிட்டு அரங்கநாயகியைப் பார்த்து அம்மா நீங்கள் பிரபுவை மாளிகையில் இரகசியமாய்க் காண வேண்டும் என்றாள்.

அர :- “என்னுடனிப்போ வா விருப்பவனுக்கு நீ யெனது இரகசியத்தைச் சொல்லவில்லையா?

ருக் :- “இல்லையம்மா. நானொன்றுஞ் சொல்லவில்லை. அவனதை யறிந்திருக்கிறானென நான் நினைக்கவில்லை” மற்றுஞ்சனங்களறிந் திருப்பதைவிட அவனதிகமறியமாட்டான்.

அர :- “மற்றுஞ் சனங்களென்ன? சொல்லுகிறார்கள். நான் நியாயவீனமான இன்ப மனுபவிப்பதற்கா யெனது தகப்பனுடைய வீட்டை விட்டு வந்ததாய்ச் சொல்லுகிறார்களா? அது தவறு நான் மாசற்றவளாய்ச் சீவிப்பேன் அல்லது சீவிக்கவே மாட்டேன்.

என்னைப் பிரபுவின் வைப்பாட்டியெனப் பேசுகிறார்களா?

ருக் :- அனேகர் தங்களைக் கமலநாதனின் வைப்பாட்டியென நம்பியிருக்கிறார்கள். சிலர் உண்மையையறிந்திருந்த போதிலும் மற்றவர்கள் நினைப்பது போலவே பேசிக்கொள்ளுகிறார்கள்.

இவர்களிப்படி பேசிக்கொண்டு தோட்டத்தின் பின்கதவை யடைந்து விட்டார்கள். அப்போ அரங்கநாயகி பிரிவை நினைத்துத் துக்கப்பட்டு

அழுது கொண்டு வந்த ருக்மினியைப் பார்த்து “ருக்மினி! அழாதே நாம் மறுபடியுஞ் சந்திப்போம் எனது அறையிலிருக்கும்யாவையும் நீயே உபகாரமாயெடுத்துக்கொள். நீயிப்போ பேரும் புகழுமற்ற ஓர் ஸ்திரியின் தோழியாயிருக்கிறாய். நான் திரும்பி வரும்போது இத்தேசத்திலதிக மகிமை பொருந்திய பிரபு பத்தினியின் தோழியாயிருக்க ஆயத்தமாயிரு” என்றாள்.

ருக் :- “கடவுளனுக்கிரகஞ் செய்யட்டு” மென்று சொல்லிவிட்டுக் கதவைத்திறந்தாள். அரங்கநாயகி உடனே வெளியே சென்று விட்டாள். வீரசிங்கன் இவர்களுக்காகக் காத்துக்கொண்டு ஒரு வேலிக்குப் பக்கத்தில் மறைந்து நின்றான். “ருக்மினி யவனிடஞ் சென்று யாவும் ஆயத்தமா? ” என்றாள்.

வீரசிங் :- ஆம். இராஜகோபாலன் ஒரு குதிரை தரமறுத்து விட்டான். அம்மாள் என்னுடைய குதிரையிற் செல்லட்டும் நான் இன்னுமோர் குதிரை எடுத்துக்கொள்ளுமட்டும் அவர்கள் பக்கத்தில் நடந்து செல்வேன். ருக்மினி! நீ அம்மாள் வெளிப்பட்டு விட்டதைச் சொல்லாவிட்டால் ஒருவரும் எங்களைப் பின் தொடரமாட்டார்கள்.

ருக் :- “நான் சொல்லமாட்டேன். அம்மாள் தலைவலியாய் அறைக்குட் படுத்திருப்பதாயும், ஒருவரும் தொந்தரை செய்யக்கூடாதெனவுஞ் சொல்லி விடுவேன்.”

அரங் :- “அவர்கள் எப்படியோ உண்மையை யறிந்து விடுவார்கள்.” அறிந்துவிட்டால் உன்னைக்கொல்லவும் நினைப்பார்கள். நான் போவதைப் பார்க்கிலும் நிற்பதே நலம் என்றாள்.

ருக் :- அம்மா! அப்படியொன்றுஞ் சம்பவியாது நீங்கள் பயப்படவேண்டா மென்றாள், உடனே அரங்கநாயகி வீரசிங்கனின் துணையுடன் குதிரையேறிக் கொண்டாள்.

ருக் :- தன் எஜமாட்டியின் கரங்களை முத்தமிட்டுக்கொண்டு “அம்மா! கடவுள் உதவியால் சுகமே போய் வாருங்கள் எனக் கூறினான்”. அரங்கநாயகியுந் தனது தோழியை முத்தமிட்டுக் கொண்டாள். வீரசிங்கனும் ருக்மினியும் கண்களாற் பிரியாவிடை கூறிக்கொண்டார்கள். இவர்கள் ஒருவரையொருவர் காதலித்ததேயதற்குக் காரணமென நேயர்களுக்கு விளங்கும்.

அரங்கநாயகி குதிரையின் மீதும் வீரசிங்கன் குதிரையின் கடிவாளத்தை பிடித்தவனாகவும் நிலவிலே பிரயாணமானார்கள். ருக்மினி தோட்டத்துக்குட் பிரவேசித்து வாசற் கதவைப் பூட்டிக்கொண்டு சென்றாள். பிரயாணிகள் இருவரும் பொழுதுவிடிந்து பார்க்கும் போது அவர்கள் கேயனூரைவிட்டு பத்துமைல் தூரம் மாத்திரமே போயிருந்ததாகத் தோன்றியது. அதை யறிந்த வீரசிங்கன் கோபங்கொண்டவனாய் இராஜ கோபாலன் தன்னிடங் குதிரையில்லையென இரண்டு நாட்களுக்கு முன் சொல்லியிருந்தால் நான் வேறு ஒழங்கு செய்திருப்பேனே. சுகபோசனை சாலையிலுள்ள குதிரைகளெல்லாங் கோதாரியிலிறந்து விட்டனவா? என்றான்.

அரசு :- பொழுது விடிந்துவிட்டது நாமினிமேற் கெதியாய்ப் பிரயாணம் பண்ணலாம்.

வீரசிங் :- அம்மா! அப்படி யானாற் சனங்கள் எங்களைக் கவனிப்பார்கள். “இவ்விடத்துச் சனங்கள் மற்றவர்கள் இரகசியத்தை யறிய விரும்புவதில் ஆசையுடையவர்கள்.” என்று சொல்லிவிட்டுத் தனது குதிரையோடு மனுஷர் விளங்கக் கூடாத ஓர் பாஷையிற் சம்பாஷித்துக்கொண்டு சென்றான். தங்களை யாராவது பின்தொடர்ந்து வருகிறார்களோவென அவன் பார்க்காதிருக்கவில்லை. இப்படி இவர்கள் போய்க் கொண்டிருக்கும் போது நேரிட்ட ஓர் சம்பவத்தால் இவர்கள் தங்கள் பிரயாணத்தை மிகவும் வசதியாயுங் கெதிதாயுங் செய்யக்கூடியதாயிருந்தது.

இவர்கள் பாதைக்குப் பக்கத்திலிருந்த ஓர் வயலுக்கூடாகப் போய்க் கொண்டிருக்கும் போது ஒரு பையன் பெண்களேறிச் சவாரி செய்யக்கூடிய சேணங் கட்டிய குதிரையொன்றைப் பிடித்துக்கொண்டு வந்ததைக் கண்டார்கள். இப்பையனே அவர்களன்று சந்தித்த முதலாம் ஆள் பையன் இவர்களைக் கண்டதே “ஐயா! இங்கே வாங்கோ” எனக் கூப்பிட்டான். வீரசிங்கன் சிறிதுந் தாமதமின்றி “தம்பி இங்கே கொண்டு வா” என்று சொல்லிக் குதிரையின் கடிவாளத்தை வாங்கிக்கொண்டு அரங்கநாயகியை அதிலேயேற்றி விட்டுத் தான் தன்னுடைய குதிரையிலேறிக்கொள்ள இருவரும் பிரயாணத்தைத் தொடங்கினார்கள். இச்சம்பவம் நடந்த விதத்திலிருந்து அது வீரசிங்கனால் அல்லது அவனுடைய சினேகிதனாற் செய்யப்பட்டிருந்த ஒழுங்கென அரங்கநாயகி நினைத்துக்கொண்டாள்.

பையன் :- ஐயா! நீங்கள் தானந்த ஆக்கள் என்று எண்ணுகிறேன். என்றாலும் நீங்கள் மணம் என்று சொல்லியிருக்கவேண்டும்.

வீர :- நீ குணமென்று சொல்லியிருக்க வேண்டும்.

பையன் :- ஐயா நில்லுங்கோ, நில்லுங்கோ, நான் மலர் எண்டு சொல்லியிருக்கவேண்டும் என்றான்.

வீரசிங்கன் ஒன்றும் பேசாமல் பையனிடம் ஒரு ரூபாவை எறிந்து விட்டுக் குதிரையைத் தட்டிவிட்டான். குதிரை மிகவுங் கெதியாய்ப் போய்க் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்த வீரசிங்கன். இது நமக்குக் கடவுளாலனுப் பப்பட்டது நாம் கெதியிற் பிரயாணத்தை முடித்து விட்டுக் குதிரையைத் திருப்பியனுப்பி விடலாம் என்று சொல்லிக்கொண்டு போகும் போது “கொள்ளை! கொள்ளை! கள்ளனே நில்” என்று யாரோ உரத்துக் கத்துஞ் சத்தங்கேட்டது. இது வீரசிங்கனின் காதில் விழுந்ததே யவன் பிரமித்து விட்டான். இது அக்குதிரையைச் சார்ந்த சம்பவமென அவனறிந்து கொண்டான். அவன் அப்போ ஐயோ! இப்படிச் சம்பவிக்குமென அறிந்திருந்தால் நான் நடந்து போயிருப்பேன். இதோ போலீசார் வருகிறார்கள். என்னைப் பிடித்துப் போவோர்கள் குதிரையினாலே எனக்கு மரணஞ் சம்பவிக்குமென எனது தகப்பன் அடிக்கடி சொல்லியிருக்கிறாரென்றான்.

தங்களைத் துரத்திவருவது யாரென அவன் அறிவதற்காய் திரும்பிப் பார்க்கும்போது ஒருவன் குதிரை மீதேறி வாயுவேகமனோவேகமாய்த் தங்களைக் கிட்டி வருவதைக் கண்டான். தான் சங்கடத்தில் மாட்டிக் கொண்டதை யறிந்த வீரசிங்கன் ஒரு பக்கத்துக்கொருவரா யிருக்கும் வரையும் பயமில்லை. அவனை இலேசா யடித்து விடலாம் அவன் தனது குதிரைமீது ஓர் மந்தியைப்போற் குந்திக்கொண்டிருக்கிறான். எனச் சிந்தித்துக்கொண்டு போகும்போது பின்னேவந்தவன் தன்னைச் சற்றுக் கிட்டியதே ஆ! இவன் யார்? ஆதவபுரி ஜவுளி வியாபாரியாகிய முத்து லிங்கனல்லவா? என்றான். ஆம் அங்கு வந்தது முத்துலிங்கனே? அவன் மிகவுங் கெதியாய்ச் சாவாரி செய்ததால் இவர்களைச் சந்தித்தவுடன் குதிரையை நிறுத்த முடியாது சிறிது தூரஞ் சென்று திரும்பி வந்தான். அவனைக்கண்ட வீரசிங்கன் அரங்கநாயகியைப் பார்த்துப் பயப்படவேண்டாம். இவனோர் அரைப் பயித்தியக்காரன். “நானவனை யேமாற்றி விடுவே” னென்றான்.

முத்து - நீயார்? எனது குதிரையை இந்த நிமிஷமே கொடுத்து விட்டுப்போ என மொழிந்தான்.

வீர :- தனது வாளை உருவிக்கொண்டு “எனக்குக் கட்டளையிடும் நீ யார்”? “பிரசித்த பாதையில் வைத்து நீ யிப்படிப் பேசினால் உன்னை இவ்வாளால் வெட்டி விடுவேன்” என்றான்.

முத்து - “என்ன? எனது பொருளை நான் கேட்கும் போதும் தர்க்கமா?

வீர :- நான் தொடங்கிய வேலையைக் கடைசி பரியந்தம் செய்வேன் அன்று சுகபோசன சாலையில் நான் ஓர் பிரயாண வியாபாரி போலுட் கார்ந்திருக்கும் போது நீ யென்னைக் கேலிசெய்தது மன்றி என்னைத் தனியே கண்டால் எனது மூட்டையைப் பறித்துக் கொள்வதாயும் சொன்னாயல்லவா? அப்போ உனது குதிரையை என்றைக்காவது பறிக்கவேண்டுமெனத் தீர்மானம் செய்து கொண்டேன்.

முத்து - “நான் பரியாசத்திற்காய்ப்பாடிச் சொன்னதல்லாமல் உண்மையிலப்படியில்லை.”

வீர :- ஐயோ! நானுமெனது சபதத்தை நிறைவேற்றி விடவேண்டுமே. நானுமது குதிரையைத் தாம்புரியில் விட்டு விட்டுப் போவேன். நீரதையங்கு போய் பெற்றுக்கொள்ளும்.

முத்து :- இன்றைக்கெனக்கு விவாகமல்லவா? இக்குதிரையிலே மணப்பெண் தேவாலயத்திற்குப் போக வேண்டியிருக்கிறது. அதோ! இச்சிறுகுன்றின் உச்சியில் அவளும் பார்த்துக்கொண்டு நிற்கிறாள். தயவு செய்து குதிரையைத் தந்துவிடும்.

வீர :- “என்னால் ஒன்றுஞ் செய்யமுடியாது. சபதம் நிறைவேற்றப்பட வேண்டும். தாம்புரிச்சத்திரத்தில் உமது குதிரையை விட்டுப்போவதே நான் செய்யக்கூடிய உதவி.

முத்து :- “மணப்பெண் கோவிலுக்கு நடந்துபோவதா”.

வீர :- நீயவளை உனது குதிரையிலுன்னோடு ஏற்றிக்கொள். முத்துலிங்கன் பயத்தினாற் சற்றுத் தாமதித்து “நீ குதிரையை அங்கே கொடுத்துவிட்டுப் போகாவிட்டால்” என்றான்.

வீர :- அப்படிச் செய்தாற் சுகபோசன சாலையிலிருக்கும் எனது மூட்டையை அபராதமிறுப்பேன். அதற்குள் விலை உயர்ந்த பிடையை களுண்டு என்று சொல்லிவிட்டு அரங்கநாயகியுடன் பிரயாணமானான். முத்துலிங்கன் முகம் வாடியவனாய்த் தன்னைக் காத்துக்கொண்டு நிற்கும் பெண்ணுக்கு என்ன சொல்வதெனச் சிந்தித்துக்கொண்டு வந்தவழியே திரும்பிச் சென்றான்.

பிரயாணிகளிருவரும் அன்று பகற் 10 மணியளவில் தர்மபுரிச் சத்திரத்தை யடைந்தார்கள். வீரசிங்கன் உடனே ஒரு கூலியாள் மூலம் முத்துலிங்கனின் குதிரையை அவனுக்கு அனுப்பிவிட்டு அரங்கநாயகிக்காய் வேறோர் குதிரையை வாங்கிக் கொண்டான். சந்திரசேகரன் வீரசிங்கனிடம் போதிய அளவு பணங் கொடுத்திருந்தபடியால் அவன் செலவு விஷயங்களிற் கஷ்டப்படவில்லை. அரங்கநாயகி சிறிது நேரம் நித்திரை செய்துவிட்டு எழுந்தாள். இருவரும் பகற்போசனம் சாப்பிட்டுவிட்டுப் பிரயாணத்தைத் தொடங்கினார்கள் அதற்கு முன்னவர்கள் தங்களுடைகளை மாற்றிவிட்டு நாட்டுச்சனங்களைப் போல் உடுத்திக்கொண்டார்கள். யாராவது வழியிற் சந்தித்து அவர்களைப்பற்றி வினாவினால் அரங்கநாயகி வீரசிங்கனின் தங்கையெனச் சொல்லிவிட வேண்டுமென அவர்கள் தீர்மானித்துக் கொண்டார்கள். தாங்கள் சத்திரத்துக்கு வருவதற்குச் சிறிது நேரத்திற்கு முன்பதாகவே ஒரு கூட்டம் வித்தைக்காரர் அங்கு தங்கி நின்றதாயும் அவர்கள் இரங்கநாதன் பிரபுவின் அபயமாளிகைக்குப் போவதாயும் சத்திரக்காரனிடமிருந்து அறியலானார்கள். ஆகவே அக்கூட்டத்தோடு போய்ச்சேர்ந்து கொண்டால் தங்களை யாராவது வழிப்போக்கர்கள் கவனிக்கமாட்டார்களென நினைத்து அவர்களைப் பிடிக்கும் நோக்கமாய் கெதியாய்ச் சவாரி செய்தார்கள். வித்தைக்காரரின் கூட்டம் இவர்களுக்கு ஏறக்குறைய ஒரு மைலுக்கு முன்னே போய்க் கொண்டிருந்தது. வீரசிங்கன் தங்களை யாராவது பின்தொடருகிறார்களோ யெனப்பயந்து அடிக்கடி சுற்று முற்றும் பார்த்துக்கொண்டே செல்லும்போது அவனுடைய முகம் வெளுத்துவிட்டது. அப்போ அவன் அரங்கநாயகியைப் பார்த்து அம்மா! பிறகே பாருங்கள். கமலநாதனும் இன்னுமொருவனும் குதிரையின் மீது வருகிறார்கள் என்றான்.

அரங்கநாயகி திரும்பிப் பார்த்துவிட்டு அவர்கள் வந்து என்னைப் பிடித்துவிடுமுன். என்னை உனது வாளால் வெட்டிவிடு என்றான்.

வீர - நான் அப்படிச் செய்வதை விட்டுக் கமலநாதனையாவது என்னையாவது வெட்டி விடுவது நலமாயிருக்கும் இவர்களிலிருவர் இருக்கிறார்கள். மற்றவன் மாசிலாமணியென நினைக்கிறேன். நாம் அவர்களுடன் சண்டையிடுவதைப் பார்க்கிலும் நமக்கு முன்னே போகும் வித்தைக்காரருடன் போய்ச் சேர்ந்து கொண்டால் கமலநாதனின் கண்களினின்றுத் தப்பிவிடலாம் என்று சொல்லிக் கொண்டு இருவரும் ஒரு குன்றின் மீதேறி பார்க்கும்போது வித்தைக்காரர் அருகிலிருந்த பள்ளத்தாக்கிலே உள்ள ஆற்றின் கரையிற் கூடார மடித்திருந்ததைக் கண்டார்கள். அவர்கள் சந்தோஷப்பட்டவர்களாயுடனே குன்றின் மறு பக்கமாயிறங்கிப் போய்க் கூட்டத்தாருடன் சேர்ந்து கொண்டார்கள். கமலநாதனும் மாசிலாமணியும் தங்களுக்கு முன்னே சென்றவர்கள் யாரென்றும் அவர்கள் குன்றின் மறுபக்கமிறங்கியவுடன் எத்திக்காற் சென்றார்களென்றும் அறியக்கூடாதவர்களாயிருந்தார்கள்.

கமலநாதனும் மாசிலாமணியும் எவ்வளவு கெதியாய்ப் பிரயாணம் பண்ணினார்களென்பதை அவர்களுடைய குதிரையின் வாயினின்று வடிந்த நுரை காட்டியது. அவர்களின் கூட்டத்தாரிருக்குமிடத்தை அடைந்ததே கமலநாதனவர்களைப் பார்த்து நீங்கள் அபயமானிகைக்குப் போகும் வித்தைக்காரரா? என்று கேட்டான். அவர்களும் ஆமையா எனப் பதிலுரைத்தார்கள்.

கம : நீங்களேன் வீணாய்ச் சுணங்குகின்றீர்கள் கெதியாய்ப் பிரயாணம் பண்ணுங்கள் இப்போ இக்குன்றிலிருந்து இறங்கிவந்த ஆனும் பெண்ணும் யார்? அவர்களும் உங்களுக்குச் சேர்ந்தவர்களா! என்றான்.

அதற்கு அக்கூட்டத்திலிருந்த சிறுபையனொருவன் இரகசியமாய் ஐயா! அவங்கதான் எங்கே பெரியஐயாவும் பெரிய அம்மாவும் அவர்கட்கு மந்திரம் மிச்சந்தெரியும் என்று பதிலுரைத்தான். அதைக்கேட்டுக் கமலநாதன் தலையசைத்துவிட்டும் மாசிலாமணி பையனுக்கு ஒரு ரூபாய் பரிசளித்து விட்டும் சென்றார்கள். அப்போ பையன் வீரசிங்கனையணுகி நீயார் என்பதை நான் அவர்களுக்குச் சொல்லிவிட்டேன் நான் யாரென்பதை நீ சொல்லக் கூடுமா? என்றான்.

வீர : நரசிங்கன் அல்லது பசாசு.

நர : “ஆம் - நானுனது நரசிங்கனே. உபாத்தியாயர் தம்புசாமியும் வந்திருக்கிறார். உங்களைப் பற்றியவர்கள் விசாரித்தபோது நீ பயத் தோற்றமடைந்ததை யான் கவனித்ததே அவர்கட்குப் பதில் சொல்ல வந்தேன். உன்னோடு வந்திருக்கும் பெண் யார்?”

வீர : நீயிதைப்பற்றி விசாரிக்காதே, நானுனக்கு வேறேதும் வேண்டுமானாலுஞ் சொல்லுவேன். அல்லது தருவேன் நீ அபய மாளிகைக்குப் போகிறாயல்லவா. நானு முன்னோடு கூடவருவேன்.

நர : “நீ யென்ன உடையோடு வருவாய்?”

வீர : நீ சொன்னபடி வித்தைக்காரன் போல் வருவேன் நானோர் வித்தைக் காரனுமல்லவா?

நர : அப்பெண்ணின் முடிவென்ன? நீயவள் விஷயத்தில் மிகவுங் கஷ்டப்படுவதாய்த் தோற்றுகிறது.

வீர : அவள் எனது தங்கை. அவள் நன்றாய்ப் பாடுவாள்.

நர : அவளை இப்போ பாடச்சொல்லு. எனக்குப் பாட்டில் மிகவும் விருப்பம்.

வீர : நீயதை எப்படி விரும்புவாய்?

நர : பிரபுக்கள் பெண்களை விரும்புவதுபோல

வீர : “சரி, அவளுடைய பிரயாணங்களை தெளியும்வரையும் பொறுத்துக்கொள்.” என்று சொல்லியவனை அனுப்பிவிட்டு “இவனென்ன ஆசாமியாயிருக்கிறான். இவனோடு மிகவுஞ் சாவதானமாய் நடந்துகொள்ள வேண்டும்” என்று தனக்குள்ளே சொல்லிக்கொண்டான்.

சிறிது நேரஞ்சென்று யாவரும் சாப்பிட்டுவிட்டுப் பிரயாணத்தைத் தொடங்கினார்கள். சாப்பிடுமுன் வீரசிங்கன் உபாத்தியாயருடன் பேசிக்

கொண்டும், தனது வித்தைகளிற் சிலவற்றை அவருடைய வேண்டு கோளுக்கிணங்கக் காட்டிக் கொண்டுமிருந்தான்.

ஐயோ! அரங்கநாயகி என் செய்வாள் பாவம் தான் மற்றவர்களோடு சேர்ந்து சாப்பிடவேண்டி வந்ததையிட்டுத் தனக்குள்ளே மனவருத்தப்பட்டுக் கொண்டாள். போகும் போது அரங்கநாயகி மற்றும் பெண்களோடு தாராளமாய்ச் சம்பாஷித்துக்கொண்டே சென்றாள்.

அர :- கூடலூர் அபயமானிகைக்கு இன்னும் எவ்வளவு தூரம் போகவேண்டும்.

கூட்டத்திலுள்ள ஓர் பெண் குதிரையிற்போகும் நாம் இரவைக்கு 7,8 மணிக்கு உபயனூரையடைந்து விடலாம். கூடலூர் அதிலிருந்து 4.5 மைல் தூரமிருக்கும். நடந்துவருபவர்கள் வந்து சேரும்வரையும் நாம் உபயனூரிலே நிற்கவேண்டும்.

அப்போ வீரசிங்கன் நரசிங்கனோடு சம்பாஷித்துக்கொண்டு சென்றான்.

நர : அவளுன்னுடைய சகோதரியென நான் நம்பமாட்டேன். அவளுடைய களுத்துங்கையுங் கொல்லருடையவைகளைப் பார்க்கிலும் எவ்வளவு அழகாயிருக்கின்றன.

வீர :- “பயித்தியக்காரனே அவளெனது தங்கைதான்”

நர :- “நல்லது நீயெனக்கு உண்மையைச் சொல்ல மறுக்கின்றாய். இதற்குப் பதில் நானுமுனக்குச் செய்யாவிட்டால் நான் நரசிங்கனல்ல. என்று சொல்லிவிட்டு வீரசிங்கனை விட்டுப்பிரிந்து அவனுக்குப் பின்னாற்றனியே சென்றான்.

இவன் இப்படிச் சொல்லிக்கொண்டு தன்னை விட்டுப் பிரிந்ததே வீரசிங்கன் கலவரமடைந்து விட்டான். அவன் சொன்னதைச் செய்யுங் குணமுடைய புரளிக்காரனென்பது வீரசிங்கனுக்குத் தெரியும். ஆகவே யவன் அரங்கநாயகியிடம் இரகசியமாய் நீங்கள் களைப்படைந்திருப்பதாய்ச் சாட்டுச் சொல்லிவிட்டு அவர்களோடு உபயனூருக்குப் போகாமல் இடையிலே

நின்றுவிடவேண்டும் நாளைக்காலை அவர்களுடன் சேர்ந்து கொள்வதாய்ச் சொல்லிவிடலாம் என்றான். அரங்கநாயகி அதற்குச் சம்மதிக்கவே இவர்கள் மற்றவர்களை விட்டுப் பிரிந்து இடையிலே உள்ள ஓர் கிராமத்திற் தங்கிவிட்டார்கள்.

வீர :- “அம்மா! நாம் நாளைக்கு நேரத்தோடே யெழும்பிப் புறப்பட்டு மற்றவர்கட்கு முன் அபயமாளிகையை அடைந்து விடவேண்டும்” என்றான். அரங்கநாயகி அதற்குச் சம்மதித்துக்கொண்டதாய்க் காட்டினாளேயல்லாமல் ஒன்றும் பேசவில்லை. மாளிகையை யடைந்தவுடன் என்ன செய்யவேண்டு மென்பதைப் பற்றி யவளாலோசிக்கிறாளோவென வீரசிங்கன் சந்தேகப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

17ம் அத்தியாயம்

வீரசிங்கனும் அரங்கநாயகியும்

அபயமாளிகையைடைதல்

சந்திரசேகரன் அரங்கநாயகியைச் சந்தித்தல்.

அரங்கநாயகிக்கு இரண்டு வயதாயிருக்கும் போதே யவளுடைய தாயிற்று விட்டபடியினாலும், அவளுடைய தந்தையாகிய பிரதாபசிங்கம் பிரபு வயோதிபராயிருந்த படியினாலும், அவளை வளர்க்கும் கடமை காலத்துக்குக் காலம் ஏற்படுத்தப்பட்ட செவிலித்தாய் மாரிலே தங்கியிருந்தது. ஆகவே அவள் ஒரு விஷயத்திலுள்ள சபா சபங்களை அறிந்து அதற்கேற்பத் தனது காரியங்களை நடத்தும் ஆற்றலற்றவளாய் இருந்தனள். அவளுக்கு இப்போது வயது 18 ஆயிருந்த போதிலும் ஓர் பத்து வயதுப் பிள்ளைக்கிருக்கக் கூடிய புத்தி சாதாரணமும், மன உறுதியும் அவளிடம் இருக்கவில்லை. இப்படிப்பட்ட சபாவம் வாய்ந்த இவள் தனக்கு வந்து நிற்கும் இடர்களின் மத்தியினின்று எவ்விதம் தப்பிப் போகலா மென்பதை யறியாதவளாய் அவளுடைய மனமலை கடலிலிட்ட துரும்பு போல் தத்தளித்துக் கொண்டிருக்க, அவள் அன்றிரவு முழுவதும் கண் விழித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

ஆனதினால் அடுத்த நாட்காலை ஐந்து மணியளவில் வீரசிங்கன் வளைப் பிரயாணத்துக் கழைக்கும்போது அவள் மிகவும் களைப்படைந் தவள்போற் காணப்பட்டாள். அதைக் கண்ட வீரசிங்கன் அவளுக்கோர் வேளை சுகவீனம் வந்து விடக்கூடு மோவெனப் பயந்து தான் தனியே அபயமாளிகைக்குட் சென்று சந்திரசேகரனுக்குச் சங்கதியை அறிவித்து விட்டு வரலாமோ வென நினைத்தான்.

ஏறக்குறைய ஒன்பது மணியளவில் அரங்கநாயகி யவனை யழைத்து பிரயாணத்துக்கு யாவுமாயத்தப்படுத்து என்றாள்.

வீரசிங் :- அம்மா நீங்கள் சாப்பிடுங்கள்.

அர : நான் கொஞ்சந்தண்ணீர் குடித்து விட்டேன். தூக்கிற் போடப்படுங் குற்றவாளிகளுக்கு அதிலும் மேலான ஆகாரந் தேவையில்லை. நான் சொல்லுகிறபடி செய்.

வீர :- அம்மா அபய மாளிகைக்குப் பல விடங்களிலுமிருந்து ஆட்கள் கும்புகும்பாய்ப் போய்க் கொண்டேயிருக்கிறார்கள். நாம் தனியே பிரசித்த பாதையினாற் போவது எங்களுக்கு நஷ்டமாய் முடியும் நாம் வித்தைக்காரர் கூட்டத்திற் சேர்ந்து போவதே புத்தி என்றான். அரங்கநாயகி அதற்குச் சம்மதிக்காதவள் போற் தலை அசைத்தாள்.

வீர :- அம்மா அப்படியானால் நான் மாளிகைக்குச் சென்று எனதெசமானிடம் தாங்கள் இங்கு வந்திருப்பதாய் அறிவித்து விடுகின்றேன். அவர் வந்து உங்களைக் கூட்டிக்கொண்டு போவார். அவருக்குத்துணையாய், சம்புநாதன் பிரபுவின் ஆட்கள் வரக்கூடும்.

அரங்க :- எனது நாயகனின் சத்துராதி யாகிய சம்புநாதனின் ஆட்களோடா என்னைப் போகச்செய்கிறா யென்றாள். வீரசிங்கன் அவளை வெறுப்புடன் பார்த்தான் இதைக் கண்ட அரங்கநாயகி சந்திரசேகரனுக்கா அறிவிக்கப் போகின்றாய். அவருக் கறிவியாதே. அது எனது கஷ்டங்களை இரு மடங்காக்கி அவருக்குந் தீமையை யுண்டு பண்ணிவிடும். நீயென்னை மாளிகைக்குக் கூட்டிக்கொண்டுபோ அங்கு செய்ய வேண்டியவைகளை நானே செய்து கொள்ளுகிறேன். நீயெனக்குச் செய்யப் போகும் உதவிக்கு இதை கைம்மாறாகப் பெற்றுக்கொள் என்று சொல்லிக்கொண்டு விலையுயர்ந்த இரத்தினக் கற்பதித்த மோதிரமொன்றை யவனிடம் அளித்தாள் வீரசிங்கன் அதைப் பெற்றுக்கொண்டு அதைச் சிறிது நேரம் உற்றுப் பார்த்து விட்டு அவளை நோக்கி அம்மா நான் எழியவன்தான் ஆனாலும் தினந்தினமுழைக்கும் அற்பதொகையைக் கொண்டு எனது சீவியத்தை நடத்திக் கொள்ளக்கூடும். இப்படிப்பட்ட விலையுயர்ந்த உபகார மெனக்கூடும். இப்படிப்பட்ட விலையுயர்ந்த உபகார மெனக்கேன் அதுவு மன்றி வேலையின்றிக் கூலியில்லை. என்னும் பழமொழியை எனது பழைய எசமான் அடிக்கடி சொல்லியிருக்கிறார். நான் உங்களை யின்னும் மாளிகையிற் கொண்டு போய் விடவில்லை. அதற்குரிய கூலி யிப்போ தரவேண்டாம் நான் போய்ப் பிரயாணத்துக்குக் குதிரைகளை யாயத்தப் படுத்துகின்றேன் நீங்கள் ஏதுஞ் சாப்பிடுங்கள் என்று சொல்லிக் கணையாளியை யவனிடம் கொடுத்து விட்டுச் சென்றான். அரங்கநாயகி எவ்வளவு தெண்டித்துமவளாற் சாப்பிட இயலாமற் போய்விட்டது. குதிரைகள் ஆயத்தப்படுத்தப்பட்டதே இருவரும் பிரயாணமானார்கள். உபயனூரிலிருந்து கூடலூர்க்குச் செல்லும் பிரசித்த பாதைகளிற் சனங்களும் வண்டிகளும்

அபரிமிதமாய்ச் சென்று கொண்டிருந்தன. ஆகையால் இவர்களையாராவது கண்டு பிடித்து விடாதபடி சில குறுக்குவழிகளாற்போக நேரிட்டது சாப்பாட்டிற்காய் அநேக சாமான்களும் மிருகங்களும் அனுப்பப்பட்டன நாடகக்காரரும் வித்தைக்காரரும் இன்னும் அநேகரும் பாடிக்கொண்டும் சிரித்துக்கொண்டு சென்றார்கள் அங்கு சென்றவர்களில் அரங்கநாயகியை விட மற்று யாவருடைய மனமும் சந்தோஷமாயிருந்தது. அவளோதனது துர்அதிஷ்டத்தை நொந்துகொண்டும் தான் மாளிகையிற் போய்ச் சேர்ந்தவுடன் தனக்கு என்ன சம்பவிக்குமோ வென ஆலோசித்துக் கொண்டுஞ் சென்றாள் அவளுடையமனம் தடுமாற்றமடைந்திருந்தது. அதைக் கண்ட வீரசிங்கன் இனிமேல் தான் ஒருக்காலும் பெண்களிடம் வேலைக்குச் சேரக்கூடாதென சிந்தித்துக்கொண்டு சென்றான். கடைசியாய் அபயமாளிகை அவர்களுடைய கண்ணுக்குத் தோற்றப்பட்டது. அம்மாளிகை ஒரு சதுரமைல் விஸ்தரமான பூமியிற்ட்டகப்பட்டிருந்தது. அதற்குச் சேர்ந்ததாய் அனேகங் கோபுரங்களும் ஒரு அழகிய நந்தவனமும் வேட்டையாடும் வனமும் இரண்டு மூன்று முற்றவெளிகளும் ஒரு குளமுமிருந்தன இவைகளைக்கண்ட அரங்கநாயகி ஐயோ! இவைகள் என்னுடைய சொந்தமல்லவா? என்னைக்கண்ட மாத்திரத்தில் இவ்வாசற்கதவுகள் தாங்களே திறந்து கொள்ள வேண்டுமே. அப்படியிருந்தும் நானிந்த மதில்களுக்குள் அடங்கிய பூமியிற் கால்வைக்க உத்தரவில்லாதவளாயிருக்கிறேன் என நினைத்துத் துக்கப்பட்டாள். மாளிகையின் ஒவ்வோர் வாசலிலும் காவலாளர் அமர்த்தப்பட்டிருந்தார்கள். இரங்கநாதன் பிரபுவால் அழைக்கப்பட்டு அவருடைய உத்தரவுச்சீட்டுடன் வராதவர்களை உள்ளே விடக்கூடாதென அவர்களுக்குக் கட்டளையிடப்பட்டிருந்தது. ஒவ்வோர் வாசலிலும் சனங்கள் நெருங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். வீரசிங்கனு மரங்கநாயகியுமோர் வாசலையணுகி யங்கிருந்த காவலாளருக்கு என்ன நியாயத்தைச் சொல்லி உள்ளே போகலாமெனச் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கும்போது அவர்களி லொருவன் அங்கு நின்றவர்களைப் பார்த்து விலகுங்கள் அதோ நிற்பவர்கள் உள்ளேவர இடங்கொடுங்கள் என்று சொல்லிவிட்டு வீரசிங்கனைப் பார்த்து “நீர் உமது பெண்ணோடு உள்ளே போகலா” மென்றான்.

அபயமாளிகையன்று அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்த விதத்தைக் கண்டயாராவது அது ஓர் தெய்வலோகக் கட்டிடமெனச் சொல்வார்களே யன்றிப் பூவுலக்கட்டிடமெனச் சொல்லமாட்டார்கள். அதைக்கண்ட அரங்க நாயகி இவ்வளவு செல்வம் வாய்ந்த இரங்கநாத பிரபுவின் மனைவியாய்

யான்வர அவருக்கென்ன செய்திருக்கிறேன் என நினைத்து விட்டுத் திரும்பவும் இல்லை என்னாற் கொடுக்கக்கூடிய யாவும் அவருக்குக் கொடுத்திருக்கிறேன். ஆனால் நாங்கள் தேவசந்நிதானத்திலின்றும் விவாகம் முடித்துக்கொள்ளவில்லை. ஆயினும் நான் அவருடைய மனைவியென்பதையும், அவர் என்னுடைய நாயகர் என்பதையும் ஒருவராலும் மறுக்கமுடியாது. இத்தேசத்து அரசியாகிய ஜெயலெட்சுமி என்னிலும் அதிகமாக அவருக்கு எதைக் கொடுப்பான். கொடுக்கக்கூடியதொன்றுமில்லை. எனது பிரபுவை நான் கண்டு எனது உரித்தைப் பற்றி வாதாடுவேன். நான் தனது கட்டளையையிற்றி இவ்விடம் வந்ததாய் அவர் என்மேற் கோபிப்பார். நான் அழுவேன் அவர் என்னை மன்னிப்பார். எனச் சிந்தித்துக்கொண்டு போகும்போது வீரசிங்கன் திடீரெனக் கத்தினான். அங்கே வளர்ந்திருந்த ஓர் வன்னிமரத்தின் கிளையிலிருந்து ஒருவன் வீரசிங்கனின் குதிரையின் மேற் பாய்ந்து அவனை இறுகப்பிடித்ததே யதற்குக் காரணம் தன்னைப் பிடித்திருந்த நீண்டமெல்லிய கறுத்தக்கைகளைக் கண்ட வீரசிங்கன் இது பசாசு அல்லது நரசிங்கனாயிருக்க வேண்டும் ஒருவேளை கூடலூர் வன்னி மரத்தில் இப்படிப்பட்ட நாய் காய்க்கிறதாகவுமிருக்கலாம் என்றான்.

நரசிங்கன் :- இப்படிப்பட்ட காய் மாத்திரமல்ல இதிலுந்திறமான காய்களு முண்டு என்னுடைய யோசனையில்லாமல் அக்காய்களை நீ உடைக்க முடியாதவனாயுமிருப்பாய். அங்கே தலைவாயிலில் நிற்கும் காவலன் உன்னை உள்ளே வரவிட்டதெப்படி? எங்கள் பிரதான வித்தைக்காரனும் பெண்சாதியும் வருவார்கள். அவர்களைத் தடைசெய்யாது உள்ளே விட்டுவிடு என்று நான் சொல்லியிருந்ததினாலே யல்லவா? என்றான்.

வீர :- நீ ஓர் நல்லபையன், உனக்கிங்கே செல்வாக்கிருக்கின்றபடி யினால் நீ யெங்கள் மேலிரக்கமாயிரு என்று சொல்லிவிட்டு மற்றவர்களோடு அங்கு இடப்பட்டிருந்த ஓர் பாலத்திற் போய்ச் சேர்ந்தான்.

அவ்விடத்திலேயுள்ள வாசலில் இராட்சதன் போன்ற காவற்கார னொருவனிருந்தான். அவனுடைய கையிலே ஓர் பெரிய தண்டாயுதமிருந்தது. வீரசிங்கன் அவனுடைய உத்தரவில்லாமல் அவ்வாசலைத் தாண்டிப்போகும் சமயத்தில் அவன் வீரசிங்கனைத் தடுக்கும்பொருட்டு நிலத்திலே தனது தண்டாயுதத்தினாலடித்த உரத்தில் வீரசிங்கனுடைய குதிரை மிரண்டது மாத்திரமல்ல அவ்விடத்திலுள்ள கட்டிடங்களும் நடுங்கிவிட்டன. அப்போ நரசிங்கன் வீரசிங்கனின் காதிலே பின்னிடாதே. நானதை பார்த்துக்கொள்வேன்

என்று சொல்லிவிட்டுக் காவற்காரனிடஞ் சென்று அவனுடைய காதிலே குசுகுசு வென்று பேசினான் உடனே காவற்காரன் மந்திரத்தாற் கட்டுண்டவன் போற் பிரமித்து நின்றான்.

காவற்காரன் :- அப்படியா? யாருனக்கிதை இப்படிப்படிப்பித்தது.

நர :- நீயதையேன் விசாரிக்கிறாய் என்று சொல்லி விட்டு வீரசிங்களையும் அரங்கநாயகியையும் பார்த்தான். உடனே காவற்காரன் நீங்களுள்ளே போங்களென்று வீரசிங்கனைப் பார்த்துச் சொன்னான்.

நர :- நீங்களுள்ளே போகலாம். நான் எனது பீமசேனனோடு சிறிது சம்பாஷித்துவிட்டு வருவேன் வந்து உங்களிரகசியத்தை யறிந்து கொள்வேன். போங்கள் என்றான்.

வீர : நீயப்படிச் சொல்வாயென நானறிவேன். இன்னுங் கொஞ்ச நேரத்தில் இரகசியம் என்னுடைய பாதுகாப்பிலிருந்து பிரிந்துவிடும் அதன்பின் அதை யாரறிந்தபோதிலும் எனக்கக்கறையில்லை ஒன்று சொல்லிவிட்டு அரங்கநாயகியோடு சில முற்றங்களையும் வாயில்களையுங் கடந்து சென்று கடைசியோரிடத்தில் நின்று அவளைப் பார்த்து அம்மா! குறித்த இடத்திற்கு வந்துவிட்டோம் உங்கள் கட்டளையென்ன? என்றான்.

அரங்கநாயகி தற்றுச் சிந்தித்துவிட்டு “எனது கட்டளைக்கு யாரிங்கே கீழ்ப்படிவார்கள்” என்று சொல்லும்போது அவ்விடத்திற்சென்ற ஓர் வேலைக்காரனைப் பார்த்து இங்கே வா நானிங்கே இரங்கநாதன் பிரபுவுடன் சம்பாஷிக்கக் கூடுமா, என்று கேட்டான்.

இதைக்கேட்ட வேலைக்காரன் திடுக்கிட்டு விட்டான் அவனவளை ஏற இறங்கப் பார்த்துக்கொண்டு “நீ யெந்தப் பைத்தியகார வைத்தியசாலையிலிருந்து வந்திருக்கிறாய். பிரபுவோடு சம்பாஷிக்கும்படி விரும்பும் நீ யார்” என்று கேட்டான்.

“எப்படி யவசரமாயிருந்தபோதிலும் நீயவரை நேறிற் காண முடியாது, இராணியுடன் பேசிக்கொண்டிருப்பவரை நானிப்போ கூப்பிட்டால் எனக்குக் குதிரைச் சவுக்கால் மறுமொழி சொல்லாமல்விடார்.” என்றான். ஆனாலிராணி

அங்கு அப்போ வந்திருக்கவில்லை, அப்போ வீரசிங்கன் அங்கு நேர்த்தியா யுடுத்திக் கொண்டுவந்த ஒருவனிடம் சென்று யாது செய்யக்கூடுமென்பதைப் பற்றி யாலோசித்தான். அவன் உடனே இவர்கள் குதிரைகளை வேலைக்காரரிட மொப்பித்து விட்டு இவர்களை உள்ளேயழைத்துச்சென்று அரங்கநாயகியை அங்கு ஓர் மேல்மாடியறையில் இருக்கும்படி செய்தான். வீரசிங்கனவனிடம் ஒரு ரூபாய் கொடுத்துவிட்டு “எங்களுக்கு ஏதும் சாப்பாடு கொண்டுவா என்றான், அவன் அவர்களை விட்டுப் போய்விட்டதே அரங்கநாயகி அறையிலிருந்த ஓர் நாற்காலியிலுட்கார்ந்து கொண்டு அங்கிருந்த ஓர் மேசையின்மேல் வைக்கப்பட்டிருந்த காகிதத்தையும் பேனாவையுமெடுத்துப் பிரபுவுக்கு ஓர் கடிதமெழுதி அதைத் தனது தலையின் மயிரினாற் கட்டிவிட்டாள் அங்கு சாப்பாடுகொண்டு வரப்பட்டதே இருவரும் சாப்பிட்டபின் அரங்கநாயகி வீரசிங்கனிடம் தனது கடிதத்தைக் கொடுத்து சினேகிதனே! இதைத் தயவுசெய்து பிரபுவிடங் கொடுத்துவிடு. இதுவே ந்யெனக்குச் செய்யுங் கடைசிவேலை. எனக்கு நற்காலம் வருமானால் நானுனக்குப் போதிய பரிசளிப்பேன். இக்கடிதத்தை வாங்கும்போது பிரபுவின் முகம் எப்படியிருக்கிறதென்பதைக் கவனித்துக்கொள் என்றாள். வீரசிங்கன் உடனே கடிதத்தை எடுத்துக்கொண்டு அறையையுட்பக்கமாய்ப் பூட்டிக்கொள்ளும் படியும் வெளியே போகவேண்டாமென்றும் அவளுக்குச் சொல்லிவிட்டுப் படுகளாலிறங்கிச் சென்றான்.

அரங்கநாயகியின் செய்கைகளும் பேச்சுக்களும் வீரசிங்கனுக்குச் சந்தேகத்தை உண்டு பண்ணியவளுக்குப் பயித்தியம் பிடித்து விட்டதோவென நினைத்தான், கேயனூரை விட்டுப் புறப்பட்டதே அவள் தனது தகப்பனிடம் போகாமல் அபயமாளிகைக்கு வந்தது அவனுக்கு மிகவும் வியப்பாயிருந்தது. ஒருவேளை சந்திரசேகரன் மூலமாய் இரானியிடம் தனது முறைப்பாட்டைச் சொல்வதற்காயிருக்கலாமென அவன் நினைத்தான் ஆகவே சந்திரசேகரனைத் தேடிக்கண்டு அரங்கநாயகியையும் அவளுடைய கடிதத்தையும் அவனிடம் ஒப்புவித்துவிட்டுத் தனக்கு அவன் கொடுக்கக்கூடிய உபகாரத்தையும் பெற்றுக்கொண்டு மாளிகையைவிட்டுச் சென்று எங்கையாவது போய்குதிரைக்கு இலாடமடித்துச் சீவனஞ் செய்வது பிரபுக்களிடமும் பெண்களிடமும் வேலைசெய்து ஜீவிப்பதைப் பார்க்கிலும் மேலானது எனச் சிந்தித்துக்கொண்டு மாளிகையைச் சுற்றிச் சுற்றிச் சந்திரசேகரனைத் தேடிக்கொண்டு நின்றான். அங்கிருந்த சனக்கூட்டத்தில் எவரையாவது தனது இரகசியங்களையும் அரங்கநாயகியின் இரகசியங்களையும் அறிந்து

விடக்கூடுமோவெனப் பயந்து அவன் ஒருவரிடமும் விசாரிக்கவில்லை. கடைசியாய் மற்றவர்களுடைய சம்பாஷணைகளிலிருந்து இரங்கநாதன் பிரயுவும் சம்புநாதன் பிரயுவும் தங்கள் தங்களாட்களுடன் இராணியை எதிர் சென்றழைத்து வரும்படி உபயனாருக்குப் போயிருப்பதாயும் அவர்களப்போ மாளிகையை நெருங்கி வருவதாயுமறிந்து தலைவாசலினின்று அங்கு சென்ற ஒவ்வொருவரையுங் கவனித்துக் கொண்டிருக்கும் போது யாரோ தன் உடுப்பை பின் பக்கமாய் நின்றிழுக்கவே அவன் திரும்பிப் பார்த்து ஆ! நரசிங்கனா என்றான்.

நர : ஆம். நரைத்த கழுதையைப் பிடித்திழுத்த நரைத்த சிங்க மென்றான்.

வீரசி :- அதிருக்கட்டும் நீயப்போ அந்தப்பீம சேனனின் காதில் என்ன சொன்னாய்.

நர :- “அவன் இராணியின் முன்னிலையில் ஏதோ பேச வேண்டியிருக்கிறபடியால் அதையோர் கடிதத்திலெழுதிப் பாடமாக்கியும் பலிக்கவில்லை. எனக்கு அப்பேச்சு நன்றாய்த் தெரியும், யானதையறிந்து அவனிடம் சென்று அவன் பேசப்போகும் போது என்னெதனது அங்கியில் மறைத்துக் கொண்டு சென்றால் நானவனுக்கு உதவிசெய்வேன்றும் அதற்குப்பதிலாய் உங்களை உள்ளே விடும்படியும் சொன்னேன். எனக்கு இங்கே சாப்பாடு கிடைத்தது, நானிப்போ அவனிடம் போகவேண்டும்.

வீர :- “நல்லது போய்வா”

நர :- எல்லாம் முடிந்துவிட்டபடியால் போய் வா என்றுதான் சொல்லுவாய் அப்பெண் யார்? அவளுனது தங்கையாயிருக்கக் கூடுமானால் நானுமுனது தங்கையாயிருக்கக் கூடும்.

வீர :- நீயேனதை விசாரிக்கிறாய்.

நர :- “சரி” நீ யெனக்குச் சொல்லவேண்டாம். நானதை யறிந்து கொள்வேன்.

வீர :- அப்படிக்கோபிக்காதே, காலம் வரும்போது நீ யவளைப்பற்றியறிவாய்.

நா :- “அந்தக்காலம் சமீபித்துவிட்டது, வந்தனம்” என்று சொல்லி விட்டு மதிலைத்தாண்டி யப்பறஞ்சென்றான். அவன் போனபின்பு வீரசிங்கன் “நானிந்த இடத்தைவிட்டுக் கூடிய அளவு கெதியிற் போய்விட வேண்டும். இவன் இதிற் தலைப்போட்டிருப்பது நன்மைக்கல்ல. சந்திரசேகரன் எப்போ வருவாரோ? எனச் சிந்தித்துக்கொண்டு அவ்விடத்திலேயே யுட்கார்ந்திருந்தான்.

சந்திரசேகரன் இராணியை எதிர்சென்றழைக்கும் நோக்கமாய் மாளிகையைவிட்டுப் போயிருக்கவில்லை. கேயனூருக்குச் சென்றவீரசிங்கன் என்ன சமாச்சாரங் கொண்டுவருகிறானென்பதையறியவே யவன் உபயனூருக்குப் போயிருந்தான். அங்கு பல இடங்களிலுந் தேடியும் வீரசிங்கனைக் காணாமற் போகவே அவன் மாளிகைக்குத் திரும்பிவந்து வேறோர் வாசலாலுட்சென்று விட்டான். ஆகவே வீரசிங்கனவனைக்கண்டு கொள்ளவில்லை. மாளிகையைடைந்த சந்திரசேகரன் அரங்கநாயகிகையும் புஷ்பகிரி ஜயீந்தாரின் மாளிகையையும் பற்றிச் சிந்தித்துக் கொண்டு அங்கு முற்றத்திலே சிறிது நேரம் உலாவிக்கொண்டு நின்றான். இராணி வந்தால் மணியடிப்பார்கள் அப்போது இறங்கி வரலாம் எனத்தனக்குள்ளே சொல்லிவிட்டு மாளிகையுட்சென்று மேல்மாடியிலேறித் தனது அறையை நோக்கிச் சென்றான். அங்கு தனது அறையின் கதவு பூட்டப்பட்டிருப்பதைக் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டவனாய்த் தனது ஜேபியிலிருந்து ஒரு சாவியை யெடுத்துக் கதவை திறந்தான். அங்கே அறையுனுள்ளே அரங்கநாயகியைப் போன்ற ஓர் பெண்ணுருவம் உட்கார்ந்திருந்ததைக் கண்டு திடுக்கிட்டு இது என்ன கனவோ? நினைவோ? இவள் இங்கு எப்படி வந்தாள் எனச் சிந்தித்துக் கொண்டு ஓர் கற்சிலைபோல் அசைவற்று நின்றான்.

அவனைக்கண்டதே அரங்கநாயகியின் முகம் வெழுத்து விட்டது. அவள் இங்கு இருப்பாளென அவன் ஏற்கனவேயறிந்தபடியினால் அவன் அவளைப் போலதிக வியப்படையவில்லை. அவள் தனது ஆச்சரியத்தை ஒருவாறடக்கிக் கொண்டு சந்திரசேகரா! நீ யேன் இங்கு வந்தாய் என்றான்.

சந் :- நீயேன் இங்கு வந்தாய்? எனது உதவியைக் கோரியே வந்திருக்கிறாயானால் நானுன்னைத் தள்ளிவிடேன்.

அர :- நானுனது உதவியைத் தேடவில்லை” நீயெனக்குச் செய்யக்கூடிய உதவியாலெனக்கு நன்மை உண்டாகாது. தேசச்சட்டப்படியும் மனுநீதிப் படியும் என்னையாதரிக்க வேண்டிய ஒருவரைத் தேடியே நானிங்கு வந்திருக்கிறேன்.

சந் :- கமலநாதனின் மனைவியே! அத்துஷ்டனுனக்கு என்ன நன்மை செய்வான்.?

இதைக்கேட்டு அரங்கநாயகி கோபங்கொண்டவளாய் “கமலநாதனின் மனைவியா? இரங்..... எனச் சொல்லிய வளவில் நிறுத்திவிட்டு நான் இரங்கநாதன் பிரபுவின் மனைவியெனச் சொன்னால் அது பிரபுவுக்கு நட்டமாய் முடியக்கூடுமெனச் சிந்தித்துக்கொண்டு பேசாமலழுது கொண்டு நின்றாள்.

அவள் அழுதுகொண்டு நின்றதைக்கண்ட சந்திரசேகரன் “உனது பார்வை சந்தேகமானதாயிருக்கிறது. அவ்வஞ்சுகன் உன்னையடியோடு கெடுத்துவிட்டான்” என்றான்.

அரங்கநாயகியவனை வெறுப்போடு உற்றுப் பார்த்தாள்.

சந் :- ஆம் அவன் வஞ்சுகன்தான். அப்படியில்லாவிட்டால் அவனுனக்கு ஏன் ஒரு நல்ல அறையைத் தரவில்லை. நீயிங்கேயேன் எனது அறையிற் தனியே இருக்கிறாய்.?

அர :- உனது அறையிலா? நானிந்த நிமிஷமே யிடை விட்டுப் போய்விடுவேன். எனச் சொல்லிக்கொண்டு ஆசனத்தை விட்டெழுந்து இரண்டடி வைத்துவிட்டு ஐயோ! நானெங்கே போவேனென்றாள்.

சந்திரசேகரன் உடனே யவளைப் பிடித்துத் திரும்பவும் உட்காரப்பண்ணி எனக்கு யாவும் விளங்குகிறது. நீ யெனது உதவியைத் தள்ளிவிட்டபோதிலும் நானுனக்கு உதவிசெய்யாமல் விடேன் இராணியிங்கே வந்தவுடன் நானுன்னையவளிடங் கொண்டுபோவேன். அவளுன் விஷயத்தில் நீதிசெய்வாள். அவளுடைய சிநேகனான பிரபுவின் வல்லமையைப் பார்ப்போம். நானிப்போ சம்புநாதன் பிரபுவைக் காண வேண்டும் என்றான்.

இதைக்கேட்ட அரங்கநாயகி பயந்து விட்டவளாய் “ஐயோ! அப்படிச் செய்யவேண்டாம். அப்படிச் செய்தாலெனக்குப் பயித்தியம் பிடித்துவிடும் நீயப்படிச்செய்யாது விட்டால் இராணியெனக்குச் செய்யவிருக்கும் நன்மையிலும் பார்க்க இதுவே கூடியதாயிருக்கும்” என்றாள்.

சந் :- நான் வேறொதை வேண்டுமானாலுந் செய்யாது விடுவேன். இதைச் செய்யாமல் விடமாட்டேன்.

அர :- “ஐயோ! அப்படிச் சொல்லவேண்டாம்.”

சந் :- உனக்கென்ன பயித்தியம் பிடித்திருக்கிறதா.

அரங்கநாயகி உடனே அவன் முன்னே முழந்தாழ்படியிட்டு “இல்லை நான் பயித்தியக்காரியல்ல?” என்று சொல்லியழுதாள் சந்திரசேகரனுடைய மனமுடனே இளகிவிட்டது அவன் அவளுடைய கரத்தைப் பிடித்தெழுப்பி விட்டு அழாதே, மனஆறுதலாயிரு என்றான்.

அர :- நீ யெனது காரியங்களிற்றலைப் போடுவது எனக்கு நட்டமாய் முடியும். இன்னும் 24 மணித்தியாலத்துக்கிடையில் நானெனது சரியான பதவியிலிருப்பேன் அப்போ நானுனக்கு உபகாரஞ் செய்வேனென்றான்.

சந்திரசேகரன் அதிக நேரமாய் ஒன்றும் பேசாது ஆழந்த யோசனையிலிருந்துவிட்டு அரங்கநாயகி! நானுனது விஷயங்களை யுன்கையிலே இன்னும் 24 மணித்தியாலங்கட்கு விட்டு வைப்பேன். என்று உறுதிமொழி கூறினான்.

அர - “நானுன்னை முற்றாய் நம்பலாமா?”

சந் : “ஆம் 24 மணித்தியாலங்களுக்கு நானுன் விஷயங்களிற்றலைப் போடமாட்டேன். அதன்பின்..... என்று சொல்லும்போது அவளவனைத் தடுத்து அதன்பின் நீயுனது இஷ்டப்படி செய்யலாம் என்றான்.

சந் :- நானுனக்கு வேறென்ன செய்யவேண்டும்.?

அர :- வேறொன்றுஞ் செய்யவேண்டாம். நீ யென்னை விட்டுப் போய்விடு. இவ்வரையிலே நானின்னும் 24 மணித்தியாலங்களுக்கிருக்க இடந்தர வேண்டும் என்றான்.

சந் :- இது மிகவும் நூதனம் இம்மாளிகையிலே ஓர் அறைதானு மெடுத்துக் கொள்ள முடியாத நீ யிங்கே வேறென்ன செய்யக்கூடும்.

அர :- “நியாய முத்தரிக்காமற் தயவு செய்து என்னைவிட்டுப் போய்விடும்” என்றான். அவனதைக் கேட்டுக்கொண்டு அவ்விடத்தை விட்டுப்போக

மனமில்லாதவனாய்த் துக்கத்துடன் அறையைக்கடந்து செல்லும்போது உதார குணமுள்ள சந்திரசேகரனே! நீயரங்கநாயகியின் சினேகிதனாயிருந்தாயென்பதைக் குறித்துச் சந்தோஷப்படுங்காலம் சமீபித்து விட்டது.” என்று தனக்குள்ளே சொல்லிக்கொண்டு ஈயானது தான் தேனிலே விழுந்து அவஸ்தைப்படவிருப்பதை நினையாமலதைக் குடித்துக் களிக்க நினைப்பது போல் இரங்கநாதன் பிரபுவின் வருகையைக் காத்துக்கொண்டு அவ்வறையிலே யுட்கார்ந்திருந்தான்.

சந்திரசேகரன் அறையைக் கடந்து வெளியே வந்ததேயங்கு மாசிலாமணியைக் கண்டான் அவனையுடனே மேல் மாடியினின்றும் தூக்கிக் கீழே யெறிந்து விடலாமோவென எண்ணினான். அவ்விடத்திற் கலகம் நடந்தால் அங்கு வருபவர்கள் யாராவது அரங்கநாயகியைப் பார்த்து விடுவார்களென நினைத்து அவனப்படிச் செய்யவில்லை மாசிலாமணியன்று வழக்கத்திலும் பார்க்க அதிகம் வெறியாயிருந்தான். சந்திரசேகரனவனைக் கண்டுவிட்டும் அவனுடன் சம்பாஷியாமற் போக மாசிலாமணி யவனைத் தடுத்து “எங்களுக்கு கிடையிலென்ன கோபம்” புதிய கோபத்திலும் பார்க்கப் பழைய சினேகமும் அதிகப்படவேண்டியது என்றான்.

சந் :- “எனக்கு உன்னுடைய சினேகந் தேழ்வையில்லை. நீயுனது கூட்டாளிகளுடன் சாய்ந்துகொள்.”

மாசீ :- ‘ஐயோ! மாசிலாமணி யென்றால் எல்லாருக்கும் வெறுப்புத்தான். யோக்கியனாய்க் கருதப்படும் சந்திரசேகரன் தானும் பெண்களோடென்றார் சினேகமாயிருப்பார். இப்போதும் ஓர் பெண்ணின் அறையினின்றே வருகிறார்”.

சந்திரசேகரன் அவனுடைய உட்கருத்தையறிந்து கொண்டான். அவன் அப்போ மாசிலாமணியைப் பார்த்து “நீ பேசுவதென்ன? நீயறையினின் பாது காவலனாயிருந்தால் இதோ இதை பெற்றுக்கொள்” என்று சொல்லிவிட்டு அவனிடம் ஒரு பொற்காசைக் கொடுத்தான்.

மாசிலாமணி காசைப் பெற்றுக்கொண்டு “நானொருவருக்குந் தீங்கு செய்யமாட்டேன். நானுமது இரகசியத்தைக் காப்பதற்காய் நிரென்னைக் கண்சாடையாய் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும்” என்றான்.

சந் :- வழியைவிட்டு விலகு உனக்குத் தரவேண்டியதைத் தந்து விட்டேன்.

மாசிலாமணி முணுமுணுத்துக்கொண்டு விலகி நின்றான். சந்திரசேகரன் தூரஞ் செல்லச் செல்ல அவன் பின்வருமாறு பெலத்துப் பேசினான். சந்திரசேகரன் இங்கேயோர் பெண்ணை மறைத்து வைத்திருக்கிறான். இந்த மாளிகையிலே நானப்படிப்பட்ட ஒரு விஷயத்தை ஆராய்ந்து பார்த்தால் என்னையொருவருங் குற்றம் சொல்லமாட்டார்கள் சங்கதியை முற்றாயறிந்து விட்டாலோ சந்திரசேகரன் எனது கையிற் சிக்கியவனானான் நல்லது அப்பெண் எப்படிப்பட்டவளென நான் பார்க்கவேண்டும்.

இப்படியே பேசிவிட்டு அவன் அரங்கநாயகியின் அறையின் பக்கமாய்ச் சென்றான். இதற்கிடையிற் சந்திரசேகரன் படிகளின் வழியாலி றங்கித் தோட்டத்துக்குட் பிரவேசித்து விட்டான்

18ம் அத்தியாயம்

அபயமாளிகையில் சந்திரசேகரனும்,
வீரசிங்கனும் சந்தித்தல்
மாசீலாமணியால் வீரசிங்கன் துரத்தப்படுதல்
இராணி அபயமாளிகையையடைதல்.

தோட்டத்துக்குட் பிரவேசித்த சந்திரசேகரன் தனக்குள்ளே பின்வருமாறு சிந்தித்துக்கொண்டு சென்றான். நானவளுடைய தகப்பனின் காரியஸ்தனாய் வந்திருக்கிறேன். ஆனபடியால் அவளுடைய விருப்பத்திற்கு மாறாய்ப்பேசினால் அவளுக்குப் பயித்தியம் பிடித்துவிடும் போற்றெரிகிறது. அவளிலதிகாரஞ் செலுத்தி அவளை அடியோடழித்து விடுவதைப் பார்க்கிலும் அவளையே அவளுடைய காரியங்களைச் செய்யும்படி விட்டுவிடுவது நலம் 24 மணித்தியாலங்களுக்கு அவளுடைய விஷயத்திற் தலைப்போடா மலிருப்பதினால் ஒரு நட்டமும் வந்துவிடாது. நானுமெனது சொல்லை நிறைவேற்றவேண்டும் அவளிப்போ முன்னேயடைபட்டுக் கொண்டிருந்ததைப்போல் துஷ்டர்களுடைய பராமரிப்பிருக்க வில்லை. நினைத்த உடனே முறைப்படக்கூடிய விதமாய் இராணியின் சமீபத்திலேயிருக்கிறாள். இப்படிச் சிந்தித்துக் கொண்டு போகும்போது வீரசிங்கனவனைத் தற்செயலாய்ப் பார்த்து விட்டு ஐயா! இவ்வளவு நேரமும் நீங்களெங்கே போயிருந்தீர்கள்? அரங்கநாயகி கேயனூர் மாளிகையை விட்டுப் புறப்பட்டு விட்டாள் என்றான்.

சந் :- இப்போ அவள் இந்த மாளிகையிலேயிருக்கிறாள். நானதையறிவேன். நான் அவளைக் கண்டேன். அவள் தானாகவேயெனது அறைக்குட் போயிருக்க விரும்பினாளோ?

வீர :- "இல்லை நான் அந்த அம்மாளை யெங்கே விட்டு வைப்பதென்று தெரியாமலிருக்கும்போது அங்கு வந்த ஒருவனைக் கண்டு வினாவினேன். அவனுக்கு உங்களுடைய அறை தெரியும். அவனுடைய உதவியோடு அம்மாளை அவ்வறையில் விட்டேன். அம்மாளுக்கு என்ன பேசுவதென்றுத் தெரியாது. இதற்கு மூன்று நாட்களுமெனது மனமாறுதலாயிருக்கவில்லை. தங்களுடைய உதவியை அம்மாள் தேடவில்லையாம்.

உங்களுடைய பெயரைக் கேட்பதே வெறுப்பாயிருக்கிறதாம். இரங்கநாதன் பிரபு தன்னைக் காப்பாற்றுவாரென அம்மாள் நம்பியிருக்கிறார்கள். அந்த அறை தங்களுடையதென அறிந்திருந்தால் அதற்குள்ளே போயிருக்கவும் மாட்டார்களென நினைக்கிறேன்.

சந் :- “அப்படியிருக்கக் கூடுமா? இரங்கநாதன் பிரபு அவருடைய ஏவலாளனான கமலநாதனைத் தண்டிக்கக்கூடுமென அவளொரு வேளை நம்பியிருக்கலாம்”.

வீர :- “ஐயா! அதைப்பற்றியெனக்குத் தெரியாது” அம்மாள் பிரபுவோடு அல்லது கமலநாதனுடன் சேர்ந்து விடுவதென்றால் நாம் அந்த நிமிஷமோ இம்மதில்களைக் கடந்துவிடவேண்டும். அம்மாளுடைய கடிதத்தைப் பிரபுவிடம் கொடுத்தவுடனே நானிவ்விடத்தை விட்டுப்போய் விட நினைக்கிறேன். கடிதத்தைக் கொடுப்பதற்குத் தங்களுடைய உத்தரவை யெதிர்பார்த்துக்கொண்டு நிற்கிறேன். கடிதமும் இதோ ஜேபியிலிருக்கிறது. ஐயோ - அதைக்காணவில்லை - நான் மாட்டுக்கொட்டிலிற் படுத்திருந்தேன் அது அவ்விடத்தில் விழுந்திருக்கவேண்டும்.”

சந் :- “என்ன? கடிதத்தைக் காணவில்லையா? உன்போன்ற ஆயிரம் பேருடைய உயிரைப் பார்க்கிலும் அக்கடிதம் பிரயோசன முள்ளதல்லவா.”

வீர :- “ஐயா கடிதம் காணாமற் போயிராது. என்னுடைய மற்றச் சாமான்களோடு அங்கேயிருக்கும். நான் அதை யிந்தநிமிஷம் எடுத்து வந்துவிடுவேன்.

சந் :- அப்படியே செய். உண்மையாய் நடந்துகொண்டால் நயப்படுவாய் அன்றேல் எனது வாளாலுன்மேல் வஞ்சந் தீர்த்துக்கொள்வேன்.”

வீரசிங்கன் உடனே மாட்டுக் கொட்டிலை நோக்கியோடினான். அவனுக்குப் பயம் அதிகரித்துவிட்டது. கடிதம் காணாமற் போனதுண்மையென அவனுக்குத் தோற்றியது. அது யாரிடமகப்பட்டு விட்ட தென்பதும் அதனால் என்ன கட்டம் வருமென்பதும் அவனுக்கு விளங்கவில்லை. அவன் கொட்டிலை நோக்கிச் செல்லும்போது பின்வருமாறு யோசித்துக் கொண்டு சென்றான். “நானிப்போ தலையிட்டிருக்கும் வேலை எனது உயிரைப்

பொறுத்ததாயிருக்கிறது. தனக்கனுப்பப்பட்ட கடிதத்தை நான் போக்கடித்து விட்டதாய் இரங்கநாதன் பிரபு அறிந்தாரேயானால் எனது கதி அதோ கதிதான். இவை யாவும் ஓர் பயித்தியகாரியால் வந்தன அல்லவா? நாலுமுலைக் கடுதாசித் துண்டொன்றை இழந்துவிட்டதற்காய் இப்பைத்திய காரன் வானையுருவிவிட்டான். இது மாத்திரமா? நஞ்சப்பலுங் கமலநாதனு மிருக்கிறார்கள். இவர்கள் யாவரிலும் நின்று தப்பிப்போக வேண்டும். பணத்தைப் பார்க்கிலும் உயிரே மேலானது. நான் இந்த நிமிஷமே யோடிவிட வேண்டும். இவர்களுடைய உபகாரம் எனக்கு வேண்டியதில்லை. சந்திரசேகர ருக்காய் நான் துக்கப்படவில்லை. அவருடைய சொற்படி பெண்ணையிங்கே கொண்டுவந்து விட்டேன் அத்துடன் என் கடமை முடிந்துவிட்டது. ஐயோ அரங்கநாயகி யிருக்கிறாளே பாவம். நானவளிடஞ் சென்று கடிதம் காணாமற் போய்விட்டதாய்ச் சொல்லுவேன். அவளுக்கிஷ்டமானால் அவள் வேறொர் கடிதமெழுதி யாரிடமாவது கொடுத்துப் பிரபுக்கனுப்பலாம். அவளைக் கவனிக்கக் கடவுளும் சந்திரசேகரருமுண்டு. அவளெனக்குத் தந்த விலையுயர்ந்த மோதிரத்தை மறந்து விடுவாளென நான் நினைக்கவில்லை. சீ! எனக்கதுவும் வேண்டாம். நானிப்போ அவளிடம் போய்ச் சங்கதியை யறிவித்துவிட்டு இவ்விடத்தை விட்டுப் போய்விட வேண்டும்.” இப்படிச் சிந்தித்துக் கொண்டு அவன் அரங்கநாயகியிருந்த அறையை நோக்கிச் சென்றான். போகும்போது தன்னை யாராவது கவனிக்கிறார்களோவென அடிக்கடி திரும்பித் திரும்பிப் பார்க்காதிருக்கவில்லை அவன் பல கூடங்களையுங் கடந்து மேல்மாடிக்குச் செல்லும் புகளிலேறும்போது தனக்கு நேராய் மேலேயிருந்த அறையில் ஓர் மனிதன் நிற்பதைக் கண்டு சடுதியாயிறங்கிக் கீழே சென்று விட்டான். திரும்ப ஏறக்குறைய அரை மணிநேரம் பெறுத்துவந்து பார்க்கும்போது அவ்விடத்தில் ஆளில்லாதி ருந்ததைக் கண்டு விரைவாய் மேல்மாடிக்குச் சென்று அரங்கநாயகி யினிறையைத் தேடினான். அப்போ ஒரு அறையின் கதவு திறக்கப்பட்டதும் ஒருவன் இவன்மேற் பாய்ந்து “நீ யார்? இங்கே யாரைத் தேடுகிறாய் உன்னைத் தூக்கிற்போட வேண்டும் அந்த அறைக்குள்ளே போ” என்றான் இவன் யாரெனில் மதுபான தாசனாகிய மாசிலாமணியே,

வீர :- “யாவருடைய கட்டளைப்படியுஞ் செய்ய நானோர் நாயல்ல.”

மாசி :- “யாரோடிப்படிப் பேசுகிறாய்? எனக் கோபத்தோடு சொல்லி விட்டு “சீனிவாசா இங்கேவா” என்று கூப்பிட்டான். உடனே யோர்பருத்து உயர்ந்த அவலெட்சணமான மனிதன் அங்கு வந்தான். அப்போ மாசிலாமணி

வீரசிங்கனைப் பார்த்து “நீ யிம் மாளிகைச் சிறையிலடைக்கப்பட்டாயானால் உயிரோடு அதனின்றித் தப்பிப் போவது அசாத்தியம் நீ யார் என்பதையும் இங்கு ஏன் வந்தாயென்பதையும் கூறிவிட்டு ஓடிவிடு” என்றான். இதைக்கேட்ட வீரசிங்கன் “சிறையிலகப்பட்டாற் தப்பவே கூடாது” என நினைத்துக்கொண்டு மாசிலாமணியைப் பார்த்து “ஐயா நானோர் ஏழை வித்தைக்காரன் நீங்கள் வழியிலே சந்தித்த கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவன்” என்றான்.

மாசீ :- “நீ யிங்கே யென்ன செய்கிறாய்? உன்னுடைய ஆட்கள் அதோ இருக்குங் கொட்டிலிருக்கிறார்கள்.

வீர :- “நானிங்கே யெனது தங்கையைப் பார்க்க வந்தேன். அவன் சந்திரசேகரரின் அறையிலிருக்கிறான்.”

மாசீ :- “ஆகா! உண்மை வெளியாகிவிட்டது. பரிசுத்தனெனப் பேசிக்கொள்ளும் சந்திரசேகரன் அறையிற் பெண்களை மறைத்து வைத்திருக்கிறான். நானவனை யிப்போ போய்ப் பார்க்க வேண்டும். நீயிவ் விடத்தை விட்டுப் போய்விடு அல்லது உன்னைக் கீழே தள்ளிவிடுவேன்.”

வீர :- “ஐயா ஏழைகள் பிழைக்கவேண்டும் தயவு செய்து அவளை நான் காண இடங்கொடுங்கள்.”

மாசீ :- “தங்கையா? எனது வாழுக்கிரையாகாமல் இம்மாளிகையை விட்டு ஓடிப் போய்விடு.”

வீர :- “ஐயா நானின்றைக்கு இங்கு நடக்கப்போகும் நாடகமொன்றிற் பங்கு பற்றவேண்டும்.”

மாசீ : “உன்னுடைய வேலைய நான் செய்வேன் சீனிவாசா இவனைப் பிடித்துக் கொண்டு வா” என்று சொல்லிக்கொண்டு சந்திரசேகரன் அன்று பின்னேரம் மாளிகைக்கு வந்த வாசலை நோக்கி நடந்தான் அபயமாளிகைச் சிறைக் காவலானான சீனிவாசனும் வீரசிங்கனின் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு அவனைப் பின்பற்றினான். போகும்போது வீரசிங்கன் அவர்களைவிட்டு எப்படித் தப்பியோடிவிடலாமெனத் தன்னாலியன்ற அளவு ஆலோசித்தும் ஒன்றும் பயன்படவில்லை. அவர்கள் மேற்குறித்த வாசலையடைந்ததே மாசிலாமணி யவனை வெளியே தள்ளி “இந்த நிமிஷமே இவ்விடத்தை

விட்டு ஓடிப்போ. இன்னுமொருமுறை யிங்கே வந்தாயானால் நீ சாவது நிட்சயம்” எனச் சொல்லித்தூரத்தி விட்டான்” வீரசிங்கன் “நான் என்னாற் கூடிய அளவு அரங்கநாயகிக்காய்ப் பிரயாசைப்பட்டேன். இனி என்மேற் குற்றமில்லை” யென்று நினைத்துக்கொண்டு சென்றான். மாசிலாமணியும் சீனிவாசனும் அவனைச் சிறிது நேரம் பார்த்துக் கொண்டு நின்றுவிட்டு மாளிகைக்குத் திரும்பினார்கள். அப்போ சீனிவாசன் மாசிலாமணியைப் பார்த்து “அவனுக்கு இங்கே வேலையிருக்கும் போது நீ யவனைத் தூரத்தி விட்ட நீயாயமெனக்குத் தெரியும். இதெல்லாம் அப்பெண்ணுக்காகவல்லவா?” என்று கேட்டான்.

மாசீ :- “உனக்கு இதைப்பற்றி யொன்றுந் தெரியாது. எனது எசமான் கமலநாதனிருக்கிறாரல்லவா இச்சந்திரசேகரனுடைய குற்றங்களைக் கண்டுபிடித்து விட்டால் அவரெனக்கு நல்ல பரிசளிப்பார்.”

சீனி :- நீயுனது எசமானோடு நிற்கும் நேரத்தில் அவன் வெளியே போய் விட்டாலென்ன செய்வாய்?

மாசீ :- “நானில்லாத நேரத்தில் நீயவன்மேற் கண்ணோக்கமாயிரு”

சீனி :- அப்படியானால் நான் மேல்மாடியின் வாசலைப் பூட்டி விடுவேன்.

மாசீ :- அவ்விதஞ் செய்துவிட்டாற் சந்திரசேகரன் அவளிடம் போக முடியாமலிருக்கும். குற்றமில்லை அவளகப்பட்டுவிட்டாலதுவே போதுமானது. நீயங்கே தனியேயிருக்கப் பயப்படுவாயா?”

சீனி :- இங்கே பசாசு பயப்படுத்துவதாய்ப் பேசுகிறார்கள். ஆயினும் நான் பயப்படமாட்டேன். இந்தக் கோபுரத்திலே சில வருடங்களுக்கு முன் ஒரு கைதி கொலைசெய்யப்பட்டான். அவனுடைய ஆவேசம் இங்கே உலாவுகிறது. நீ செய்வது போல் ஒருவனைத் தெருவிற்கண்டு கத்தியாற் குத்திவிடலாம். ஆனால் மறியற்சாலையிற் கொலைசெய்வது கூடாத காரியம்.”

மாசீ :- சீனிவாசனின் அறைக்குட்சென்று உட்கார்ந்து கொண்டு “அவன் வெளியே போகாதபடி வாசற்கதவைப் பூட்டிவிட்டு வா என்னிடம் அந்தச் சாராயப் புட்டியைக் கொடு” என்றான்.

சீனி :- “நீ யிம்மாளிகைக்கு வந்து நாலு மணித்தியாலங்க ளேயாகின்றன. ஒரு நிமிஷ நேரமாவது நீ வெறியில்லாமலிருக்கவில்லை. ஒரு நாளைக்கு நடுச்சாமத்தில் விழித்திருந்தாயானால் இங்கு பசாசு வந்து குளப்பஞ் செய்வதைப் பார்ப்பாய் அப்போது உனது வெறியடியோடு பறந்து போய்விடும்”

மாசீ :- “பசாசு இருக்கிறதென நீ நம்புகிறாயா பலரும் பல விஷயங்களை விசுவாசிக்கிறார்கள். நட்சத்திரங்களிலிருந்து வருங்காலத்தை யறியக் கூடுமென நம்பும் பிரபு ஒருவரிருக்கிறார். நட்சத்திரங்கள் ஏன் பிரகாசிக்கின்றன. என்னைப் போன்றவர்கள் குடித்துவிட்டு வரும்போது தற்செயலாய்க் கான்களில் விழுந்து விடாதிருக்கும்படியல்லவா? சிலர் இரும்பைப் பொன்னாக்கலாமென நம்புகிறார்கள். மறி-றி.க. அவர்கள் இப்பிரபஞ்சத்திலுள்ள ஒன்றையும் நம்புவதில்லை. பசாசுகளிருந்தால் அவைகளிவரைப் பிடித்து உயிரையெடுக்கவே யுண்டாக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். தயவுசெய்து சாராயம் புட்டியைக் கொடு.”

சீனி :- அதிகங் குடியாதே. இராணிவரும் நேரமாகிறது. நீயிரவைக்கு நாடகத்திற் பங்குபற்றவாவது உனது எசமானோடு நிற்கவாவது கூடாதவனா யிருப்பாய்.”

மாசிலாமணி நன்றாய்க் குடித்துவிட்டு “இராணி வரும்போது உற்சாகமாயிருக்க வேண்டும். இரானியும் இரங்கநாதன் பிரபுவும், கமல நாதனும் அவர்களைப் பம்பரம்போல் ஆட்டிவைக்கக்கூடிய மாசிலாமணியும் நீழிவிவாழ்க” என்று சொல்லிவிட்டுக் கீழே யிறங்கிச் சென்றான். சீனிவாசன் அவன் பின்னாலே போய் மேல்மாடிக் கதவைப் பூட்டிவிட்டான்.

வீரசிங்கன் அரங்கநாயகியுடைய கடிதத்தை யெடுத்துக்கொண்டு திரும்பி வருவானெனச் சந்திரசேகரன் அதிகநேரமாய்க் காத்துக்கொண்டு நின்றும் அவன்வராமையைக் கண்டு மனச்சோர்வடைந்து அவ்விடத்திலே யுலாவும்போது இராஜநாயகமும் வீரசாமியுந் தனக்கெதிரே வருவதைக் கண்டான் அவன் தனக்கு அந்நேரமிருந்த மனநிலமையில் அவர்களோடு சேர்ந்துகொள்ள விரும்பாதிருந்தபோதிலும் அவர்களைக் கண்டவுடனே “வாருங்கள் எங்கிருந்து வருகிறீர்கள்?” என்றான்.

வீரா :- “உபயனூரிலிருந்து வருகிறோம். நாங்கள் இப்போ எங்கள் ஜகைக்குச் சென்று எங்கள் நாடக உடைகளையணிந்துகொள்ள வேண்டும். ந்ருமப்படியே செய்துகொள்ளும்.”

கிராஜு :- “ஆம். வீரசாமி சொல்வது சரிதான். அலங்கோல உடையோடு செல்பவர்களை இராணி கவனிப்பது வழக்கம். வீராசாமி தானுமெவ்வளவு அலங்காரமாயுடுத்தியிருக்கிறார் பாரும.”

வீரா :- “ஆம் எனது உடை உன்னுடையதைப் பார்க்கிலும் அழகாயிருக்கிறது. சந்திரசேகரனே யதைப்பற்றிச் சொல்லட்டும்.”

கிராஜு :- “ஆம் அப்படியே செய்யட்டும்.” சந்திரசேகரனவர்களையும் யுற்றுப் பார்த்து விட்டு “வீராசாமியின் உடை அலங்காரமானது இராஜநாயகத் துடையது நேர்த்தியானது” என்றான்.

கிராஜு :- “சந்திரசேகரா! நீயேனுனது உடைகளை மாற்றி வேறுடையணிந்துகொள்ளவில்லை.”

சந் :- இங்கு நடைபெற்றிருக்கும் ஒரு பிழையினால் நானெனது அறைக்குட் போக முடியாமலிருக்கிறேன். உன்னுடைய அறையிலேயிடந்தரும்படி கேட்பதற்காயுன்னைச் சற்று முன்பதாய்த் தேடினேன்.”

கிராஜு :- “சந்தோஷம். நீ யெனது அறையிலிருக்கலாம். நீயிங்குள்ள பிரதான காரியஸ்தனிடஞ் சொன்னால் அவன் வேறோர் அறை தரக்கூடும்.”

சந் :- “இல்லை. அப்படிச் செய்யத் தேவையில்லை. நானுனது அறையிலே யிருந்துகொள்வேன். உங்களுடன் வேறு யாரிங்கு வந்தார்கள்?”

வீரா :- “கமலநாதனு மின்னு மனேகரும் வந்தார்கள். நாமெல்லோரும் இராணியை யிங்கே வரவேற்க வேண்டும் ஐயோ இராணி யென்னிடமேதும் பேசிவிட்டால் அதற்கு என்ன பதில் சொல்வதென்று மெனக்குத் தெரியாது.”

சந் :- “உபயனூரிலே யவர்களிவ்வளவு நேரஞ் சுணங்கியதற்கு நியாயமென்ன?”

வீரா :- “வழி நெடுகேயேற்படுத்தப்பட்டிருக்குங் கொண்டாட்டங்களே யதற்குக் காரணம். வாருங்கள் வாசலுக்குப் போவோம். நியுனது அழுக்கான உடையோடு என்ன செய்யப் போகிறாய்?”

சந் :- “நான் உனக்குப் பின்னாலே நின்று கொள்வேன்.”

வீரா :- “அப்படித்தான் செய்ய வேண்டும்.”

இப்படியிவர்கள் பேசிக்கொண்டு தலைவாசலை யடைந்தார்கள். அங்கே ஏறக்குறைய நாற்பது பிரபுக்கள் இராணியைக் காத்துக்கொண்டு பாதையினிருபக்கங்களிலும் நின்றார்கள். அவர்களுடைய உடைகள் பட்டினாலும் ஆபரணங்கள் இரத்தினங்களினாலும் தங்கத்தினலுஞ் செய்யப்பட்டிருந்தன. இவர்களோடு சந்திரசேகரன் போய்ச் சேர்ந்ததே யாவருமவனையே பார்க்கத் தொடங்கினார்கள்.

மாலை 7 மணியளவில் இராணி மாளிகைத் தோட்டத்தின் வாசலை யடைந்துவிட்டாள். உடனே மணியடிக்கப்பட்டதும் அங்கே நிர்ச்சந்தடியாயிருந்தது.

கிராஜ - “தோட்டத்து வாசலில் ஏதோ உபசரணை நடக்கிறது போலிருக்கிறது சிறிது நேரஞ்சென்றதே இராணியோடு கூடவந்த சனக் கூட்டத்திலிருந்து ஓர் பெரிய சந்தோஷக் கூச்சல் கேட்டது. அதனால் மாளிகையிலுள்ள யாவருக்கும் இராணி வந்துவிட்டாளென்பது விளங்கியது. மாளிகையின் நானாபக்கங்களிலும் மேள வாத்தியங்களும் பீரங்கிகளும் முழங்கின.

இராணியுமவளுடைய கூட்டத்தாரும் தோட்டத்துப் பிரவேசித்ததே அனேகந்தீவர்த்திகள் கொளுத்தப்பட்டன. இராணியோர் வெள்ளைக் குதிரைமீதும் இரங்கநாதன் பிரபு அவளுடைய வலப்பக்கத்தில் ஓர் கறுத்தக் குதிரை மீதும் ஏறி வந்தார்கள். இன்னுமனேகம் சீமன்களும் சீமாட்டிகளும் இராணியின் பின்னே வந்தார்கள். கமலநாதன் பிரபுக்குப் பின்னே வந்தான். பிரபு வெளித்தோற்றத்திற்குச் சந்தோஷமுள்ளவராய்க் காணப்பட்டபோதிலும் அவருடைய மனந் தத்தளித்துக்கொண்டேயிருந்தது. கமலநாதனுக்கு நிமிஷத்துக்கு நிமிஷம் பயம் அதிகரித்துக்கொண்டு வந்த போதிலும் “அவள் சுகவீனமாய்க் கேயனூரிலேயிருக்கும் வரைக்கும் பிரபுவாவது நானாவது பயப்பட வேண்டியதில்லை” யென்று தனக்குள்ளே சொல்லிக் கொண்டான்.

இராணி பீமசேனன் போன்ற அந்தக் காவலாளனிருந்த வாசலைக் கிட்டிவிட்டாள். அவன் வெளியிலே மயங்கியிருந்தபடியால் தனது ஆசனத்தை விட்டு எழுந்திருக்கவுமில்லை. அங்கியினுள்ளே மறைக்கப் பட்டிருந்த நரசிங்கன் உடனேயோர் ஊசியாற் குத்தவே யவன் திடுக்கிட் டெழுந்து தான் இராணிக்கு வந்தனமாய்ச் சொல்லவேண்டியதை நரசிங்கனினுதவியோடு மிகவும் நேர்த்தியாய்ச் சொல்லிவிட்டான்.

இராஜநாயகமும் சந்திரசேகரனும் ஒருவரோடொருவர் சம்பாஷித்துக் கொண்டே சென்றார்கள். சந்திரசேகரனின் உடையையும் பேச்சுக்களையும் அவன் தனது அறைக்குப் போகாமல் நின்றதையுங் கவனித்த இராஜநாயகம் அவனுக்கு ஏதாவது முளைப்பிசகாயிருக்கலா மென நினைத்தான்.

இராணி மாளிகைக்குரிய குளத்தின் கரைக்கு வந்தவுடன் அங்கே ஒரு அலங்கரிக்கப்பட்ட தோணியிலிருந்த சிலர் இராணியைப் புகழ்ந்து பாடப்பட்ட சில பாட்டுக்களைப் பாடினார்கள். அவர்களுடன் மாசிலாமணியு மிருந்தான். அவன் தனது முறை வந்ததே. “ஐயோ எனக்கென்ன பாட்டுத் தெரியும் நான் ஏழை மாசிலாமணி தானே. இன்று முழுவதும் எங்கள் மாட்சிமை தங்கிய இராணியின் நாமத்தைச் சொல்லிக் குடித்துக் கொண்டிருந்தேன்” என்றான். இதைக் கேட்ட இராணியும் மற்றவர்களுஞ் சிரித்து விட்டார்கள். அவன் வீரசிங்கனுக்காயங்கே வந்திருந்தவனென்பது நேயர்களுக்கு விளங்கும். அவன் தனக்கே குறிக்கப்பட்டிருந்த பாட்டுக்களைப் பாடியிருந்தாலும் அவன் பேசியதைப்போல் நேர்த்தியாயிருந்திராது.

இராணி மாளிகைக் கட்டிடத்துட் பிரவேசித்ததே அனேகம் பாணங்கள் கொழுத்தப்பட்டன. அதனாலுண்டாகிய சத்தம் இடி முழக்கம் போல் முழங்கிக் கொண்டிருந்தது.

19ம் அத்தியாயம்

கமலநாதன், வீராசாமி, கிராஜநாயகம் சார்ந்தார்
பட்டம் பெறுதல்.

கிரங்கநாதன் பிரபுவும் கமலநாதனும் அந்தரங்க சம்பாஷனை.

புலவர் ணப் பட்டுக் களிநாலும், சரிகைகளினாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்த மண்டபத்திலேயோர் மேடையின்மீது யானைத் தந்தத்தினாற் செய்யப்பட்ட ஆசனமொன்று இடப்பட்டிருந்தது. அங்கே பலவிதமான விளக்குகளும் மெழுகுவர்த்திகளும் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தன, கிராணி, மண்டபத்துட் சென்று குறித்த ஆசனத்திலுட்கார்ந்ததே கிரங்கநாதன் பிரபு அவள் முன்னிலையில் முழந்தாட்படியிட்டு அவளுடைய கரத்தை முத்தமிட்டு கிராணி தனது மாளிகைக்கு வந்து, தன்னை மகிமைப்படுத்தியதற்காய் தனது நன்றியறிதலை வெளியிட்டார்.

தற்பெருமையை விரும்பிய கிராணியோ அதையிட்டு மிகவுஞ் சந்தோஷப்பட்டவளாய் அவரையெழுப்பி விட்டாள். பிரபு அங்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கும் பல விஷயங்களைப் பற்றியும், கிராணிக்குச் சொல்லிவிட்டுத் தானும் மற்றும் பிரபுக்களும் தங்கள் தங்கள் அறைகட்குச் சென்று உடைகளை மாற்றிக்கொண்டு வருவதற்காய் உத்தரவு தரும்படி கேட்டார். கமலநாதனும், வீராசாமியும் அதற்கு முன்பதாகவே உடுத்திக் கொண்டு அவ்விடம் வந்துவிட்டார்கள். சந்திரசேகரன் தனது அலங்கோல உடையுடன் அவ்விடம் நின்றான்.

கிராணி பிரபுக்கனுமதி கொடுத்தனுப்பிவிட்டு அங்கு நின்ற கிராஜநாயகத்தையழைத்து அன்று அங்கு வந்திருந்தவர்கள் ஒவ்வொருவரையும் பற்றி வினாவிக்கொண்டு இருந்தாள்.

கிராணி :- “அதோ நிற்கும் கோமாளியா?”

கிராஜ :- “கிராணியே! அவரோர் புலவன்.”

கிராணி :- நானதை அவனுடைய அலங்கோலமான உடையிலிருந்து அறிந்து கொண்டேன். புலவர்கள் உடையளவில் மிகவுங் கவனஞ் செலுத்து வதில்லை. சிலர் தங்களாங்கிகளைச் சேற்றிலெறிவதுமுண்டு.

கிராஜ :- ஆம். அவர்களுடைய கண்களும் மனமுங் கவரப்பட்டால் ஒரு வேளையப்படிச் செய்வார்கள்.

கிராணி :- சிரித்துக்கொண்டு “நானவனுடைய பெயரைக் கேட்டேன். நியவனுடைய பதவியைச் சொல்கிறாய்.”

கிராஜ :- “அவருடைய பெயர் சந்திரசேகர்”

கிராணி - “ஆ! சந்திரசேகரா? அவருடைய பெண் இப்படிப்பட்ட உடையைக் கண்டு சந்தோஷப்படமாட்டாளே. கமலநாதனா? அவனுடைய பெயரை மறந்துவிட்டேன். இரங்கநாதன் பிரபுவின் ஆள். அவனெங்கே?” என்று கேட்டாள்.

மிகவும் விலையேற்பெற்ற உடையுடன் அங்கு நின்ற கமலநாதனை இராஜநாயகம் சுட்டிக்காட்டினான்.

கிராணி :- சந்திரசேகரனையும் கமலநாதனையும் மாறி மாறிப் பார்த்துவிட்டு “அந்தப்பெண் கல்வியறிவுள்ளவனை விட்டு டம்பாசாரியைத் தெரிந்து கொண்டதற்குப் போதிய நியாயமுமிருக்குமென நினைக்கிறேன்.” என்றாள்.

அப்போ, மன்மதனே யிவ்வுலகில் மானிட ஜென்மமெடுத்து வந்து விட்டான் எனச் சொல்லக்கூடியதாய் இரங்கநாதன் பிரபு தன்னைய லங்கரித்துக் கொண்டு அவ்விடம் வந்தார். சம்புநாதன் பிரபுவும் இன்னுஞ்சில ருமவருடன் வந்தார்கள். இராணியவர்களைப் பார்த்து “இங்கே ஒரு பெண் விஷயத்தில் நாம் நீதி செலுத்த வேண்டியிருக்கிறதல்லவா?” என்றாள். இதைக்கேட்கவே இரங்கநாதன் பிரபுவும், கமலநாதனும் இடிமுடிக்கம் கேட்ட சர்ப்பம் போலானார்கள். இராணியதைக் கவனிக்காதவளாய் “பிரபுவே! அது கமலநாதனையும் சந்திரசேகரனையும் பற்றிய விஷயம் அந்தப் பெண் இங்கே வந்திருக்கிறாளா?” என்று கேட்டாள்.

கிர.பிரபு :- “இரக்கமுள்ள இராணியே அவள் இங்கு வரவில்லை”

கிராணி : “அவள் இங்கே வரவேண்டுமென்பது எமது கட்டளையல்லவா?”

கிரா.பிரபு :- “ஆம். கொஞ்சமேனும் தவறுதலின்றிக் கீழ்ப்படிய வேண்டியது கட்டளை. - கமலநாதன் இங்கே வா - அந்தப்பெண் இங்கே வராததின் நியாயத்தை இவர் உங்களுக்குச் சொல்லுவார்” என்றார். அவனுடைய மனைவியென்று சொல்லப் பிரபுவின் நாவெழவில்லை, கமலநாதன் இராணியின் முன்னிலையில் வந்துதான் நம்பியிருந்தபடி அவள் இங்கே வராவிட்டதின் நியாயத்தைச் சொன்னான். பிரபுவின் சமூகத்திலவன் அவளைத் தனது மனைவியென்று கூறப் பயப்பட்டான்.

கமல :- “இராணியே! அந்தப்பெண் கேயனூரிலிருந்து கூடலூருக்கு வரவேண்டிய அவ்வளவு தூரம் பிரயாணம் பண்ண முடியாதவளாய் வருத்தப் படுக்கையிலிருக்கிறாள். பிரபுவுக்கு தெரிந்த ஒரு பிரசித்திபெற்ற டாக்டரும் அண்ணாமலையென்பவருங் கைச்சாத்திட்ட ஒரு பத்திரம் என்னிடமிருக்கிறது.

இராணியப்பத்திரத்தை வாங்கி வாசித்துக்கொண்டு சந்திர சேகரனைப் பார்த்துச் “சந்திரசேகரரே! இங்கு வாரும் நீர்ப்பெண்ணை மிதமிஞ்சி நேசிக்கிறீரென நான் நினைக்கிறேன். நான் எனது வல்லமையைக் கொண்டு ஒருவருடைய காதலையாவது சுகவீனத்தையாவது மாற்றமுடியாது. அவள் சுகவீனமாய் இருப்பதாய்ப் பேசும் நிச்சயப்பத்திரம் இதோ இருக்கிறது” என்றார்.

சந்திரசேகரன் இராணி யேமாற்றப்பட்டிருக்கும் விதத்தைக் கவனித்து அரங்கநாயகிக்குச் சொல்லிய உறுதிமொழியை மறந்தவனாய் “இராணியே! இப்பத்திரம் உண்மையை பேசவில்லை” என்றான்.

கிராணி :- “பிரபு பொய் பேசுவதாகச் சொல்லுகிறாயா? நானுனது விஷயத்தைத் தீர்விசாரிப்பேன். நீ பேசுவது உண்மையென அத்தாட்சிப் படுத்த உன்னாலியலாவிட்டால் அப்படிப் பேசாதே. இப்பத்திரத்தைப் பார் இதிலெழுதப்பட்டிருப்பது உண்மையல்லவென நீ சொல்வதின் நியாய மென்ன”

சந்திரசேகரன் தனது வாக்குத்தத்தத்தை நிறைவேற்றுவதோ? இராணியிடம் உண்மையைச் சொல்லிவிடுவதோ? வென அறியாதவனாய் அப்பத்திரத்தை வாங்கிப் புரட்டிப் புரட்டிப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றான். அதைப்பார்த்த இராணி “நீயோர் கல்விமானல்லவா? உன்னாலிதை வாசிக்க முடியாதா? இப்பத்திரம் உண்மையா அல்லவா என்று கேட்டாள்.

சந் :- இராணியே! இதை உண்மையென அத்தாட்சிப்படுத்த வேண்டியவர்கள் இதை ஆதாரமாகக் கொண்டு வந்தவர்களே யல்லாமல் நானல்லவே?

கிராணி :- பிரபுடைய சொல்லை நீ நம்பவேண்டும் பிரபு அல்லது கமலநாதன் அதனுடைய உண்மையைப் பற்றிச் சொல்லுங்கள்.

இதைக் கேட்டதே பிரபுவுடைய தனமும் எலும்பும் ஒருங்கே உருகிவிட்டன.

கமல :- “இங்கேயிருக்கும் குமரசேகரம் பிரபு அண்ணாமலையின் கையெழுத்தை நன்கறிந்தவர்”

அண்ணாமலையின் கடன்காரனான குமரசேகரம் பிரபு பத்திரத்தைப் பார்த்துவிட்டு அது அண்ணாமலையின் கையெழுத்துத் தானெனச் சொல்லி விட்டார்.

கிராணி :- டாக்டர் அம்பலவாணருடைய கையெழுத்தை உறுதிப் படுத்துவது யார்.

சம்புநாதன் பிரபுவின் ஆட்களோடு கோபங்கொண்ட டாக்டர் பஞ்சலிங்கமும் சில சீமாட்டிகளும் அம்பலவாணருக்காய் பேசினார்கள்.

கிராணி :- சந்திரசேகரனே! பிரதாபசிங்கம் பிரபுவின் காரியஸ்தனாய் நீயிங்கு வந்து உனது கடமையைப் பூரணமாய்ச் செய்து முடித்துவிட்டாய். நான் உனக்காகத் துக்கப்படுகிறேன். நீயிவ்வழுக்கான உடையுடன், என்முன்னே வந்த குற்றத்தை மன்னிக்கிறேன். என்று சொல்லிவிட்டு மேடையை விட்டிறங்கிச் சென்றாள். சந்திரசேகரன் அவள் முன்னே யோடிப்போய் அவளை மறித்துக்கொண்டு “இராணியே” இவ்விஷயத்தை இவ்வளவு கெதியில் முடித்துவிட வேண்டாம். இப்பத்திரம் முற்றும் பொய்யென இன்னும் இருபத்தி நாலுமணித்தியாலத்தில் நானுங்களுக்குக் காட்டக்கூடும் என்றான்.

கிராணி :- உனக்கென்ன பயித்தியம் பிடித்துவிட்டதா? நீ இருபத்து நாலு மணித்தியாலத்தில் அப்படிக் காட்டாவிட்டால் என்ன அபராதமிறுப்பாய்.

சந் :- “எனது தலையை அபராதமிறுப்பேன்.”

கிராணி :- “எனது தேசத்திலே போதிய நியாயமில்லாமல் ஒருவனுடைய தலை அவனது உடலைவிட்டுப் பிரிக்கப்படமாட்டாது. நீயப்படிச் செய்யாமல் விட்டால், செய்யத் துணிந்ததற்கு நியாயஞ் சொல்லக்கூடுமா?

இருபத்தி நாலு மணித்தியாலத்துக்கிடையில் அரங்கநாயகி தனது கணவனுடன் சேர்ந்து விட்டால் தான் செய்யப்போகும் வேலையவளுக்கு நஷ்டத்தை உண்டு பண்ணிவிடக் கூடுமெனச் சிந்தித்துக்கொண்டு சந்திரசேகரன் ஒருவேளை சொல்லக் கூடுமென்றான்.

கிராணி :- இராஜநாயகத்தைப் பார்த்து உனது சினேகிதனுக்குப் பயித்தியம் பிடித்திருக்கிறது. இவனையப்புறங்கொண்டு போய் விட்டுவிட்டு நீயிங்கே வந்துவிடு. இவனுக்குப் பயித்தியத்தை உண்டு பண்ணிவிட்ட பெண்ணை நான் பார்க்க விரும்புகிறேன் என்றாள்.

இராசநாயகமும், வீராசாமியும் சந்திரசேகரனைக் கூட்டிக்கொண்டு போய்த் தங்களறையில் வீட்டுக் கதவைப் பூட்டிக்கொண்டு வந்தார்கள் வரும்போது வீராசாமி “இராஜநாயகம் இராணி என்னைப்பற்றி வினாவ வில்லையா” என்று கேட்டான்.

கிராஜ : “இருபதுமுறை கேட்டாள். நீயோர் துணிகரமுள்ள யுத்த வீரனைச் சொன்னேன்” என்றான். இதைக்கேட்ட வீராசாமி சந்தோஷப்பட்டுத் தனக்கு நல்லகாலம் பிறந்துவிட்டதாய்ச் சொல்லிக்கொண்டு வந்தான். அரங்கநாயகி மேற்கண்ட பழைய காதலினாலும், இரக்கத்தினாலுந் தூண்டப்பட்ட சந்திரசேகரன் இராணியின் கோபத்துக்காளாகித் தனது தோழராற் பயித்தியக்காரனென மதிக்கப்பட்டவனாய்க் குறிக்கப்பட்ட 24 மணித்தியாலம் எப்போ கழியுமெனச் சிந்தித்துக்கொண்டு அவ்வறையிலே படுத்திருந்தான்.

சந்திரசேகரன் அவ்விடத்தை விட்டுப்போய் விட்டதே இராணி இரங்காததன் பிரபுவைப் பார்த்து இவனைப் போன்ற கல்விமானுக்கு இவ்வித பைத்தியம் உண்டுபடுவது மிகவுந் துக்கமான விஷயம். இவனுடைய பேச்சிலிருந்து இக்குற்றச்சாட்டுப் பொய்யென நம்பிவிட்டேன் உம்முடைய

உண்மையுள்ள ஊழியனான கமலநாதன் நிரபராதியென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. அவன் இவ்வளவு காலமும் உமக்குப் புரிந்த யோக்கியதையான சேவகத்திற்காகவும், அவனுடைய மாமனான பிரசித்திபெற்ற பிரதாபசிங்கம் பிரபுவைச் சந்தோஷப்படுத்துவதற்காகவும், நானவனுக்கோர் உயர்ந்த பதவியையளிக்கப் போகின்றேன். “உம்முடைய வாளை என்னிடந்தாரும்” என்றாள். பிரபு இராணியின் முன்னிலையில் முளந்தாட்படியிட்டுத் தனது வாளை உறையோடு அவளிடமளித்தார். அவ்வாட்படியில் இரத்தினக்கற்கள் பதித்திருந்தன. பிடி தங்கத்தினாற் செய்யப்பட்டிருந்தது. அவ்வாளை இராணி உறையிலிருந்து உருவியதே அவளுடைய கண்கள் கூசின. அவளுடைய வதனத்தின் பிரதிவிம்பம் ஓர் ஸ்படிகத்திற் தோற்றுவதுபோல் அதிலே தோற்றியது. அப்போ இராணி கமலநாதனை நோக்கி “கமலநாதனே! இங்கு வந்து என்முன்னே முளந்தாட்படியிடு - கடவுளுடைய நாமத்தினாலும் என்னுடைய வல்லமையினாலும் நானுன்னையோர் ஸ்தாராக்கியிருக்கிறேன். சர்தார் கமலநாதனே எழுந்திரு” என்று சொல்லிக்கொண்டு பிரபுவின் வாளால் அவனுடைய தோளிலே தட்டினாள்.

கமலநாதன் எழுந்து இராணியை வணங்கிவிட்டு விலகி நின்றான். இராணி மாளிகைக்கு வந்ததேரந் தொடக்கம் இரங்கநாதன் பிரபுவைக் கவனித்தவளல்லாமல் சம்புநாதன் பிரபுவைக் கவனித்தவளல்ல. இது அவருக்கு மனக்குறையை உண்டுபண்ணி விட்டது. அவருடைய முகத்திலே சந்தோஷக்குறிகள் தோற்றப்படவில்லை. இராணியிதை நெடுநேரமாய்க் கவனித்துவிட்டு, அவரைப் பார்த்துப் “பிரபுவே உம்முடைய ஆட்களில் யாரை நான் ஸ்தாராக்கிவிடல் வேண்டும்.” என்று கேட்டாள். அவரோ தருணத்துக்கேற்றபடி பேசாமல் எப்போதும் நியாயப்படியே பேசுவராதலின் “யுத்தத்திலுங் கல்வியிலும் புகழ் படைத்த சந்திரசேகரனுக்குமென நான் நினைக்கவில்லை” என்றார்.

கிராணி :- அப்படிப்பட்ட பயித்தியக்காரனுக்கு இப்பதவியளித்தால் எனக்குப் பயித்தியம் பிடித்திருப்பதாய் யாவரும் பேசுவார்கள்.

ச.பிரபு :- அப்படியானால் தங்களுடைய இராணுவச் சேவகத்திலும், எனது சேவகத்திலும் யாதொரு குற்றமுமின்றிக் கடமை பார்த்த வீராசாமிக்கு அப்பதவியை அளிக்கலாம்.

வீராசாமியதற்குத் தகுதியுடையவனென இராணி நினைத்திருக்கவில்லை. பிரபு இராஜநாயகத்தின் பெயரைச் சொல்லிவிடுவாரெனவே யவள் கார்த்திருந்தாள். இதையறிந்த மரகதவல்லிச் சீமாட்டி இராணியை நோக்கி “பிரபுக்களிருவரும் தங்கள் தங்களாட்களைத் தெரிவு செய்து கொண்டார்கள். இங்கிருக்கும் சீமாட்டிகளின் நாமத்தில் நானுமொருவரைத் தெரியலாமா?” என்று கேட்டாள். இராணி சிரித்துக்கொண்டு அப்படியே யாகட்டும் என்றாள். அப்போ சீமாட்டி இராணியைப் பார்த்து “இங்கு வந்திருக்கும் பெண்களின் வேண்டுகோளுக்காய் இராஜநாயகத்தைச் ஸ்தாராக்கி விடவேண்டும்” என்றாள் இதைக்கேட்ட இராணி சந்தோஷத்தினாற் சத்தமிட்டுச் சிரித்துக் கொண்டு “உங்கள் வேண்டுகோளை நிறைவேற்றுவேன். அவர்களிருவரும் இங்கே வரட்டும்” என்றாள். இராஜநாயகம் இராணியிடஞ் சென்று சந்தாராக எழுந்துவந்தான். பின்பு உடையிலும் நடையிலும் சீர்திருத்தமில்லாத வீராசாமியும் இராணியிடஞ் சென்று ஸந்தாராக வந்தான். அவனுக்கு அப்பதவியை யளிப்பது இராணிக்குச் சற்றும் பிரியமில்லாதிருந்தது. இராணி மரகதவல்லிச் சீமாட்டியைப் பார்த்து “பிரபுக்களின் தெரிவைப் பார்க்கிலும் உன்னுடையதே மேலானது” என்றாள்.

மரகத - “இரங்கநாதன் பிரபுவின் சந்தாரும் அவ்வளவு குற்றமானவரல்ல.”

இராணி :- அவன் வாய்ச்சாலமானவன். நல்லவனாய் வரமாட்டான். சம்புநாதன் பிரபுவுக்கு புத்தி பேதலித்து விட்டிருக்க வேண்டும். முதல் ஓர் பயித்தியகாரனையும் பிறகு இக்கோமாளியையும் சிபார்சு செய்தாரே இவன் என்முன் முளந்தாட்படியிட்டிருக்கும்போது தோளிலே வாளாற்றட்டுவதை விட்டுக்கழுத்தால் வெட்டிவிடவே நினைத்தேன்.

மரகத :- நீங்கள் அவனுடைய தோழில் உரமாயடித்து விட்டீர்கள். அவனுக்கது நோவை உண்டுபண்ணியிருக்கும்.

இராணி :- இவனை யெனது சபையில் வைத்திருக்கமாட்டேன். இரானுவத்திற் சேர்த்துப் பிற தேசத்துக்கு அனுப்பிவிட வேண்டும். இவன் யுத்தக்களரிக் குரியவனல்லாமல் மாளிகைக் கூட்டத்துக்குரியவனல்ல.

இவையாவும் முடியவே இரா எட்டு மணியாயிற்று யாவருஞ் சாப்பிடச் சென்றார்கள். போகும்போது புதிய ஸந்தார்களுடைய சினேகிதர் அவர்களை

சுற்றிச் சுற்றிக் கூத்தாடினார்கள். மாசிலாமணி “ஸ்தார் கமலநாதன் நீடுழி வாழ்க” என்று சத்தமிட்டான். யாவருஞ் சாப்பிட்டு முடிந்ததே ஒவ்வொருவருந் தங்கள் தங்கள் படுக்கையறைகளுக்குச் சென்றார்கள் கமலநாதன் தனது அறைக்குட் சென்று உடைகளை மாற்றிவிட்டு இரங்கநாதன் பிரபுவுடன் சம்பாஷிப்பதற்காயவருடைய அறைக்குட் சென்றான். அவனைக் கண்ட பிரபு சிரித்துக்கொண்டு “சாதார் கமலநாதனே நீர் இனிமேலெனது சேவகத்தை விட்டுவிடுவீர் போலும்” என்றார்.

கமல - “பிரபுவே எனது புதிய பதவியையிழக்க நேரிடினும் உங்களை விட்டுப் பிரியச் சம்மதப்பட்டேன்”.

பிரபு : நீயோர் நன்றியுள்ள ஊழியன் மற்றவர்களின் பார்வையில் மரியாதை யினமானதை நீயினிமேற் செய்யக்கூடாது.

கமல :- மற்றவர்களைப் பற்றி நான் கவனிக்கவில்லை. உங்களுக்கு ஊழியஞ் செய்வதே எனக்கு மகிமையை உண்டாக்கும்.

பிரபு :- இப்போ பெளரணைகிட்டி விட்டதல்லவா?

கமல :- “ஆம். இன்னும் இரண்டு மூன்று நாளையில் பெளரணை வந்துவிடும் பிரபு உடனே கதவைத் திறந்துகொண்டு வெளியே சென்று ஆகாயத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றார். கமலநாதன் பிறகேசென்று அவரென்ன செய்கிறாரென மறைந்து நின்று பார்த்துக்கொண்டு நின்றான்.

பிறகு ஆகாயத்தைப் பார்த்துக் கரங்களை நீட்டிக்கொண்டு நட்சத்திரங்களே! உங்களுக்குமிந்த உலகத்துக்குமிடையே அதிகதூர மிருந்தபோதிலும் நீங்கள் மனுஷரின் சீவிய ஓட்டத்தை எவ்வளவு நேர்த்தியாய்க் குறிக்கிறீர்கள். எனது மனோபிஷ்டம் நிறைவேறி என்னை மேலோங்கப் பண்ணுமா? அல்லது நிறைவேறாது என்னை அடியோடழித்து விடுமா? என்பதை எனக்குச் சொல்லுங்கள் என்று தனக்குள்ளே சொல்லி விட்டு அறைக்குத் திரும்பும்போது கமலநாதன் அறையிலே அவருடைய உடுப்புகளை ஒழுங்குபடுத்திக் கொண்டு நின்றான்.

பிரபு :- “அம்பலவாணர் எனது சாதகத்தைப் பற்றி என்ன சொன்னார் எனக்குச் சோதிடத்தில் நம்பிக்கையில்லை.”

கமல :- வித்துவான்களிலனேகர் சோதிடத்தை நம்புகிறார்கள். எனக்குமதிலே நம்பிக்கை உண்டு. தங்களுக்கு அதிநன்மையான காலம் மிகச் சமீபத்தில் வந்துவிட்டதாயவர் சொன்னார்.

பிரபு - அப்போ சயனிக்க ஆயத்தம் செய்துகொண்டு கமலநாதனைப் பார்த்து இன்று செய்த வேலையினால் நான் நித்திரை செய்யும் வரையும் இங்கேயிரு என்று சொல்லிவிட்டுத் தனது மஞ்சத்திற் படுத்துக்கொண்டார். கமலநாதன் ஒரு சிறிய வெள்ளித்தீபத்தையும் வாளொன்றையும் படுக்கைக்கருகேயிருந்த ஒரு மேசையின்மீது வைத்தான். விளக்கு வெளிச்சம் தனது கண்களிற் படக்கூடாதென்ற நியாயத்தாலோ அல்லது கமலநாதன் எனது முகத்தைப் பார்த்து விடக்கூடாதென்ற நியாயத்தாலோ பிரபு மஞ்சத்தின் திரையை இழுத்துவிட்டார். கமலநாதன் அவருடைய படுக்கைக்கருகில் ஒரு நாற்காலியிலுட்கார்ந்து கொண்டு பிரபு சம்பாஷிக்கத் தொடங்கும் வரையும் பொறுத்திருந்தான். கமலநாதன் சம்பாஷணையைத் தொடங்குவானெனப் பிரபு அதிக நேரம் பொறுத்திருந்துவிட்டுக் கடைசியாய்க் கமலநாதா! இராணியென்மேற் கிருபைபாலிப்பதாய் எல்லோரும் பேசுகிறார்களல்லவா? என்று கேட்டார்.

கமல :- ஆம் வேறெதைப் பற்றியவர்கள் பேசக்கூடும்.

பிரபு :- ஆம் அவளென்னை நேசிக்கிறாள். நானவளை விவாகம் பண்ணக்கூடுமா?

கமல :- பிரபுவே! அதற்கு நீங்களே மறுமொழி சொல்லவேண்டும். தொண்ணூற்றொன்பது வீதமானவர்கள் அப்படியே நம்பியிருக்கிறார்கள்.

பிரபு :- ஆ! நூறாமான் நம்பியிருப்பதே உண்மை. அதற்கென்ன தடையிருக்கிறதென நீயறிவாயல்லவா?

கமல :- கிரகங்கள் நன்றாயிருந்தால் அவையாவும் நீக்கிப்போம்.

பிரபு :- கிரகத்தைப் பற்றியேன் பேசுகிறாய் எனக்கு அவைகளில் நம்பிக்கையில்லையே.

கமல :- இயற்கைத் தத்துவ சாஸ்திரங்களை அப்படியிகழக்கூடாது.

பிரபு :- நியாயந்தான். நான் இராணியை விவாகம் பண்ண வேண்டு மென்பது இதே தேசத்தவர்கட்கு மாத் திரமல்லப் பிறதேசத்தவர்கட்கும் விருப்பமாயிருக்கிறது. ஆனால் நானப்படிச்செய்ய இயலாதவனாயிருக்கிறேன். என்பதை நீயறிவாய்.

கமல :- ஏன் அப்படிப் பேசுகிறீர்கள். அரங்கநாயகியம்மாள் வருத்தமாயிருக்கிறாளே.

பிரபு :- இதைக் கேட்டதே கோங்கொண்டவராய்க் கண்களில் நெருப்புப்பொறி பறக்கமஞ்சத்தை விட்டுக் கீழே குதித்து தனக்குப் பக்கத்திலே மேசையின்மேல் வைக்கப்பட்டிருந்த வாளைக்கையிலே யெடுத்துக்கொண்டு துஷ்டனே! நீயப்படி நினைத்திருக்கிறாயா நீயாதொரு கொலையுஞ் செய்யப்படாதென்றார்.

கமல - பிரபுவே! என்னைப் பற்றி யென்ன நினைக்கிறீர்கள் அரங்கநாயகி மானிடஜென்மந்தானே! அவள் ஒரு நாளைக்கு இறந்துவிடக்கூடியது அசாத்தியமான காரியமா?

பிரபு :- இவ்விடத்தை விட்டுப் போய்விடு இதைப்பற்றி ஒன்றும் பேசவேண்டாம் என்றார் கமலநாதனுடனே அறையைவிட்டுப் போக எழுந்தான். பிரபு அவனைத்தடுத்து ஸுர்தார்ப்பட்டங் கிடைத்ததேயுனக்கு முளைப்பிசகு உண்டாய் விட்டது நீயிங்கே பேசியவைகள் நடக்கக்கூடாதவைகளல்லவா என்றார்.

கமல :- அரங்கநாயகியம்மாள் நீடுழிவாழ்க. உங்களுடைய நேசமும் என்னுடைய இஷ்டமும் அவளைச் சிரஞ்சீவியரக்கமாட்டா நீங்கள் மகததேசத்து அரசனாய் வராமல் விடமாட்டீர்களென நான் நினைக்கிறேன்.

பிரபு :- “உனக்கென்ன பயித்தியம் பிடித்துவிட்டதா!”

கமல :- இல்லை அநேகர் இருமனைவிகளை விவாகம் பண்ணியிருப்பதையான் பார்த்திருக்கிறேன்.

பிரபு சிறிது நேரம் சிந்தித்துவிட்டு சந்திரசேகரன் இராணியிடமப் படியே பேசியதின் காரணமென்ன வென்றார்.

கமல :- “அவனுடைய மனதில் வேறேதோ எண்ணங்கள் குடி கொண்டிருந்தன. தனது அறையிலே ஒரு ஸ்திரியை மறைத்து வைத்திருக்கிறான்.”

பிரபு - ஸ்திரியா? அவனுடைய வைப்பாட்டியோ?

கமல :- அப்படித்தானிருக்க வேண்டும் அல்லாவிட்டால் எந்தப்பெண் மணித்தியாலக்கணக்காய் ஒரு ஆடவனின் அறையிலிருப்பாள்.

பிரபு :- சரிதான் எப்படிப்பட்டவர்களையும் நம்பக்கூடாது” நீ சந்திரசேகரனிற்கண்ணோக்கம் வைத்துக்கொள் என்றார்.

கமல - என்னுடைய ஊழியனான மாசிலாமணிக்கு ஏற்கனவே அவ்விதங்கட்டளையிட்டிருக்கிறேன் என்று சொல்லிவிட்டுச் சென்றான். பிரபுவும் பல பல விஷயங்களையும் பற்றிச் சிந்தித்துக் கொண்டு தனது அறையிற் படுத்திருந்தார்.!

20ம் அத்தியாயம்

அரங்கநாயகியின் மனோராச்சியம்
மாசீலாமணியும் சீனிவாசனும் சண்டையிடல்

அரங்கநாயகியறையை விட்டுமறைதல் இராணியும்
அரங்கநாயகியும் சந்தித்தல்.

இராணி வேட்டையாடப் புறப்படல்.

அரங்கநாயகி வீரசிங்களிடம் பிரபுவுக்குக் கடிதமனுப்பி விட்டு அவருடைய வருகையை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக்கொண்டு சந்திரசேகரனின் அறையிலிருந்ததை நேயர்கள் மறந்திருக்கமாட்டார்கள். அங்கு சனச்சந்தடியாயிருந்தபடியால் வீரசிங்கன் கடிதத்தைப் பிரபுவிடங் கொடுப்பதில் ஆலசியம் நேரிடுமென்பது அவளுக்கு விளங்கியது. கடிதங் கிடைத்தபோதிலும் உடனே பிரபு இராணியை விட்டுப்பிரிந்து தன்னிடம் வருவாரென அவள் காத்திருக்கவில்லை. பொழுது அஸ்தமித்தபின் எப்படியாவது அவர் தன்னைவந்து சந்திப்பாரென்பதே அவளுடைய நம்பிக்கையாயிருந்தது. அங்கு ஆட்கள் நடக்குஞ் சத்தங்கேட்டால் பிரபு தன்னைக்கட்டி முத்தஞ்செய்ய வருவதாய் எண்ணிக் கதவண்டை யோடிப்போவாள். “மனக்கவலை பெலக்குறைவு” என்னும் பழமொழிக்கிணங்க அளவு கடந்த கவலையினால் அவளுடைய தேகம் இளைத்துப்போய் விட்டது. மாளிகையின் மணியடிக்கப்பட்டதிலிருந்து, இராணி வரவை யவள் அறிந்துகொண்டாள். அக்காலத்திற் பாணங்கள் விடுவது மந்திர வித்தைகளிலொன்றாய் மதிக்கப்பட்டிருந்தது. மாளிகையிலே பாணங்கள் கொளுத்தப்பட்ட சத்தம் அரங்கநாயகியின் செவிகளுக்கெட்டியது. அவள் அப்போ “பாணவிளையாட்டு மந்திர வித்தைகளிலொன்றென நான் நினைத்திருந்தேன் பின்பு சந்திரசேகரன் அதனுடைய உண்மையை எனக்கு விளக்கிக்காட்டிவிட்டான். இவ்வெளிச்சங்கள் எவ்விதங்கெதியில் மறைந்து போகின்றனவோ அவ்விதமே எனது சந்தோஷங்களும் மறைந்து போகின்றன, பிரபுவே! உம்முடைய மாளிகையில் நடைபெறும் இக்கொண்டாட்டத்தை உம்முடனிருந்து பார்க்கவொட்டாமல் உமது மனைவியாகிய நான் இங்கேயோர் கைதிபோல் அறையினுள்ளேயிருக்கிறேன்” எனச் சிந்தித்து கொண்டிருந்தாள்.

மாளிகையிலே கேளிக்கைகள் யாவும் முடிந்து நிர்ச்சந்தடியாயிருந்தே பிரபு தன்னிடம் வருவாரென அவள் சாளரத்தா லடிக்கடி வீணில் எட்டிப் பார்த்துவிட்டுக் கடைசியாய்ப் படுத்துக்கொள்ளத் தீர்மானித்து விட்டாள். எதுவிதமுமவர் அன்றிரவைக்குத் தன்னைவந்து காணாமல் விடாரென்பது அவளுடைய பூரண நம்பிக்கை கதவு உட்பக்கம் பூட்டப் பட்டிருந்ததும் வெளியே நின்று சந்திரசேகரன் அதைத்திறந்தது தன்னிடமுள்ள சாவியிலிருந்த நம்பிக்கையை அடியோடெடுத்துவிட்டது. ஆகவே அவள் அறையிலிருந்த மேசையைக் கதவுக்குக் குறுக்கேயிழுத்து வைத்துவிட்டு அங்கிருந்த மஞ்சத்திற் படுத்துக்கொண்டாள். இராணி ஒருமணி வரையிலும் அவள் பிரபுவைக் காத்துக் கொண்டிருந்தும் பயன்படவில்லை. கடைசியாய்த் தேகக் களைப்பினாலும் மனோவியாசூலத்தினாலு மயர்ந்து நித்திரை போய்விட்டாள் தான் கேயனூர் மாளிகையிலேயேயிருப்பதாகவும் பிரபு வழக்கம்போல் தனது வருகையை அறிவிக்கச் சீழ்க்கைவலிப்பது போலவும் அவள் சொற்பனங் கண்டாள். அப்போ அவளுடைய தகப்பனின் வேட்டை எக்காளம் சப்திப்பது போன்ற ஓர் சத்தம் அவளுக்குக் கேட்டது போலிருந்தது. அவளப்போ படுக்கையைவிட்டெழுந்து சாளரத்தின் வழியாய் எட்டிப்பார்த்தாள். பொழுதுவிடிந்து விட்டது. இராணி வேட்டையாடப் போவதை அறிவிக்க எக்காளம் ஊதப்பட்டதென அவளறிந்து கொண்டாள். அப்போ அவள் தனது நிலைமையை நினைந்துகொண்டு அவர் என்னிடம் வரவில்லை. இராணி விருந்தாளியாயிருக்க ஓர் ஏழைக் கைதியைப் பற்றியவர் நினைப்பதெங்ஙனம் என்று தனக்குள்ளே சொல்லும்போது அறையின் கதவில் யாரோ தட்டுஞ்சத்தங் கேட்டது. உடனே அவளுடைய மனதில் சந்தோஷமும் பயமும் ஒருங்கே உதித்தன. அவள் அப்போ கதவண்டையோடி அங்கு வைக்கப்பட்டிருந்த மேசையை அப்புறமெடுத்துவிட்டு எனது ஆசை நாயகா? என்றாள்.

அதற்குப் பதிலாய் “ஆம் கண்மணி” யென்றோர் மெல்லிய குரல் கேட்கப்பட்டதும் அரங்கநாயகி உடனே கதவைத் திறந்துவிட்டு பிரபுவே என்று சொல்லிக்கொண்டு தனக்கெதிரே நின்றவனை ஆலிங்கனம் பண்ணிக்கொண்டாள். அங்கு முகமுடியிட்டுக் கொண்டு வந்து நின்றவன் அவளை முத்தமிட்டுவிட்டு பிரபுவல்ல அவரைப் போன்ற நல்லமனுஷன் என்றான்.

அந்தக் குரல் அவள் அதற்குமுன் கேட்டறிந்த ஒருவனுடைய குரலைப் போன்றிருந்தது. பிரபு அல்லவென்றதே அவளுடனே அவனுடைய

கரங்களின்றும் தன்னைப் பறித்துக்கொண்டு அறையின் மத்தியிற்சென்று பயத்தினாற் தைரியப்பட்டவளாய் நின்றாள். அங்கு வந்தவனும் அறைக்குட் பிரவேசித்து கதவைச் சாத்திவிட்டுத் திரும்பும்போது அவனுடைய முகமுடி கீழே விழுந்துவிட்டது. கமலநாதனின் வேலைக்காரனான மாசிலாமணி அரங்கநாயகிக்கு முன்னே நின்றான். அவனவளை ஒருபோதும் நேரிற் கண்டவனல்ல. அவள் யாரென்பது அவனுக்கு விளங்கவில்லை. அம்மட்டும் அவளுடைய நற்காலமே. ஆனால் மாசிலாமணி யாரென்பதும் அவனுடைய குணம் எப்படிப்பட்டதென்பதும் அவளுக்குத் தெரிந்திருந்தது. ஆகவே அவன் தன்னை என்ன செய்வானோ வெனப்பயந்து அவள் மௌனமாய் நின்றாள்.

மாசிலாமணி அழகிய பெண்ணே! நீ யென்னைக் கண்டவுடன் செய்தவேலையை மிகவும் மெச்சிக்கொள்ளுகிறேன் என்று சொல்லிக் கொண்டு அவளையணுகிச் சென்றான்.

அர :- “எட்டிநில் என்னைக்கிட்டிவருவது உனக்கு நட்டமாய் முடியும்.”

மாசீ :- “எட்டிநில். நட்டமாய் முடியும்! மாசிலாமணியிலும் உயர்ந்த உன்னிடம் வருவானா? அடி! நான் பொன் விளையுமிடத்துக்குப் போய் அதிலதிகங் கொண்டுவந்திருக்கிறேன்.

அரங்கநாயகி பயந்தவளாய் அண்ணா! தயவுசெய்து என்னைவிட்டு போய்விடுமென்றாள்.

மாசிலாமணி அவளை எட்டிப்பிடித்துக் கொண்டு நாம் ஒருவரை விட்டொருவர் பிரியவேண்டி வந்தால் உடனே போய்விடுவேன் என்றான் அவனெட்டிப்பிடித்ததே அரங்கநாயகி கூச்சலிட்டாள். “கடலிரைவதை நான் கேட்டிருக்கிறேன் ஒரு பெண்ணினுடைய கூச்சலைக் கேட்டுப் பயந்து போகமாட்டேன்” என்றான். அடுத்த அறையிற் படுத்திருந்த சீனிவாசன் கூச்சலைக்கேட்டு ஓடிவந்தான். அவன் மாசிலாமணியிலும் பார்க்க அதிகம் வெறியாயிருந்தான்.

சீனி :- அதென்ன சத்தம் இங்கே?

மாசீ :- குடிவெறியனே கீழே போ. நானிந்த பெண்ணோடு இரகசியமாய்ச் சம்பாஷிக்கவேண்டும்.

அர :- ஐயா ! தயவுசெய்து என்னை இவனுடைய கையிலிருந்து மீட்டுவிடும்.

சீனி :- ஐயோ! பரிவாபம். நானிவளைக் காப்பாற்றவேண்டும். கையைவிடுகிறாயா? அல்லது உனது மூளை சிதற அடிக்கட்டுமா என்றான். மாசிலாமணி வலது கையால் அவளைப் பிடித்துக்கொண்டு இடதுகையால் தனது வாளை உருவிக்கொண்டு “வீணில் உயிரை இழக்காமல் ஓடிப்போ” என்றான்.

உடனே சீனிவாசன் மாசிலாமணியின் வாட்பிடித்த கரத்தைப் பிடித்தான். மாசிலாமணி அரங்கநாயகியை விட்டுவிட்டுச் சீனிவாசனைக் கட்டிப்பிடித்தான். இவர்கள் சண்டையிட்டுக் கொண்டு நிற்கவே அவளறையை விட்டுப்பறப்பட்டு மாசிலாமணி வந்தவழியாற் சென்று படிகளாலிறங்கிக் கீழேயிருந்த முற்றவெளியை நோக்கியோடினாள். சண்டையிட்டுக் கொண்டிருந்த இருவரும் தடாலெனக் கீழே விழுந்து இரத்தம் வடிய ஒருவருக்கொருவர் அடித்துக்கொண்டு புரண்டார்கள். சிறிதுநேரஞ் சென்று இச்சத்தங் கேட்ட ஒருவன் அவ்விடம் வந்து இவர்களை விலக்கிவிட்டான்.

வந்தவன் :- நீங்களிரண்டு பேருங் கோதாரியிற் போக மாசிலாமணி நீயிங்கே யேன் நாய்போற் கிடக்கின்றாய்.

மாசிலாமணி எழுந்து “நாங்களோர் பெண்ணுக்காய்ச் சண்டையிட்டோம்” என்றான்.

வந்தவன் :- பெண்ணா? அவளிப்போ எங்கே?

மாசீ :- அறையைச் சுற்றிப் பார்த்துவிட்டு மாயமாய் மறைந்திருக்க வேண்டும். அல்லது சீனிவாசனென்னும் பசாசு அவளை விழுங்கியிருக்க வேண்டும் என்றான்.

கீழே கிடந்த சீனிவாசன் எழுந்து நாயே! யாரைப் பசாசென்றாய் என்று கேட்கவே திரும்பவும் இருவருஞ் சண்டையிடத் தொடங்கினார்கள்.

வந்தவன் :- வேண்டாம் விட்டுவிடுங்கள் இல்லையேல் உங்களிருவரையும் அடக்குவதற்கு நான் கமலநாதனை அல்ல ஜர்தாரைக் கூப்பிடுவேன் என்றான். கமலநாதனென்னும் பெயரைக் கேட்டதே மாசிலாமணி அங்கிருந்த தண்ணீரிற் கொஞ்சம் எடுத்து முகத்தைக் கழுவிவிட்டுத் தலைமயிரையும் உடுப்பையுஞ் சரிபடுத்திக்கொண்டான்.

வந்தவன் :- சீனிவாசனைப் பார்த்து அவனுடைய முகம் வீங்கியிருக்கிறதே நீயென்ன செய்தாய் என்றான்.

சீனி :- எனது கையிலிருக்குஞ் சாவியால் அவனுக்கு அடித்துவிட்டேன் பெண்ணே நீ அழவேண்டியதில்லை. ஆ! அவள் எங்கே.

வந்தவன் :- உங்களிருவருக்கும் பயித்தியம் பிடித்து விட்டது நானிங்கே யொரு பெண்ணையுங் காணவில்லை இரண்டு நாய்கள் மாத்திரம் கீழே கிடந்து புரண்டன.

சீனி :- அவளெங்கேயோ தப்பியோடிவிட்டாள் என்று சொல்லிக் கொண்டு தனது அறைக்குச் சென்றான் மற்ற இருவரும் கீழே யிறங்கிச் சென்றார்கள். அரங்கநாயகி முற்றவெளியை நோக்கிச் செல்லும் போது நான் வழியைக் கண்டால் பிரபுவிடம் கடிதம் கொடுத்துவிட்டானோ வென்பதையறிந்து கொள்வேன் சந்திரசேகரனாதல் இவ்வழியாய் வந்தால் நான் அவனிடம் முழு உண்மையையும் சொல்லிவிடுவேன் இம்மாளிகைக் கூட்டத்துள்ளே யொருபோது மிருக்கக்கூடாது இங்கிருக்கும் வேலைக்காரர் மரியாதையற்றவர் எனச் சிந்தித்துவிட்டு அங்கிருந்த மலைக்கு கையில்போய் ஓளித்துக் கொண்டாள். குகைக்குள்ளே ஓர் தண்ணீருற்று இருந்தது. அவள் அதிலே கால்கரஞ் சுத்திசெய்துவிட்டுத் தனது மேற்போர்வையையும் நகைப் பெட்டியையும் பக்கத்தில் வைத்துக்கொண்டு தனது இக்கட்டுகளைக் கேட்டு மீட்புக்கொடுக்கக்கூடிய எவர் அவ்விடம் வருவாரென ஆவலோடெதிர்பார்த்திருந்தாள்.

அன்று காலை இராணி வேட்டையாடுவதற்காயத்தமாயுடுத்திக் கொண்டு தனதறையினின்று வெளியே வந்தாள். இரங்கநாதன் பிரபு அவளைச்சந்தித்து இராணியே வேட்டைக்குரிய சகல ஆயத்தங்களுஞ் செய்யப்படுமுன் முற்றவெளியிற் சற்று உலாவலாம் வாருங்களென்று

அழைத்துக்கொண்டு சென்றார், இராணியுடைய சேடியர்கள் அவளோடு கூடச்செல்லவில்லை. அவர்களுடைய சம்பாஷணைக்கு இடையூறாயிருக்கா வண்ணம் அவர்களுக்குப் பின்னாலே தூரத்தே வந்தார்கள். இராணியும் பிரபுவும் கெதியாய் நடந்து செல்லவில்லை. அவர்கள் சம்பாஷித்துக்கொண்ட விதம் கண்டவர்கள் யாவருக்கும் சந்தேகத்தை உண்டுபண்ணியது. அவள் போகும்போது குனிந்து தரையைப் பார்த்துக்கொண்டு சென்றாள். முகத்தில் ஒருவிதக் கூச்சமான குறிதோற்றப்பட்டது. ஏறக்குறைய ஒரே அந்தஸ்திலுள்ள விவாகமாகாத ஒரு ஆணும் பெண்ணும் இவ்விதம் சம்பாஷித்துக்கொண்டு செல்வதென்றால் அதுஎன்ன விஷயத்தைப் பற்றியிருக்குமென்பது நேயர்கட்கு விளங்கும். இவர்களிப்படிச் சம்பாஷித்துக்கொண்டு செல்லும்போது வேட்டைக் குரிய சகல அயத்தங்களுஞ் செய்து முடிந்ததும் குதிரைகளை கனைத்துக் கொண்டும் ஆட்கள் ஒருவரையொருவர் கூப்பிட்டுக்கொண்டும் நின்றார்கள். பிரபு தனது வேட்டையை ஏற்கனவே தொடங்கிவிட்டார். அவர் அக்காலத்தி லதிக அழகுவாய்ந்ததும் உன்னத பதவியிலுள்ளதுமெனக் கவனிக்கப்பட்ட ஓர் பெண் மானைத்தூரத்திச் சென்ற உற்சாகத்தில் மற்றவர்களுடைய ஆர்ப்பரிப்புக்குச் செவி கொடுக்கவில்லை.

கிராணி :- இரங்கநாதா! நான் எனது ஆளுகைக்குட்பட்ட சனங்கட்குத் தாயாக இருக்கவேண்டும். பெண்களுக்குச் சந்தோஷத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய அந்த நிலை எனக்கு மறுக்கப்பட்டிருக்கிறது ஐயோ! அதைப்பற்றிப் பேச வேண்டாம். நானோர் இராணியாயிருந்திராவிட்டால் எவ்வளவு சந்தோஷமாயிருப்பேன். வேட்டைக்குப் போவதைச் சிறிது நேரந்தடைப் படுத்தியதையும், நானிப்போ தனிமையாயிருக்க விரும்புகிறேன் என்றாள்.

பிரபு :- “நான் தங்களைவிட்டுப் போக வேண்டுமா? நான் உளறியது தங்களுக்கு மனவருத்தத்தை யுண்டுபண்ணிவிட்டதென நினைக்கிறேன்.”

கிராணி : “இல்லை. இல்லை சிறிதுநேரம் என்னைத் தனியேயிருக்கவிடும் இவ்விடத்திற்கு ஒருவரும் வரக்கூடாது” என்றாள்.

பிரபு உடனே யவ்விடத்தைவிட்டுச் சிறிது தூரஞ்சென்றுவிட்டார். இராணியும் அவர் போவதைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றவிட்டுத்தான் தனியாய் இருக்கவிரும்பி அங்கிருந்த ஓர் குகைக்குட் புகுந்தாள். அக்குகைக்குள்ளே

இருபுறத்திலும் கற்சிப்பிகளின் சாதுரியத்தை நன்கு விளக்கத்தக்க உருவங்கள் அநேகமிருந்தன. குகையின் அந்தத்திலிருந்த நீருற்றுகளினருகிலே ஓர் பெண்ணுருவம் வழர்த்தப்பட்டிருந்ததைக் கண்டாள். அதை நெருங்கிச்செல்லவே அது கல்லல்லவென்பதும் உண்மையில் அது ஓர் பெண்பிள்ளை என்பதும் அவளுக்கு விளங்கியது. நிர்பாக்கியவதியாயங்கு படுத்திருந்த நமது கதாநாயகியாகிய அரங்கநாயகி இராணியையதற்குமுன் ஒருபோதும் கண்டிராவிட்டபோதிலும் தன்னை நெருங்கிவந்த கெம்பீர தோற்றமுள்ள பெண்மணியாரென்பதை உடனே யறிந்துவிட்டாள். அரங்கநாயகி இராணியைக் கண்டதே எழுந்து தலை வணங்கி நின்றாள். இராணியவளுடைய அழகைக்கண்டு ஆச்சரியப்பட்டவளாய் பெண்ணே! நீயாரென்பது எனக்கு விளங்கவில்லை. நீ பயப்படாமல் என்னுடன் பேசலாமென்றாள். அரங்கநாயகி உடனே கரங்களைக் கூப்பியவளாய் இராணியின் முன்னே முழந்தாற்படியிட்டு நின்றாள்.

கிராணி : “இதனுடைய அர்த்தமென்ன? எழுந்திரு உனது வேண்டுகோளென்ன” என்றாள். அரங்கநாயகி நாத்தடுமாறிக்கொண்டு “இராணியே! என்னைக்காப்பாற்ற வேண்டும்” என்றாள்.”

கிராணி : “நான் எனது பிரசைகள் யாவரையும் காப்பாற்றுகிறேன். உன்னை யெது விஷயத்தில் நான் காப்பாற்ற வேண்டும்.”

அரங்கநாயகி யுண்மையைச் சொல்லிப் பிரபுவுக்குத் தீங்கு விளைவிக்க விரும்பாதவளாய் “ஐயோ! எனக்குத் தெரியாது” என்றாள்.

கிராணி : “இது வென்ன மடைத்தனம்! நோயாளி வைத்தியனிடத்தில் நோயைத் தெரிவிக்காவிட்டால் அதற்குப் பரிகரிப்பு எது” என்றாள்.

அரங் : “இராணியே! என்னைக் கமலநாதனின் தீங்குகளிலிருந்து காப்பாற்ற வேண்டும்” என்றாள்.

கிராணி : “கமலநாதனா? ஸர்தார் கமலநாதனா? அவன் இரங்கநாதன் பிரபுவின் ஆளாச்சுதே. உனக்கு மவனுக்கு மென்ன தொடர்பு.”

அரங் :- “நானவனுடைய மறியற்காரியாயிருந்தேன் அவன் என்னைக் கொலைசெய்ய நினைத்தான்.”

கிராணி : “தடையின்றி நானுன்னைக் காப்பாற்றுவே” னென்று சொல்லிவிட்டு அவளை உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டு “நீ புஷ்பகிரி ஜமீன்தார் பிரதாபசிங்கம் பிரபுவின் புத்திரியாகிய அரங்கநாயகியல்லவா” என்றான்.

அரங்கநாயகி ஆமென்று சொல்வதுபோல் ஒன்றும் பேசாது தலைகுனிந்து கொண்டு நின்றாள்.

கிராணி : “உனது சரித்திரமென்ன? நீயுனது தகப்பனை ஏமாற்றி விட்டாய். சந்திரசேகரனை வஞ்சித்துவிட்டாய். கமலநாதனைக் கலியாணம் செய்திருக்கிறாய்” என்றாள்.

அரங்கநாயகி அவசரப்பட்டெழுந்து இராணியே! இல்லை இல்லை. நமக்கு மேலாகக் கடவுளொருவர் இருக்கிறார். நீங்கள் நினைப்பது போல் நான்வாறு கெட்டவளல்ல. நானந்த அடிமையின் - அந்தக் கொடியவனின் அந்தக் கமலநாதனின் மனைவியல்ல. அவனுடைய மனைவியாயிருப்பதை விட நான் இறந்துபோவேன் என்றாள். இதைக்கேட்டதே தான் ஏமாற்றப் பட்டிருப்பதாய் இராணியறிந்து கொண்டாள்.

கிராணி : “நீ யாருடைய மனைவி, அல்லது யாருடைய வைப்பாட்டி என்பதைச் சீக்கிரஞ் சொல்லு.”

அரங்கநாயகி பயந்தவளாய் “இரங்கநாதன் பிரபுவுக்கு யாவும் தெரியும்” என்றாள்.

இராணி ஆச்சரியப்பட்டுக் கோபங்கொண்டு “இரங்கநாதன் பிரபுவா? இரங்கநாதன் பிரபுவா? இப்படிச்சொல்லும்படி உன்னை யாரோ ஏவி விட்டிருக்கிறார்கள். இத்தேசம் முழுவதிலும் அதியோக்கியனான அவரின் முன்னிலையில் உனது முறைப்பாட்டை விசாரிப்பேன். என்னோடு வா” என்றாள்.

அரங்கநாயகி பயத்தாற் சற்றுப் பின்னடைந்தாள். இராணியவருடைய கையைபிடித்து இழுத்துக்கொண்டு முற்றவெளிக்கூடாகச் சென்றாள்.

அந்த நேரத்திற் பிரபு சில கனவான்களோடும் சீமாட்டிகளோடும் வேட்டையாடுவதைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டு முற்றவெளியின் ஓர் மூலையில்

நின்றார். இராணி வழக்கம்போலல்லாமல் கோபக்குறியோடு தலையிர் அவிழ்ந்து தொங்க விரைவாய்விடத்தை நோக்கி வந்ததைக் கண்ட அனேகர் பயந்து விட்டார்கள். அவளோர் பெண்ணையுங்கையிற் பிடித்துக் கொண்டு வந்ததைக் கண்டவர்கள். பிரமித்து விட்டார்கள். இராணி தன்னை நெருங்கி வந்தவர்களை விலகி நிற்கும்படி சைகைசெய்து “இரங்கநாதன் பிரபு எங்கே? பிரபுவே இங்கே வாரும்” என்றாள். பாற்கடலில் அமிர்தம் உண்டாகியபோது அதிலே விஷங்கலந்தவாறு போலப் பிரபுவின் சந்தோஷம் பொங்கிக்கொண்டிருந்த அந்தத் தருணத்தில் இச்சம்பவம் உண்டுபடவே பிரபு திகைத்துப் போய்விட்டார் அவருடைய திப்பிரமை நீங்கு முன்னரே இராணியவரைப் பார்த்து “இந்தப் பெண்ணை உமக்குத் தெரியுமா?” என்று கேட்டாள். இதைக்கேட்ட பிரபு நடுநடுங்கித் தனது காலின் கீழிருந்த பூமி பிழந்து தன்னை விழுங்கிவிட்டால் நலமாயிருக்குமெனச் சிந்தித்துக் கொண்டு இராணி முன்னிலையில் முழந்தாட்படியிட்டு வணங்கி நின்றார்.

இராணி கோபங்கொண்டவளாய் “இரங்கநாதா! நீ யென்னை உனது இராணி - உன்மேற் பட்சங்காட்டிய எசமாட்டியையேமாற்றி விட்டாயல்லவா? நெறிகெட்ட பிரபுவே உமது முகத்திலே குற்றம் வெளிப்படையாய்த் தோற்றுகிறது உமது தகப்பனாருக்குக் கிடைத்த தண்டனை உமக்குக் கிடைக்காமற் போகாது” என்றாள்.

பிரபு பயத்தை யொருவாறு அடக்கிக்கொண்டு எழுந்து தனது பெருமை மேலீட்டினால் “ஆலோசனைச் சபையாரின் அனுமதியின்றி எனது தலை துண்டிக்கப்பட மாட்டாது. நான் ஓர் நன்றிகெட்ட இராணியின் தீப்பையெதிர் பார்க்கவில்லை. சபையாரின் தீப்பையே யெதிர்பார்க்கிறேன்” என்றார்.

கிராணி : அங்கு நின்ற யாவரையுஞ் சுற்றிப் பார்த்துக்கொண்டு பிரபுக்களே! இதென்ன? இவருக்கு நாம் நன்கொடையாய்க் கொடுத்த மாளிகையிலே இவரெம்மை ஏளனஞ்செய்துவிட்டார். கார்த்தியேகப் பிரபுவே! நீர் நமது தேசத்தின் பிரதான தளகர்த்தரல்லவா? இவரை இராஜ துரோகத்திற்காய்க் கைதுசெய்யு மென்றாள்.

கார்த் பிரபு : இராணியே! யாரைக் கைது செய்யவேண்டுமென்றார்.

கிராணி : “யாரை இராஜ துரோகியாகிய இரங்கநாதனையல்லாமல் வேறு யாரைக் கைதுசெய்யப் போகிறாய் இந்தச் சண்மேயிவனைக் காராக் கிரகசதுக்குக் கொண்டு போவாய்” என்றாள்.

காந்தி பிரபு : இராணியே! நாளைக்கு நீங்கள் அவரை விடுதலை செய்வீர்கள். அத்தோடு என்னையுங் குறை கூறுவீர்கள். தயவுசெய்து சற்றுப் பொறுமையாயிருங்களென்றார்.

கிராணி : “பொறுமையா! அந்தச் சொல்லுத்தானும் என் செவிகளிற் கேட்கக்கூடாது. இவன் என்ன குற்றஞ் செய்தானென்று நீ யறியமாட்டாய்” என்றாள். இவை யாவையுங் கேட்டுக்கொண்டு நின்ற அரங்கநாயகி தனது கஷ்டங்களை முற்றும் மறந்தவளாய்ப் பிரபுவை இராணியின் கோபத்துக்காளாக்காமல் விடுவிக்கவேண்ணி அவளுடைய பாதங்களில் விழுந்து நமஸ்காரஞ் செய்து “இராணியே! அவர் நிரபராதி அவரை ஒருவருங் குற்றஞ்சொல்ல முடியாது” என்றாள்.

கிராணி : அடி உனது இடைஞ்சல்கள் இவருடைய ஏவுதலினா லுண்டு பட்டனவென்று நீ யெனக்குச் சொல்லவில்லையா?

அரங்க : “நானப்படிச் சொன்னேனா? அப்படிச் சொல்லியிருந்தால் அது உண்மையல்ல, ஜீயோ! கடவுளே அவர் எனக்கு ஒரு தீங்கும் செய்யவுமில்லை.”

கிராணி : உன்னையப்படிச் சொல்லும்படி தூண்டியது யாரென நானறிவேன். என்றாள்.

அப்போ இரங்கநாதன் பிரபு இராணியிட முண்மையைச் சொல்லியரங்க நாயகியைத் தனது மனைவியாய் பகிரங்கத்தில் ஏற்றுக் கொள்ள எத்தனிக்கும்போது கமலநாதன் மிகவு மவசரமாயவ்விடம் ஓடிவந்தான்.

கிராணி : “நீ யிங்கு என் வருகிறாய்? கமலநாதனுடனே இராணிக்குச் சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ் செய்துவிட்டு” அரசியே! மன்னிக்க வேண்டும். மன்னிக்கவேண்டும். தங்கள் கோபத்தை யென்மீது ஆற்றிக் கொள்ளுங்கள்.

“நிரபராதியும், போக்கியரும், உகார சீலருமானதென தெசமானை விட்டு விடுங்கள்” என்றான். கமலநாதனைக் கண்ட அரங்கநாயகி பயந்து இராணிக்குப் பின் சென்று நின்று “என்னை எங்கேயாவது கொண்டு போய்

ஒரு பாதாளச் சிறையிலடைத்து விடுங்கள் இந்தத் துஷ்டனைக் காணவாவது அவன் பேசுவதைக் கேட்கவாவது விடாதீர்கள்” என்றான்.

இராணியவள் மேலிருக்கக்கொண்டவளாய் “பெண்ணே இவனுனக்கு என்ன குற்றஞ் செய்திருக்கிறா” னென்றாள்.

அரங் : “அம்மா! இவன் சமாதான மிருக்கவேண்டிய இடத்தில் சச்சரவை உண்டு பண்ணிவிட்டான். நான் இவனை யின்னும் பார்த்துக் கொண்டு நின்றாலெனக்குப் பைத்தியம் பிடித்துவிடும்.”

கிராணி : “உனக்கு ஏற்கனவே பயித்தியம் பிடித்திருக்கிறதென்று சொல்லிவிட்டு மறுபக்கந்திரும்பிக் கார்த்திகேயப் பிரபுவே! இவளை ஓர் அறையிறு கொண்டுபோய் பத்திரமாயிருக்கவிடும் நாம் திரும்பக்கூப்பிடும்போது இவள் வரக் கூடியதாயிருக்க வேண்டும்” என்றாள்.

கார்த்திகேயப் பிரபுவும் பெலவீனத்தினால் ஏறக்குறைய மூர்ச்சையடையக்கூடிய தன்மையிலிருந்த அரங்கநாயகியைக் கட்டளைப்படியிட்டுக்கொண்டு சென்றார். அப்போ இராணி தான் இரங்கநாதப் பிரபுவை வீணிலே குற்றவாளியெனச் சொல்லியதற்காய் மனம்நொந்து அன்போடு அவரைத் திரும்பிப் பார்த்தாள். பிரபு சற்றுங் கவனியாதவராய் மறுபக்கம் பார்த்துக்கொண்டு நின்றார். இதைக் கண்ட இராணி கோபங்கொண்டு மறுபக்கந் திரும்பியங்கு நின்ற கமலநாதனைப் பார்த்து “நீ யிம்மரத்தை விளங்கப்படுத்து” என்றாள்.

கமல : “இராணி! நீங்கள் எனது பெண்ணின் சுகவீனமென்ன என்று விசாரித்து விட்டீர்கள். டாக்டர் அம்பலவாணன் தந்த நிச்சயபத்திரத்தில் அதைப்பற்றி யெழுத வேண்டாமென்று நான் அவருக்குச் சொல்லியிருந்தேன். அதை எழுதுவது எனக்கு வெட்கமாயிருக்கிறது” என்றான்.

கிராணி : அப்படியானால் அவளுக்குப் பயித்தியம் பிடித்திருக்கிறது நிச்சயந்தான். அவள் இங்கிருக்கும் ஒரு குகையில் ஒளித்துக் கொண்டிருந்தாள். தான் ஒருமுறை பேசியதை மறுமுறை மறுதலித்து விடுகிறாள். அவள் இங்கே எப்படி வந்தாளென்பதையும் நீ யேன் அறையிலே அவளை இருக்கவிடவில்லை என்பதையுங்கூறு.

கமல : இராணியே! அவளிருந்த வீட்டின் பராமரிப்புக்காரனாகிய அண்ணாமலை இப்பொழுதேயிங்கு வந்திருக்கிறான். அவனங்கு வந்தது

அவள் கேயனூரிலிருந்து ஓடி விட்டதை யெனக்கு அறிவிக்கவே. வேண்டுமானால் அண்ணாமலையை விசாரித்துப் பாருங்கள். இவ்விதமான வருத்தமுண்டுபட்டால் அனேகர் இப்படிச் செய்வதுமுண்டு.

இராணி : நானவனிடம் விசாரிக்க வேண்டியதில்லை. ஸ்தூர் உமது மனைவி உம்மைப்பற்றி மிகவும் இழிவாய்ப் பேசுகிறாள். உம்மைக் கண்டால்தான் மூர்ச்சை யடைந்து விடக்கூடுமென்பதாய்ச் சொல்லுகிறாள்.

கமல : அவளுடைய வருத்த நேரத்திலவள் அப்படிச் சொல்வது வழக்கம். இப்படிப்பட்டவர்களுக்கு இவ்வருத்தம் வந்தால் தாங்கள் அதிகமாய் நேசிப்பவர்களை அவதூறாய்ப் பேசுவதுமுண்டு.

இராணி : நானும்படியே கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன் நானுமதை நம்புகிறேன்.

கமல : இராணியே! எனது மனைவியை அவளின் சினேகிதர் கையில் ஒப்படைத்துவிடுங்கள் என்றான். இதைக்கேட்ட பிரபு திடுக்கிட்டு விட்டுத் திரும்பவும் மௌனமாய் நின்றார்.

இராணி : கமலநாதனே? நீ மிகவுமவசரப்படுகிறாய் அவளுடைய சுகத்தைப் பற்றியும் நமது அரண்மனை வைத்தியராகிய டாக்டர் பஞ்சலிங்கம் என்ன சொல்வாரென்பதை யான் பார்க்கவேண்டும். நீ யவனைப் போய்ப்பார்க்க உனக்கு உத்தரவு தருகிறேன். உங்களுக்கிடையேதற் திருப்தியினங் களிருந்தால் நீங்களே யவைகளைச் சரிப்படுத்திக் கொள்ளலாமெனச் சொல்லிவிட்டு அங்கு ஓர் கற்சிலை போலசையாது நின்ற இரங்கநாதன் பிரபுவைப் பார்த்துப் பிரபுவே! நீரென்மேற் கோபித்துக்கொண்டீர். நானும் மேற்கோபிக்க வேண்டிய நியாயங்களிருந்தன நானே முதல் உம்மை மன்னிக்கிறெனென்று அன்போடு கூறினாள்.

பிரபு : நீங்கள் என் விஷயத்தில் ஒரு குற்றமுஞ் செய்யாத அளவில் யான் தங்களை மன்னிக்க வேண்டுவதில்லையென்றார். இராணி சிரித்துக் கொண்டு வேட்டையாடப் போவதற்கு யாவரையு மழைக்கும்படி பிரபுவிடஞ் சொன்னாள்.

சிறிது நேரத்தில் யாவரும் குதிரைமேலேறிக்கொண்டு மாளிகை வனத்தில் வேட்டையாடச் சென்றார்கள்.

21ம் அத்தியாயம்

கிரங்கநாதன் பிரபுவும் கமலநாதனும் அந்தரங்க
சம்பாஷணை

பிரபு மாறுவேடத்துடன் அரங்கநாயகியை யறையிற் கண்டு பேசல்.
அரங்கநாயகிக்குக் கேடு சூழ பிரபுவின் மனமேவப்பட்டல்.

வேட்டையாடி முடிந்ததே யாவரும் சாப்பிட்டுவிட்டுக் கூட்டங் கூட்டமாய்ச் சம்பாஷித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அப்போ பிரபுவும் கமலநாதனும் ஓர் தனியறைக்குச் சென்று தங்கள் சங்கதிகளைப் பற்றிப் பேசத் தொடங்கினார்கள். அண்ணாமலையிடமிருந்து அறிந்த பிரகாரம் அரங்கநாயகி கேயனூரிலிருந்து ஓடி வந்து விட்டதின் விளம்பரம் யாவையும் கமலநாதன் பிரபுவுக்குச் சொன்னான். ஆனால் தான் அவளுக்கு நஞ்சு கொடுக்க எத்தனித்ததையும் அதுவே யவளை அப்படிச் செய்ததென்பதற்கு நியாயமென்பதையும் அவனவருக்குச் சொல்லவில்லை.

தனது உரித்தைப்பற்றி வாதாடவே அவளவ்விடம் வந்த காரணமெனப் பிரபு விளங்கியிருந்தார். தனது கட்டளையை மீறத் தன்னையும் இம்சைப்படுத்தும்படி அவளப்படிச்செய்து பிரபுவுக்குக் கோபத்தை உண்டுபண்ணியது.

பிரபு : “நாட்டிலே யோர் மூலையில் மறைந்து கிடந்த இவளை நான் இத்தேசத்தில் அதிக பெருமைவாய்ந்தவளாக்கியிருக்கிறேன். அழகும் உண்மையுமுள்ள அவள் பொறுமையில்லாதவளாயிருப்பது எவ்வளவு நூதனம். அவள் என்னையுந் தன்னையுமழித்துவிடுவாள் போலிருக்கிறது.

கமல : காலத்துக்கேற்ற கோலமாய் நடந்துகொள்ளும்படி சொல்லி விடுவதே புத்தி.

பிரபு : ஆம். எனது முன்னிலையில் அவள் உனது மனைவியெனச் சொல்லப்பட்டபோது யாதும் பேசாது கேட்டுக் கொண்டிருந்தவள் தானே? இம்மாளிகையை விட்டுப்போய் விடும்வரைக்கு மவள் அப்படிச் சொல்லிக் கொள்ள வேண்டியது.

கமல : அதன் பிறகுஞ் சிலகாலம் அப்படிச்சொல்ல வேண்டியே வரும். ஜெயலட்சுமி இராணி சீவிக்கும் வரையும் இவள் பகிரங்கத்திற் பிரபு பத்தினியாய் வருவது அசாத்தியம்.

பீரடி : நீ சொல்லுவது சரிதான். இராணி சங்கதியையறிந்து விட்டால் என்னைத் தண்டியாதுவிடாள். இன்று காலை என்னை ஏசிவிட்டுத் திரும்ப அது தனது குற்றமென ஒப்புக்கொண்டது மிகவும் வியப்பாயிருக்கிறது.

கமல : காதலர்கள் தாங்கள் ஒருவர்க்கொருவர் செய்த குற்றங்களை ஒப்புக்கொள்வது நூதனமல்ல. அரங்கநாயகியின் விவாகம் மறைக்கப் பட்டிருக்கும் வரைக்கும் உங்களுக்கும் இராணிக்குமுள்ள சம்பந்தம் அற்றுப் போகாது.

பிரபு பெருமூச்செறிந்துவிட்டு நீ போவது உண்மையே யானானுக்கு யாவையுஞ் சொல்வேன். நான் இன்று ஓர் பயித்தியக்காரன்போல் பேசிய சங்கதிகளிலிருந்து இராணி என்மேற் கோபித்துக்கொள்வாளென நினைக்கிறேன்.

கமல : அதற்கு ஏதாவது செய்யாமற் கம்மாவிருப்பதா?

பிரபு : செய்வதற்கொன்றுமில்லை. நானோர் மலையிலேறு பவனுக்குச் சமானமாயிருக்கிறேன். நான் போயடையவேண்டிய சிகரம் எனக்கு மேலே தோற்றுகிறது தவறினாற் கீழேயிருக்கும் பள்ளத்தாக்கில் விழுந்து மரிக்க வேண்டி வரும்.

கமல - “எண்ணித்துணிக கருமம் துணிந்தபின்

எண்ணுவமென்பதிழுக்கு” என்னும் நீதிவாக்கியம் நீங்களறியாத தல்ல. தங்கள் விவாகத்தை இராணி யறியாதிருக்கும்படி செய்வதே உசிதம். என்னுடைய ஏவுதலினால் நீங்கள் தன்னை உங்கள் மனைவியாய்ப் பகிரங்கத்தில் ஏற்றுக்கொள்ளாமலிருக்கிறீர்களென நினைத்து அரங்கநாயகி என்மேற் கோபங்கொண்டிருக்கிறாள். எப்படி யிருந்தபோதிலும் நான் இப்போ அவளிடஞ் சென்று அவள் என்ன செய்ய வேண்டுமென்பதைப் பற்றிக் கூறிவிடுகிறேன்.

பிரபு : இல்லை. நானே அவளை நேரிற்கண்டு பேசவேண்டும். உனக்கு அவளிடம் போவதற்கு உத்தரவு உண்டல்லவா. அதோ இருக்கும் பழைய அங்கியை எடுத்துக் கொண்டு வா. நான் உனது வேலைக்காரன்போல் மாறுவேடமணிந்து உன்னுடன் வருவேன்.

இதைக்கேட்கவே கமலநாதன் பயந்து பிரபுவே! என்று பேசத் தொடங்கும்போது அவர் அவனைத் தடுத்துப் பேச வேண்டாம். நான் சொன்னபடி செய் என்றார். கமலநாதனின் செய்வான் பாவம் பிரபுவின் கட்டளைக்கமைய வேண்டியிருந்தது. அவர் உடனே ஒரு வேலைக்காரன் போல் உடுத்திக்கொண்டு கமலநாதனைப் பின்பற்றிச் சென்று அரங்கநாயகி இருந்த அறைக்குட் சென்று கதவை சாத்திவிட்டார். அரங்கநாயகி அங்கே தனது தலைமயிர் அவிழ்ந்து தொங்க உடைகள் ஒழுங்கீனமாயிருக்க ஒரு மஞ்சத்திற் சாய்ந்து கொண்டு ஆழ்ந்த யோசனையிலிருந்தாள். கதவு திறக்கப்பட்ட சத்தங்கேட்டதே திடீரெனத் திரும்பிப் பார்த்துக் கமலநாதனைக் கண்டு “துஷ்டா! வேறேதும் சூழ்ச்சி செய்ய இவ்விடம் வந்திருக்கிறாயா?” என்றார். உடனே பிரபு தனது மாறுவேடத்தைக் களைந்துவிட்டு முன்னேறிச் சென்று அவளைப் பார்த்து ஒருவித அதிகாரத் தொனியுடன் “பெண்ணே! நீ பேசவேண்டியது என்னுடனல்லாமல் ஸ்தார் கமலநாதனுடனல்ல! என்றார். அரங்கநாயகி உடனே ஆசனத்தை விட்டெழுந்த “நாயகரே! கடைசியாய் வந்துவிட்டீர்கள் என்று சொல்லிவிட்டுக் கமலநாதனருகிலே நின்றதையுங் கவனியாது பிரபுவைக் கட்டி முத்தமிட்டுக்கொண்டு விம்மி விம்மியழுதாள்.

அவள் தனது கட்டளையை மீறிவிட்டதாய்ப் பிரபுவுக்கு அவள்மேல் கோபமிருந்தபோதிலும் எந்தவிதமான கல்நெஞ்சும் இளக்கூடிய அப்படிப்பட்ட தருணத்தில் அவருடைய மனம் இரங்கிவிட்டது. நூதனமல்ல. பிரபுவும் அவளைப் பலமுறை முத்தமிட்டார்.

அரங்கநாயகி அவரை உற்றுப் பார்த்து “நீங்கள் சுகவீனமாயி ருக்கிறீர்களா?” என்று கேட்டாள்.

பிரபு : “உடம்பளவில் இல்லை”

அரங்க : நீங்களென்னைக் கேயனுாறிற் கடைசியாய்ச் சந்தித்தபின் நான் சுகவீனமாகவும், துக்கத்திலும் அபாயத்திலுமிருந்தேன் உங்களை இப்போ கண்டதே யாவும் சந்தோஷமாய் விட்டன.

பீரடி : அடி நீயென்னை அடியோடழித்து விட்டாய். இதைக்கேட்டு அரங்கநாயகி முகம் வெளுத்தவளாய் “நானா? என்னிலுமதிகமாய் நேசிக்க முங்களளை நானெப்படி அழிக்கக்கூடும்” என்றாள்.

பீரடி : நீ யிங்கே வந்தது எனது கட்டளைக்கு மாறாயல்லவா? உன்னுடைய வருகை நம்மிருவரையும் ஆபத்துக்குள்ளாக்கியதல்லவா?

அரங்க : ஆபத்துக்குள்ளாக்கியதா? அப்படியானால் நானிந்த நிமிஷமே இவ்விடத்தைவிட்டுப் போய்விடுவேன். நானங்கே கேயனூரைவிட்டு வெளிக்கிட வேண்டிய நியாயத்தை நீங்களறிந்தால் நானதைப்பற்றியிப்போ பேசமாட்டேன்.

பீரடி : நீயங்கே போகவேண்டாம். வேறொரு மாளிகைக்குப் போய் சிறிது நாளைக்கு நீ கமலநாதனின் மனைவியென்றே சொல்லிக்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது.

அரங்க - பீரடிவே! நீங்கள் உங்கள் மனைவிக்கா இப்படிக்கட்டளையிடுகிறீர்கள். யாராவது தனது மனைவியை வேறொருவனின் மனைவியெனச் சொல்லும்படி அவளுக்குச் சொல்லுவானா? அதுவும் இக்கமலனாதனின் மனைவியென.

பீரடி : பெண்ணே? நான் பரியாசம் பண்ணவில்லை. கமலநாதன் எனது உண்மையுள்ள ஊழியன் - அவனெனது அந்தரங்கம் யாவையு மறிந்தவன், நானவனுடைய சேவகத்தை இழப்பதிலும் பார்க்க எனது வலது கரத்தை இழக்கப் பிரியப்படுவேன். நீ யவனைப் பற்றிக் குறைவாய்ப் பேசுவது தவறு.

அரங்க : அப்படியானால் நானவனைப் பற்றிக் குறைவாய்ப் பேச மாட்டேன் நீங்களவன்மேல் அதிகம் நம்பிக்கை வைக்கவேண்டாம். நானவனோடு போகவுமாட்டேன். அவனுடைய மனைவியெனச் சொல்லவு மாட்டேன்.

பீரடி : காலத்துக்கேற்றபடி நடந்து கொள்ளவேண்டும். அப்படிச் சிறிதுகாலம் சொல்லிக்கொள்வது நம்மிருவருக்கும் நன்மையாயிருக்கும். உன்னுடைய மடைத்தனமே இவையாவற்றிற்கும் காரணம் சிறிதுகாலம்

பொறுத்திரு என நான் சொல்லியிருந்ததை நீ கவனிக்கவுமில்லை. இதற்கு வேறுபரிகரிப்பில்லை. நீ செய்த குற்றத்தின் தண்டனையை நீயே யனுபவிக்க வேண்டும். எனது கட்டளைப்படி செய்.

அரங் : பிரபுவே நான் தங்கள் கட்டளைகளை அசட்டை செய்வது சரியல்ல. ஆனால் இது விஷயத்தில் நான் தங்களுக்குக் கீழ்படியமாட்டேன் நீங்கள் தங்கள் கௌரவத்தைக் குறைக்கத்தக்க எதைச் செய்தபோதிலும் நான் எனது மரியாதையைப் பழுதுபடுத்தத்தக்க எதையும் செய்யமாட்டேன். நான் தங்கள் ஊழியனின் மனைவியென யாவருங் கொள்ளபின் நீங்கள் என்னைத் தங்களுடைய மனைவியென ஏற்றுக்கொள்வதெங்ஙனம்.

கமல - பிரபுவே! அம்மாள் என்மேல் நியாயமன்னியில் அதிகங் கோபமாயிருக்கிறார்கள். சந்திரசேகரன் இவர்களுடன் அறிமுகமானவன் தானே! அவனுடன் சென்று சிறிதுகாலம் புஷ்பகிரியிற் தங்கியிருந்தாலென்ன?

பிரபு சந்தேகமும் அருவருப்புங் கொண்டவராய் அரங்கநாயகியைப் பார்த்துக்கொண்டு மௌனமாய் நின்றார்.

அரங் : ஐயோ! கடவுளே நானெனது தந்தையை விட்டுப் பிரிந்தது. எவ்வளவு மடைத்தனம். நான் அவ்விடத்தை விட்டுப்பிரிந்ததே மனச் சமாதானமும் கௌரவமும் என்னைவிட்டுப் போயின அடி அரங்கநாயகி! உனது அருமருந்தன்ன தந்தையை அவரது முதுமைப் பருவத்திலும் கல்விக் கடலாகிய சந்திரசேகரனை அவனுடைய யௌவன பருவத்திலும் விட்டுப் பிரிந்து கமலநாதனின் நயவஞ்சக வார்த்தையில் ஈடுபட்டு ஓர் பிரபு பத்தினி யாயிருக்க எண்ணிவந்த உனது பேதமை இருந்தவாறென்னை நீ மேனாட்டு நாகரிகத்தை அனுசரித்து அன்னியனாகிய கமலநாதனுடன் கலந்து சம்பாஷித் ததல்லவா இவையாவற்றிற்கும் காரணம். நீ செய்தது குற்றமென அறிந்திருந்தும் உன்மேற் கொண்ட காதற்பெருக்கினால் உன்னைத் தண்டியாதுவிட்ட சந்திரசேகரனின் உதாரண குணம் என்ன சிறப்பு வாய்ந்தது.

கமல : சந்திரசேகரனின் யோக்கியதைக்கு அம்மாள் உத்தரவாதமா யிருப்பார்கள்.

பிரபு : அடே! வாயைமுடு. அவனுடைய நாமத்தை இன்னுமொரு முறை உச்சரித்தாயானால் அந்த நிமிஷமே யுன்னை இருகூறாய் வெட்டி விடுவேன்.

அராங் : “யோக்கியதையளவில் சந்திரசேகரன் உங்களிருவரிலும் மேலானவன். பிரபு! கோபங்கொள்ள வேண்டாம் நானுங்களுக்காகச் சந்திர சேகரனுக்குக் குற்றஞ் செய்தேன். அவனைப்பற்றி யாராவது குறையாய்ப் பேசுவதை நான் ஒருபோதும் கேட்டிருக்கமாட்டேன்.” என்றான். பிரபுங் கமலநாதனும் தரையைப் பார்த்தவர்களாய் யாதும் பேசாது நின்றார்கள்.

அப்போ அரங்கநாயகி மனத்துணிவோடு பிரபுவையனுக்கிப் “பிரபுவே! நீங்கள் உங்கள் தீர்ப்பைச் சொல்லி விட்டீர்கள். கமலநாதனும் தனது யோசனையைக் கூறிவிட்டான். அதை நான் தள்ளிவிடவில்லை. ஆயினும் அது தங்களுக்கு கஷ்டமில்லை. நானோர் பெண்ணாயிருந்த போதிலும் இவ்விஷயத்தில் எனது எண்ணத்தைச் சொல்ல இடந்தரவேண்டும்” என்றான். பிரபுவும் சம்மதித்தவராய்த் தலையசைத்தார். அரங்கநாயகி தனது எண்ணத்தைப் பின்வருமாறு வெளியிட்டாள்.

“இத்துன்பங்கள் யாவற்றிற்கும் ஒரே ஒரு மூலகாரணந் தாணிடுக்கிறது. நீங்கள் உண்மையைக் கடைப்பிடித்து என்னை இராணியின் முன்னிலையிலிட்டுக் கொண்டுபோய் நீங்கள் எனது அழகில் மயங்கி என்னை விவாகம் முடித்து விட்டதாய்க் கூறிவிடுங்கள் அப்படியானால் நீங்கள் எனக்கும் உங்களுக்கும் நியாயஞ் செய்தவர்களாவீர்கள். அதன்பின் எந்த நியாயத்தின் பேரிலாவது நான் தங்களை விட்டுப் பிரிந்திருக்க வேண்டிவந்தால் நானதைப் பொறுமையுடன் சகித்துக்கொண்டு எனது தந்தையிடம் போய்விடுவேன்.”

அவள் பேசிய ஒவ்வொரு வார்த்தையிலிருக்கும் பிரபு தனது குற்றத்தை யுணர்ந்து கொண்டார்.

பிரபு : அரங்கநாயகி! நானுன்னை மனைவியாய்க் கொள்ளக்கூடிய தகுதி உடையவனல்ல. இருதயத்தளவில் நீயென்னிலும் மேலானவள். எனது சத்துராதிகளின் முன்னிலையில் நானெனது குற்றத்தை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும்.

இராணி : தான் சொல்லியபடி என்னைச் சிரஞ்சேதஞ் செய்து விடுவன்.

அராங் : தங்களைச் சிரச் சேதஞ் செய்வதா? ஒருவன் தான் விரும்பிய பெண்ணை விவாகஞ் செய்வது குற்றமா? இராணியப்படிச் செய்வாளென நீங்கள் நினைப்பதற்கு நியாயமொன்றுமில்லை. இந்தப் பிழையான எண்ணமே

தங்களைப் பிழையான வழியில் இவ்வளவு காலமும் நடத்தியது.

பிரபு : அவன் என்ன செய்வானென்பதை நீயறியமாட்டாய் ஆயினும் எனது தந்தையைப் போல் நானவளுடைய கொலையாளியின் வாளுக்குக் குனிந்து நிற்கமாட்டேன். எனக்கு ஏராளமான சினேகிதரும் செல்வாக்குமுண்டு எனது வல்லமை எம்மட்டென்பதை நீ பார்ப்பாய் நான் இப்போ எனது சினேகிதரிற் சிலரைக் கண்டு பேசவேண்டும். இப்போ இருக்கும் விதத்தைப் பார்த்தால் நான் இப்போ எனது மாளிகையிலே கைதியாக்கப்படுவேன். போலிருக்கிறது.

அரங் : “பிரபுவே! சத்தியமே நித்தியம், உண்மையே மேலானது. சமாதானமான இந்தத் தேசத்திலே பிரிவினையை உண்டாக்கி விடாதீர்கள். சத்தியத்திற்கு மாறாய் நடப்பவர்கள் வெற்றி பெறுவது கூடாத காரியம்.”

பிரபு :- “சத்திய வானிலும் பார்க்க சாமர்த்தியவானே பெலவான் நானென்ன செய்ய வேண்டுமென்பதைப் பற்றி நீ யெனக்குச் சொல்ல வேண்டாம். ஸ்தார் வாரும் போவோம்.” என்று சொல்லிவிட்டு அரங்க நாயகியிடம் விடைபெற்றுத் தனது மாறுவேடத்தை யணிந்துகொண்டு அவளிருந்த அறையை விட்டுச் சென்றார். கமலநாத னவரைப் பின் தொடர்ந்தான். போகும்போது பிரபு “அவளிப்படிச் செய்து விட்டாள். அவள் அல்லது நான் மடிய வேண்டியதே இருவரில் ஒருவர் மடிய வேண்டும். என்று தனக்குள்ளே சொல்லிக்கொண்டு போகும்போது ஒரு சிறு பையன் அவர்களைச் சந்தித்துப் பிரபுவினிடம் ஒரு பார்சலைக் கொடுத்து வேலைக்காரனே இதை யந்தப் பெண்ணிடமாவது சந்திரசேகரனிடமாவது கொடுத்துவிடு என்றான். வேலைக்காரனைப் போற் சென்ற பிரபுவும் அப்படியே கொடுத்து விடுகிறேன். என்று சொல்லி விட்டுச் சென்றார். பையனும் அவ்விடத்தை விட்டுப்போய் விட்டான் பிரபுவுங் கமலநாதனும் அவருடைய அறையை நோக்கிச் சென்றார்கள்.

அறைக்குட்சென்ற பிரபு ஒரு ஆசனத்திலுட்கார்ந்து கொண்டு கமலநாதனைப் பார்த்து எனது தமையன், தம்பி, மாமன் மைத்துனர்களிலனேகர் பல இடங்களிலும் மிகச் செல்வர்களாயும், தனவந்தராயும், இராணுவ உத்தியோகஸ்தர்களாயுமிருக்கிறார்கள். எனது தந்தையும் பாட்டனும் என்னைப் போல் யோசனை உள்ளவர்களாயிருந்தால் அவர்கள்

கொலையாளரின் வாளுக்கு இரையாயிருக்க மாட்டார்கள். நீ யேன் துக்கப்படுகிறாய் நன்றாய் வேருன்றி யிருக்கும் மரம் காற்றினால் இலேசாய் விழுத்தப்பட மாட்டாது. “என்று சொல்லிவிட்டு அங்கிருந்த சிலகாகிதங்களில் ஏதோ மிகவும் அவசரமாய் எழுதிக் கொண்டிருந்தார் கமலநாதன் பிரபுவின் பேச்சுக்குப் பதிலாய் “ஐயோ என்று சொல்லிக் கொண்டு பெருமூச்சு விட்டான்.

பிரபு : ஏன் ஐயோ என்று சொல்லுகிறாய். நீ பயப்படுகிறாய் போற்றோற்றுகிறது முற்றிலும் நியாயமான ஓர் சண்டைக்கு நாம் ஆயத்தப்படும்போது நீ பயப்பட வேண்டிய நியாயமென்ன? உனக்கு இதிற் சேர்ந்து கொள்ள விருப்பமில்லாவிட்டால் நீ யிம்மாளிகையை விட்டுப் போய்விடலாம். அல்லது எனது சத்துராதிகளுடன் போய்ச் சேர்ந்து கொள்ளலாம்.

கமல : பிரபுவே! அப்படி நினைக்க வேண்டாம் மரணபரியந்தம் நானுங்களை விட்டுப் பிரியமாட்டேன். இவ்விஷயத்தில் எனது அபிப்பிராயத்தைக் கேளுங்கள். உங்களுக்குச் செல்வாக்கும் பெலமும் உண்டு என்பதை நான் மறுக்கவில்லை. அவைகளை உங்களில் அமையப் பண்ணியவள் இராணியே. இராணியுடைய கிருபையிருக்கும் வரைக்கும் பேரளவில் மாத்திரம் தவிர மற்ற எல்லா விஷயங்களிலும் நீங்களே அரசன். அவள் உங்களை வெறுக்க நேரிட்டால் அந்த நிமிஷமே உங்கள் செல்வாக்கும் பெலமும் சூரியனைக் கண்ட பனிபோல் நீங்கிவிடும். இராணிக் கெதிராக நீங்கள் கலகம் பண்ண எத்தனித்தால் உங்களுக்கு அனேகர் துணைக்கு வருவார்களென நான் எதிர்பார்க்கவில்லை. இந்த மாளிகையிலேயே நீங்கள் கைது செய்யப்படவுங் கூடும். மற்றும் அனேக அரசாங்கங் களைப் போல் நமது இராணியின் அரசாங்கமானது இலேசாய் அசைக்கப் படக்கூடியதல்ல. அப்படி அசைக்க எத்தனித்த சில பிரபுக்களின் கதி என்னவாயிற் றென்பதும் உங்களுக்குத் தெரியுந்தானே.

பிரபு : இருக்கட்டும். நீர் படைகளைத் தயாரியும்.

கமல : நீங்கள் செய்யப்போவது இராசத்துரோகமாகும். ஆயினும் உங்கள் கட்டளையை நிறைவேற்றுவேன், எனினும் நான் இவ்வளவு நாளும் பேசாது மறைத்து வைத்திருந்த சில விஷயங்களை இப்போ பேசவேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டு விட்டபடியால் சொல்லிவிட்டுச் செல்ல உத்தரவு கேட்கிறேன்.

பிரபு : அப்படியே சீக்கிரம் ஆகட்டும்.

கமல : உங்களின் கஷ்டங்கள் யாவற்றிற்கும் நீங்கள் அரங்கநாயகியை விவாகம் செய்துகொண்டதே காரணமாகும். இவ்வளவு கஷ்டங்களின் மத்தியிலும் அவளை மனைவியாய் ஏற்க அவள் அவ்வளவு தேடக்கிடையாத் திரவியமோ என யோசிக்கவேண்டும். நீங்கள் என்னை வாளால் வீசி விடுவதானாலும் நான் இத்தருணத்தில் உண்மையைப் பேசாமல் விடக்கூடாது. நீங்கள் இவளை மரகத மாளிகையில் வைத்த நாட் தொடக்கம் சந்திரசேகரன் இவளைப் பின்தொடர்கிறான். அங்கே இருவரும் கண்டு சம்பாஷித்திருக்கிறார்கள். அவள் இங்கே வந்ததும் சந்திரசேகரனின் ஏவுதலினாலேயே இருவருமாய்த் தங்களை அழித்துவிடக் கங்கணம் கட்டிக் கொண்டார்கள். இவளை இங்கே இரகசியமாய்க் கொண்டு வந்ததும் சந்திரசேகரனின் ஆள் ஒருவனே. அவன் இங்கே வந்ததும் சந்திரசேகரனின் அறையிற்தான் அதிக நேரம் கழித்தாள். அவள் அவனுடைய அறையை விட்டுப் போகும்போது தற்செயலாய் தவறவிட்ட கைக்குட்டை மாசிலாமணியால் கண்டெடுக்கப்பட்டது. இதோ இருக்கிறது, இது தங்களால் கொடுக்கப்பட்டதா அல்லவா என்பதைப் பாருங்கள் என்று சொல்லிப் பிரபுவிடம் ஓர் கைக்குட்டையைக் கொடுத்தான்.

பிரபு அதை எடுத்துப் பார்த்துப் பிரமித்து விட்டார் ஏனெனில் அதிலே அவர் பெயர் காணப்பட்டது.

பிரபு : நிரம்பிய அழகும், இனியசொல்லும், வாலிபமும், அந்தஸ்தும் வாய்ந்த இவள் இப்படிப்பட்டவளாய் இருப்பாளென நான் எண்ணியிருக்க வில்லை. நீ ஏன் இதை ஏற்கனவே சொல்லவில்லை.

கமல : தக்க சாட்சியம் இல்லாதபடியால் சொல்லவில்லை. இன்று காலதான் பூரண சாட்சியம் கிடைத்தது.

பிரபு : அவள் ஒருவேளை நிரபராதியாய் இருக்கமுடியாதா? அப்படித்தான் என அத்தாட்சிப்படுத்துவாயானால் நான் உனக்குச் செய்யும் சன்மானத்திற்கு இவ்வளவு நாளும் செய்த யாவும் ஒன்று சேர்ந்தாலும் ஈடாகமாட்டாது.

தனது நயவஞ்சகச் சொல்லில் பிரபு முற்றிலும் ஆழ்ந்துவிட்டதைக் கண்ட கமலநாதன் அவரை மிகவும் துக்கமான பார்வையாய்ப் பார்த்து “பிரபுவே! நான் என்னால் இயன்ற மட்டும் பார்த்தேன் அவளை நிரபராதியாய்க் கொள்ளமுடியாது. தங்கள் கட்டளையை மீறி இங்கே வந்ததெதற்கென யோசியுங்கள்.” என்றான்.

பிரபு சற்றுச் சிந்தித்துவிட்டு “ஆம், ஆம், உணர்ந்து கொண்டேன். அவளில்விடம் வந்தது இராணி முன்னிலையில் தனது உரித்தை ஸ்தாபிப்பதற்கே, இராணி அதை ஒத்துக்கொண்டால் பிரபு பத்தினியாகிவிடலாம் அல்லது அவளென்மேற் கோபங்கொண்டு என்னைச் சிரச்சேதம் செய்து விட்டால் என் சொத்துக்களுக்கு உரிமை பெற்றுக்கொண்டு சந்திரசேகரனோடு சுகமாய் வாழலாம் என்று எண்ணினாளாக்கும். இவளோர் துரோகி, விபசாரி, இவள் சாகவேண்டியதே மனச்சாட்சியும் தேவநீதியுமாகும். இதை அந்தப் பையன் என்னிடம் தந்த பெட்டியில் என்ன இருக்கிறது அதை உடை பார்க்கலாம்” என்றார்.

கமலநாதன் பெட்டியைத் திறந்ததே அதனுள் அரங்கநாயகியின் விலையேறப்பெற்ற நகைகள் இருக்கக்கண்டு அவைகளைக் கீழே எறிந்து காலால் மிதித்துவிட்டு தனது அறைக்குச் சென்றார்.

பிரபு அறைக்குட்சென்ற சிறிது நேரத்தில் கமலநாதனையும் உள்ளே வரும்படி கூப்பிட்டு இருவரும் ஒருமணி நேரம் வரையில் ஏதோ இரகசியமாய் யோசனை செய்துவிட்டு, பின்னர் பிரபு அழகிய உடைகளை உடுத்துக் கொண்டு இராணியின் சமூகம் சென்றார்.

22ம் அத்தியாயம்

பிரபுவும் சந்திரசேகரனும் சந்தித்தல்.

இராணியும் மற்றுமுள்ளோரும் கேளிக்கையாய்க்காலம் கழித்துக் கொண்டிருந்த சிறிது நேரந்தே பொழுது அஸ்தமனமானதும் பலவிதமான பாணவேடிக்கைகளும் நாடகங்களும் நடக்கலாயின. இவைகள் இப்படி நடந்துகொண்டிருக்கும்போது யாரோ பிரபுவைத் தேடுவதாய்ப் பிரபுவுக்கு ஓர் செய்தி கிடைத்தது. பிரபு உடனே வெளியே வந்து பார்க்கும்பொழுது முகமுடி யணிந்த ஒருவன் தன்னைக் காத்திருப்பதைக் கண்டார்.

பிரபு : நீ யார், உனக்கென்ன வேண்டும்?

முகமுடியணிந்தவன் : என்பெயர் சந்திரசேகரன், நான் தங்களிடம் நியாயம் வேண்டுகிறேன். சந்திரசேகரன் என்னும் பெயரைக் கேட்டதே பிரபுவுக்குக் கோபமும் ஆச்சரியமும் உடனே உதித்தன. எனினும் அவர் அவைகளை அடக்கிக் கொண்டு “நியாயமா, என்ன நியாயம் வேண்டும், எதுவாயிருந்தாலும் இப்போ பேசத்தருணமல்ல, இராணி சயனம் செய்யச் சென்றபின் நந்தவனத்தில் சந்திப்பாய்” எனச்சொல்லி விட்டுச் சென்றார்.

இதற்கு முன்பதாகவே இராணி, தான் கமலநாதனின் மனைவியென எண்ணியிருந்த அரங்கநாயகியின் சுகத்தையிட்டு அரண்மனை வைத்தியரிடம் விசாரித்து அவளுக்குப் பைத்தியம் எனக்கண்டு கொண்டாள், அப்போ அவள் கமலநாதனை அழைத்து அவளை அவ்விடத்தை விட்டு அப்புறப் படுத்திப் பவுத்திரமாக வேறோருவரிடம் கொண்டு போய் வைத்து வைத்தியம் செய்விக்கும் படியும் அவ்விடம் அந்தக் கேளிக்கையின் மத்தியில் இன்னும் விட்டுவைப்பது மோசத்துக்கிடமாகும் என்றும் சொல்ல, அவனும் அதற்குச் சம்மதித்தவனாய்ப் பிரபுவோடு கலந்து ஆலோசித்தான். ஆலோசிக்கும்போது அரங்கநாயகி இறக்காவிட்டால் பிரபுவின் சீவியம் நாசமாய்ப்போம் என்பதை அவர் முற்றாய் நம்பும்படி எடுத்துக்காட்டி அரங்கநாயகியைக் கொலை செய்யப் பிரபுவின் சம்மதத்தையும் மிகவில்லங்கத்தின் பேரில் பெறாமல் பெற்றுக்கொண்டான். விருந்துகள் வேடிக்கைகள் யாவும் முடிந்ததே இராணியும் மற்றுமெல்லோரும் தங்கள் தங்கள் படுக்கையறைக்குச் சென்றார்கள்.

ஆனால் இரங்கநாதன் பிரபுவோடு படுத்துக்கொள்ளப் போகவில்லை. அவர் தன் உடைகளை மாற்றிக்கொண்டு வாளைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு நந்தவனத்தை நோக்கிச் சென்றார். அங்கே சந்திரசேகரன் தன்னைக்காத்துக் கொண்டு நிற்கக் கண்டார், கண்டதும் “நான் இதோ வந்திருக்கிறேன், என்னோடு யாது பேச விரும்புகிறாய்” என்றார்.

சந்திர : பிரபுவே நான் தங்கள் சத்துராதியல்ல, தாங்கள் சத்துராதியெனப் பிழையாய் எண்ணியிருக்கும் சம்புநாதன் பிரபுவின் ஏவலானுமல்ல, நான் அரங்கநாயகியைப் பற்றிப் பேசுவந்தேன், அவள் என் காதலியுமல்ல, நான் விரும்புவது நீதியே, என்னைத் தங்களிடம் முறையிடும்படி சொன்னது அவளின் தந்தையே, அவளைப்பற்றி உங்களுக்கு யாவுத் தெரியுந்தானே. அவளோர் கசடனுடைய அந்தரங்க மனைவியாய் இருக்கிறாள், அவளை இவன் இம்சிக்கிறான், அந்தக்கசடனோ தங்கள் சேவகத்திலிருக்கிறான், நானிப்போ கேட்பது அவளை இம்சையினின்று நீக்கவேண்டுமென்பதும் அவளுடைய விவாகத்தை இராணி முன்னிலையில் பிரஸ்தாபப்படுத்த வேண்டும் என்பதே.

இவன் அரங்கநாயகியின் இரகசிய காதலன் எனப் பிரபு பிழையாய் எண்ணியிருந்தபடியால் அவன் பேசிய ஒவ்வொரு வார்த்தையும் அவருக்குப் புண்ணில் கோலிட்ட மாதிரியிருந்தது. ஆகவே அவனை நோக்கி “நீ யாரோடு பேசுகிறாய் என்பதை யோசிக்கவில்லை, ‘இதோ உனது வாளை எடுத்துக்கொள்’ என்று கோபத்தோடு சொல்லிக்கொண்டு தனது வாளையும் உருவிக் கொண்டார், உடனே இருவருக்கும் வாய்முத்தம் தொடங்கிக் கொண்டது. இந்தச் சத்தம் படுத்துக்கிடந்த சிலரை எழுப்பி விட்டதையறிந்த பிரபு சண்டையை நிறுத்திவிட்டு ‘இப்போ ஆட்கள் எழும்பிக் கொண்டார்கள், நாளைக்கு நான் அழைக்கும்போது வா’ எனச் சொல்லிக்கொண்டு தனது அறைக்குச் சென்றார். அறைக்குட் சென்றதும் பல விஷயங்களைப் பற்றியும் பல்வாறாய் யோசிக்கலானார். கமலநாதனைத் தேடினார், காணவில்லை, அரங்கநாயகியையும் காணவில்லை, உடனே அவருக்கு அடங்கொணாத துயரமும் கோபமும் பிறந்துவிட்டது. நான் அவளைக் காலையில் கொண்டு போகலாம் எனச்சொல்லிருந்தும் இந்த இரவிலேயே கொண்டுபோய் விட்டான், இவன் அவளைக் கொல்லவே தீமானித்துக் கொண்டான், நான் அதற்கிடங்கொடேன். எனச்சொல்லிக்கொண்டு அரங்கநாயகிக்கு எவ்விதகெடுதலும் உண்டாகாத வாறு மரகத மாளிகையில் விட்டு வரும்படி கமலநாதனுக்கு ஒரு கடிதமெழுதி அதை மாசிலாமணியிடம் கொடுத்து “இதோ இக்கடிதத்தைக் கமலநாதனிடம் கொண்டுபோய்க்கொடு, அவன் மரகத மாளிகைக்குப் போகிறான். எவ்வளவு கெதியாய் இக்கடிதத்தைக் கொடுக்கிறாயோ அவ்வளவு அதிகம் நயமடைவாய் என்று சொல்லி அவனை அனுப்பிவிட்டுப் போய்ப்படுத்துக் கொண்டார்.

மாசிலாமணி கடிதத்தைப் பிரித்து வாசித்துவிட்டு “ஆகா பிரபுவின் இரகசியத்தை அறிந்துகொண்டேன், எனச் சிந்தித்துக்கொண்டு தனது குதிரை மீதேறி மரகத மாளிகையை நோக்கி விரைந்து சென்றான்.

23ம் அத்தியாயம்

முடிவு

அடுத்தநாள் பொழுதுவிடிந்ததும் இராணியும் மற்றுமுள்ளோரும் எழுந்து தங்கள் காலைக்கடன்களை முடித்துக் கொண்டதே மாளிகையில் பழையபடியே கேளிக்கைதொடங்கிக் கொண்டது. இந்தக் கொண்டாட்டங் களின் மத்தியில் பிரபு இரகசியமாய்ச் சந்திரசேகரனை அழைத்துக்கொண்டு, நந்தவனத்தின் ஓர்புறம் சென்று கடந்தநாள் வாட்போரைத் தொடங்கலானார், தொடங்கி இருவரும் வெற்றி தோல்வி இல்லாமல் அதிக நேரம் சண்டை செய்தார்கள். ஈற்றில் சந்திரசேகரன் கால்தவறிக் கீழே விழுந்ததே பிரபு அவனை எழும்பவிடாமல் பிடித்துக்கொண்டு வானை மேலே ஓங்கிய சமயத்தில் யாரோ பிரபுவின் காலைக் கெட்டியாய்ப் பிடித்துக்கொண்டு “பிரபுவே சற்றுப் பொறுங்கள், இக்கடிதத்தைப் பார்த்துவிட்டு அவரை வெட்டுங்கள் என்றான். இது யாரெனில் சந்திரசேகரனுக்கு ஓர்கால் வழிகாட்டியாய்ப் போனவனும் வீரசிங்கனின் நண்பனுமான நரசிங்கனே.

காத்திராப்பிரகாரம் இச்சம்பவம் நடந்ததே பிரபு திடுக்கிட்டு விட்டார், தனது செய்கை பகிரங்கமாகி விடுமென வெட்கப்பட்டார், தன் செயல் தடைப்பட்டதையிட்டுக் கோபங் கொண்டார், அப்போ அவர் நரசிங்கனை நோக்கி “அடே நீ யார், இது யார் தந்த கடிதம்” எனக்கோபத்தோடு கேட்டார்.

நரசிங் : மகா உன்னதமான பிரபுவே! என் பெயர் நரசிங்கன். நான் வீரசிங்கனென்னும் வித்தைக்காரனுடைய ஆள், இந்தக் கடிதம் சீமாட்டியால் தங்களுக்கனுப்பப்பட்டது. நானிதை வீரசிங்கனிடமிருந்து எடுத்துக் கொண்டேன். இதை நேற்றுத் தந்துகொள்ள வசதிப்படவில்லை. இன்று தங்களைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தது நீங்கள் வெளியே வந்ததே நானும் பின் தொடர்ந்து வந்தேன். நேற்று நான் தங்களிடம் அந்தப் பெட்டியைக் கொடுத்தபோது நான் தங்களுடைய மாறுவேடத்தால் தங்களை அறிந்து கொள்ளவில்லையென்றான்.

பிரபு கடிதத்தின் மேலிருந்த எழுத்துக்களை உற்றுப் பார்த்தார். அது யாருடைய எழுத்தென்பதை அறிந்துகொண்டார். கடிதத்தை இறுகக் கட்டிருந்த தலைமயிர்களை கை நடுங்க நடுங்க அவிழ்த்தார். விரித்து வாசித்துப் பார்த்தார். பார்த்ததும் தன் அறிவு மயங்கப்பெற்றவராய் கிட்டேநின்ற மரம் ஒன்றில் சாய்ந்து கொண்டார். நிலத்தில் கிடந்த சந்திரசேகரன் எழுந்து தனது வாளை எடுத்துக்கொண்டு ஆச்சரியத்தோடு பார்த்துக்கொண்டு நின்றான்.

சிறிதுநேரத்தில் பிரபு அறிவு தெளிந்து நிமிர்ந்து சந்திரசேகரனைப் பார்த்து 'உத்தமனே, நானும்மை ஓர் கெட்டவனென்றும் அழகிலும் அன்பிலும் இணையற்ற அரங்கநாயகியை விபச்சாரியென்றும் துரோகியாகிய கமலநாதனை யோக்கியனென்றும் எண்ணிவிட்டேன், அவளிப்போ கமலநாதன் கையில் சிக்கிக்கொண்டாள். நானினிமேல் இருப்பதிலும் இறப்பதே மேல். உமது வாளால் என்னை இருகூறாய் வெட்டி விடுவாய் என்று மிகவும் துக்கமான குரலோடு சொன்னார்.

சந்திர : நான் தங்களுக்கு அப்படிச்செய்ய நீங்கள் என்ன குற்றம் செய்தீர்கள். அவளை ஏமாற்றிக் கற்பழித்த கமலநாதனின் கையிலா அவளிந்த நேரம் இருக்கிறாள். அவளிவ்விடத்தைவிட்டு எப்போ போனாள், எப்படிப்போனாள்?

பிரபு : கமலநாதன் அவளை ஏமாற்றவில்லை, அவள் எனது மனைவியென்னும் அந்தரங்கத்தை இதோ வெளியிடுகிறேன்.

சந்திரசேகரன் இதைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்டுவிட்டான். இந்த இரகசியம் இவ்வளவு நாளும் எவருக்குத் தெரியாது. அவள் பிரபு பத்தினி யாயிருப்பது சந்திரசேகரனுக்கு சந்தோஷத்தை உண்டு பண்ணியபோதிலும் அவள் கமலநாதனின் கையிலிருப்பது திருப்தியாயிராதபடியால் பிரபுவை நோக்கி "பிரபுவே, அப்படியானால் மிகச் சந்தோஷமே ஆனால் அவளைக் கமலநாதனின் பார்வையில் விட்டு வைக்கக்கூடாது." என்று சொல்லும்போது கார்த்திகேயப் பிரபு அவ்விடம் வந்த இராணி இருவரையும் தேடுவதாய்ச் சொல்லி அழைத்துப்போய் பிரபுவையும் சந்திரசேகரனையும் இராணி முன் விட்டார். இவர்களிருவரும் சண்டையிட்டதை இராணியும் மற்றவர்களும் அறிந்ததே மானிகையில் பெரும் கலவரம் ஏற்பட்டுவிட்டது. இராணி உடனே இருவரையும் காவலில் வைத்துவிட்டு அரங்க நாயகியையும் கமலநாதனையும் அழைத்துவரும்படி இராசநாயகத்தையும் வீரசிங்களையும் அனுப்பி வைத்தாள்.

அவர்களிருவரும் அதிவேகமான இரு குதிரைகளில் பிரயாணமானார்கள், ஏறக்குறையப் பத்துமையுக்கப்பால் பாதை அருகில் மாசிலாமணி துப்பாக்கிக் குண்டு பட்டு சாகுந் தறுவாயிலிருக்கக் கண்டார்கள். அவனை அணுகிப் பார்த்து அவனிடம் விசாரித்ததில் தான் கமலநாதனால் சுடப்பட்டதாயும் கமலநாதனும் அண்ணாமலையும் அரங்கநாயகியைக் கொலை செய்யும் நோக்கமாய் மரகதமாளிகைக்கு மிக விரைவாய்க் கொண்டு செல்வதாயும் தெரிவித்தான்.

இந்தச் சமாசாரத்தைக் கேட்டதும் இருவரும் இன்னும் வேகமாய் ஓடோடியும் சென்று மரகத மாளிகையை அடைந்தார்கள்.

குதிரைகள் வரும் சத்தம் கேட்டதே கமலநாதனும் அண்ணாமலையும் வெளியே வந்து இவர்களைப் பார்த்து ஆச்சரியத்தோடும் பயத்தோடும் அவர்கள் ஏன் வந்தார்கள் என வினாவும் போது அவ்வினாக்களுக்குப் பதிலாய் இராசநாயகம் வீரசிங்கன் என்பவர்களுடைய துப்பாக்கிகளால் இரண்டு குண்டுகள் பூறப்பட்டுக் கமலநாதனையும் அண்ணாமலையையும் மறு உலகவாழ்வுக் கனுப்பியது. இவ்விரு பாதகர்களையும் சுட்டுவிட்டு மாளிகைக்கதவு ஒவ்வொன்றையும் உடைத்துச் சோதித்துக் கொண்டு ஒரு இரகசிய அறையிலே அரங்கநாயகி ஒரு ஸ்தம்பத்தில் இறுக்கக் கட்டப்பட்டிருக்கக் கண்டார்கள்.

அண்ணம் தண்ணீரில்லாமல் நாளுக்குநாள் உடலும் மனமும் சோர்ந்து இறக்க வேண்டுமென்பதற்காய் அவள் கமலநாதனாலும் அண்ணாமலையினாலும் அன்று காலை கட்டப்பட்டிருந்தாள். அவள் இராசநாயகம் வீரசிங்கன் என்பவர்களால் விடுவிக்கப்படும்போது நடுநிசியாய் விட்டது, அவள் அறிவு மயங்கியவளாய்க் காணப்பட்டாள். அவர்கள் அவளைப் பொழுது விடியுமட்டும் தேற்றி அடுத்த நாள் காலையில் ஓர் பல்லக்கிலேற்றிப் பூறப்பட்டு அன்று இரவு இராணியிடம் கொண்டு போய்விட்டார்கள். அன்றிரவு யாவரும் களைப்பாற வேண்டியிருந்தபடியால் இராணி ஒரு நடவடிக்கையும் எடுக்கவில்லை. அடுத்தநாள் காலை விசாரணை ஆரம்பமானது. இனிமேலும் பொய்ப்பேசுவது வீணெனக்கண்டு யாவரும் உண்மை முழுவதையும் சொல்லி விட்டார்கள், பிரபுவின் செய்கையையறிந்த இராணிக்கு வந்த கோபத்தில் அவள் பிரபுவைக் கொலை செய்யாமல் விட்டது அரங்க நாயகியின் வாழ்வைப் பாழாக்கப்படாதென்னும் ஒரே ஓர் நியாயம் பற்றியே. அவர் அரங்கநாயகியைப் பகிரங்கத்தில் மனைவியாய் ஏற்கவேண்டுமென்றும்

அவருடைய ஜாமீனும் பட்டமும் பறிமுதல் செய்யப்பட்டு இராசநாயகத் துக்குக் கொடுக்கப்பட வேண்டுமென்றும் உத்தரவிட்டாள்.

சந்திரசேகரன் அவனது நடுநிலைமைக்கும் உதாரணத்துக்குமாகப் போற்றப்பட்டு அயல்நாட்டு மந்திரியாய் அமர்த்தப்பட்டான். வீரசிங்களும் நரசிங்களும் சந்திரசேகரனின் கீழ் வேலையா யமர்த்தப்பட்டார்கள். இராசநாயகம் இராணியின் அந்தரங்க காரியதரிசியானான். வீரசிங்கள அண்ணாமலையின் மகளை மணந்து அவன் தேடிப்புதைத்து வைத்த திரவியத்தையும் கைப்பற்றிக் கொண்டான். அவன் அண்ணாமலையின் புதையலைத் தேடிக்கொண்டு போனபோது மாளிகையின் சில அறை ஒன்றில் ஓர் எலும்புக்கூடு காணப்பட்டது. அதுதான் இரசுவாதஞ் செய்ய எத்தனித்த அம்பலவாணனினது எலும்புக்கூடாகும்.

இரங்கநாதன் பிரபு தனது பதவி பெருமை யாவையும் இழந்து அரங்கநாயகியையும் அழைத்துக்கொண்டு பிரதாபசிங்கம் பிரபுவிடம் போய்ச் சேர்ந்து கொண்டார். மற்றென்னதான் போனபோதிலும் அரங்கநாயகியைத் தான் இழக்காமல் பெற்றுக்கொண்டது அதிக சந்தோஷத்தைக் கொடுத்தது. இதன்பின் அவர் இராணியின் கொலுவுக்கோ வேறெவ்வித கொண்டாட்டங் களுக்கோ சென்றதில்லை. தனது தளர்ந்த காலத்தில் மகளை நினைத்து வருந்திக் கொண்டிருந்த விருத்தாப்பியரான பிரதாபசிங்கம் பிரபுவும் மனச்சமாதானமானார்.

சந்திரசேகரன் மனைவராக்கியங் கொண்டவனானபடியால் விவாகஞ் செய்வதில்லையெனத் தீர்மானித்துக் கொண்டான். அவன் பிரபுவுக்கும் மனைவிக்கும் சினேகிதனாய் நடந்து கொண்டான்.

இராணி தான் எவருக்காவது மனைவியாகக் கூடாது என்ற பிடிவாதத்தைக் கடைசி பரியந்தம் விட்டுக் கொடுக்கவில்லை.

இவைகளின் பின் இராணி தனது சபையிலுள்ள எவரிலாவது அதிக நம்பிக்கை வைத்தவளல்ல. அவள் இராசநாயகப் பிரபுவில் மாத்திரம் தனது கிருபையை அடிக்கடி காட்டிவந்தாள். உண்மையை மறைத்து அரசனாய் வர அவாவின இரங்கநாதன் பிரபுவின் வாழ்வு “ஆற்றங்கரையின் மரமாய்” விட்டது.

“கடற்கரை ஓரத்தில் மண்ணில் பதிந்த பாதங்களை
கடல் அலைகளினால் அகற்றி விடலாம், அதனை அகற்றிய கடல் நீகு
அகன்று விடலாம். ஆனால் படைப்பாளியின் படைப்புகளை
யாராலும் அகற்றிவிட முடியாது”

என எனது தந்தை என்னிடம் எடுத்துரைத்தார்.

வே. ஞாம்பமுதலியின் மகள் திருமதி. ந. காந்தி